DAWKİNS’İ DE ALLAH YARATTI

OĞUZ DÜZGÜN
oguzduzgun@gmail.com
1433-2012

BU ÇALIŞMADAKİ YAZILARIMIZIN BİR KISMI, İRFAN MEKTEBİ DERGİSİ, ROTA HABER, RİSALE HABER, AKTİF HABER, İZEDEBİYAT SİTELERİ GİBİ KAYNAKLARDA YAYIMLANMIŞTIR.

İÇİNDEKİLER

ÖZDEKİ SONSUZLUK

Ağlıyordu küçük çocuk, anne ve babası elim bir trafik kazasında kendisini terk ettiğinden beri. Sıcak bir aile yuvasını, her zaman güvenilir bir sığınak olarak bulanlarca anlaşılamıyordu onun feryatları. Ne de olsa anneleri ve babaları hayattaydı onların. Halbuki herkes biraz yetim değil miydi? Herkes biraz kendisi olmaya çalışmak adına yakmıyor muydu gemilerini?

Kalabalıklar içinde yalnız olanlardan bahsediyorum. Ne annelerinin ne de babalarının sıcaklığına kıvrılıp da uyuyamayanlardan, yepyeni bir dünya inşa etmek uğruna tüm uzaklaşmalarını yakınlaşma, tüm yakınlaşmalarını da hakikatten hicret ediş olarak görenlerden bahsediyorum. Ya da tüm demir atmalarına rağmen yüreklerimize, "benim gibi ol" torpilleriyle bunalım denizlerine batırdığımız genç yüreklerden bahsediyorum. "Hayır senin gibi olmayacağım" dendiği anda yetimlik başlamıştır diyorum.

En kalabalık olduğumuz zamanlarda aslında en yetim olduğumuz zamanları yaşıyoruzdur. Çevremizde bize el çırparak duran, görünüşte bizleri beğendiklerini ifade eden yığınlar biraz da bizi bize karşı yabancılaştırmıyorlar mı? Onların bu derinden beğenisi biraz da onlara benzemeye başlamamızın da bir miladı değil midir? Eğer bu alkışların devam etmesini istiyorsak, değişime karşı da direneceğizdir. Çünkü değiştiğimiz an çevremizdeki kalabalıklar odak noktalarını kaybedeceklerdir. Onların odak noktası olmak, maddi mânevi her türlü kazancın da teminatı gibi durmaktadır önümüzde. Bu teminatları nasıl terk edebiliriz ki? Aslında "değiştiren" olmayı seçmek de her zaman bizi yalıtmaz yetimliğimizden. Evet değiştirenizdir ve peşimizde yine kendi hayallerini bizim fiillerimizle gerçekleştirebileceğinin farkında olanlar vardır. Onlar da bizi alkışlarlar ama bu şartlı bir alkıştır. Bu durumda da değiştirmeme ve değişmeme özgürlüğümüz yoktur. Yâni yine yetimizdir. Belki de kalabalık bir âilemiz vardır, hatta anne ve babamız da yanı başımızdadır ama yine de yetimizdir. Çünkü değişmeye de karşı çıkmalıyızdır bâzen. Bu durumda değişim isteyenlerin yüreklerinden de yetimleşiveririz hemen. Her hâlükârda, yetim kalan yetim oğlu yetim yüreklerden bahsediyorum.

Çatışmaların en odağındadır bu yürekler. En belirgin özellikleri anlaşılamamaktır öncelikle ebeveynleri tarafından. Hz.İsa gibi ululara nasip olmuştur "anne" yüreklere kılavuzluk etmek ama bir Hz.Muhammed "anne ve babasız" çıkmıştır varlık yokluk savaşına. İlim seferlerine çıkan tüm hakikat yolcuları sıcacık yuvalarından ayrılanlar değil midir? Her kitaplarla kucaklaşmamızda pek çok zevk u sefayı terk etme koşuluna da riâyet etmemiz, âdeta o eylem sırasında dünyadan yetim olmamız gerekmez mi?

O çocuğu teselli etmeliydik. Annen ve baban sonsuzlaştı demeliydik ona. Yaşam yokluğun, tesadüfün, evrimin ürünü değil. Her şey sonsuzdan geldi ve sonsuz gidiyor diye öğretmeliydik. Yılmamalısın, mücâdelene yâni ister istemez dâhil olduğun bu hayat imtihanına devam etmelisin demeliydik. Herhalde ister istemez, ne olduğunu anlamadan

birdenbire geldiğimiz bu hayat yolcuğunun sonucunda da, bu zorunlu gelişin ve gidişin arasındaki istikrarlı yönetimin de etkili bir mükâfatı olacaktı. Ya farklı boyutlarda da istikrarsızlıklara ve cehennem enflasyonlarına sebep olan sonsuzluk krizleri!

Bâzen bir inkar cümlesinde, bâzen bir hakarette, bâzen de bir dedikoduda saklıdır tüm öteler piyasalarını alt üst eden sonsuzluk krizleri. Aslında krize uğrayan sonsuzluk da bizim aynamızda yansıyan sonsuzluktur. Aslında krize uğrayan sonsuzluk da değildir de bizim çatlayan o kum soylu ve O’nsuz aynamızdır. Hangi ışık, tuzla buz olmuş, âdeta aslına dönmüş ve kumlaşmış böylelikle kesrette kaybolmuş bir aynayı dudağından öpebilir?

Ne zaman kendimiz olursak ve ne zaman kendi özümüzle buluşursak, o zaman sıyrılırız yetimlikten. Aslında bu feryatlarımız, kendimizden, özümüzden firâkın "gitme kal" içerikli acıklı melodileri değil midir?

Ne zaman özümüzle kucaklaşırsak, anne ve babamız da vardır gerçekten. Yanımızda olmasalar da bütünüzdür onlarla. Kalabalıklardan uzak kalsak da mâdem kendimizi bulduk, aslında tüm kâinat belki de sonsuzluk olan öz benliğimiz, bizi çoklaştırır tüm tekilliğimiz içinde. Cevherizdir ki, sonsuzluk, ârazda değil cevherdedir. Bölünmeyen, parçalanmayan sonsuzluk, özlerin özüdür. İşte özümüzün bizi sonsuzlaştırması da buradan geliyor. Özlerin buluştuğu boyutsuzluk, zamansızlık ve uzamsızlıktır sonsuzluk. Demek tüm kâinat yok olsa da “-sız ekini” alarak gidişine sızlansa da hayatımızdan ayrılışıyla “-suz ekini” alan “sonsuz” yetişir imdâdımıza. O’nsuz olamayız artık ama sonsuz oluruz…

Ve artık yetim değilizdir. İşte yetim sanılan Hz.Muhammed'in çoğulluğu burada. İşte kalabalıkların yalnız çocukları olan yazarların gücü burada. İşte hayatımızdan sırf bizim gibi olmadıkları için soyutladığımız, yetimleştirdiğimiz kitlelerin gücü burada.

Yâni yetimlik öze kavuşmaktır, özü bulmaktır. Özde ise sonsuz bir güç vardır.
Tüm kâinattan yetim olma hâli olan ölüm de demek ki özü bulmak, tekilleşmek, cevherleşmek demek.

Demek ki ölüm hâli yok olmak değil, sonsuzlaşmak; aslında çoğalmak, zenginleşmek, var olmak demek. Kalbimiz, diğer yüreklerden, güzel gözlerden, serv-i revan yürüyüşlerden yetim olmazsa, evlilikte de tekilliği nasıl kıble edebiliriz ki?

Bâzen çok sanırız sevdiklerimizi. Bu da bizi yanıltır hâliyle. Parayı severiz, eşimizi severiz, çocuklarımızı da çok severiz. Hatta kalabalıklarımızla övündükçe övünürüz çoğu zaman. Bu nasıl yetimliktir diyeceksiniz şimdi.

İşin sırrını söyleyeyim size. Tek olan güneş, trilyonlarca varlıkta nasıl yansıyorsa elbette bizim ışınlarımız olan tüm duygularımız da binlerce aynada yansıyabilir. Bir anda pek çok şeyi de sevebiliriz, pek çok olaydan da nefret edebiliriz. Bu bizi yetimlikten âzâd etmiyor.

Aynaların çokluğu bir bütün olan ruh ışığımızın da çok olduğu, kalabalık olduğu yanılsamasını bize veriyor. Sevgimizi çok yerde görünce çoğaldığımızı sanıyoruz. Fakat çok yerde görünen güneşin aslında Bir Tek Sonsuzluk Güneşi olduğunu da çok iyi biliyoruz.

Hayalimizde kurduğumuz bu yanılsamalar dünyasından sıyrılmanın zamanı gelmedi mi? Yetimliğimizi anlamanın ve özümüzle buluşup cevherleşmenin, sonsuzlaşmanın zamanı gelmedi mi?

Annesi ve babası kendisini ölümle terk eden o çocuğa ve asrımızın modern yetimlerine şunu söylemek isterdim:

Sakın telaşa kapılmayın. Şunu bilmeliyiz öncelikle. Aslında hepimiz birer yetimiz. Kalabalıklaştığımızda, aslında güçsüzleşmiş de oluyoruz. Özleştiğimizde ise sonsuz güce erişiyoruz.

Balıkesirli Seyyit Onbaşı'ya o koca mermiyi taşıtan güç, özde yatıyor. Özden uzaklaşmak, her zaman için sonun başlangıcı oluyor.

Öze yaklaşmak ise, imana, sonsuzluğa, sonsuz güce doğru yapılan en istikrarlı yolculuk.

O zaman tüm kâinatla, tüm tabiatla birlikte aynı kapıya varmış oluyoruz. Özlerin özüne, sözlerin sözüne…

O çocuğu da, bizi de, sonlu hiçbir şey mutlu edemez erenler! Bizi mutsuz eden yegane şeydir bu sonluluk.

Eğer sonsuzsa özümüz, imanımızla tereddütsüz sonsuzlaşmalıyız derim. Sonsuz mutluluktur o zaman, sonsuzca O’nluluk!

DAWKİNS'İN YANILGILARI

Bizler inançlı insanlar olarak şu düzenli Kâinatın tesadüfen ya da doğal seçilimler sonucu veyahut da kendi kendine oluşamayacağını çok iyi biliyoruz. Ancak bu zahir hakikati bilmemiz, bazı insanların inançsızlıklarını açıkça ilan etmelerini ve bu "doğacı-tesadüfçü dinlerine" başka insanları da davet etme çalışmalarını engellemiyor.

Dawkins'in "T. Yanılgısı" adlı kitabı, Allah'a inanmama fikrinin basit bir "kabul etmeme" eylemi olmaktan öte, adeta bir inanç, bir din kadar kutsal olduğunu ortaya koymaya çalışıyor. İnanca karşı inançsızlığı savunmaya girişiyor. Hatta tüm inançları çürütmek adına bana oldukça basit ve tutarsız gelen fikirler öne sürüyor. Yazar bir dini düşünceyi yüceltir gibi yüceltiyor kainatın "doğal seçilimler" sonucunda oluştuğu fikrini. İşte tam da burada ele veriyor kendini. Aklilik ve bilimsellik iddiası birdenbire onun duygularının gölgesinde kalıyor. Bilimden çok "inanç" diyebileceğimiz bir diyalektik dil örgüsüyle iman ettiği teorisini savunmaya çalışıyor. Elbette sadece inançlı insanlar değil, mantığını kullanmasını bilen her insan, şu düzenli kainatın (cosmosun) Yaratıcısız oluşamayacağını çok iyi bilir. Zaten Dawkins'in hedefi de Allah'ı afaki ve enfüsi delillerle bütün latifelerine kabul ettirmiş imanı kuvvetli insanlar değil. Arada kalmışları hedefliyor Dawkins. Bilimsel ambalaja konmuş her bilgiyi doğru sanan, önüne konulan bilginin "bilimsel ya da mantıki" sağlamasını yapamayan kitleleri hedefliyor.

Biz bu kitapta "tabiatçı-tesadüfçü" görüşün son inançlı temsilcisi olduğuna inandığımız Dawkins'in bütün fikirlerinin ne derece akıldan uzak olduğunu göstermeye çalışacağız. İnançsızlığın ve maddiyyun felsefesenin son kalesi sayılabilecek Dawkinsçiliğin bilim süsü verilmiş mantık dışı fikirlerini çürüttüğümüzde, açıkça söylüyorum ki maddecilerin ve tabiatçıların tutunacağı hiçbir dal da kalmamış olacaktır. Asrın başlarında Risale-i Nur adlı eserleri yazarak dinsizlik ve inançsızlık felsefesini yok edecek formülleri bizlere hediye eden Bediüzzaman, aslında inançsızlığı öven bütün fikirlerin de bel kemiğini çoktan kırmıştır. Ancak o herhangi bir özel fikri ismen çürütmekten ziyade, her dönemde farklı adlarla doğacak inançsızlığı genel ve temelden formüllerle çürütmüştür. Risale-i Nur programlarından istifade edenler, kendi dönemlerindeki dinsizlik felsefesinin etkilerini yok edecek temel formülleri yine oradan bulabileceklerdir. Biz de çalışmamızda böyle bir yol takip edeceğiz. Risale-i Nur'un mantığımıza hediye etmiş olduğu ispat formüllerini karşılaştığımız bu yeni duruma uygulayarak, Dawkins'in fikirlerinin ne kadar mantık dışı olduğunu göstermeye çalışacağız.

Bu arada evrimi çürütmek demek, Evrim Teorisini deneysel ya da bilimsel olarak çürütmek değildir sadece. Doğacı ve Tesadüfçü Evrim felsefesi de, inkar-ı mutlak fikrinin şu zamandaki bir görüntüsü olduğuna göre, o teorinin sadece bilimsel yönlerinin değil de dayandığı mantıki ve felsefi temellerin yanlışlığını ortaya koyacağız. Bu temelleri ortadan kaldırdığımızda, sadece Evrim teorisini değil, adı her ne olursa olsun inançsızlığın güç alacağı bütün alanları yok edeceğiz. Çünkü bilimsel süsü verilen bütün o "inkarcı teoriler" bilim yoluyla ismen çürütülseler de, temeldeki felsefe devam ettikçe bütün o batıl düşünceler yepyeni bilimsel teori ambalajlarında önümüze yeniden konulabileceklerdir. Zaten dikkat ettiğimizde Dawkins gibi bilim adamları, öncelikle evrim teorisini savunur gözükseler de inançsızlıklarını destekleyen bütün bilimsel teorilerle de dost gözükmektedirler.

Tesadüfçülük, tabiatçılık, kendi kendinecilik vb. bütün inançsız felsefelerle ve onların uzantısı olan teorilerle dosttur onlar. Asıl davaları "inkar-ı uluhiyettir" ve bu konuda başta Darwinizim olmak üzere Freud, Hume, Hoyle, Stenger, Atkins gibi inançsızlık akımının bütün temsilcileriyle ortak çalışırlar. Yani sadece "Evrim Teorisini" çürütmüş olmakla onlar asla etkisizleştirilmiş olamazlar. Belki teorileri çürütülmüştür ama inanç esasları sağlam olduğu için buna dayalı yeni bir tez ya da teori oluşturmakta asla zorlanmazlar.

Hatta bu bilimsel süsü verilmiş karmaşık teoriler birer tuzaktan ibarettir. Milyarlarca senelik –şahid olunamayacak- geniş imkânsızlık alanlarını kapsayan böyle bir teori, insanları oyalamak için anlamlı bir taktiktir. Bu esnada inançsızlar, kendilerini kandırarak "inançsızlıkların" keyfini sürmektedirler. Bu tuzağın milyarlarca yıla uzanan imkansızlıkları anlaşılmaya başladığında, genler, kayıp fosil halkaları gibi yeni tuzak alanları bulmakta zorlanmayacaklardır. Böylece her dönemde inançsızlıklarını rahatça sürdürecekleri "bilimsel" bir ortam oluşturmakta zorlanmazlar. Zaten asıl amaçları da bilime katkıda bulunmak değil, dünyalarını yalancı bir cennete çeviren inançsızlıklarını mümkün olduğunca, dinlerin vicdani baskısı olmadan devam ettirebilmektir.

Pek çok çevrece bugüne dek üzerinde çok da durulmamıştır ama bu teorinin esas olarak dayandığı bütün temelleri çürütmek gibi bir vazifemiz vardır. Allah'ın izniyle bu temeller bir bir yok edildiğinde Dawkins'in de konuşacak bir sözü kalmayacaktır. Aslında Dawkins'in kitabıyla "evrimin" açık bir felsefi inanç olduğu da ortaya çıkmış oldu. Çünkü dünyanın dönüşü ya da yuvarlaklığı gibi ispat edilmiş bir gerçeği yeniden ispat emek için sayfalar dolusu kitaplar yazmazsınız. Ancak bilimsel olarak ispatlanmamış felsefi bir görüşünüz ya da inancınız varsa, o inanca tehdit gördüğünüz diğer görüşlere karşı reddiyeler, eleştiriler ve felsefi kitaplar yazabilirsiniz. Dawkins'in bu son kitabı evrimin bilim alanındaki yenilgiyi kabul edip, felsefi alana kaymaya başladığını gösteriyor. Bu alan ise "din" gibi tabulaşmaya, kemikleşmeye açık olduğu için en şiddetli mücadele de bu alanda olacak demektir. Bu aşamadan sonra tabiatçılıkla ancak Tabiat Risalesi üslubuyla mücadele edilebilir. Yani evrimle mücadele bitmemiş, mücadele felsefi boyutta daha yeni başlamıştır. Aslında evrimciler "bilimsellik" süsünü bırakmışlar ve bizim alanımıza gelmişlerdir. Tam da bu aşama için yazılmış formüller çok şükür ki elimizdedir ve bizler o formüllerle "tabiiyyun felsefesini" bir daha dirilmemek üzere yok edebiliriz.

Dawkins, T. Yanılgısı gibi kitaplarında Evrimcilik inancının esaslarından en önemlisinin "doğal seçilim" olduğunu defalarca dile getirir. Onun amacı insanlara bilhassa "doğal seçilim-natural sellection" inanışını ulaştırmaya çalışmaktır. Bilim yapmak gibi bir derdi yoktur. Kitabın 1. Bölümünün başlığı olan "İçten İnanan İnançsız" ifadesi onun "evrimi" bilim adına değil de inancı adına savunduğunu göstermektedir. "Doğal Seçilim" inancı yoksa evrim gibi bir iddia da olamaz. O halde biz de kesin bir dille "Doğal Seçilim" inancının yanlışlığını ortaya koymalıyız.

Dawkins'e göre *"Darwinci doğal seçilim, tüm bilginin nereden geldiği çözümsüz bilmecesini çözmenin bilinen tek yoludur"* (T. Yanılgısı 109. Sh)

"Doğal seçilim yalnızca hayatın bütününü açıklamaz; ayrıca düzenli bir karmaşıklığın, tasarımcı bir kılavuz olmadan basit başlangıçlardan nasıl doğabileceğinin açıklamasını kavrayabilmemiz için bilincimizi bilimin gücü yönünde arttırır" (T. Yanılgısı 111. Sh)

Hatta Dawkins, daha da ileri giderek "doğal seçilim"in "tesadüflerle oluşmadığını, "akıllı tasarımın" tek alternatifinin de "tesadüf inanışı" olmadığını dile getirir. Halbuki bugüne kadar "evrim teorisini" çürütme iddiasında olanların kullandıkları en önemli argüman "tesadüfün imkansızlığı" idi. Dawkins ise bu teoriyi eleştiren herkesi adeta ters köşeye yatırarak "rastlantının imkansızlığını" bizzat kendisi savunuyor. O şöyle söyler:

"Bunların hepsi rastlantı sonucu mu olmuştur? Ya da akıllı bir tasarımcı tarafından mı yaratılmıştır?" Bir kez daha hayır, elbette rastlantı sonucu olmamıştır. Bir kez daha, akıllı tasarım rastlantısallığın tek doğru alternatifi değildir." (T. Yanılgısı 115. Sh)

Bediüzzaman'ın Tabiat Risalesinde ne demek istediğini elbette şimdi daha iyi anlıyoruz. Batı menşeli "inteligent design" (Akıllı Tasarım) ekolünün mensupları bugüne değin genellikle "tesadüfün imkansızlığı" delili üzerinde odaklanmışlardı. Yine "bilimsellik" iddiasındaki bir Elbette büyük başarılar sağladılar ve elbette amaçları oldukça da samimiydi. Ancak Bediüzzaman meseleye daha kapsamlı ve temelden yaklaşmıştı. "Tasarım" ve "rastlantının imkansızlığı" Allah'ın varlığının delillerinden olmakla birlikte yegâne deliller değildir. Bediüzzaman'a göre Allah'ın varlığını ispatlamak için kâinattaki zerreler adedince deliller bulunmaktadır. Ayrıca "yaratılış" inancının alternatifi sadece "rastlantılar" değildir. Sebeplerin oluşturması, Tabiatın yapması ve Kendi Kendine olma gibi temel alternatif felsefeler, tesadüfü bir alet olarak kullanırlar sadece. Görüldüğü gibi bu felsefi seçenekler içerisinde "tesadüfen olma" şıkkı yoktur. Çünkü "tesadüf fikri" bu üç temel felsefi fikri anlamlandırmak için kullanılan yardımcı bir fikirdir.

Dawkins örneğinde de görüldüğü gibi, tesadüf fikrini kabul etmeden de "Allah'ın varlığını inkâr" edenler olabilir. İşte Bediüzzaman, bütün bu inkâr olasılıklarını görmüş ve ona göre formüller üreterek gelecek kuşakları da imani tehlikelerden kurtarmayı başarmıştır. Tabiat Risalesi Darwin'e hitap ettiği gibi onun fikirlerinin günümüzdeki temsilcisi olan Dawkins'e de hitap etmektedir. Dawkins batıdaki "akıllı tasarımcıları" ters köşeye yatırdığını düşünürken birden bire Tabiat Risalesi karşısına çıkmıştır. Belki bu "tevafuk" onun gerçekleri görmeye başlayacağı bir başlangıç olur, kim bilir? Bu noktada "rastlantının imkansızlığını" kabul etmesinin de bir anlamı yoktur. *"Yaradılışçı mantığı hep aynıdır. Bazı doğal fenomenlerin rastlantısal olarak var olması istatiksel olarak çok imkansızdır ve ilaveten bu fenomenler genelde çok karmaşık, çok güzel, çok huşu uyandırıcıdır"* şeklinde devam eden ve Yaradılışa inananları sadece "rastlantının imkansızlığı" deliline mahkum ederek Yaratılış fikrini çürüttüğünü sanan Dawkins, Risale-i Nur'un kendi zanni delillerini de çürüten kuşatıcı delillerinden habersiz gibidir. Zaten "Tabiat Risalesi" inançsızların bu seçeneği, yani rastlantının imkansızlığını kabul edeceklerini de öngörerek yazılmıştır. Elbette Bediüzzaman "tesadüfün imkansızlığı" delilini de sıklıkla kullanır ama bu delil onun Allah'ın varlığını ispat eden yüzlerce delilinden sadece birisidir.

Umarım bu çalışmamız diğer hakikat erlerine de bir örnek teşkil eder. Tek sesle değil çok sesle bu mesele üzerine yürümeli, devletler eliyle neşredilip bütün dünyayı kuşatan bu

karanlığı hep birlikte dağıtmalıyız. Çünkü en önemli vazifemiz olan “İman” davasını sadece batıdan ithal delillerle çürütmek zorunda değiliz. Üstelik bu temel vazifemizi başkalarına bırakıp sus pus oturmamızın da hiçbir anlamlı gerekçesi olamaz. Elbette “akıllı tasarım” alanında ortaya konmuş bütün o delilleri de kullanarak, ama öncelikle elimizdeki formüllerin ve hazır programların zenginliğinden istifade ederek bu meselede son noktayı artık koymalıyız. Şimdi Dawkins’in bilhassa T. Yanılgısı adlı kitabındaki inkar içeren ifadelere karşı gereken mantıki cevapları verelim.

CANLILAR DOĞAL SEÇİLİMLE OLUŞAMAZ

"Doğal seçilim, belirli bir türde dış çevreye uyum konusunda daha elverişli özelliklere sahip organizmaların, bu elverişli özelliklere sahip olmayan diğer bireylere göre yaşama ve üreme şanslarının daha yüksek olması ve bunun sonucu olarak genlerini yeni kuşaklara aktarabilmeleri yoluyla işleyen evrimsel mekânizma."

*http://tr.wikipedia.org/wiki/Do%C4%9Fal_se%C3%A7ilim

Bir popülasyondaki farklı genotiplerin, o popülasyonun gen sıklıklarında değişikliklere sebep olacak şekil farklılıklar göstererek hayatta kalması ya da üremesi.

http://www.evrimianlamak.org/e/Evrim101:Do%C4%9Fal_se%C3%A7ilim

Aslında doğa ve seçim kavramlarının yan yana gelmesi bile akli ve mantıki değildir. Zira akılsız, şuursuz, ruhsuz, elsiz, ayaksız, gözsüz, duyuşsuz bir doğa, nasıl olup da akıllıca bir faaliyet olan "seçme" işini yapacaktır ki? Kendisi için zararlı ve yararlı olanı ayırt edebilme yetisi olan "seçme" fiili "irade", "akıl" sahibi bilinçli varlıkların yapabileceği bir eylemdir. İngilizce'de "selection" kelimesi "seçme" anlamına gelir. Natural Selection kavramı da "doğanın seçme" işini yapabileceğini ima eden bir kavramdır. Daha başlangıçta mantıksal bir çelişkinin ürünü olduğu belli olan bu kavramın kendisi bile kesinlikle basit değildir. Ancak Tabiatçılar diğer alışkanlıklarında olduğu gibi bu inanışa da alışmışlardır. İnanışlarını kuvvetlendirmeye çalışmaları ise, onu sorguladıkları anlamına kesinlikle gelmez. Her alanda "şüpheyi" önceleyen Dawkins gibi Tabiatçıların "şüphe duyulmayacak" tek alan olarak "doğal seçilimi" kabul etmiş olmaları da hiç şüphesiz kesin bir önyargının ürünüdür. Ön yargılar ise ne bilimi, ne aklı ne de gerçek olanı severler…

İsterseniz "doğa-Natur" kavramının ne olduğunu da anlamaya çalışalım sizinle. Doğa her şey ve hiçbir şeydir. Evet doğa her şeydir çünkü gördüğümüz her şey doğa olarak adlandırılır. Doğa hiçbir şeydir çünkü tabiatın elle tutulabilir, gözle görülebilir mücessem bir şahsiyeti ve varlığı yoktur. Bediüzzaman tabiatı bir kanun ya da tüzüğe benzetir ki, bu konuda oldukça haklıdır. Üstelik tabiatı oluşturan bütün o farklı parçalar, kendilerinin neyin parçası olduklarının bile bilincinde olmayan bilinçsiz parçalardır. Bütün bu bilinçsiz parçaların birleşip de bilinçli bir seçme eylemi gerçekleştirip "bilinci" oluşturmaları kadar da saçma bir iddia hiçbir zaman olmamıştır. İşte doğal seçilim iddiası basitçe, "bilinçsiz doğanın bilinçli bir seçim yapması" olarak özetlenebilecek mantıksız bir önermedir.

Elbette Darwin, Dawkins gibi düşünürler, teorilerini bu oldukça mantıksız temelden oldukça ve oldukça uzaklara çekerek, terimin aslındaki mantıksızlığı da örtmeye çalışırlar. Öyle bilimsel vurgularla bu kavramı boğarlar ki, insanın "Doğanın Seçemeyeceğini" düşünmeye bile hali kalmaz. Somut bir örnek verelim isterseniz. Doğal seçilimciler, bir uçan sincabın paraşütsü derisinin varlığını "doğal seçilime" bağlarlar. Buna göre milyonlarca yıl boyunca ağaçlarda yaşayan sincapların bazıları ağaçlardan atlaya atlaya böyle bir deriye kavuşmuşlardır. Güya doğa, yüksek ağaçlarda daldan dala atlamayı seven bu sincap türü için böyle bir paraşüt tasarlamıştır. Halbuki paraşüt ya da kanat tasarımı bilinçli bir müdahaleyi gerektirir. Kaldı ki ağaçtan atlayan ilk sincap muhtemeldir ki ölecek ya da sakat kalacaktır. Böyle bir sincabın genlerini sonraki nesillere nasıl geçireceği ise koca bir soru işaretidir. Zaten normal sincapların hiçbirinde biz böyle bir atlama meyli görmüyoruz. Çünkü sincaplar ölmek ya da yaralanacaklarını az da olsa hissetmektedirler. Uçan sincapların ise, neden böyle ölümü göze alırcasına milyonlarca yıl boyunca kendilerini ağaçların tepelerinden yerlere fırlattığını kimse açıklayamaz.

Halbuki bütün canlılar öncelikle yaşamlarını ve de nesillerini koruma refleksine sahiptirler. Bu sevk onların sebepsiz yere ağaçlardan atlamasını engelleyecektir. Hem zaten diğer sincap türleri de atlamadan ve kanatlanmadan yaşamlarını bugüne kadar devam ettirebildiklerine göre, sincabın milyonlarca yıl boyunca kendini aşağılara atmasını haklı kılacak herhangi bir zorunluluk yok demektir. Çünkü böyle bir zorunluluk olmuş olsaydı diğer sincaplar için de olacaktı ve o sincaplar varlıklarını bugüne getiremeyeceklerdi. Mesela bugün uçan sincapların hiç birisi denize girip yüzerek yüzgeçlenme arayışına girme ihtiyacı hissetmezler. Çünkü bu olay onların yaşamını riske atacaktır. Bu kuvvetli hayatta kalma reflekslerine rağmen onların suya girmeyi seçmeleri ve bu suya girişi tabiatlarının inadına milyonlarca yıl boyunca sürdürmeleri düşünülemez. Akla gelen tek ihtimal uçan sincabın bu bedensel yapısının doğuştan var olan yapısı olduğudur.

Üstelik hayvanların genlerle taşıdıkları davranışlar daha çok hayati tehditlere karşı koyma eylemleridir. Yırtıcı hayvanların çokça saldırısına uğrayan kimi otçul hayvanlar, ürkek ve dikkatli bir yapıya sahiptirler. Çünkü maruz kaldıkları hayati tehlikelerin neler olduğu yüz binlerce yıl boyunca genlerine yazılmıştır. Allah onlara soylarını devam ettirebilmeleri için böyle bir alarm sistemi yerleştirmiştir. Böyle bir durum ise evrim değil, aksine evrim gibi bir sürecin oluşmasını engelleyen bir sigortadır. Yani hiçbir hayvan hayatını devam ettirmek yerine evrim gibi yaşamı açısından riskli bir süreci seçmez. Dağın tepesinde yaşayan bir ayı, her defasında kendini neden dağdan aşağı atsın ki? Hem de bu davranış milyonlarca yıl devam eden bir davranış olsun. Evrime göre ise ancak böyle bir yol izlerse ayı uçabilecektir. Yaşamak yerine hiçbir ayının ölümü bilinçli olarak seçmeyeceğine eminim. Hem bazı deniz memelilerinin mesela balinaların kimi zaman istekli bir şekilde karaya vurduklarını gözlemliyoruz. Adeta gruplar halinde ölüme koşmaktadırlar. Bilim adamları ise her defasında o balinaların ayaklanıp kumsalda yürümesinden değil, soylarının tükenecek olmasından endişelidirler.

Bediüzzaman "tabiat" genel manasıyla, bu "doğal seçilim" meselesine de cevaplar verir. Ona göre kainatta olmuş olacak bütün imkân dairelerin ihtiyarıyla seçen Fâil-i Muhtar olan Allah'dan başkası değildir. Tabiatçılık fikrinin yanlışlarını göstermek için "Tabiat Risâlesi"nde verdiği örneklerden birine bakalım:

Eğer mevcudatta (varlıklarda), hususan zîhayatta (canlılarda) görünen, basîrâne (görülerek) hakîmâne (bilinerek) olan san'at ve icad (yaratış) Şems-i Ezelînin kalem-i kader ve kudretine (Allah'ın ilim ve kudretine verilmezse) verilmezse, belki kör, sağır, düşüncesiz olan tabiata ve kuvvete isnad edilse, lâzım gelir ki, tabiat, icad (yaratmak) için herşeyde hadsiz mânevî makine ve matbaaları bulundursun; veyahut herşeyde kâinatı halk (yaratıp) ve idare edecek bir kudret ve hikmet derc etsin.

Görüldüğü gibi Bediüzzaman meseleye temelden girmektedir. Bugün kendine kendine olduğu, düzenlileştiği ve seçimlerde bulunduğu iddia edilen doğanın göz ardı edilen özelliklerine değinir. Doğa, kör, sağır, düşüncesiz bir yığından ibarettir. Böyle olan bir doğa, görüp, duyup olmayan aklıyla seçim yapıp gözleri, kulakları, beyinleri nasıl oluşturabilir? Görmeyi, duymayı verebilecek olan ancak gören, duyan ve bu duyguları bilen birisi olabilir. Halbuki doğada bunların hiçbiri yoktur. Üstelik tabiatı değiştiren, tahrip eden, başkalaştıran çoğu zaman şuurlu, gören, duyan dışarıdan bir güç yani insandır. Üstelik tabiatın kudreti de yoktur. Kendindeki değişimlere bile karşı duramaz. Akılsız, kör ve sağır olan tabiatın bir şeyler oluşturması için fabrikalar, matbaalar gibi hadsiz düzeneklere ihtiyaçları vardır ama ellerinde bu imkânlar da yoktur. Bediüzzaman örneğine şöyle devam eder:

Çünkü, nasıl şemsin cilveleri ve akisleri (güneşin yansımaları), zemin yüzündeki zerrecik cam parçalarında ve katrelerde (damlalarda) görünüyor. Eğer o misalî ve aksî (yansıyan) güneşçikler semâdaki tek güneşe isnad edilmese, lâzım gelir ki, bir kibrit başı yerleşmeyen bir zerrecik cam parçasında tabiî, fıtrî (doğal) ve güneşin hâsiyetlerine (özelliklerine) mâlik, zâhiren küçük, mânen çok derin bir güneşin haricî (dış) vücudunu kabul ederek, zerrât-ı zücâciye (cam parçaları) adedince tabiî (doğal) güneşleri kabul etmek lâzım geldiği gibi,

Ayna ve cam örnekleri Bediüzzaman'ın eserlerinde sıkça kullandığı örneklerdir. Güneşin özelliklerini yansıtan cam parçaları güneşin kendisi değillerdir. O aynalar, üzerlerinde yansıyan parıltılar ve görüntülerin devamı için güneşe ihtiyaç duyarlar. Çünkü güneşin hidrojeni, helyumu ve diğer özellikleri aslında o camların asli vücudlarında yoktur.

Atomlar ve hücreler de böyledir. Mesela o hayvanları, bitkileri, insanları oluşturan hücrelerin seçim yapabilecek akılları ve iradeleri yoktur. Onlarda görünen akıllıca yansımalar aslında tecellileriyle üzerlerinde tasarruf eden bir ilim sahibini gösterir.

Dolayısıyla doğal seçilim dedikleri, aslında Allah'ın ihtiyar ve ilmiyle yapılan bir ilahi seçimdir. Hücreler görür gibi işler yapmaktadırlar. Hatta bir vücudun dışarıdan nasıl görüneceği bile belirlenmekte, beden, renklerle, biçimlerle, derilerle, tüylerle süslenmektedir. Halbuki o atomlar, hücreler önlerini bile göremezler. Renkleri, süsleri, geometrik şekilleri, oranları ayırt edecek, seçecek bir iradeleri de yoktur. Demek ki görür gibi yapılan bu faaliyetler o hücrelere ait değildir. Gerçekten gören birisi tarafından yapılmaktadırlar. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Görüldüğü gibi Bediüzzaman evrimden bile bahsetmeden tesadüfçü evrimin kökenlerini çürütmüştür. Bir örnek daha vererek bu bahsi bitirelim.

Bu örnekte Bediüzzaman cüz-i ihtiyari, seçim yapma konusunda bütün varlıkların üstünde olan insanın bile ihtiyaç duyduğu milyonlarca unsuru hazır bulduğunu ve seçim yapabilen insanın pek çok zorunluluğun ve varlığını aşkın şekilde yapılan meçhul seçimlerin etkisi altında olduğunu anlatır:

Hem insanın vücudu ve cesedi bile onun değildir. Çünkü kendisinin eser-i san'atı (sanat eseri) değildir. O vücudu yolda bulmuş, lakîta (buluntu) olarak temellük de etmiş (sahiplenmiş) değildir. Kıymeti olmayan şeylerden olduğu için, yere atılmış da insan almış değildir. Ancak, o vücut, hâvi olduğu garib san'at, acip nakışların şehadetiyle, bir Sâni-i Hakîmin (Hikmetli bir Sanatkarın) dest-i kudretinden (kudret elinden) çıkmış kıymettar bir hane olup, insan o hanede emaneten oturur. O vücutta yapılan binlerce tasarrufattan (kullanımlardan), ancak bir tane insana aittir. Ve keza, esbab (sebepler) içerisinde en eşref (en şerefli), en kuvvetli bir ihtiyar (seçim) sahibi insan iken, ef'âl-i ihtiyariye (seçimli fiiller) namıyla kendisine mal zannettiği ef'âlin (fiillerin) ekl (yemek), şürb (imek) gibi en âdi bir fiilin husûlünde, yüz cüz'ünden (parçasından) ancak bir cüz'ü insana aittir.Ve keza, insanın elindeki ihtiyar pek dardır.

Havâssının (duygularının) en genişi hayal olduğu halde, o hayal akıl ve aklın semerelerini ihata edemez. Bunları, bu kadar büyük iken, nasıl daire-i ihtiyarına idhal edip, onlarla iftihar ediyorsun? Ve keza, şuurî olmaksızın, senin lehine ve aleyhine çok fiiller cereyan etmektedir. O fiiller şuurî (bilinçli) oldukları halde, şuurun taallûk etmediğinden (bilincin karışmadığından) sâbit olur ki, o fiillerin fâili bir Sâni-i Zîşuurdur. (Bilinçli bir Sanatlı Yaratıcıdır) Ne sen fâilsin (yapıcısın) ve ne senin esbabın (sebeplerin)... Binaenaleyh, mâlikiyet (sahiplik) dâvâsından vazgeç. Kendini mehasin (iyilik) ve kemâlâta masdar (güzelliklere kaynak) olduğunu zannetme. Ve kat'iyen bil

ki, senden sana yalnız noksan ve kusur vardır. Çünkü, sû-i ihtiyarınla (kötü seçiminle), sana verilen kemalâtı (güzellikleri) bile tağyir ediyorsun. (başkalaştırıyorsun) Senin hanen hükmünde bulunan cesedin bile emanettir. Mehasinin hep mevhubedir (iyiliklerin verilmiştir); seyyiatın meksûbedir.(kötülüklerin senin kazancındır) Mesnevi-yi Nuriye

Doğal Seçilim gibi doğacı ve tesadüfçü felsefeleri susturmak için verilmiş ilginç örneklerden biriydi okuduğumuz. Şu önermelerle sonuca varılıyor:

İnsan düşünebilen, irade sahibi bir canlıdır.

İnsan aklıyla, iradesiyle seçim yapabilen bir canlıdır.

Görülüyor ki seçim yapabilen canlıların en özgürü insandır.

Sınırsız seçebilen insan, vücudunun yüzde 99'undaki faaliyetleri kendisi seçmemiştir.

Vücudundakileri seçmediği ve bilmediği gibi kainatın tamamında olanları da seçmemiştir.

Akıllı ve irade sahibi insanın seçim gücü bu kadar sınırlıysa,

Akılsız ve iradesiz doğanın seçim gücü de (doğal seçilim) elbette yok hükmündedir…

Bütün bu seçimleri yapan, insan gibi akıllı bir varlığın seçemediklerini seçebilen Sonsuz seçim ve ilme sahip bir varlık olmalıdır

Kainatta ve insan vücudunda bütün bu seçimler her an yapıldığına göre, o varlık kainattaki tüm seçimleri her an yapabilecek derecede insandan özgür ve ilim sahibidir.

Görüldüğü gibi bu örneklerden daha pek çok çıkarımlarda bulunabiliriz. Bediüzzaman pek çok felsefecinin bâtıl felsefelerine cevap gelecek deliller bulmuştur ve eserlerinin arasına yerleştirmiştir.

Bu gerçekleri anlayan bilim adamları da elbette yoktur. Önceleri en az Dawkins kadar aşırı bir Evrim İnançlısı olan İngiliz Felsefe Profesörü Antony Flew, kainatta gördüğü "yaratılış" delilleri karşısında Allah'a inanmaktan başka çıkar yol olmadığını anlamıştır. Flew iman ettikten sonra şunları söylemiştir:

"Biyologların DNA araştırmaları, yaşam için gerekli düzenlemelerin neredeyse inanılmaz olan kompleksliğini ortaya koyarak, yaşamın temelinde bilinç bulunmuş olması gerektiğini gösterdi. artık, üreyebilen o ilk hücrenin naturalist evrime dayali bir açıklamasını oluşturmayı düşünmeye başlamak bile aşırı derecede zor bir hal almıştır. ilk canlının cansız maddeden evrimleştiği ve olağanüstü kompleks bir canlıya dönüştüğü iddiasının hiçbir geçerliliği olmadığına, kesin bir şekilde kanaat getirdim..."

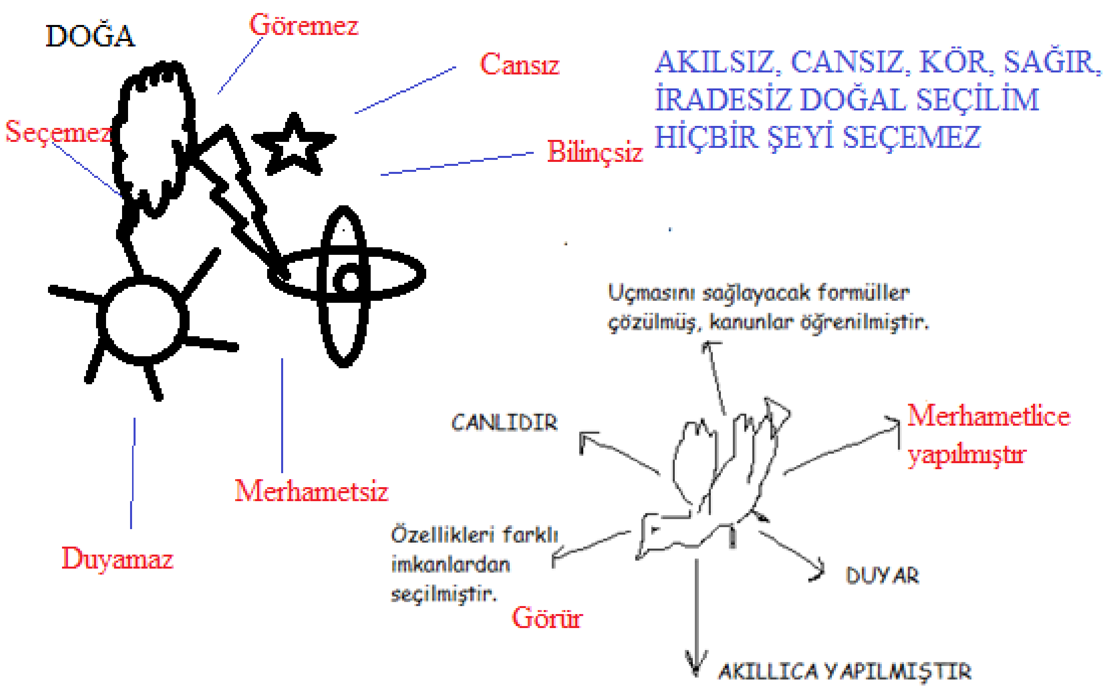
"bir kodlama sistemi, her zaman için zihinsel bir sürecin ürünüdür. bir noktaya dikkat edilmelidir; madde bir bilgi kodu üretemez. bütün deneyimler, bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kullanan bir aklın var olduğunu göstermektedir...

maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur... bilginin madde içinde kendi kendine ortaya çıkmasını sağlayacak hiçbir doğa kanunu ve fiziksel süreç yoktur..."

http://www.washingtontimes.com/news/2004/dec/09/20041209-113212-2782r/

http://www.arastiralim.com/ateist-profesorun-donusu.html

DOĞAL SEÇİLİMİN İMKÂNSIZLIĞI

13, 7 MİLYAR YIL İÇİNDE BİR TİŞÖRT OLUŞABİLİR Mİ?

It took 13.7 billion years to make something this perfect (Bu mükemmel şeyin yapılması 13,7 milyar yıl sürdü)

Yukarıdaki ifade, Dawkins'in yaptırdığı ve sattığı tişörtlerin üzerinde yazılan bir yazıdan alıntı. Bu yazıyla kainatın tesadüflerle oluştuğu ve bugüne kadar böyle düzenli bir şekilde geldiğini anlatmaya çalışmaktadır. 13,7 milyar yıl içinde bırakın o tişörtün tesadüfen oluşmasını onun üzerindeki anlamlı yazıların aynı düzen içinde oluşması bile mümkün değildir. O tişörtlerin oluşması için bilinçli, canlı, seçebilen, planlayan, gören, duyan bir zata ihtiyaç vardır.

http://www.cafepress.com/+i_love_allah_kids_tshirt,27007345

Yukarıda örneğini verdiğimiz tişörtü yapacak zat öncelikle insanların vücut yapıları, bedenleri hakkında bilgi sahibi olmalıdır. Sonra okumayı, yazmayı bilecek bir bilinci olmalıdır. Daha sonra üretilmiş kumaşlardan biri seçilmeli, ilgili tişörtün planları oluşturulmalı, o kumaş, ilgili planlara göre kesilmeli, biçilmeli ve dikilmelidir. Bütün bu süreçler basit gibi görünseler de belli bir ustalık, sanat, bilinç gerektiren işlerdir. Daha sonra İngilizceyi ya da Türkçeyi bu dilin harfleriyle birlikte bilmeli, o harfleri ilgili dilde anlamlı olacak şekilde yan yana dizebilmelidir. Dili bilmek demek, o mekanda ve zamanda yaşayan bütün insanların hangi duyguları ve düşünceleri, hangi seslerle çıkardığını bilmek demektir aslında. Akılsız, kör, sağır, duygusuz, cansız tesadüflerin böyle akıllıca işleri bilmesine imkan yoktur. Baskı için kalıplara ihtiyaç vardır. Bilinçli biri uygun renkleri seçip, boyaları tedarik edip, kalıptaki yazıları tişörtün üzerine düzenli ve hesaplı bir şekilde basabilmelidir. Bütün bu süreçler dikkat ve beceri isteyen işlerdir. Baskı işinde yapılacak herhangi bir yanlış yazının, rengin basılması işlemini olumsuz etkileyebilecektir. Sanırım Dawkins bile bu tişörtün tesadüfen oluştuğunu iddia etmeyecektir. Umarız bu kâinatın da tesadüfen oluştuğunu iddia etmekten vazgeçer ve

Allah'ın varlığını kabul ederek bütün kâinattaki her bir parçanın o tişörtten binlerce kez daha bilinçli ve sanatlı bir şekilde yaratıldığı gerçeğini idrak eder.

Dawkins tişörtündeki cümle 48 harften oluşmaktadır. Bu anlamlı dizilimlerle bu harflerin tesadüfen bir araya gelmesi imkansızdır. Nitekim internet sitelerinde dolaşan şöyle bir örnek vardır:

Mesela 7 harfli "TESADÜF" yazma ihtimali (1/297) yani 17.249.876.309'de 1'dir. Bu ise zaman bakımından da imkânsızdır. Acaba insan ve diğer canlılar, altı harfli bir kelimeden daha mükemmel değil midir? Canlıları bir kenara bırakarak tek bir DNA'ya baksak, bir DNA molekülünde yaklaşık olarak 3.5 milyar nükleotid, yani 3.5 milyar harf bulunur. Altı harften oluşan bir kelimenin tesadüfen oluşma ihtimali 17.249.876.309'de 1 ise acaba bir tek DNA'daki 3.5 milyar harfin tesadüfen oluşma ihtimali nedir?

http://www.seyrangah.tv/x_metin.php?id=318

Görüldüğü gibi 7 harfli bir "tesadüf" kelimesinin bile tesadüfen oluşma ihtimali (0) imkanlıdır. Yani imkansızdır. O tişörtteki 48 harfli cümlenin tesadüfen oluşması elbette daha da imkan dışıdır. Aslında Dawkins'in tişörtü kâinatın tesadüfen oluşamayacağı gerçeğini anlatmaktadır. Dawkins kendi "evrim" inancının propagandasını yaparken aslında bilmeden Yaratıcının varlığını ilan etmektedir. Tabiatçılarla bile kendi varlığını ortaya koyan Allah'a sonsuz şükürler olsun.

7 harften oluşan "Tesadüf" kelimesinin tesadüfen oluşmasının imkansızlığı gibi 700 bin harften oluşan Dawkins'in T. Yanılgısı adlı kitabının (Türkçe tercümesinin) tesadüfen oluşmasının imkansızlığı da ortadadır. Ancak Dawkins, kitabında kâinatın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Halbuki biyoloji de dahil bütün bilimler kâinat kitabından okuyabildikleri birkaç sayfayı açıklamaya çalışmaktadır. Kainat kitabının birkaç sayfasına ya da birkaç kitabına denk gelen bilimsel gerçeklerin yorumları sayılabilecek milyonlarca cilt bilimsel kitabın tesadüfen oluşma olasılıklarını imkansız görüp, o gerçeklerin asılları olan trilyarlarca kâinat kitabının tesadüfen oluşabileceğini mümkün görmek imkansızdır. Madem bu kâinatta, milyonlarca bilimsel kitabı doğuracak zahiri ve parlak bir ilim görünmektedir, o halde yapmamız gereken bu "ilmin" kaynağı olan o Sonsuz Şuurun, İlmin Sahibini bulmaktır.

SU DENEYİ…

Sevgili okuyucularım şimdi bir deney yapacağız sizlerle. Bu deney bâzı gerçekleri anlamamız için oldukça lüzumlu. Hemen yakınınızda duran sürâhiden temiz bir su bardağına, içme suyu doldurun. Suyun bardağa dolarken çıkardığı o sesin tadına varın önce-Tabii ki bu güzel suyun tadını doyasıya çıkarabilmek için Afrika'da susuzluktan vücudu buharlaşmış, ardından da akbabaların yemi olmaya aday olmuş o küçük çocuğu hatırlamamanız gerekiyor. Çünkü bu durum iştahınızı kaçırabilir-

Evet insanın hücrelerinin bir parçası olmanın verdiği mutlulukla şırıl şırıl şakıyan suyu şimdi bardağa koydunuz sanırım. Bardakta şeffaf bir su size gülümsüyor. Şimdi de bu şeffaf ve gülümseyen sudan bir yudum alın. Sonra da şu ilginç haberleri hatırlayın:

"Güneş sistemi dışındaki bir gezegenin atmosferinde su bulunduğu tespit edildi", "Mars'ta su bulundu"

Şu anda belki de az önce bir yudum aldığınız suyun ıslaklığını hâlen ağzınızın içinde hissediyorsunuz. Eğer içtiğiniz su, tatlı su ya da yayla suyuysa, suyun tadı da damağınızda tatlı bir tad bırakmıştır herhalde.

Şimdi de bütün kâinatı avuçlarınızın içine alın hâyâlen de olsa. Nebulalara bakın, tüm gezegenleri inceleyin, galaksileri bir tadın.Karadeliklerin, galaksilerin, güneş fırtınalarının acı tatları yüzünüzü buruşturmanıza yetti sanırım.

Tam da bu satırları yazarken gök gürültüleri geliyor kulağıma. Toprağa düşen yağmur tânelerinin tatlı şırıltıları da şenlendiriyor beni. Gülümsüyorum sâdece, tek gülümseyenin ben olmadığını bilerek.Çiçekler, böcekler, türlü türlü hayvanlar da gülümsüyorlar, âdeta bayram ediyorlar. Onlar bu latif güzelliğin değerinin farkındalar çünkü.Yaşamak için, yaşamın tadını alabilmek için bu güzelliğin farkında olmak zorundalar.Tam da bu esnâda bir çocuğu görüyorum pencerede, kendi kendine konuşur vaziyette. "Çocuğum ne diyorsun öyle?" diye soruyorum ona.Üç yaşın o doğal tatlılığıyla "Mamurla konuşuyom" diyor.Daha bir mutlu oluyorum ve yine gülümsüyorum.Yağmurun güzelliğini anlamış olan ve yağmurla sohbete koyulmuş bulunan üç yaşındaki bir çocuk beni güldürüyor.Çocuklara bile rahmet, bu yağmur.

Yaratıcının "Bütün canlıları sudan yarattığımızı (görmüyorlar mı?)" (Enbiya, 30) diye seslenişi geliyor aklıma,.Şimdi bu söz daha bir anlamlı oluyor benim için.

"Bütün canlıları sudan yarattık"

Bu kutsal söz, bana o kadar anlamlı, o kadar tatlı geliyor ki, yağmur damlalarının yere çarparken çıkarttıkları o şıp şıpları unutuveriyorum birden.Çünkü bu sözden anlam damlaları yüreğime ve aklıma damlamaya başlıyor şimdi.Bu sözün tatlılığına bırakıyorum tüm zihnimi.

Yağmura daha bir yakınlaşmak istediğim için pencereyi açıyorum; etrafı saran kuş cıvıltılarıyla sarmaş dolaş oluveriyorum. Çiçek ve çimen râyihâlarını burnuma kadar taşıyan azotumsu havanın tânelerini de vücudumun, beynimin hücrelerinde misâfir ediyorum mutluluk hormonlarımın resm-i geçidi eşliğinde.Yine gülümsüyorum daha bir cuş-u huruşa gelerek.

Sonra "Güneş sistemi dışındaki bir gezegenin atmosferinde su bulunduğu tespit edildi",

"Mars'ta su bulundu" şeklinde devam eden haberlerin neden bu kadar önemli olduğunu anlıyorum.Kutsal sözlerle de ifâde edildiği gibi "Suyun bulunduğu yerde hayat da bulunuyor" Yeni bir hayat formu bulabilme arayışı, suyun varlığı ile oldukça fazla alâkalı. Günümüz bilimi de Kur'an'ın tespitini kabul ediyor.Bilim de "Hayat sudan oluşmuştur" diyor.Bunun için de su gördüğü yerde, -velev uzayda da olsa- hayat vardır düşüncesine kapılıyor.

Bilim kendince hayatın formülünü bulduğunu sanıyor..H2O = Hayat demekle iş bitmiyor tabii ki.Çünkü Mars örneğinde olduğu gibi su ya da buz kütleleri bulunsa da hayat oluşmamış olabiliyor.Tabii ki biz dünyadaki gibi biyolojik bir hayattan bahsediyoruz burada.O gezegenlerin farklı bir hayat sistemi varsa, o zaman kendi bulgularımıza göre cansız gördüklerimizin canlı olabilme olasılığı da oldukça yüksek.Bu da araştırılması gereken ayrı bir mesele tabii ki.

Hayat formülize edilemiyor örneklerden de anlaşıldığı gibi.O, yâni yaşamın kendisi, sanki apayrı bir hayat kaynağından besleniyor.Bu hayatın oluşması için sâdece su da yeterli değil ve hayat susuz da oluşmuyor.Dünya adlı gezegenin her yönden aldığı konum, şekil, durum gibi özelliklere ihtiyacı var hayatın.Güneşin, ayın ve diğer bütün kürelerin, gezegenlerin aynen bu şekillerde ve konumlarda olmasına ihtiyacı var hayatın.Su ve ardından doğan hayat ise kâinat fabrikasının sâdece birer sonucu.Koskoca bir kâinâtın bütün işleyişi, bütün çarkları, parçaları önünüzde duran şu bir bardak suyu, dünyâ memesinden sağmak için uğraşıp duruyorlar.Fabrika düzensiz ve yanlış kurulmuş olsaydı, elbette netice de oldukça acı olacaktı.Belki netice diye bir şey de olmayacaktı yokluktan başka.

Elbette insanlar, Marsta ve diğer gezegenlerde hayat arayışına devam edecekler.Çünkü en büyük provakatif eylemci "merak duygusudur" Yazımızın başında ifâde ettiğimiz haberleri ve benzerlerini daha çok duyacağız.Fakat bir yanılgıya düşme ihtimâlimiz var.Bunu da dillendirmeden edemeyeceğim.

Uzayın karanlıklarında dolaşırken, benim az önce tattığım; yağmurun, gök gürültüsünün, o çimenle karışık toprak kokusunun lezzetine ulaşamayacağız.Az önce yudumladığımız o bir bardak suyun, ışıl ışıl gülümseyerek ve şırıl şırıl şakıyarak sunduğu hayatı belki de oralarda bulamayacağız.Korkarım ki sonunda aya küstüğümüz gibi, üzerinde bir yaşam belirtisi bulamadığımız o gezegenlere de küsüvereceğiz.Onlar zihnimizde yeniden o karanlık câmitliklerine dönecekler.Kapkara bakışlarıyla yüreğimize hüzünler yağdıracaklar.Onların dünyamızın masmavi yaşam dolu kafasına düşebilecek; donuk, düzensiz, kâtil ve cansız kütleler olduklarını tahayyül ederken, bu devasa ağırlıkların altında ezilip gideceğiz.

İşte bu yanılgıya düşmememiz gerekiyor.Yaşam bulamadık diye uzayın karanlıklarını idam etmememiz gerekiyor.Öncelikle şunu bilmeliyiz ki kâinat bugünkü şu hâliyle olmasaydı şu anda önünüzde duran şu bir bardak şeffaf ve hayat bahşeden su da olmayacaktı.Hâliyle o suyu yudumlayabilecek dudaklarınız, ağzınız da olmayacaktı.Siz de, hücreleriniz de, şu pencereden gelen toprak kokusu da, evinize girerken ayaklarınıza dolanan mahallenin o minnoş kedisi de, tatlı tatlı nağmelerle ruhumuza ilhamlar veren o kuşların cıvıltıları da olmayacaktı.Yâni kâinat bu şekliyle, bu kurgusuyla var olmasaydı "hayat" sonucu da olmayacaktı.O halde düzensiz, karanlık gibi görünen o kâinat ve uzay fabrikasının çarkları, parçaları olan çeşit çeşit sistemler, gezegenler, kara delikler; hayat, şuur gibi ışıl ışıl meyvelerin oluşmasına sebebiyet verdikleri için teşekkürü; hatta o cansız yanaklarından birer öpücüğü hak ediyorlar.Onlarda hayat izine rastlanılmasa da değil mi ki hayatı doğurdular, o halde teşekkürü hak ediyorlar.

O halde az önce avuçlarınıza aldığınız o kâinatın derinliklerini, uzayın boşluklarını, kara

delikleri, nebulaları, galaksileri hemen önünüzde duran içi su dolu bardağa boşaltın.Bütün o kâinat fabrikası parçalarının, makinelerinin bir sonucu olan bu sudan bir yudum daha alın lütfen.Göreceksiniz ki, bu şeffaf ve hayat dolu su, şimdi daha tatlı, daha lezzetli.Deneyimizin sonucu ne kadar da lezzetli oldu değil mi?

Çünkü suyu oluşturan o fabrika, güzellikler üretmek için tasarlanmış.Öyle bir fabrika ki dünya denilen "Yaşam Çeşmesinin" milyarlarca musluğundan, milyarlarca hayat fışkırtacak şekilde tasarlanmış.Ağaçlarından meyveler, bal arılarından ballar, ipek böceklerinden ipekler, çiçeklerinden türlü türlü güzel kokular damlayıp duruyor sonsuzluğa.Bu güzel sonuçlar için uğraşıp duran "mutfaktakileri" yâni tüm uzayı ve kâinatı unutmamak gerekiyor.

Tıpkı sabahın erken saatlerinde elimize ulaşan o bilgi kokulu taptâze gazetenin ardındakileri, gece seyrettiğimiz o televizyon programının oluşmasına sebep olan yüzlerce insanı, ya da sıcacık bir ekmeğin ekmek olabilmek için geçirdiği birbirinden sanatlı safhaları hatırlamamız gerektiği gibi hatırlamalıyız; önümüzde durup duran şu bir bardak suyu bizim için hazırlayan "mutfaktakileri"

Uzayın karanlıklarında da yaşamın izini kokladıktan sonra, "mutfaktakileri/fabrikadakileri" "yaşam" için çalıştıran O "Mutfak Sahibine/Fabrikatöre" de sonsuz teşekkürlerimizi sunmalıyız.

Birkaç yudum alarak tadına baktığınız o bir bardak sudan kalan suyu da, yazımın başında satır aralarında bahsettiğim; akbabaların parçalamak için bekleşip durduğu, o Afrikalı, cılız siyâhi çocuğa, o ölmeden yetiştirebilirseniz en faydalı işi yapmışsınız demektir.

Bütün bu gerçekleri anladıktan ve yapmamız gerekenleri gücümüz yettiğince yaptıktan sonra, belki Fuzûli gibi şöyle cesur konuşabiliriz:

Umduğum oldur ki rûz-ı haşr mahrûm olmayam
Çeşm-i vaslun vire men teşne-i dîdâra su*

Oğuz DÜZGÜN

*O diriliş –haşir- gününde, güzel cemâline susamış olan bana, kavuşma çeşmenin su vereceğini, (senin Rızana, şefaatine kavuşacağımı), ummaktayım.

ZAMAN-MEKÂN ALGIMIZ VE SONSUZLUK ÜZERİNE

O ilk başlangıç anına gidelim sizlerle. 13,7 milyar yıl öncesine… Kainatı arayın, yıldızları, güneşi, hayvanları ya da dünyamızı… İşte bakın görebileceğimiz hiç ama hiçbir şey yok. Ancak o ilk atomun içine girip seyredebiliriz varlığı. Çünkü bu ilk noktada madde ondan ibaret. Her şey ama her şey ilk defa yaratılıyor. Kanunlar, kuvvetler, kainat ağacının farklı farklı yönlerini doğuracak tohumlar, galaksilerin, güneşlerin, gezegenlerin DNA'ları ilk defa oluşuyor. En, boy, derinlik olarak adlandırdığımız o üç boyut da ilk defa oluşuyor. Öncesi yok yani… Dördüncü bir boyut olarak da zaman yaratılıyor. Çünkü maddesel hareket başlamış oldu bir kere. Zaman da iki hareket arasındaki süre olduğuna göre, mikro zaman dilimlerinde olsa bile bir zamandan bahsedebiliyoruz o ilk anda. Stephen Hawking'in tabiriyle ilk başlangıç anı yere düşüp kırılan cam bardağın parçaları… Sonrasında ise bütün o parçalar birleşiyor ve düzene doğru anlamlı bir yolculuk başlıyor. O ilk anda zamanın bizim algımıza göre geriye gittiğini söyleyebiliriz. İşte bu gerçek de Termodinamik entropi yasasının tersine işlemesi anlamına geliyor. Çünkü o ilk noktada mutlak bir düzenlilik hali vardı. 10^{-43} saniyelik bu ilk mutlak düzenlilik hali, 10^{-35} saniye sonra birden bozulmaya başladı. Çünkü kâinatı bugünkü kainat haline getiren "zıtların" oluşması gerekiyordu. Zıtlar oluşturulmuş ve bir araya toplanmıştı. Bu bozulmanın ardından kâinat yeniden bu muhteşem düzeniyle birleşti. Örnek vermek gerekirse, ilk patlamayla bu düzenlilik, cam bardağın kırılıp parçalara ayrılması gibi bozuldu. Ve sonrasında en zor ve akıl almaz olan gerçekleşti. Bütün o parçalar bir pazılın birleştirilmesi gibi yeniden birleştirilip o bardağı oluşturdu.

Normalde düzenden düzensizliğe doğru bir gidiş vardır ve bu durum bizde zaman algısını oluşturur. Ama o ilk noktadaki patlamayla oluşan düzensizliğin ardından muhteşem bir düzenlilik yeniden oluşuyor. Bu noktada zaman çizgisi için geçmiş ya da gelecek yok. Zaman her iki kavram için de eşit. İşte tam da burada o Düzenleyicinin varlığını iliklerimize kadar hissediyoruz. Sanki biraz sınırları zorlasak, O'nu görüvereceğiz o noktada. Tabii ki o patlamayla oluşturulan ilk düzensizlik de kainata genetik bir miras olarak kalıyor. Sıcaklık, fırtınalar, yağmurlar gibi kuantum fiziğinin ilgi alanına giren, nedensellikle izah edilemeyen düzensiz oluşumlar, kâinat genişledikçe her yana yayılıyor. İşte düzenli karmaşıklık da bu anlama geliyor. O düzensiz sandıklarımız bile belki nice düzenler için gerekli ince ayarlardan oluşuyor. Adeta zıtlar birleştiriliyor bu ilk aşamadan sonra. Atomun parçacıklarında olduğu gibi güneşin, dünyanın, hayatın, bilincin yaratılmasını takip eden süreçte de zıtlar hep bir arada. Bu da ince ve hassas bir ayarla mümkün olabiliyor. Simetri asimetri, madde antimadde, elektron proton, geçmiş gelecek, büyüklük küçüklük gibi kavramların temelleri hep bu ilk aşamada atılıyor. Bu ilk başlangıç noktası olmasaydı, diyebiliriz ki zaman da, diğer boyutlar da olmayacaktı. O halde bu kainatı oluşturan Varlık, zatı itibariyle kainat kanunlarına mahkum olmak zorunda değil. Yani kainatın oluşum sürecinin bir ürünü olan zaman, mekan gibi kavramları ona izafe edemeyiz. Çünkü o bu kainat süreçlerinde oluşmuş bir varlık değil. Aksine kâinatı bilinmeyenden oluşturan ve düzensizlikten düzen çıkaran bir Yaratıcı. Zaman algımız aslında nesnel bir gerçeklik değil. Einstein tarafından ispat edildiği gibi göreceli bir gerçeklik. Geçmiş ya da gelecek algımızı belirleyen üç zaman pusulası var diyor Hawking. Birincisi psikolojik zaman pusulası; yani geçmişimizi hatırlarız ama geleceğimizi asla hatırlayamayız. O halde gelecek gelmemiştir, gelecektir diye düşünürüz. Böylece bizde

geçmişten başlayan ve geleceğe doğru giden bir zaman algısı oluşur. Eğer bir kara deliğe girip yarınımızı yaşayabilseydik o zaman algımız da böyle olmayacaktı. İkinci zaman pusulamız da termodinamik zaman pusulası. Termodinamik kanunlarının 2. yasası olan entropi yasası burada söz sahibi. Başlangıçta düzenli olan bir varlık zamanla düzensizliğe doğru gidiyor ve bu durum bizde zaman algısı oluşturuyor. Biz zamanı düzensizleşmenin ölçüsü olarak kabul ediyoruz. Evlerin, eşyaların eskimesi, yaşlanmamız gibi…Üçüncü zaman pusulamız ise kozmolojik zaman pusulası. Kainatın yaratılışından başlayan ve evrenin genişlemesiyle devam eden bir sürece bağlı olarak işliyor. Yıldızların, güneşin, dünyanın sıra takip eder gibi oluşumu ve kainatın bir sona doğru ilerlemesi böyle bir zaman algısını bizde oluşturuyor. Yine dünya kendi ekseni etrafında 24 saatte döndüğü için bir günü 24 saat olarak algılıyoruz. Eğer kendi ekseni etrafında 1 yılda dönmüş olsaydı 1 günümüz bu zamanın 365 gününe denk gelecekti. Görüldüğü gibi kainatın ilk başlangıç anında zamansız bir nokta vardı. Çünkü o andan önce mutlak bir düzen vardı ve o düzen patlamayla bozulduğunda bardağın bin parçaya bölünmesi gibi bir düzensizlik hali oluştu. İşte bizi şaşırtan olay tam bu noktada gerçekleşti. Çünkü bizim deneyimlerimize göre kırılan cam parçaları geçmişe yolculuk yapıp tekrar o bardağı oluşturamaz. Böyle bir durum bizim algımıza göre geçmişe yolculuk anlamına geliyor. Demek ki o ilk nokta, geçmiş ve geleceğin bir arada bulunduğu zamansız bir noktaydı. O noktadan sonra ise milyarlarca parçaya ayrılmış ilk düzenli yapıyı yeniden düzenlileştiren bir bilincin, gücün varlığını da hissediyoruz. Üstelik zaman sınırlarını aşan bir sonsuzluğu vardı o bilincin.

Görüldüğü gibi bizler böyle bir kainatın zamana ve mekana bağlı üretimleriyiz. Bu kainatı yaratan ise o yarattığı kainatın kanunlarının dışında olduğu için, zamanı bizim algıladığımız gibi görmez. Onun için zaman ya da mekan diye bir sınır işte bu yüzden yoktur. Piskolojik, termodinamik ya da kozmolojik zaman sınırları içinde değildir. Şu andaki zaman algımızla algılayamayacağımız zamansız ve mekansız bir boyuttadır. İşte biz buna sonsuz olmak diyoruz. Zaten kâinatın o ilk oluşumu sırasındaa bu sınırların dışında olduğunu ilk eksi saniyelerde bile göstermiştir. Psikolojik zaman sınır içinde değildir, çünkü onun için geçmiş ya da gelecek aynı an gibidir. Termodinamik zaman sınırları içinde de değildir, çünkü o kanunu da bu kainata o yerleştirmiştir. Halbuki böyle bir kanun oluşmadan önce de o vardı. Üstelik sonsuz olduğu için de entropi gibi bir kanunun etkisi altına girmesine imkan yoktur. O kozmolojik zaman sınırları içinde de değildir. Çünkü bu kainatı yaratmadan önce de (ezelde) vardı. Onun sonsuzluğundan bakıldığında kainatın geçmişi ve geleceği bir nokta gibi aynı düzlem üzerinde görülür. Çünkü bizler o sınırların içindeyiz, o ise bütün sınırların dışında. Çünkü bütün o sınırları da kendi sınırsızlığındayken O yarattı. O halde zaman ve mekan algısı biz "kainatla sınırlılar" için… Sınırsız, sonsuz ve varlığı bu kainatın sınırlarına bağlı olmayan Allah için böyle sınırlar olamaz. Öncelik ve sonralık kavramları da kainatla sınırlı zaman algımızın bir ürünü olduğuna göre "Allah'ın öncesi" ya da "Allah'ın sonrası" gibi kavramlardan bahsedemeyiz. Yine en, boy, derinlik olarak adlandırılan 3 boyut da bu kâinatın sınırlarından olduğuna göre, sınırsız Allah'a bir mekan da izafe edemeyiz. Bu gerçeği öğrendikten sonra "Yaratıcıdan önce kim vardı?", " O yaşlanmaz mı?", "Allah nerededir?" vb. soruların ne kadar anlamsız olduğu da anlaşılmış olmalıdır.

Kaynak: Eine Kurze Geschichte der Zeit (Zamanın Kısa Bir Hikayesi)-**Stephen Hawking**

CANLILAR BİRDEN BİRE NASIL YARATILDILAR?

İlk canlı olan hücrenin oluşabilmesi nasıl mümkün olabiliyorsa, her bir canlı türünün atası olan canlının da müstakil olarak ve de aniden varlık sahnesine çıkabilmesi, mantıki açıdan o derece mümkündür. Mesela, inek canlısının atası olan İnek-ata, ilk hücrenin aniden, değişik kimyasal etkileşimlerin bir sonucu olarak oluşabilmesinin mümkünlüğü derecesinde, daha önceki hiçbir canlıdan kalıtım, doğal seçilim gibi herhangi bir yolla evrilmeden şu andaki mevcut özellikleriyle aniden oluşmuş olabilir. Zira bir hücre küçültülmüş bir inektir ve hatta küçücük canlı bir kainattır.

İlk hücre kendisinden başka bir canlı olmayan hücre olduğu için yaşayabilmek adına kendi gıdasını kendisi üretmeliydi ki, madde karanlıklarından aniden ve tesadüfen! oluştuğu bir anda hücrenin bu gıda meselesini düşünebilecek ve kendisini ona göre tasarlayacak bir durumu yoktu elbette. Bu özelliği yani fotosentez yaparak güneş ışınlarından istifade edebilme özelliğini kendinde hazır bulmuştu. Çünkü gıdasını temin edememiş olsaydı, dünyadaki hayat başladığı gibi bitmiş olacaktı. Bu ilk canlının, düşünemeyen ve herhangi bir hayat kaynağından gelmeyen bu hücrenin, farkında bile olmadığı milyonlarca kilometre ötedeki güneşe göre kendisini aniden şekillendirmesi, böylelikle hayatını devam ettirmesini bilmesi, o küçücük canlının omuzlarına yüklenemeyecek kadar büyük bir yük değil midir? Hem bu hücreden önce, hayata dair hiçbir bilgisi ve tecrübesi olmayan şuursuz, bilinçsiz ve cansız doğanın da, o hücrenin hayatını devam ettirmek için tasarımlarda bulunabileceğini, güneşe ve diğer doğa özelliklerine göre bu bakteriyi şekillendirebileceğini iddia etmek de anlamsız olmayacak mı?

Yine bugün, bu ilk hücreden bahsedebiliyorsak, herhalde, o hücrenin DNA yapısının varlığını da kabul ediyoruz demektir. Yokluktan yeni çıkmış bu taptaze canlı hücrenin, bölünme özelliğine sahip olması gerektiğini ve özelliklerini diğer hücrelere bilgi bankacıklarıyla aktarması zorunluluğunu kendisinin biliyor olması elbette imkânsızdır. Bu aciz ve küçücük ilk hayat formunun yaşamının, bir başka canlı bilgi sahibi tarafından muhafaza ve devam ettirilmesi gerekmektedir. Bu ilk hücre-bakterinin (prokaryatik hücre) kapsül, hücre duvarı, sitoplazma, sitoplazma zarı, ribozom, nükleoid, flagella, DNA gibi bütün parçaları, onun hayatiyetini devam ettirmesi için zorunlu parçalardı ve bütün bu parçalarıyla birlikte bu canlı yapının aniden, yaşamsız maddelerden ortaya çıkması mucize gibi bir şeydi. Çünkü bu hücrenin kendisinden öncesi yoktur ve güya tesadüfen birdenbire, bütün kâinatla ilişki kurabilecek şekilde cansız maddelerden oluşuvermiştir? İneğin yapı taşı olan hücre ve moleküllerinin çeşitli kimyasal tepkimeler sonucunda aniden, böyle düzenli bir biçimde oluşabildiğini iddia etmek ne kadar imkansızsa, bir ineğin atasının aniden ve tesadüfen oluşabileceğini kabul etmek de o kadar imkansızdır. Eğer birinci durum için bir imkan varsa, elbette ikinci durumdaki bütün türlerin atalarının aniden oluşabilmesi için de aynı imkan mevcuttur.

Hücre ilkel bir canlı değildir ve şimdi dahi kompleks olarak kabul edilen canlıların da temel taşıdır. Asıl şaşırtıcı olan, bu akılsız hücrelerin birbirinden farklı, çeşitli canlıları akıllıca ve sanatlıca oluşturabilmeleridir. Çok hücreli canlıların ortaya çıkmaya başladığı Paleozoik

zamana uzanan hayvan ve bitki fosilleri bu gerçeği ortaya koyar. Çokça bulunan Trilobit fosillerine bakıldığında, bu canlılarda müthiş bir düzen, simetri, sanat olduğu göze çarpmaktadır. Yine bu canlıların bir hayvanda olabilecek bütün özelliklere sahip olması aniden oluşan bu çok hücreli yaşamın da tesadüflere dayanmasının imkânsızlığını ortaya koyar. Yine aynı dönemde birbirinden oldukça farklı canlı çeşitlerinin var olması (Blastoidler, bugünkü balıklara benzeyen Coelacantlar, mercanlar, yosun hayvancıkları, nautiloidler vd.) her dönemde canlı çeşitliliğinin bulunduğunu ve bu canlıların atalarının ilk bakteriler gibi aniden oluştuklarını düşündürmektedir. Yüzlerce yıl süren çalışmalara rağmen ara geçiş formlarının halen bulunamamış olması da bu savı desteklemektedir. Her canlı türünün oluşması, ilk canlının oluşması kadar özeldir. Bütün bu canlıları her şeyi bilen Sonsuz bir Yaratıcı tek tek ve özel olarak yaratmaktadır. Sadece yaratmakla kalmamakta her an onların varlıklarını ve düzenlerini eş zamanlı olarak devam ettirmektedir.

1800'lü yıllarda Schleiden ve Schwann, hücrelerin, hücresel olmayan cansız maddelerden oluştuğunu iddia ettiler ve bunu ispatlamaya çalıştılar. Ancak bu çalışmaları hüsranla sonuçlandı. Buradan hareketle temel bir hücre kanunu ortaya konmuş oldu. *Hücreler ancak bir başka hayat sahibi hücreden oluşabilirler, cansız maddelerden oluşamazlar.* Fakat Tabiatçılar, ilk oluşan hücreyi bunun dışında tutarlar. Trilyarlarca hücre için geçerli kanun, bu ilk hücre için geçersizdir. O kendiliğinden ve tesadüfen, maddelerden nasıl olduysa birden evrilerek oluşmuştur bu görüşe göre. Herhalde bugünkü bilim adamları gibi doğanın da deney yapma şansı yoktu ve ilk dönemlerde yağan kimyasal yağmurlar, hayatı ya doğuracak, ya da doğurmayacaktı. Aksi durumda bugün böyle bir yazı olmayacağı gibi böyle bir teoriden de bahsediyor olamayacaktık.

Big-Bang'den (Büyük patlamadan) beri devam eden bilinçli bir tekamül kanunu, sonuç olarak, sanki hayatı da ortaya çıkarmalıydı. İster Dünyada, ister Marsta ya da kainatın herhangi bir köşesinde kâinatın var edilişini anlamlı kılacak hayat ve şuur neticelerine ulaşılması gerekiyordu. Neticede güya rastlantısal olarak şuursuzca yağan, cansız ve akılsız kimyasallarla yüklü yağmurlar, hayat sahibi bir bakteriyi nasıl oluyorsa, birden bire oluşturuvereceklerdi. Bu yağmurlar sırasında ilgili bakterinin bilgisayarı sayılabilecek RNA'ları, DNA'ları, kapsül, hücre duvarı, stoplazma, stoplazma zarı, ribozom, nükleoid, flagella gibi yapıları da sihirli bir biçimde oluşuverecekti. Halbuki koca bir kainatın doğası açısından, bir bakterinin ya da bir gergedanın oluşturulması arasında zorluk bakımından ne fark vardı ki? İki canlı da kainat perspektifinden bakıldığında birer nokta gibi değil miydi? Fakat şu kainat genişliğindeki akılsız, cansız, yutucu, yakıcı doğa, nasıl olduysa, birden bire ilk hayat sahibi varlığı, kendisinden sonra bitkilerin ve ardından da diğer canlıların oluşmasını sağlayacak yapıda oluşturuverdi. Bunun bir şans ya da tesadüf olduğunu iddia edenler, Büyük Patlamayla birlikte gelişen ve bu ilk canlıyı doğuran bütün süreçlerin de tesadüf eseri oluştuğunu kabul etmelidirler. Böyle bir tesadüfler zincirinin devamlı düzenli bir sonucu doğurmasının hesabını ise elbette yapamazlar. Hücreden önceki bütün süreçler gerekli ve düzenli süreçlerdi ki hücre yani hayat meydana geldi. Çünkü görülmektedir ki, bütün süreçler hayat neticesini doğuracak bir düzende ilerlemiştir. O halde daha başlangıçta böyle bir sonuç öngörülmüş olmalıdır. Çünkü her aşamada ve her süreçte çok düzenli ve mükemmel milyonlarca sonuç ortaya çıkmıştır. Bu ise şans ya da tesadüf olamaz.

Şunu da söylemek gerekir ki, parçada olan kanun elbette bütünü de etkileyecektir. Ancak görüyoruz ki hücre yine ilk günkü hücredir ve asla evrilmemiştir. Bu durum o hücrelerden oluşan bütünlerin de evrimleşmediğini gösterir. Ökaryotik hücrenin oluşması konusunda da evrimin söz sahibi olamayacağını bizzat Tabiatçılar iddia ederler. O halde hücre evrim geçirmemiştir. Tek hücreli bakteriler halen varlıklarını sürdürmektedirler. Hayatın ortaya çıktığı dönemlere ait pek çok canlı çeşidi halen yaşamaktadır. Bunların hücreleriyle günümüz canlıların hücre yapıları arasında hiçbir fark yoktur. Bu durumda evrime göre, sonra birikimlerle oluşması gerekecek bir hücre yapısının önceden, birden ve birikimsiz oluşmuş olması, evrimi yalanlayan başka bir argüman olacaktır. Bu da canlıların en temel yapıtaşı olan hücrede evrim gibi bir kuralın cari olmadığını açıkça göstermektedir. 4 milyar yıl önceki hücre nasılsa, bugünkü hücre de aynıdır. Bitkiler ve hayvanlar hep bu hücre yapısından oluşmuşlardır. Halbuki bu en küçük canlı olan hücrenin evrilmemiş olması bile evrimi yalanlamaktadır.

Elbette hücrenin de evrim geçirdiğine dair iddialar yok değildir. Mesela hücredeki çekirdek zarının, DNA taşıyan bir hücrenin DNA taşımayan büyük bir hücreye girmesiyle oluştuğu iddia edilir ki başlı başına komedidir. Öncelikle DNA taşımayan bir hücrenin o ana kadar varlığını nasıl devam ettirdiği sorusu cevapsız kalmaktadır. Bunu açıklamak için de bir sürü saçma teori geliştirilmiştir ama bu teoriler Tabiatçıları bile tatmin etmemiştir. Ardından bu iki hücrenin sanki bilinçli bir şekilde birbirlerinin içine (simbiyont olarak) girdikleri böyle pervasızca nasıl düşünülebilmektedir? Hem DNA'sız olan bir hücrenin, içine aldığı DNA'lı hücrenin özelliklerini nasıl kopyalayacağı ve sonraki hücrelere bu özelliğin nasıl aktarılacağı da ayrı bir sorundur. Bütün bu işler zamanla ve tesadüfen olmuştur sözü de meseleyi aydınlatmaya yetmez. Her canlının gen kodlarını okuyabilen, kendileri yoluyla Protein sentezlemesinin yapıldığı Ribozomların, (simbiyont olarak) hücreye dışardan girdiğini iddia etmek, kafatasımızın, tırnaklarımızın ya da kirpiklerimizin bizlere dışarıdan takıldığını iddia etmekten daha fazla bilim dışıdır. Hücrenin evrimleşmesi adına sunulan deliller hücreye bazı parçaların girip çıktığını iddia etmekten öteye gitmez. Adeta hücreyi bir lego oyuncağına dönüştürürler. Tesadüfen birbirinin içine giren çıkan ve yine rastlantısal olarak muhteşem vücut binaları inşa eden yapboz parçaları. Hücrenin evrim geçirdiğini iddia eden görüşlerin sahipleri, maddi kanıt iddiasından da yoksundurlar. Zira eski dönemlerde yaşadığı iddia edilen farklı hücrelerin fosil kalıntılarına ulaşılması imkânsızdır.

Hayatın ortaya çıkışı ve türlerin oluşması konusunda evrime alternatif bir teori önerisi sunarak bu yazıyı sonlandıracağım. Bununla amacım evrim iddiasının bilimin tek çıkar yolu olmadığını göstermektir. Allah'ın varlığını kabul eden bilim adamları bu alandaki boşluğu bir an önce doldurmalı ve Kutsal kitapların Yaratılış inanışıyla uyumlu bilimsel bir teoriyi geliştirmelidir. Böyle bir arayış dinin hükümlerine karşı değildir. Biz biliyoruz ki her an ve mekanda her şeyi Allah yaratmaktadır. Allah'ın bu yaratmalarının nasıl olduğunu araştıran alana ise biz bilim diyoruz. Mesela dünyanın güneşin etrafında dönüşü, canlıların doğumu, DNA'lar, gezegenler, atmosfer, suyun yapısı vb. bütün bunlar Allah'ın yarattığı ve yaratmakta olduğu işlerdir. Kâinatın, ilk canlının, ilk insanın yaratılması da böyle bir yaratma sürecidir.

Elbette inançlı bilim adamları bu yaratma süreçlerinin sebepler aleminde nasıl olduğunu bilimsel görüşlerle ortaya koyacaklardır. Bizim önerimiz umarım böyle bir arayışı tetikler.

Hayatın ilk olarak suda oluştuğu konusundaki deliller beni bir derece tatmin ediyor. Kutsal kitapların da bu yönde tasvirleri olduğunu biliyoruz. Ancak bana göre hayatın ilk olarak yaratıldığı su kaynağı, kıyamete kadar oluşacak bütün canlı türlerinin de tohumlarını içinde barındırıyordu. Bakterilerin, hücrelerin, bitkilerin, kedilerin, köpeklerin, kuşların, balıkların kısacası bütün canlıların ata-tohumları hayatın ilk olarak oluştuğu o suda mevcuttu. Allah bütün canlı tohumlarını orada yaratmıştı. Hayatın oluşmasına destek veren şartların üst üste geldiği ilk dönemde, sadece bir tek bakterinin oluştuğunu iddia etmek yerine, farklı farklı pek çok bakteri ve hücre çeşidinin de kısa süre içinde oluşmuş olduğunu kabul etmek anlamlı olacaktır. Fotosentik bakteriler, prokaryatik ve ökaryatik hücreler bize göre bu ortamda yaratılmışlardı. Bugün bir kaşık suda ve hatta bir karış toprakta bile gördüğümüz bakteri çeşitliliği hayatın ilk oluştuğu o günde de birdenbire yaratılmıştı. Çünkü bütün iç ve dış şartlar, tek hücreli ilk canlıların bütün çeşitleriyle birlikte oluşmasını destekler nitelikteydi. İlk hücre oluşabilirse elbette diğerleri de yaratılabilirdi. Daha sonra şartlar uygun oldukça, suda yaşamaya devam eden bu canlı tohumlar, anne rahminde döllenmiş spermler gibi DNA'larında çok önceden planlanmış bitkilere ya da hayvanlara dönüştüler. Mesela sudaki A canlısı, aslında balık canlısının da atası durumundaydı –spermi ya da yumurtası durumundaydı- Zaten suda diğer bakterilerle birlikte yaşayan A tek hücreli canlısı, uygun, ısı, nem, kimyasal bileşikler ve zaman bir araya gelince, doğanın fıtri rahminde karşıtı sayılabilecek diğer uygun hücrelerle döllendi.

Diyelim ki, "Devoniyen" döneminde aniden ortaya çıkan bir köpekbalığı, aslında potansiyel olarak kendisini DNA'larında barındıran bir canlının yumurta olarak kabul edilebilecek diğer bazı tek hücreli canlılarla, ya onun yaşamasını sağlayacak doğal bir ortamda, ya da herhangi bir balıktan elde edilen geçici bir rahimde döllenmesiyle oluşmuşlardı. Tabii ki bu oluşumlar birer yatama süreciydi, tesadüfen olmuyorladı. Bugün bilimin de gelişmesiyle birlikte, uygun ısı ve koşullardaki spermlerle yumurtalar, rahmin dışında olmak üzere, bir düzenek içerisinde birleştirilerek döllendirilebilmektedir. Döllenmiş zigotların yeniden anne rahmine konulması, bu zigotun hayat sahibi bir canlıya dönüşmesi için elbette zorunludur. Ancak bundan milyarlarca yıl önce, bakterilerin ya da tek hücreli bazı sperm-yumurta canlıların doğal şartlarda döllenmeleriyle oluşan zigotların, şartlar müsait olduğu için büyüyene ve türlerinin ilk atalarını oluşturana değin hayatlarını devam ettirebilmeleri akıl dışı değildir. Bu durumda insanın atasının oluşumu da, belki çamurlu, sıcak bir suda bu şekilde gerçekleşmiştir. Adem'in özellikleri, o balçıkta var olan ve hücrelerden oluşan sperm-yumurta canlılarında zaten kodlanmıştı. Gerçekleşen döllenme sonucunda, bu suyun içersinde zigot, embriyo gibi hayat safhalarından sonra, belki de bugünkünden daha hızlı bir büyümeyle Adem safhasına kadar ulaşmıştı ilk insan. Elbette ki her safhasını Allah yaratmıştı. Bu açıklama, diğer hücreli canlılarla nasıl ortak hücrelere ve özelliklere sahip olduğumuzu da açıklar. Evet bütün canlıların kökeni ortak olabilir ama bu Tabiatçıların dediği gibi tesadüfi sıçramalar ya da evrimler sonucu olmamıştır. İlk dönemde müstakil olarak ayrı ayrı yaratılan –ya da ilk tek hücrelinin DNA yapısında kayıtlı oldukları için kısa bir süre içinde bölünme yoluyla çeşitlendirilen- tek hücreli canlıların sperm-yumurta ya da kendi kendilerini döllemeleriyle

oluşmuş olan bütün türler, kendi DNA yapılarının doğal sınırlarına kadar gelişmelerini, değişimlerini sürdürebilmişlerdir. Şartlar değiştiğinde bazı türler ortadan kalkmıştır doğal olarak. Ancak ilk jeolojik dönemden gelerek, hiç değişmeden bugünlere ulaşan canlı varlıkların da olduğu bilinmektedir.

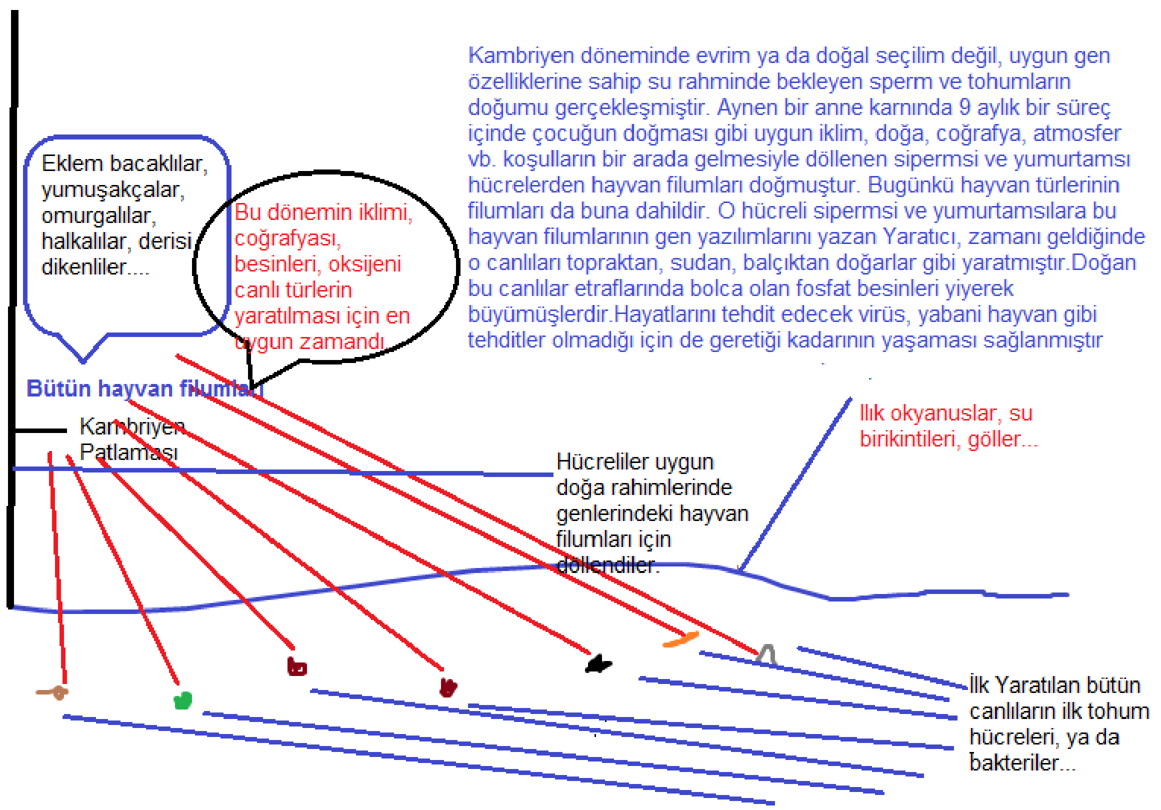
Kambriyenden hemen önce başlayan canlı çeşitliliğinin Kambriyen döneminde birden bire artması da bizim savımızı destekler niteliktedir. Hatta günümüze kadar bir kısmı gelen bütün hayvan şubeleri de bu zaman diliminde, 10 milyon yıl gibi "evrimlerle" asla açıklanamayacak hızlı bir süreçle oluşuvermişlerdir. Fosil kayıtları ise bu gerçeğin en canlı şahididirler. Üstelik bu çeşitlilik patlaması bütün dünyada aynı anda olmuştur. Bu ani canlı oluşumları, evrim teorisiyle asla açıklanamazlar. Hayatın başladığı anda yaratıldıkları suda yaşamaya devam eden hücreler ve bakterilerin bir kısmı Kambriyen dönemine gelindiğinde gerekli uygun şartlar, aynen daha sonra gerçekleşecek Hz. Adem'in yaratılması örneğine benzer bir şekilde, ilk dönemdeki deniz ve kara canlılarının çoklukla yaratılması sürecini doğurdular. Bütün canlılar Kambriyen döneminde birbirilerinden evrilerek değil, su rahminde döllenen hücrelerin zamanı geldiğinde doğumlarıyla, kendi tohumlarından oluşmuşlardır. Allah yarattığı hücrelerin hayvan ya da bitki olarak doğumu için en uygun zaman dilimi olarak bu dönemi seçmiştir.

Mesela Kambriyen öncesi Anklot devir yaşam çeşitliliği için uygun bir dönem değildi. Yer hareketleri çoktu, yanardağlar faaliyetteydi ve dünyanın pek çok yeri lavlarla kaplıydı. Hikmetin gereği olarak dünyanın yaşamın oluşumuna ve korunmasına hazırlanması gerekiyordu. Kambriyen dönem yaşam çeşitliliği için en mükemmel dönemdi. Zira dünyayı çevreleyen ılık okyanuslardaki hücresel canlılık döllenme yoluyla doğum yapacağı geniş karasal alanları bulmuştu. Öyle ki bu dönemde bugünkü kıtaların genel görünümleri de yaratılmıştı. Ayrıca iklim özellikleri de canlıların çoklukla ve rahatça yaşayabileceği hale gelmişti. Havadaki oksijen değeri de kritik değere getirilmiştir. Büyük yapılı omurgalı canlılar için gerekli fosfatlı besinler de bu dönemde yaratılmışlar, karalara yayılmışlardır. İşte böylesine uygun bir dönemde vücut yapıları birbirinden farklı ve bugünkü hayvanların da genlerini içinde barındıran "ata hayvanlar" bir anda "tohum" hücrelerinden oluşturulmuşlardır. Onlar için oluşturulmuş metin karargahlara yerleştirilmişlerdir. Sonra da onlardan canlı türleri yaratılmıştır. Bu hücrelerin ya da hücreli canlıların DNA yapılarında zaten o balığın, o dinozorun, o kuşun yazılımları mevcuttur. Köpeklerin DNA'larında olduğu gibi İşte kıyamette gerçekleşecek bedensel diriliş de topraktaki atom DNA'larından gerçekleşecek bir diriliş olacaktır. Bu yaratmayı ilk kez yapan ve her an varlıkları atomlardan inşa etmeye devam eden elbette kıyamette de ölmüş insanları yeniden diriltecek olandır.

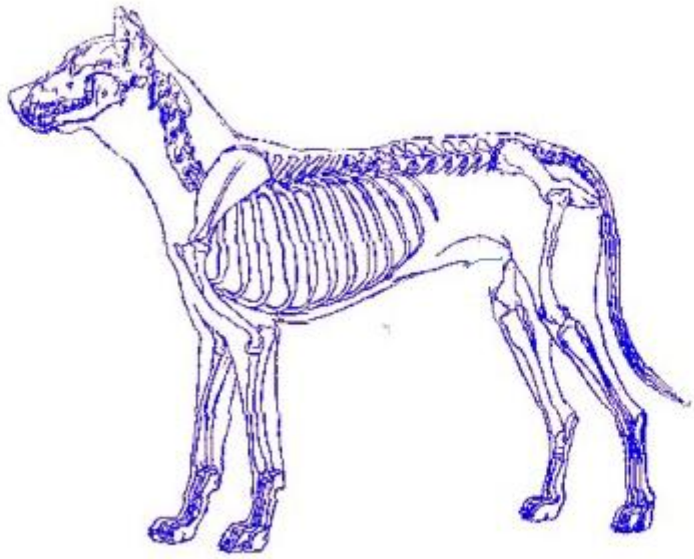
Allah dileseydi bütün canlıları bir kerede hiçbir sebep olmadan da yaratabilirdi. Ancak yarattığı kâinatın kanunlarını sebeplere ve hikmetlere göre tasarlamıştı. En azından biz sınırlılığımızla bunu böyle algılıyoruz. Onun Sonsuz nazarında elbette zamanın sınır işlemez. Manzar-ı alada (O'nun yüce nazarında) 100 milyarlarca yıl içinde olan her şey bir anda oluyor gibidir. Bu milyarlarca yılı ifade eden zaman dilimleri ve devirler bizim gibi "zamanla kayıtlılar" için çok uzun süreler olarak hissedilmektedir. Eğer atomun içinde yaşayan elektron boyutunda bir canlı olsaydık, elbette atomdaki zaman dilimleri de bize devasa zaman süreçleri

gibi gelecekti. Ya da şöyle düşünelim, bugünkü bedenimizin bin katı bir boyutta olsaydık ve ömrümüz de bugünkü ömür süremizin bin katı olsaydı, belki de bir yılı bir dakikamız olarak algılayacaktık. Bir de Sonsuz olanın zamana bakışını düşünün. Herhangi bir zaman kaydıyla sınırlı olmayan Sonsuz içinse bir milyar yılla, bir mikro saniye arasında hiçbir fark yoktur. O kendi nazarında her şeyi bir anda olmuş olarak görür. O yüzden tüm kâinatı bugünkü şekliyle bir anda neden yaratmadı? gibi soruların O'nun Sonsuzluğu düşünüldüğünde hiçbir anlam ifade etmeyen sorular olduğu açıktır.

Bilinçli bir Yaratıcının, tek hücreli canlıların DNA'larına bütün türlerin oluşmasını sağlayacak kodları kaydettiği, şartlar uygun olduğunda da o türleri uygun döllenmeler yoluyla yarattığı ise mantığa ters gelmiyor. Şu da bir gerçek ki, kâinatı, yaşamı, dünyayı anlamamıza yardımcı olan bilimsel teoriler değişse de, Yaratıcının Varlığına iman hakikati, elbette kıyamete kadar kendisini besleyecek atomlar adedince deliller bulacaktır. Yaradılışa uyumlu daha pek çok teori geliştirilebilir. Biz sadece bir örnek olsun diye böyle bir denemede bulunduk. Teorimiz mutlak doğrudur ya da değildir. Tek bildiğimiz, Kur'an'ın kesin yanılmazlığıdır.

KÖPEK İSKELETLERİNİN İNANILMAZ ÇEŞİTLİLİĞİ YARATILIŞIN DELİLİDİR

http://www.gelisenbeyin.net/forum/forum_posts.asp?TID=4517

Tabiatçılar, farklı zamanlardaki iskelet yapılarında olan benzerlikleri evrimlerle türlerin birbirine dönüştüğünün delili olarak kabul eder. Önceki sayfalarda anlattığımız Kambriyen Patlaması sırasında birden ortaya çıkan canlıların evrimini oluşturan fosillerinden nedense kimse söz etmez. Çünkü o omurgalı canlıların kendilerinden evrimleştiği iskeletli canlılar Kambriyen patlamasından önce yoktur. O dönemin öncesinde pek çok iskeletli canlı fosili olmuş olsaydı bile bunların sonraki canlıları evrim ataları olduğunu bilimsel olarak asla ispat edemezdik. Halbuki bugün dahi bir mezarlığa gidilse ve bin adet mezar açılsa, çıkarılacak bütün iskelet yapılarının birbirlerine benzer oldukları açıkça görülür. Ancak şu bir gerçektir ki, bu iskeletler birbirine dönüşmemiştir ya da bu benzerlik birbirleriyle akraba olduklarını gösteren bir benzerlik değildir. Üstelik bu iskeletlerden yola çıkarak, o insanların hayattaki yaşamlarını, görüntülerini, karakterlerini yüz yıldır Tabiatçıların yaptığı gibi bu kadar net çizmek, bu kadar kesin göstermek imkansızdır. Kaldı ki Tabiatçılar milyonlarca, hatta milyarlarca yıllık taşlaşmış iskelet fosillerinden bahsetmektedirler. Böyle bir durumda ise ne akrabalığın, ne tam görüntünün, ne de o iskelet sahibinin bütün özelliklerinin resmedilemeyeceği açıktır. Ancak bilimin daha az geliştiği dönemlerde bile Tabiatçılar fantastik hikayeler eşliğinde çok cesur ve kesin illüstrasyonlar yapmaktan çekinmemişlerdir. Üstelik çizdikleri resimlerde tüyler, renkler, genel görüntü bilinçli olarak ilkel ve kaba olarak resmedilir. Türleri bugüne ulaşmamış dinozor, kuş, maymun ve diğer memeli iskeletleriyle karşılaştıklarında, genellikle sadece iskeletten yola çıkarak kaba, ilkel, vahşi görünümlü canlılar resmederler.

Sadece benzer iskeletlerden yola çıkarak canlıların evrim geçirdiğini savunmak imkansızdır. Çünkü bu benzerliğin tek seçeneği evrim değildir. Bir köpek mezarlığına gittiğimizi farz

edelim. Buradaki mezarları incelediğimizde büyüklük ve kimi özellikler bakımından birbirlerinden farklı iskelet yapılarıyla karşılaşacağımız açıktır. Mesela Beagle türü bir köpek, evrimle oluşmuş bir köpek değildir. Onun nasıl oluştuğunu bilmekteyiz. Genlerinin o köpeklere verdiği imkanlar ölçüsünde 1800'lü yıllarda 3 farklı ırkın çiftleştirilmesiyle oluşmuş bir türdür. Targo, Terier ve Güney Avcı köpeğinin çiftleşmesiyle oluşan bu türün iskelet yapısı bu 3 türle benzerlikler gösterdiği gibi farklılıklar da gösterir. Golden Retriever türü köpek de yine 1800'lü yıllarda pek çok ırkın çiftleştirilmesiyle oluşmuş bir türdür. Görüldüğü gibi bu yeni tür oluşumlarında kesinlikle bir evrim söz konusu değildir. Köpeklerdeki genlerde zaten böyle bir imkan vardır.

Dünyadaki yüzlerce köpek ırkı çok çeşitli renk ve biçimlere sahiptir. Örneğin bir danua ile bir çivavanın aynı türden canlılar olduğuna inanmak gerçekten güçtür fakat bu iki köpek ırkı genetik yapı olarak birebir aynıdır ve aynı anatomik özelliklere sahiptirler. Tüm köpekler 39 çift (78 tane) kromozoma sahiptirler. Tıpkı insandaki 23 çift kromozom gibi köpeklerin de her bir kromozom çifti anneden ve babadan gelen birer kromozomdan oluşur.

http://tr.wikipedia.org/wiki/K%C3%B6pek

Gen yazılımları doğru çiftleşmeler sonucunda diğer bütün o türleri oluşturabilecek yeterlikte yazılmışlardır. Bilgisayardaki işletim programlarını düşünelim. Microsoft Windows işletim sistemini bilgisayarımıza kurduğumuzu düşünelim. Windows işletim sistemi Linux işletim sistemine uyumlu tasarlanmadığı için Windows üzerinden Linux dosya sitemlerine erişimimiz engellenir. Bunun nedeni Windows yazılımındaki birkaç özelliğin böyle bir imkanı yasaklamış ve engellemiş olmasıdır. Bu yazılımları yapanlar da elbette şirketin uzman mühendisleridir. İşte köpeklerin genleri de bir çeşit İşletim Sistemi Yazılımı gibidir. Gen yazılımları, kendilerine uyumlu tasarlanan diğer gen yazılımlarının dosyalarına ulaşabilirler. Yani çiftleşme sonucunda genlerdeki yazılımlar imkan verdiği için yeni türler oluşabilir. Ancak farklı türlerin mesela bir kedi ile farenin gen işletim sistemlerinin birbirlerine müdahalesi vücut ve gen yapılarındaki yazılımlarla kesin olarak engellenmiştir.

Mesela Dobermann köpekleri 10 ile 17 arasındaki köpek ırkının ayrı ayrı zamanlarda çiftleştirilmesiyle oluşmuş bir köpek ırkıdır. Bir Dobermann iskeleti fosiliyle karşılaşan bir evrimci, kuyruğu kısalmış, ayakları uzun, vücudu hızlı koşmak için elverişli bu hayvanın sadece bu özelliklerinden dolayı onun hakkında kim bilir ne hikâyeler anlatacaktır. Ancak milyarlarca yıla dağılmış hayvan fosilleri için Tabiatçılar aynen bunu yapmaktadırlar. Tırnaklı bir maymun fosili bulduklarında hemen onu insanın atası olarak ilan edenler de benzer bir yanılgı içindedirler. Halbuki türlerin yakın türlerle çiftleşmeleri her zaman mümkündür ve bu durumda da elbette bir türün farklı farklı varyasyonları oluşabilir. Bu ise evrime kesinlikle delil olamaz. Böyle bir durum oluşmuşsa, Gen Yazılımını Yazan Mühendis buna izin verdiği için olmuştur. Geçmişte karşılaşılan benzer fosillerin pek çoğu çiftleşmelerle oluşmuş yeni ırkların fosilleridir.

Bugün yeryüzünde bulunan yüzlerce köpek ırkının iskelet fosillerinin milyonlarca yıl sonra gelecek Tabiatçılar tarafından bulunduklarını var sayalım. O günkü bilimsel düzeyin bundan 50-60 sene önceki bilimsel düzeye denk olduğunu da aklımızın bir kenarına yazalım. İnsan iskeleti olarak da mesela Dobermann iskeletini varsayalım. Bu farklı iskelet yapılarındaki

ırkların 78 kromozoma sahip aynı DNA yapısına ait aynı "köpek" türüne ait olduklarını ise unutmayalım. Fakat o iskelet fosillerini bulan Tabiatçılar taşlaşmış fosillerdeki DNA kayıtlarına ulaşamayacakları için bu gerçeği asla bilemezler. *Ne var ki, eski genetik sistemler hakkında doğrudan delil mevcut değildir, çünkü çoğu fosillerden DNA elde edilmesi mümkün değildir. Bunun nedeni, çevre etkilerine maruz kalan DNA'nın bir milyon yıldan az süre dayanması ve çözelti içinde zamanla küçük parçalara yıkımıdır.* http://tr.wikipedia.org/wiki/DNA

Bu yüz milyonlarca yıla yayılmış iskeletlerin fosillerini bulan Tabiatçılar DNA bilgisine de asla ulaşamayacaklar için hemen hikayeler ve senaryolar yazmaya başlarlar. Mesela en küçük olan köpek iskeletini en öne koyarlar. Hatta Welsh Corgi Cardigan adlı köpek türünü sürüngenler sınıfından evrilmiş olarak kabul ederler. Dobermann olarak varsaydığımız insan türünün iskeletiyle bu iskeletler arasında ilginç bağlantılar ve benzerlikler bulurlar. Bir türün nasıl uzun ya da çok kısa bacaklara sahip olduğunu, diğer bir türün ise nasıl bir uzun boyun, ağız, çene, kafatası yapılarına sahip olduğunu anlatan "doğal seçilim" motifli hikayeler, senaryolar yazarlar. Mesela Norman Artesian Basset adlı uzun kulaklı köpeğin kulaklarının yakında kanata dönüşeceğini, hatta filin atasının bile bu iskelet olabileceğini iddia ederler. Uzun boyunlu olan Afgan Tazısı ve Azawakh gibi iskeletlerin uzun boyunlu yapılarının yüksek ağaçlardaki otları yemeğe çalışırken milyonlarca senelik "doğal seçilimler" yoluyla oluştuğunu bilimsel dergilerinde yayımlarlar. Tesadüflerden, doğal seçilimden, ara formlardan ve pek çok farklı evrim teriminden bahsederek bu iskelet türlerini sınıflandırdıklarını ortaya koyarlar. Halbuki yaptıklarının bilimle hiçbir alakası yoktur. Birbirlerinden çok farklı iskelet yapılarına sahip o köpek iskeletleri aynı kromozom yapısına sahip köpek türüne aittir. O iskeletler de köpek türünün farklı iskelet yapılarını sahip çeşitli ırklarıdır. Üstelik oluşan farklılaşmalar doğal seçilim, evrim gibi süreçlerle değil çiftleşmelerin verdiği gensel imkanlarla oluşmuşlardır.

Bu örnekle Tabiatçıların keyfini kaçırdığımın farkındayım. Ancak maalesef ki durum böyledir. Bugün dahi Tabiatçılar milyarlarca yıllık iskelet fosilleri hakkında oldukça ucuz senaryolar yazabilmekte, onları kimi benzerlik ya da farklılıklarından dolayı farklı türlere ya da aynı türün sınırları içine dahil edebilmektedirler. Ancak bu, köpek örneğinde de görüldüğü gibi kocaman bir yanılgıdır. Mesela bütün o dinozor türleri köpeklerde ve pek çok hayvan cinsinde olduğu gibi "çiftleşmeler" yoluyla oluşan farklı ırklar neden olmasın? Böyle olasılığı yüksek bir bilimsel gerçeği evrimle, doğal seçilimle filan açıklamaya neden gerek duyuyorlar?

Günümüzde dahi pek çok hayvan cinsinde, çiftleşmeler yoluyla pek çok farklı iskelet ya da fiziksel yapıya sahip ama aynı gen yapısında ırklar oluşabiliyor. Bitkilerde de aynı çeşitlenmeye çoklukla şahit oluyoruz. Ancak iddia edildiği gibi evrimsel bir sürece asla şahit olmadık. Nedense bütün o evrimsel süreçler milyonlarca yılın ötesinde kimi karanlık noktalarda oluşmaktadır ve biz bunları hiçbir zaman göremeyiz. Doğal seçilime örnek olarak gösterilen aynı türe ait bazı farklı renkli böceklerin çevresel etkenler nedeniyle soylarının tükenip diğer tür böceklerin çoğalması ise evrimi kanıtlayan bir örnek asla olamaz. Çünkü zaten iki farklı renkli böcek hali hazırda vardır. Yani bu iki türün evrimin iddia ettiği gibi başka türlerden doğal seçilimler yoluyla evrimleştiğini gösteren hiçbir bilimsel kanıt yoktur.

Ya da başka bir türü oluşturmamaktadırlar. Bir ırkın sayısının azalması, diğer ırkın sayısının artması yeni bir tür ya da ırk oluşturmaz. Zaten var olan ırklardan birisi varlığını devam ettirir.

Benzerlikler de çoğu zaman bize gerçeği göstermez. Uçan Sincap ve Uçar Kuskus ayrı türlere sahiptirler ama benzer yönleri de çoktur. Bu benzerliklerden dolayı bu iki türün birbirinden evrimleştiğini iddia etmek imkansızdır.

http://www.turkboard.com/ucan-sincaplar-vt72544.html

Bütün böcek türlerinde de böyle benzerlikler vardır. Sinek ve kuş kanat sistemlerine sahip oldukları ve uçtukları için birbirlerinden türememişlerdir. Yine sadece insan değil, Kurt Bağrı Bitkisi, Moli balığı gibi kimi canlılar da 46 kromozoma sahiptirler. Benzerliği temel olarak alacak olsaydık, kromozomlardaki bu benzerlikten yola çıkarak insanın Moli Balığından ya da Kurt Bağrı Bitkisinden geldiğini iddia edebilirdik. Maymunlarla buğdayın kromozom sayısı ortaktır yani 42'dir. Hatta kromozom benzerliğini öncelersek 48 kromozomlu patates ve erikle bile maymundan daha çok akrabayız demektir.

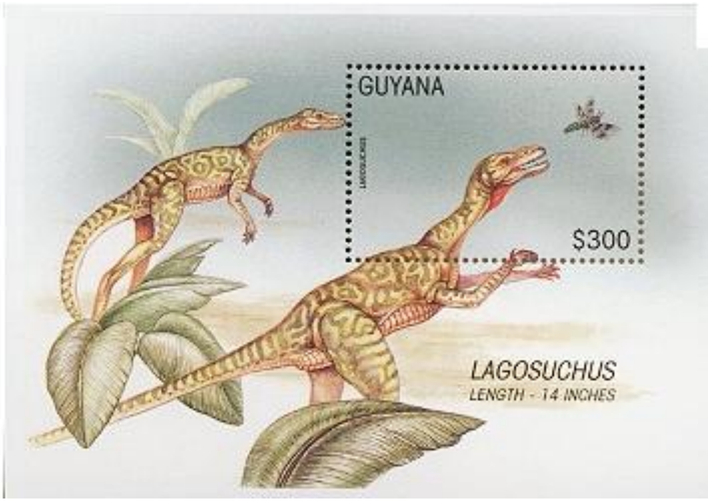

http://www.ekmeksanati.com/documents/59.html

http://www.hayatnotu.com/turkce-indir/maymunlar-butun-maymun-turleri-resimleri-orjinal-fotograflar-dev-arsiv.html

Çoğu zaman kromozom sayılarındaki ortaklık bile akrabalığı göstermediğine göre, sırf fiziki kimi benzerlikler yoluyla maymunla insanın aynı soydan geldiğini iddia etmek imkansızdır. Bize göre böyle bir iddiada bulunmak sinek kuşu sineklerden, tavus kuşu da kelebeklerden evrilmiştir demek kadar imkansızdır. Halbuki evrimin kuşların henüz kanatlanmadıklarını söyledikleri o süreçlerde bile sinekgiller ve kanatlı böcekler çoklukla vardı. O sineğin muhteşem yapısının hantal bir kanatlı dinozordan kat kat üstün olduğu açıktır. Demek ki öncekiler ilkel, sonrakiler daha mükemmel anlayışı da oldukça yanlıştır. Halbuki büyük bir bilgisayarın bütün özelliklerini parmak ucu kadar bir bilgisayara sığdırmak daha zordur. İşte evrimin iddiasına göre memelilerden çok önce var olduğu söylenen bakteriler, sinekler ve böcekler de böyle mükemmel bilgisayarlar hükmündedirler. Bir hayvanın bütün özellikleri o minicik böceğe ya da bakteriye sığıştırılmıştır. Hatta öyle ki akıllı bir insan bile bir sineğin süratiyle, refleksleriyle çoğu zaman başa çıkamaz.

http://stamp-search.com/images/guy9619ss-bug-dino.jpg

Bize göre hayvanlardaki çeşitliliğin oluşmasındaki sır ne doğal seçilimde, ne de evrimdedir. Bütün sır DNA'lardadır. DNA yazılımları bilhassa çiftleşmeler yoluyla pek çok farklı ırkı ve hatta türü doğurabilecek şekilde tasarlanmıştır. Yaratılan ilk köpek türünün DNA'sı zaten bütün diğer köpek ırklarının özelliklerini oluşturabilecek bir yazılımla oluşturulmuştu. Önemli olan doğru ırkları birbirleriyle çiftleştirmektir. Ya da o Dinozor türleri, birkaç dinozor ırkının çiftleşmesi sonucu farklı farklı iskelet yapılarında oluşmuşlardır. Zaten ilk dinozorların DNA'larında gelişecek bütün yeni ırkların kodları oluşturulmuştur. Kuvvede olan bu yazılımlar çiftleşmeler yoluyla birden fiiliyata çıkmışlar, böylece yeni dinozor ırkları ve türleri oluşmuştur. O DNA yazılımlarını yazan ise bütün bu imkanları ve çeşitliliği her an kuşatacak, öngörecek ilim sahibi, kudretli bir Mühendis olmalıdır. Akılsız, iradesiz, elsiz, gözsüz, bilinçsiz, kulaksız tesadüfün, sebeplerin, tabiatın, evrimin bu çeşitliliği oluşturabilmesine ve o DNA'larda oluşacak bu çeşitliliğin kodlarını, formüllerini, yazılımlarını böyle akıllıca ve seçerek yazmalarına imkan yoktur.

DNA hakkında çok az şey bilindiği eski dönemlerde bile Tabiatçılar, buldukları iskelet fosillerinin aynı "ırkın" farklı bir varyasyonu olmadığı konusunda kesin konuşabilmektedirler. Bu bilim dışılığa ise maalesef bilim diyebilmektedirler. Halbuki köpek örneğinde görüldüğü

gibi iskelet yapılarındaki farklılık farklı türlerin delili olmadığı gibi, çoğu zaman benzerlikler de aynı türden olmanın bir delili değildir. Yani Tabiatçıların fosillerden yola çıkarak "vrimi" ispatlayacak bilimsel kesin yargılara ulaşmaları imkansızdır. Elbette fosil buluntularının da sayısız faydaları vardır. Allah'ın geçmişten bugüne yarattığı farklı farklı canlı türlerinin yansımalarını görüp O'nun sonsuz ilmini, yaratıcılığını ve kudretini çok yakından hissederiz. Bilimsel açıdan da elbette geçmişte hangi türlerin ya da ırkların yaşadığını öğrenmek önemlidir. Ancak bu fosillerden yola çıkarak evrim ve doğal seçilim senaryoları yazmak işin bilimsel değil kurgusal kısmı olmaktadır ki, artık bu yanıltmacalara karnımız toktur.

KÖPEK IRKLARI EVRİMLE DEĞİL ÜREMEYLE OLUŞMUŞLARDIR

http://www.edugraphics.net/ga3-domestic/dogs-of-the-world-poster.htm

adresinden alıntıladığımız farklı ırklara sahip köpeklerin görüntülerini ve bu köpeklerin birbirlerinden ne derece farklı fiziksel özelliklere sahip olduklarını görebilirsiniz. Ancak yine de bütün bu farklı iskeletli ve fiziksel görünümlü hayvanlar aynı türün, 78 kromozomlu "köpek" türünün farklı farklı ırklarıdırlar. Bu türlerin oluşmasında "doğal seçilim" ise hiçbir etkiye sahip değildir. Çoğu ırk bilinçli çiftleştirmeler ve genlerdeki yazılımların imkanları doğrultusunda oluşmuştur.

İnce bacaklı, uzun boylu, uzun kuyruklu, kısa bacaklı, uzun bacaklı, kısa kuyruklu, çok tüylü, uzun kulaklı, kısa kulaklı, küçük kafalı, büyük kafalı, arslana, kediye, maymuna, tilkiye, koyuna benzeyen ve pek çok farklılıklara sahip bütün bu köpek ırkları ne doğal seçilimle ne de evrimle oluşmadılar! Doğal seçilime inanan birisi bu resimlere bakarak kimbilir hangi çevresel zorlamaların sonucunda yaşanmış doğal seçilim hikayelerinden bahsedecektir. Kısa bacaklı köpeklerin ayaklarını fazla kullanmadıkları için kısa bacaklı kaldıklarını, uzun boyunlu türlerin de kafalarını yukara kaldıra kaldıra uzun boylu olduklarını hikayelerle anlatmaya çalışacaklardır. Halbuki bu köpeklerin çoğu böyle bir çevresel zorlamaya da seçilime maruz kalmadan genlerdeki çeşitli seçeneklerden birisinin hayata geçmesiyle bu fiziksel özelliklere sahip oldular. Ama çok şükür ki biz bu hayvanların hiçbir doğal seçilime ya da evrime uğramadan zaten genlerde var olan fiziksel özelliklerin sonucu olduklarını biliyoruz. Evrim teorisine inananlarsa, böyle elle tutulur bir güncel evrim delilini, asla

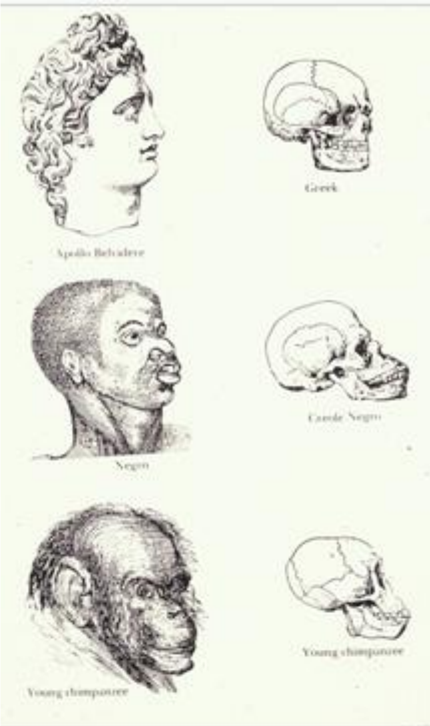
gösteremezler. Bunu yapabilmiş olsalardı eğer, milyarlarca yılın karanlık sokaklarında dolaşıp evrimi birazcık da olsa mantıklı kılacak bir parıltı aramak zorunda kalmazlardı.

Tabiatçıların kimi maymun türü iskeletlerinin ya da farklı insan ırklarına ait kimi kafatası, diş, iskelet kalıntılarının "insansı" olarak adlandırılan ara geçiş türlerine ait olduklarını iddia etmeleri ise köpeklerin milyonlarca yıl içinde evrimleşerek "dobermann" ırkını oluşturduklarını iddia etmek kadar anlamsızdır. Halbuki "Dobermann" en fazla 10-20 senelik bir süreç içinde istendik çiftleştirmeler yoluyla oluşmuş bir türdür. Ancak iskelet yapılarına odaklananlar böyle bir süreci göz ardı edebileceklerdir.

Tabiatçılar insanın "insansı" olarak adlandırdıkları maymunlardan türediklerini iddia ederler. Aslında insan ilk atası ise ağaçlarda yaşayan bir ağaçsivrifaresi'ymiş? İnsanın atasının bir fare olduğunu iddia edecek kadar kurgu ve hayal dolu bir dünyayı kendilerine inşa eden Tabiatçılar, maalesef bizleri de bu dünyayı kabule zorlamaktadırlar ve genellikle bilim adına bunu yaptıklarını söylemektedirler. İskeletleri ve kafatası yapılarını sınıflandıran Tabiatçılar Hominin maymun türü olarak adlandırdıkları "gorillerin" insan sürecine giden ilk basamaklardan olduğunu kabul ederler. Buna göre goriller Australopitekus, paranthropus, homo habilis, homo erektus gibi evrim basamaklarından geçerek homo sapiens yani bugünkü insan türünü oluşturmuşlardır.

Ancak elde edilen fosil bulgularından yola çıkılarak böyle bir soy ve evrim bağlantısının kurulması imkansızdır. Birkaç kafatasından, diş buluntusundan ya da iskelet kalıntısından yola çıkarak böyle ayrımlara gidilmesi imkansızdır. Bu kafataslarının çoğunun bugün dahi yaşayan maymun çeşitliliğini göze aldığımızda, o dönemde yaşamış çeşitli maymunlara ait kafatasları olduğu açıktır. Çeşitli zamanlarda bulunan bu benzer kafataslarını yan yan dizip bu bundan şu da şundan evrimleşmiş, şu insansı, şu maymunsu gibi ayrımlara gitmek imkansızdır. Çünkü bu durum eldeki şekillere bakıp bir kurgu, bir roman ya da bir senaryo yazmak gibi bir şeydir. Bilimin böyle bir şey yapmaya ise hakkı yoktur. O kafatası sahibinin diğer benzer kafatası sahibine dönüştüğü o "an" bilimsel olarak bizzat gösterilmedikten ve ispat edilmedikten sonra, evrimin bilimsellik iddiası da suya düşmüş sayılır.

Hele Homo Erektus ve Homo Sapiens gibi ayrımların anlamsızlığını Tabiatçılar bile kabul etmektedirler. Buna göre iki türü birbirinden ayırt etmek çoğu zaman zordur hatta imkansızdır. http://tr.wikipedia.org/wiki/Homo_erectus Bu durumda bu iki iskelet yapısı neden farklı iki türe ait olmak zorundadır? Bu iskelet yapıları bugün dahi var olan farklı insan ırkları gibi o dönemde yaşamış insan ırklarına ait olamazlar mı? Canlıları kafatası ve iskelet yapılarına göre sınıflandıran evrim, aslında kafatasına dayalı ırkçılığı da farkında olmadan destekler. Çünkü günümüzde de insan ırkları farklı iskelet yapılarına ve kafatası şekillerine sahiptir. O halde Tabiatçıların ilkel olarak gösterdiği herhangi bir kafatasına benzeyen kafatasları bugün dahi ilkel olarak değerlendirilebilir. Bu durum insanlık için oldukça tehlikeli sonuçlar doğurabilir ve doğurmuştur da. Nitekim 1854'te Josiah Klark Nott ve George Gliddon gibi bilginler böyle kimi çizimler yaparak Afrika'da yaşayan insanların kafatası yapılarının ilk İnsansılar olarak gösterilen ilkel Maymunların devamı olan halkalar olduklarını ispata çalışmışlardır.

Maymun ile siyahi insanlar arasında ilişki olduğunu iddia eden çizim. Josiah Clark Nott ve George Gliddon: *Types of Mankind*, 1854

http://tr.wikipedia.org/wiki/Dosya:Races_and_skulls.png

Bugün dahi antropologlar insan ırkının 3 temel kafatası yapısına sahip olduğunu kabul etmektedir. Dolikosefal: Aborjinler, Afrika yerlileri, Mezosefal: Avrupalılar ve Çinliler, Brakisefal: Türkler, Moğollar, Nikobar adaları yerlileri…

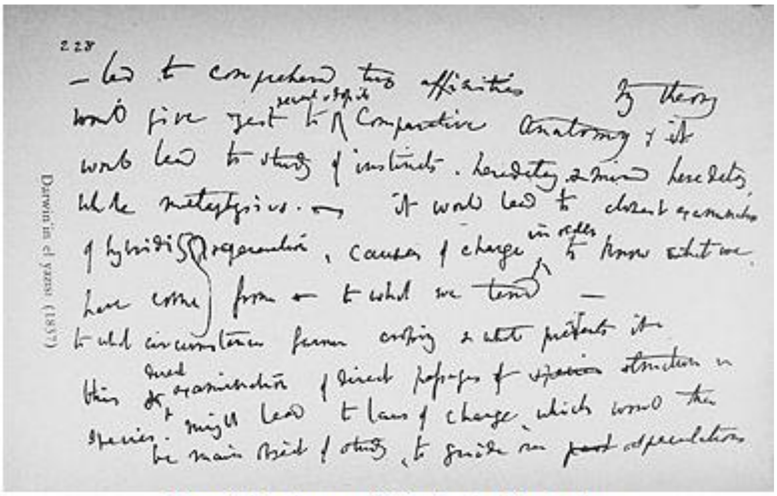
http://tr.wikipedia.org/wiki/Kafatas%C4%B1_%C3%B6l%C3%A7%C3%BCm%C3%BC

Elbette kafatası ya da iskelet yapıları bunlardan ibaret değildir. Etrafımıza baktığımızda göreceğimiz gibi, farklı çene, burun, bacak, kol, alın, boyun, kemik, deri yapılarına sahip binlerce farklı tip vardır. Bütün bu farklı kafatası, iskelet ya da çene yapıları bundan milyonlarca sene sonra keşfedildiğinde insan ırkları hakkında, o zaman da bu günkü Tabiatçıların yaptığı gibi çeşitli senaryo ya da hikayelerin yazılması mümkündür. Hele bir de maymun, goril gibi hayvanların iskeletleri de bulunursa senaryoların kurgusu ve olay örgüsü daha da çeşitlenip heyecanlı olabilir. Cüce ya da uzun boylu bir insan iskeleti bulduklarını düşünün. Ya da Aborjinlerin, Afrikalıların, İngilizlerin, Çinlilerin farklı kafatası ve iskelet yapıları hakkında hangi uçuk kaçık iddialarda bulunabileceklerini hayal edin. Normalda mavi gözlü, sarı saçlı olan bir Alman bayanın kafatasını ilüstrasyonlar yoluyla adeta bir canavara benzettiklerini düşünün. İşte bugünkü Tabiatçılar bu dediklerimizin aynısını geçmiş dönemlerden buldukları fosil kalıntıları için yapmaktadırlar. İnsanlar arasındaki şu anda bile binlere varan bu farklı iskelet ve kafatası yapıları nasıl ilkelliğin ya da üstünlüğün bir göstergesi kesinlikle olamazsa, on binlerce yıl önce yaşamış insanların farklı ırklarına ait kafatasları, iskelet ya da diş yapıları da ilkelliğin ya da üstünlüğün göstergesi olamazlar. Bunlardan yola çıkılarak evrimsel sınıflandırmalar yapılamaz. Bulunan bütün o farklı

kafatasları aynı türün bugün tükenmiş farklı ırkları olabilir ve günümüzdeki insanlardaki bu zengin iskelet, kafatası çeşitliliği bile bu yorumun daha olası olduğunu gösterir. Bugün dahi onlarca maymun türü olduğunu biliyoruz. Geçmişte de soyu tükenmiş yüzlerce maymun türü var olduğunu tahmin etmek elbette mümkündür. Üstelik bu maymun türlerinin hepsi de insana benzemez. Mesela "Kedi makisigiller" ailesi kedilere çok benzeyen bir maymun ailesidir. Ancak kimse de bu benzerlikten yola çıkarak kedilerin maymunlardan türediğini iddia etmemiştir. Marmosetgiller de bir köpeği hatta kediyi andırırlar. Ancak hiç kimse bu maymun türünün köpeğin ya da kedinin atası olduğunu iddia etmez. Mesela Mandril gibi maymun türleri köpeklere olan benzerliklerinden dolayı köpeksi olarak adlandırılırlar ancak hiç kimse köpeğin bu maymundan ya da bu maymunun köpekten evrimleştiğini söylemez.

Bunun gibi, goril, şempanze gibi maymun türleri de kimi fiziksel özellikler bakımından insanlara benzerler. Ancak onlar ayrı, insanlar ayrı türlerdir. Benzerlik bir canlının diğer canlıdan tesadüf ve doğal seçilimlerle evrimleştiğinin delili değil, o canlıları oluşturan Sonsuz Varlığın "tekliğinin" delilidir. Bu bakış açısıyla bakıldığında bütün canlılar arasında var olan o müthiş benzerlikler, onları yapan her an varlıklarını devam ettiren Sonsuz Yaratıcı'nın varlığını ve birliğini açıkça gösterir. Benzerlikler sadece canlılar arasında değildir. Kâinat fabrikası zaten başlangıçta değişmez temel kurallar üzerine tesis edilmiştir. Büyük patlamayla başlayan bu bilinçli süreç, evrenin bugünkü halini de bin sene sonraki halini de öngören bir Planlayıcı tarafından gerçekleştirilmiş bir süreçtir. Bütün gezegenler aynı kurallarla yaratıldıkları için şekil itibariyle birbirlerine benzerler. Büyük Patlama sürecinde hidrojen elementi yaratılmamış olsaydı, bugün ne güneşten, ne sudan, ne insandan, dolayısıyla ne de hayattan bahsetmemiz mümkündü. Kâinatın değişmez ve her yeri kuşatan kurallarla yazılmış bugünü doğuran bir plan tüzüğü olduğu gibi, canlıların da DNA'lara kaydedilmiş gelişme planları ve kuralları vardır. Zamanı ve şartları geldiğinde Allah, bu planları topraktaki tohumlardan çıkan çiçekler gibi ortaya çıkaracaktır.

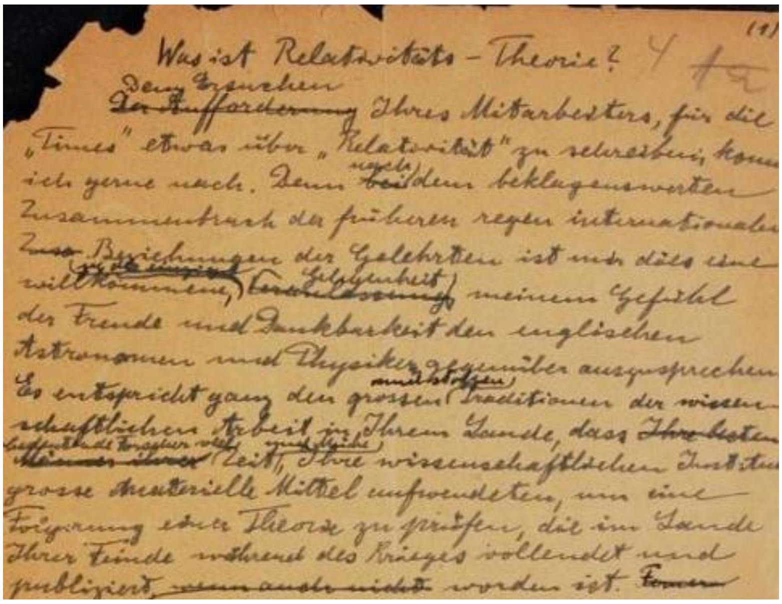
Kainatta, evrimle, doğal seçilimle, türlerle, canlılarla, ırklarla sınırlandırılamayacak müthiş benzerlikler vardır. Kar tanelerindeki simetri ile vücudumuzdaki, çiçeklerdeki ve diğer canlılardaki benzer simetri örnekleri, bu varlıkların birbirinden tesadüfen evrimleştiğini değil aynı Simetri Ustası tarafından oluşturulduklarını gösterir. Üstelik canlı olmayan kar tanelerindeki o simetri daha belirgin, daha düzenli ve daha şaşırtıcıdır. Cansız atomların böyle bilinçli bir simetriyi hem de bir kere de sayısız örnekler yaratıp oluşturamayacakları oldukça açıktır. O simetri örneklerini ancak her mekanda eş zamanlı olarak bulunabilecek Sonsuz Bir Simetri Ustası yapabilir. Big Bangtan kâinatın, tohumlardan ağaçların, annelerden yavruların doğumları ortak bir tekamül kanunun ürünüdürler ve bu kanun Aynı Kanun Koyucunun bütün farklı varlık alanlarına yerleştirdiği bir kanundur. Uzaydaki fırtınalar, denizdeki dalgalar, yeryüzündeki hava akımları da ortak bir kanunun, dolayısıyla bu kanunları oluşturan Ortak Bir Yaratıcının ürünüdürler. Salyangozların kabuklarındaki, gezegenlerdeki, galaksilerdeki, çiçeklerdeki, insan vücudundaki, hayvanlardaki, kar tanelerindeki, kelebeklerdeki, atomlardaki, penguenlerdeki, maymunlardaki bilinçlice yapılmış görünen "matematiksel ayarlar" ve "altın oran" örnekleri bütün bu varlıklarda aynı anda işlem yapabilen Aynı Sonsuz Matematikçinin varlığını işaret ederler… Demek ki var olan bütün o benzerlikler tek olan Yaratıcının bütün evrende yerleştirdiği ortak formüller, hesaplar, ayarlar ve kanunlardan gelir.

228

—led to comprehend true affinities. My theory would give zest to recent & Comparative Anatomy & it would lead to study of instinct, heredity & mind heredity, whole metaphysics. — it would lead to closest examination of hybridity & generation, causes of change in order to know what we have come from & to what we tend — to what circumstances favour crossing & what prevents it — this & direct examination of direct passages of structure in species might lead to laws of change, which would then be main object of study, to guide our speculations.

Darwin'in el yazısı (1837)

Darwin'in elyazısı, G. A. Ataç'ın kitabından

Was ist Relativitäts-Theorie?

Dem Ersuchen Ihres Mitarbeiters, für die „Times" etwas über „Relativität" zu schreiben, komme ich gerne nach. Denn nach dem beklagenswerten Zusammenbruch der früheren regen internationalen Beziehungen der Gelehrten ist mir dies eine willkommene Gelegenheit, meinem Gefühl der Freude und Dankbarkeit den englischen Astronomen und Physikern gegenüber auszusprechen. Es entspricht ganz den grossen und stolzen Traditionen der wissenschaftlichen Arbeit in Ihrem Lande, dass ... Zeit, Ihre wissenschaftlichen Institute grosse materielle Mittel aufwendeten, um eine Folgerung einer Theorie zu prüfen, die im Lande Ihrer Feinde während des Krieges vollendet und publiziert worden ist.

Einstein'in El Yazısı
http://www.zamandayolculuk.com/cetinbal/AE/einstein_manuskript.jpg

Öncelikle bu iki örnekte yazılmış yazıların anlamını bilmesek de, belli düzen ve aralıklarla bazı harflerin kelimelerin tekrarlanıyor olmasından bu yazıların kendi kendine yazılamayacağını hemen anlarız. Bilhassa evrimci arkadaşlara bu yazıların evrimin ve doğal seçilimin ürünü olduklarını iddia etmedikleri için de teşekkür ederim. Çünkü onlar da bir harfin bile kendi kendine, tesadüf ya da doğal süreçlerle oluşamayacağını biliyorlar demektir. Yapmaları gereken bu bilinçlerini evrene uyarlamaktır sadece. Umarım bir gün yaparlar. Aslında bu örneklerle anlatmak istediğim başka bir gerçek var.

Örneklerden anlaşılacağı üzere Darwin'in yazısında bu yazının ona ait olduğunu gösteren bir "birlik" mührü var. Kimi harflerin yazılış şekillerindeki benzerliğin devamlı olarak diğer satırlarda da tekrarlanmasından biz bu gerçeği anlıyoruz. Demek ki bir kişiye ait el yazısında bütün harfler her tekrar edildikleri sırada yeniden öncekilerle benzer şekillerde yazılıyorlar.

Mesela bir a harfi kaç kere yazılırsa yazılsın aynı stilde yazılıyor. Biz bu benzerliklere bakınca bu kağıttaki yazının ve yazıyı oluşturan harflerin aynı kişi tarafından yazıldığını anlıyoruz. Einstein'in yazısı için de aynı örneği verebiliriz. Harfler birbirlerinden farklı şekillerde olsa da, o harflerin üzerinde yazarın aynı yazar olduğunu gösterecek benzerlik mühürleri vardır. Harflerin boyutları, yönleri, yuvarlak ya da keskin yapıları o yazıyı yazanın aynı kişi olduğunu ele verir. Bu nedenledir ki kimliklerinin belli olmasını istemeyen insanlar bir mektup yazacaklarında yapıştırma harfleri kullanırlar. Bunu pek çok polisiye filmde görmüşsünüzdür. Grafoloji olarak adlandırılan yazı karakter analizi bilimi, her insanın sayfalar hatta defterler sürse de her harfi kuşatan ortak bir yazı stilinin olduğu temeli üzerine kurulmuştur. Bu yazı o kişiye aittir ve onun karakter özelliklerini içinde barındırır. Yazılar anlamlarıyla mesajlar verdikleri gibi şekil boyutlarıyla da önemli mesajlar veriyorlar demek ki.

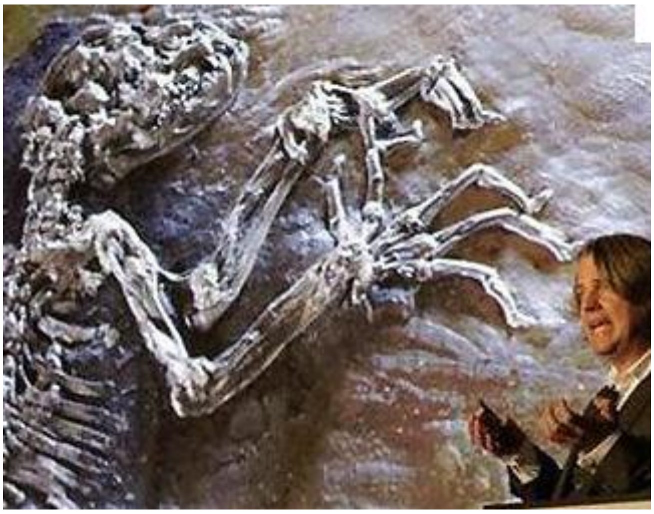
Şimdi bütün kâinatı da el yazısıyla yazılmış bir kitap olarak kabul edeceğiz. Bu kainat kitabını oluşturan harflerin yani atomların ve hücrelerin aynılık derecesindeki yazılış benzerliklerinden bahsedelim önce. Kainat kitabının mikro-makro bütün parçaları aynı stildeki bu harflerden yazılı olduğuna göre, bu kâinat kitabının yazıcısı da aynıdır. Atom harfleriyle yazılmış hücre paragrafı da, ancak o harfleri yazanın eseri olabilir. Örnekte olduğu gibi Darwin'in yazısının Einstein'a, Einstein'ın yazısının da Darwin'e ait olduğunu iddia etmek imkansızdır. Çünkü ikisinin de farklı bir yazı stili vardır. Kâinattaki atom harfleri ise proton, nötron, elektron gibi her yerde aynı yazım stiline sahip olduklarına göre bütün bu harflerden oluşan varlıkların yazıcısı tektir. Çünkü harflerin yazım stili aynıdır ve bu yazımın karakter analizi bize gören, duyan, bilen, yaratan, kudretli, merhametli, her anda ve her yerde, sanatkar, planlı iş yapan bir Yazarın varlığını açıkça gösterir. Elbette bu yazarın yazdığı bir harf, bir satır, bir paragraf, bir sayfa, bir kitap ve diğer kitapları da aynı yazı stiliyle yazılacaklardır. Genelden özele gidecek olursak, aynı yazı stilini gördüğümüz o kitapların da, paragrafların da, harflerde olduğu gibi aynı Yazara ait olduğunu söylemekten başka yolumuz yoktur.

O halde benzerlik ancak birlikten gelebilir. Çokluk demek olan, her bir atomun ya da her bir hücrenin kendi başına "yazıcı" olduğu bir süreçte, bir tek yazı stilinden kesinlikle bahsedilemez. Çünkü Einstein'la Darwin'in yazı stili farklı olduğu gibi her atomun da yazı stili birbirinden farklı olacaktı. Tabii ki kalkıp da her atoma en az Einstein kadar bir deha, en az Darwin'inki kadar bir zeka verirseniz, o zaman farklılıklar daha da artacaktır. Zira "benlik", "şahsiyet", "bilinç", "irade" gibi kavramlar farklı seçimlerin doğmasına, farklı stillerin oluşmasına sebep olurlardı. Bu durumda hayvanların gözleri çoğunlukla olduğu gibi kafada değil de, her canlıda farklı bir yerde olmalıydı. Diğer bütün organlara bunu kıyas edebilirsiniz.. Bu durumda benzerlikler değil, uçurumlarca farklılıklar doğması gerekir. Bir kitap olan hayvanların kafalarına ve simalarına bakalım. Arılardan tutun da gergedanlara kadar gözler, beyinler, kulaklar, antenler, boynuzlar, ağızlar, burunlar hep kafada ve simada bulunur. Bu organlar arasında böceklerden sürüngenlere, sürüngenlerden memelilere kesin bir benzerlik ve ortaklık görülür. O halde canlılardaki "kafa ve sima" kitabını yazan Yazar aynıdır. Mesela bütün kafa yapıları genelde oval ve yuvarlağımsı bir yapıdadır. Hatta bitkilerin neticesi ve gayesi olan çiçek ve meyvelerin en üstte oluşu gibi, insanların ve

hayvanların en önemli organları olan kafaları da en üsttedir. Ağaçların gövdesi, dalları, yaprakları ve kökleri olduğu gibi insanların da bunlarla aynı düzende gövdeleri, kolları, elleri ve ayakları vardır. Bütün bu benzerliklerin evrimi değil Yazarın aynı olduğunu gösterir. Çünkü o yazar her kitabında aynı yazı stilini kullanmaktadır. Kuşların kanatları ile böceklerin kanatları da aynı yazarın eseridir. Çünkü iki farklı canlı grubunda kullanılan yazı stili aynıdır. Uçan sincaplar, uçan kuskuslar, yapraklar, kar taneleri ve uçan tohumları uçuran paraşütsü yapılar da aynı yazarın eseridir. Farklı farklı şartlarda ve ortamlarda yaşayan kaplumbağaların, salyangozların, midyelerin, istiridyelerin kabukları da aynı elden çıkmıştır. Diğer farklı alanlardaki organların, bitkilerin, gezegenlerin, güneşlerin ve galaksilerin evrimle asla açıklanamayacak müthiş benzerliklerini de bunlara kıyas edebilirsiniz. O zaman göreceksiniz ki, bütün kâinat iç içe geçmiş aynı yazı stiline sahip kitaplar gibidir. Bu milyarlarca farklı kitabın yazıcısı ise aynı Yazardır, benzerliklerin tek sebebi de işte budur.

Bu kitabın iki ayrı sayfası olan maymun ve insan sayfaları da elbette birbirine benzeyecektir. Çünkü onların Yazarı aynıdır. Bütün hayvanlardaki kulaklar, kollar, gözler, bacaklar, eller, kanatlar, duyargalar, beyinler, baş-göğüs-karın anatomisi, tüyler, deriler, kemikler, kıkırdak dokular, cinsel organlar vb. pek çok ortak özellikler olduğu gibi insanla maymun arasında da pek çok benzer özellikler vardır. Şempanze ve insan kitapları yazarları aynı olduğu için elbette benzer. Ancak ayrı ayrı yazılmış kitaplar oldukları için de birbirlerinden çok farklıdırlar. Çünkü ifade ettikleri anlamlar ve verdikleri mesajlar farklıdır. Vücutları yazılırken aynı gen ya da hücre harfleri kullanılmıştır ama bu genlerin dizilişleri birbirinden oldukça farklıdır. Yapılan kromozom karşılaştırmaları bu gerçeği açıkça göstermektedir. Aynı tuğlalarla küçük bir kulübe de yapılabilir büyük bir saray da. İnsan büyük bir saraydır şempanze ise küçük bir kulübe. Hatta o kulübe sarayın da küçük bir prototipi olarak inşa edilebilir. Ama kulübe ile saray birbirlerinden farklı yapılardır, anlamları da birbirlerinden oldukça farklıdır. Benzerlikler yapıcılarının aynı olduğundan başka bir hakikate işaret etmezler. Maymunlar da insanlar ve bütün canlılar gibi Allah tarafından yaratılmışlardır. Şu anda vücutlarında cereyan eden bütün hadiseleri de kainatın bütün parçalarıyla birlikte eşzamanlı olarak her an Allah yaratmaktadır. Elbette diğer canlıların yaratılmasının olduğu gibi onların da yaratılmasının hikmetleri vardır.

ORTAK ATAMIZ İDA DEĞİL ADEM'DİR

http://haber.mynet.com/insanligin-sirri-bu-fosilde-422745-teknoloji/

Bizler Türkler olarak "ata" kavramını ne kadar da ulvileştiririz. Atalarımız bizler için oldukça önemlidir. Onlar olmasaydı ne bu güzel yurdumuz, ne de bizler böylece var olamazdık çünkü.

Bizim muhayyilemizde ata, ulaşılması güç ama bir o kadar da saygıya yakın, kutsal bir kavramı ifade eder. Çanakkale'de, Kurtuluş Savaşında, İstanbul'un Fethi'nde, Osmanlı'nın Kuruluşunda hatta Anadolu'nun Müslümanlaştırılmasında atalarımızın etkisi oldukça büyüktür. Bundan dolayı atalarımıza karşı, ayrıca bir minnet borçlu hissederiz kendimizi..

Dünya insanları arasında da, inançları her ne olursa olsun, ortak bir atalarının olduğu konusunda hemfikir olmayan yok gibidir. Ancak insanlar da genel olarak Türkler gibi, atalarının yüce ve kutlu varlıklar olduğunu düşünürler. Hatta çoğunlukla atalarına öykünürler ve ümidi onların kahramanlık dolu destanlarında solurlar.

Hangi dine mensup olursa olsun, bütün dünya insanları, ortak atalarının kendileri gibi şuurlu bir varlık olduğu konusunda da hemfikirlerdir. Atamız, bizler gibi düşünen, sevinen, korkan, belki de kendince konuşan ve de ümit eden bir varlıktı. Kimilerine göre Atman, bir diğerlerine göre Kişi, bazılarına göre de Adem'dir atamızın adı. Ancak bütün bu farklı inançlar, bizim soyumuzu asla bir hayvana çıkarmazlar. Bizi bizde, yani İnsanda buluştururlar. Elbette bazı toplulukların soyunun bir kısım hayvanların etkisiyle oluştuğunu iddia eden mitler de vardır ama bunlar muhayyilenin ürünü, o dönem insanlarının dahi gülüp geçtikleri hurafeler olmaktan öteye gidememişlerdir.

Bazı bilim adamları ise, dinlerin ata kavramı konusunda getirdiği açıklamaları çok da beğenmemektedirler. Onlara göre insan, ille de hayvandan gelmek zorundadır. Her şey zaten tesadüfidir ve insan da çeşitli şartlarında aynı anda bir araya gelmesiyle tesadüfen, bir garip hayvanın evrilmesiyle teşekkül etmiştir. Çoğunluğun görüşüne göre bu hayvan, maymun cinsinden bir hayvandır. Darwin, bu inancı savunan modern bilim adamlarının ilklerindendir.

Bugün de insanın atasını araştırmak adına gerçekleştirilen çalışmalar sürüp gitmektedir. İnsan DNA'sıyla hayvan DNA'sı arasında köklü farkların olduğunun anlaşılmasından sonra, kendilerini tatmin etmek isteyen bazı bilim adamları daha çok görsel benzerliklerden yola çıkarak atalarını keşfetme arayışına girdiler.

Her nedense Almanya'da bulunmasından tam 26 yıl sonra insanların karşısına çıkarılan İDA adlı sözde atamız da, göreceli benzerliklerden yola çıkılarak bizlere ata olma şerefine layık görülmüş. Acaba bazı fosillerin atamız olabilmesi için 26 yıl beklemesi mi gerekiyor? 45 milyon yıl beklemeleri yetmemiş mi kendilerine yoksa? Yakında bu soylu atamızın derilendirilmiş ve renklendirilmiş insansı resimlerini de görürsek hiç şaşırmayalım. O zaman bu varlığın, atamız olduğuna kesinlikle inanırız herhalde. Hatta bu bilimsel kesinlikte bir gerçekse, buna inanmayan insan da kalmaz dünyada; dünyanın döndüğüne inanmayan insan olmadığı gibi.

Peki iskelete bakarak bir canlının insanla ya da maymunla akraba olduğunu söylememiz mümkün müdür? Tamam bazı benzerlikler olabilir ama çokça da farklılıklar vardır bu canlıların iskeletleri arasında. Miras hakkını elde etmek için, zengin bazı iş adamlarıyla aynı soydan olduğunu iddia edenlere sıklıkla rastlıyoruz bildiğiniz gibi. Şimdi bu hak iddia eden insanlar, "biz o iş adamıyla kesinlikle akrabayız" diye iddia ettiklerinde kendilerine, bu konudaki delillerinin ne olduğunu sorardık herhalde. Bu insanlar da şöyle cevap verdi diyelim, "Bizim iskeletlerimiz birbirine çok benziyor. İşte bu da röntgen çekimlerimiz. O halde biz kesinlikle akrabayız. Soyumuz bu adamdan geliyor"

Belki Evrimci bazı arkadaşlarımız için böyle bir delil muteberdir ama bilime göre soy ve nesebin iskelet benzerliğiyle ortaya konması imkansız gibidir. Akrabalık bağlarının belirlenmesi için, DNA testi yapılmalıdır öncelikle. DNA testinden olumlu sonuç alınırsa, ancak o zaman bir kesin akrabalıktan bahsedilebilir.

Peki Cem Yılmaz'ın AROG adlı filmindeki Alyin'e çok benzeyen İDA, hangi bilimsel delillerden yola çıkılarak atamız ilan ediliyor? Yani bir gazete küpüründe ya da haber sitesinde gördük diye bu haberin bilimsel olduğuna iman mı etmemiz gerekiyor? Bu konuyu hiç sorgulama hakkımız yok mu? Bir de şunu sormak lazım. Bu bulunan canlının DNA testi yapılabilmiş mi acaba? Yapıldıysa/yapılabildiyse, sonuçları kamuoyuyla paylaşıverin lütfen.

Bugün birbirinden farklı maymun çeşitleri yaşamaya devam ediyor. İnsan da onların arasında yaşıyor. Bir milyon yıl sonra o zamanın insanları kazı yapsalar ve çeşitli maymun iskeletleri yanında bir de insan iskeleti bulunmuş olsa, sonuç ne olmuş olacak. O günün bilim adamları da şöyle mi diyecek kameraların karşısında geçip: "İşte bakın. Maymunların evrimleşme olayını ilk defa böyle yan yana fosilleşmiş şekilde bulabildik. Bu her şeyi ispat ediyor. Herhalde ani bir mutasyonla bir anda bütün bu canlılar birbirine dönüştü ve birden bire tesadüfen insan oluşmuş oldu."

45 milyon yıl önce yaşamış bir varlığa ait fosil kalıntısını bularak, bu varlığın atamız olduğunu iddia etme gereğini neden hissederiz acaba? Acaba bunun nedeni, inananların

insanı yaratan bir Yaratıcının varlığına dair olan inançlarına alternatif oluşturmak mıdır? Bu arayışların başlamasında, Kilisenin tahakkümünden kurtulma endişesinin ne kadar payı vardır? Düzenli bir şekilde yaratıldığı çok belli olan kainatın, tesadüfen oluştuğunu kabul eden, bir yaratıcıya da zaten inanmayan bir kısım bilim adamlarının inançlarını koruma arayışları mıdır bu fosil araştırmaları? Bu araştırmalar için harcanan milyonlarca dolarlar, bugüne kadar kesin olarak neyi ortaya koyabilmiştir ve eğer bilimsel bir gerçeği ortaya koydularsa, evrim teorisi neden halen teori olarak anılmaya devam etmektedir? Ve evrim bir teoriyse, neden medya, İda gibi hilkat ucubesi yaratıkların atamız olduğu konusunda varsayımlı değil de "kesin" bir dil kullanır?

Boyundan uzun kuyruğu olan, kanguru ya da küçük bir dinozoru anımsatan bu fosil, diyelim ki bir maymuna aitti ve bu hayvan 45 milyon yıl önce yaşamıştı. Peki bu hayvanın insanın atası olduğu kabulüne, hangi kesin bilimsel yargı götürmektedir bizi? Bu hayvan da o dönemde yaşayan dinozorlar ya da mamutlar gibi soyu tükenmiş bir hayvan olarak neden kabul edilmez de, ille insanın atası olarak lanse edilir? Bu fosili bulunan hayvan ya da önceki evrim halkaları tam evrimleşme sürecinde kamerayla görüntülenmiş ya da bu evrim olayı, laboratuar ortamında kesin olarak ispatlanmış mıdır? Üstelik böyle kesin ve muhteşem bir bilimsel gerçek, neden bunca yıl açıklanmaz da, evrim teorisine inananların azaldığı, Yaratıcı'ya olan inancın kuvvetlendiği bir dönemde açıklanır? Belli ki bu iskeleti bulanlar da, neyi nasıl açıklayacaklarını çok iyi bilememekte, aslında ne bulduklarından çok da emin olmadıkları halde bilimsel gözükme gereği, kendi şahsi inançlarını böyle ortaya koymaktadırlar.

Aralarında milyonlarca yıl gibi kocaman süreler bulunan halkaların varlığına inanmamızı kim bekleyebilir ki? Bir milyon yıl arayla yaşayan ve birbiriyle alakası olmayan halkalar… Bu yaratık, o dönemde yaşamış herhangi bir yaratıktır aslında. Nereden bilsin bir gün, milyonlarca yıl sonra yaşayacak olan bir başka yaratıkla akraba kabul edileceğini? Bir de bu bilim adamlarının hayal güçlerinin zenginliğini de tebrik etmemiz gerekiyor doğrusu. Halkaları milyonlarca yıl sonralara ve öncelere saçılmış bir zincirin varlığını ortaya koyabilmek her babayiğidin harcı değil.

Hem haksız da sayılmayacak bir beklenti vardır insanlar arasında. Onlar böyle güneş gibi aşikar bir evrim gerçeğinin delillerinin milyonlarca olması gerektiğini savunmaktadırlar. Yani bütün canlılar birbirlerine dönüşerek oluştuysalar, onların dönüşmeleri esnasında milyonlarca ve milyonlarca ve de milyonlarca yıl yaşayan ara geçiş formlarına ait fosillerin buharlaşıp uçtukları, ya da uzaylılar tarafından ışınlandıkları iddia edilmiyordur herhalde. Belki bir gün bu iddialar da savunulur ve bizler bu iddialara inanmadığımız için bilimsel olmamakla suçlanabiliriz. Kim bilir?

Evrim teorisini iki kere iki dört eder derecesinde, bütün bilimsel ispat metotlarını kullanarak ispat edemeden, bizim bu inanca inanmamızı bekleyenlerin davetlerini, şaşkınlıkla izlemeden edemiyoruz doğrusu. Bilimin yolunun evrimden geçtiğini iddia eden radikal görüşler, sadece ve sadece, bu teoriye duyulan abartılmış duygusal bir muhabbetin açık birer tezahürüdürler. Nedense, evrim teorisinin bilimin tam da kendisi olduğunu, bütün güçleriyle savunanlar bile,

bu teoriye inanmayanları ikna edecek deliller gösterememekte, yasaklara, kanunlara ve aşağılayıcı ifadelere başvurmak zorunda kalmaktadırlar. Bu şekilde uyguladıkları baskılar yoluyla, karşıt fikirleri susturmaya çalışmaktadırlar. Bunun sebebi belki de, evrim teorisinin, Yaratıcıdan dolayısıyla da gökten koparılmış, tesadüfü kutsayan açıklamalara sahip olmasıdır. Bu da maneviyattan koparılmış bütün seküler sistemlerin haklılığını ortaya koyan bir delil olarak kullanılmaktadır. Yani evrim teorisine bu denli sahip çıkılmasının nedenleri arasındaki bilimsellik iddiası, sadece bir kılıftan ibaret gibi gözükmektedir. Asıl sebep, politik ve de ideolojik tabanlıdır ve bu teorinin tesadüfçü açıklamasını savunanların yaşantıları, inançları bu gerçeği açıkça ortaya koymaktadır.

Halbuki İda'nın fosili incelendiğinde, evrim teorisinden daha kesin bir gerçek, kendisini ortaya koymaktadır. Bu hayvanın başka bir hayvandan tekamül ettirilip ettirilmediği asla gözlenemeyecek olsa da, bir gerçek kesin olarak kendisini göstermektedir. Sanatlı bir resim ressamsız düşünülemeyeceği gibi, resme benzeyen fosiliyle varlığının bilgisi bugünlere ulaşan böyle bir yaratık da, akıllı bir yapıcısı olmadan asla düşünülemez.

İDA'nın simetrik iskelet yapısı, bir fabrikadan çıkmış gibi düzenli olan elleri ve ayakları, beynini korumak için akıllıca tasarlanmış kafatası sandığı, tırnakları, çiğnemeye ya da parçalamaya yarayan dişleri, burun delikleri, ağız yapısı, dengesini sağlayan kuyruğu, kalbini ve iç organlarını koruyan kaburga kemikleri, yürümesini, hareket etmesini kolaylaştıran eklem yerleri ve nice özellikleri bir anda tesadüfen oluşacak kadar basit değildir. Sanki bir ressam sanatkarlığı ve bir mühendis bilimselliğiyle oluşturulmuş gibidir. Üstelik bu tesadüflerin, milyarlarca çeşitlere sahip diğer canlılarda da aynen yaşanması ve düzenli sonuçlar doğurması kesinlikle imkansızdır.

Bütün bu canlıları kainatın genel düzeninden, güneşten, havanın yapısından, topraktan, galaksilerden, bitkilerden, diğer canlılardan, iklimden, nebulalardan, atomlardan ayrı düşünemeyeceğimize göre, bütün bu diğer varlıklara hükmedebilen bir sonsuz güçten başka İDA'yı oluşturabilecek hiçbir varlık yoktur. Hele aklı, düşüncesi olmayan, her defasında karanlıkları, yoklukları doğuran tesadüf, kendi vücudundan ve kainat düzlemindeki etkileşimlerinden dolayı sonsuz bir kompleksliğe sahip bu yapıyı trilyonlarca yıl geçse de oluşturamaz.

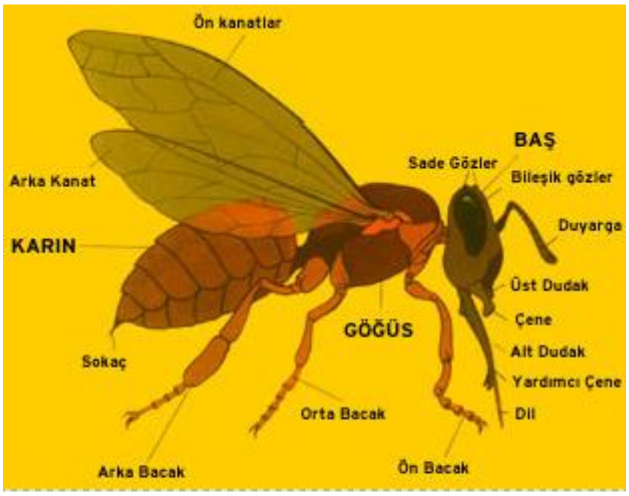
Sizi bilmem ama ben, atalarımı tesadüflerle, düzensizliklerle, uzaylılarla, maymunlarla ve yokluklarla akraba kabul eden görüşlere biraz mesafeliyim. Pek çok aklı başında insanın da bu teoriye, sadece onu mantıklı bulmadıkları için inanmadıklarını çok iyi biliyorum. Ancak tesadüfçü evrime inanan bilim adamları, bilimsel arayışlarına devam etmelidir elbette. Kim bilir belki bir milyon yıl sonra oluşacak biz sözde primatlardan? daha üstün olan yeni bir insan türü, onların inançlarındaki bilimselliği ancak fark edebilecektir. Ne yapalım ki, bilim sabır işidir. Evrimcilerin haklı olup olmadıklarını görmek için bir milyon yıl bekleyeceğiz. Sizin haklı olup olmadığınızı ne zaman göreceğiz mi diyorsunuz? Bunun için çok uzun bir süre beklemenize gerek yok.

Başınızı kaldırın ve batmak üzere olan güneşe bakın, yere eğilin renk renk, şekil şekil

çiçekleri koklayın, bir hayat kaynağı olan havayı ciğerlerinize çekin, her gün bardak bardak içtiğiniz suyu bir kez daha düşünün, bulutlarla gelen rahmeti, dünyayı koruyan ozon tabakasını, parmaklarınızdaki simetriyi ve bütün bunları kimin yaptığını düşünün. Nasıl görebildiğinizi ya da düşünebildiğinizi bir kere daha sorgulayın. Elinizi göğsünüze koyun ve bir saat gibi tıkır tıkır çalışan kalbinizin neden orada olduğunu ve böyle atıp durduğunu merak edin? Kafatasınız tarafından korunan beyninizi, kimin korumak isteyebileceğini sorun? En önemlisi, içinizdeki sonsuzluk arzusunu, yaralı vicdanınızın feryatlarını iyice dinleyin.

Bu da yetmediyse merak etmeyin bir milyon yıldan çok daha kısa bir süre içinde, istesek de istemesek de gerçekleri bizzat yaşayarak öğreneceğiz. Tabii ki bu süre yaşımıza ve de diğer şartlara göre değişiyor. Yirmi yıl, otuz yıl ya da elli yıl sonra bu gerçeği kesin olarak göreceğiz. Bir milyon yıl sonra ise, bir kısım bilim adamları tarafından fosilleşmiş kemiklerimiz incelendiğinde ruhlarımız, Sonsuz Gerçekle çoktan karşılaşmış olacak.

BAL ARASINDAKİ BİRLİK MÜHRÜ

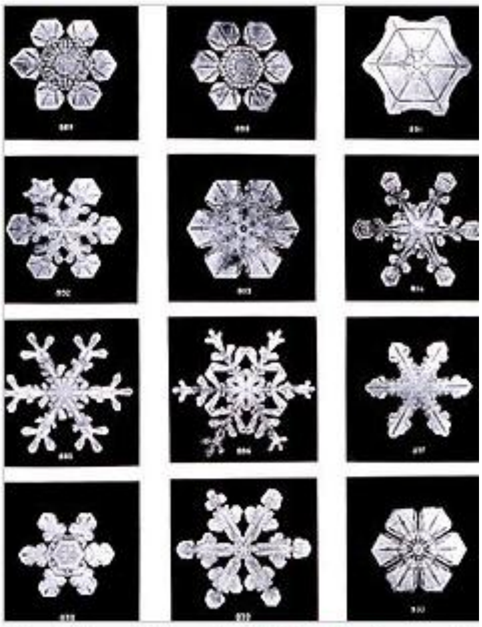
http://www.ayazarikovani.com/genel/ari/anatomisi.asp

Örnekteki bal arısında olduğu gibi bütün hayvanların kendi yapılarına uygun başları, gözleri, ağızları, çeneleri, dilleri, sindirim, boşaltım sistemleri, göğüsleri, karınları vardır. Bu benzerlikler Yaratıcılarının birliğini gösterir. Tabiat, tesadüf, doğal seçilim ya da evrimin bütün canlıları kapsayan böyle bir birliği gözetmesi düşünülemez. Ama böyle bir birliktelik gözetildiği açıktır. Tabiatı, evrimi oluşturduğu iddia edilen tesadüfi, doğal süreçlerin ya da parçaların bütün bir kâinatla birlikte hareket etmeyi becerebilecek, bilinçleri, planları, iradeleri, kudretleri, görüşleri, duyuşları yoktur. Hepsi sel gibi kontrolsüz ayrı ayrı ve sonucunun ne olacağı belli olmayan karanlık yollara gitmektedir. Onlardan işler yapılabilmesi için onların tesadüfi ve karışık akışlarını kontrol edecek, düzenleyecek, onları doğru yollara sevk edecek bir Kontrol Edici ve Düzenleyiciye ihtiyaç duyarlar. Demek ki bütün yarattıklarında aynı tuğra ve mühürleri vuran, onlar için en iyi olan yolu seçen, yaratan, her şeyi bilen, her şeye her an hükmeden Sonsuz İlim Sahibi ve Kudretli bir Sultan vardır…

Bediüzzaman "Nahl" (Arı) Suresindeki bir ayeti tefsirinde Tabiatı ve doğal seçilimi savunanlara dolayısıyla da Dawkins'e daha asrın başında müthiş bir cevap verir:

Evet, **balarısı, fıtratça ve vazifece öyle bir mu'cize-i kudrettir ki (kudret mucizesidir ki)**, koca Sûre-i Nahl, onun ismiyle tesmiye edilmiş. Çünkü, **o küçücük bal makinesi**nin **zerrecik başında onun ehemmiyetli vazifesinin mükemmel programını yazmak**
ve küçücük karnında taamların(yemeklerin) en tatlısını koymak ve pişirmek
ve süngücüğünde zîhayat âzâları (canlı organları) tahrip etmek
ve öldürmek hâsiyetinde (özelliğinde) bulunan zehiri o uzuvcuğuna
ve cismine zarar vermeden yerleştirmek,
nihayet dikkat ve ilimle ve gayet hikmet ve irade (seçim) ile ve tam bir intizam ve muvazene (düzen ve denge) ile olduğundan, şuursuz, intizamsız, mizansız (ölçüsüz) olan tabiat (doğal seçilim) ve tesadüf gibi şeyler elbette müdahale edemezler ve karışamazlar.
İşte, bu üç cihetle mu'cizeli bu san'at-ı İlâhiyenin (Allah'ın sanatının) ve bu fiil-i Rabbâniyenin (Rabbimizin fiilinin) bütün zemin yüzünde, hadsiz arılarda, aynı hikmetle, aynı dikkatle, aynı mizanda (ölçüde), aynı anda, aynı tarzda zuhuru ve ihâtası (kuşatıcılığı), bedahetle vahdeti (açıkça birliği) ispat eder. (**Şualar, Yedinci Şuâ, Dördüncü Hakikat**)

ARALARINDA EVRİMSEL BİR DÖNÜŞÜM OLDUĞUNU KİMSENİN İDDİA EDEMEYECEĞİ KAR TANELERİ VE ÇİÇEKLERİN ŞEKİLLERİ ARASINDAKİ BENZERLİK ONLARI YARATAN ZATIN "AYNI" YARATICI OLDUĞUNU GÖSTERİR…

Snowflakes (Kartaneleri) ,Wilson Bentley, 1902.

SAFRAN ÇİÇEĞİ

http://www.safranbolu.name/safran-cicegi.html

KARDELEN

http://www.cicekresimleri.org/resim-kardelen-resimleri-4-beyaz-kardelen-38.htm

ÇİĞDEM

http://www.cicekresimleri.org/resim-cigdem-resimleri-44-cigdem-534.htm

YENİ BİR DELİL, GRAMER DELİLİ

Dil kuralları da evrendeki bazı gerçekleri anlamamıza imkan verirler. Her dil kendi imkanları ölçüsünde Yaratıcıyı elbette gösterir. Biz Türkçemizden yola çıkarak Allah'ın varlığının nasıl gösterilebileceğini birkaç örnekle göstereceğiz:

Türkçe'de bildiğimiz gibi cümlenin olmazsa olmazı özne ve yüklemdir. Eğer özne ortada gözükmese de, bizler Gizli bir Özne'nin var olduğunu biliriz.

(O) Buraya geldi.   O=Gizli özne/Buraya=yönelme tümleci/ geldi=fiil, yüklem

Bu cümlede görünüşte bir özne yoktur. Ancak eyleme baktığımızda biz özneyi, yani işin yapıcısını buluruz. Bunun gibi kâinatta pek çok eylem ve iş yapılmaktadır. Bulutlar arasından yağmur gelir, çiçekler büyür, dünya güneşin etrafında gezer ve galaksiler birbirlerinin arasından birbirlerine çarpmadan geçerler. Bu eylemlerin özneleri ise yok gibidir, görünmez. Bu işlerin, hareketlerin, fiillerin oluşmasına bahâne gösterdiğimiz sebepler de aslında edilgendir, yapılmaktadırlar.

İşte bu evrendeki bütün bu işleri, oluşları ve fiilleri bir özneye vermemiz ise mantığın gereğidir. O halde Türkçe'de olduğu gibi kâinatta da Gizli (El Bâtın ve El Settar) Bir Özne (Fâil) vardır.. "O fiillerin kim tarafından yapıldığını, yapıcılarının kim olduğunu" sorduğumuzda bütün bu işleri yapan 3. Tekil şahıs zamirini buluruz. Bu zamir "O" dur. O (Hüve) ise her şeyin ve her eylemin Yaratıcısı olmaktadır. Zâhirde gizlidir ama o fillerinin, eylemlerinin içindedir. Eserden eseri yapana çıkarsak, onu buluruz. Türkçemizde de özne aslında eylemin içinde gizlidir. Eylemin şahıs eki bize özneyi verir.

Kelimelerdeki kökler ve ekler:

Türkçe'de ekler hep kök kelimeden sonra gelir. Kâinatın da bir kökeni vardır. Bütün kâinat bu köken üzerine giydirilmiş eklerdir. Her şey ve bütün sebepler aslında hakikatin üzerinde birer ektir. Bu ekler ortadan kalktığında köke ulaşırız. "Gidiyorlar" kelimesinin eklerini ortadan kaldırdığımızda geriye, git- fiili kalır. Atomlar, elektronlar, sebepler gibi milyonlarca eki ortadan kaldırdığımızda, sonuçta bir tek köke ulaşırız. O da her şeyin sahibi ve yaratıcısı olan yüce varlıktır. O her şeyin kökeninde olan varlıktır.

Büyük Ünlü Uyumu Kuralı:

Büyük Ünlü Uyumu Kuralında kalın ve ince ünlüler birbirleriyle uyum içindedirler. Bu da müthiş bir düzeni bize göstermektedir. Kalınlardan sonra kalınlar, incelerden sonra inceler gelir. Her ünlü yerini vazifesini bilir. Aslında bütün evrende bu uyumun bir benzeri vardır. Her şey dengeli bir şekildedir. Denge bozulduğunda uyum da bozulur. İşte Türkçe kâinattaki bu dengenin adeta Kartezyen haritasıdır. Evrendeki düzen kanunları adeta Türkçe haritasında gösterilmiştir. Bu düzen sahipsiz ve kendi kendine olamaz. Her intizamı düzenleyen bir Düzenleyici vardır. Bu kâinattaki dengeyi düzenleyen bir düzenleyici varlık da olmalıdır.

SESTEŞ KELİMELER VE TABİATTAKİ BENZERLİKLER

Bildiğimiz gibi yazılışları yanı anlamları farklı kelimelere sesteş kelimeler diyoruz. Daha önceki konularda maymun ve insan gibi canlıların benzerliklerinin onların aynılığı anlamına gelmediğini açıklamaya çalıştık. Bu gerçeği anlamada dil kuralları da bize yardımcı olmaktadır. Maymun ve insanı benzer seslerle yazılmış ama anlamları, gayeleri farklı kelimeler olarak düşünelim:

Al (Kırmızı) kelimesinin sesteşi olan Al (Almak) kelimesi de aynı seslerle oluşturulmuştur. Ancak aynı seslere sahip bu iki kelime aynılık deresindeki benzerliklerine rağmen aynı anlamda değildirler. Hatta ifade ettikleri anlamların birbirleriyle hiçbir alakası yoktur. Şimdi bu örnekteki gibi eş sesli kelimeleri yan yana yazarak "maymun" ve "insan" canlıların birbirilerinden oldukça farklı anlamlara gelen benzer seslerle oluşturulmuş ayrı kelimeler olduklarını daha iyi anlayalım.

Maymun **İnsan**

Ak (Beyaz) - Ak (Akmak)

Kaz (Hayvan)- Kaz (Kazmak)

Gül (Bitki) - Gül (Gülmek)

Bağ (Bağlantı) – Bağ (Bahçe)

İt (Köpek) - İt (itmek)

At (Hayvan) - At (Atmak)

Çay (İçtiğimiz)- Çay (Dere)

El (Yabancı) – El (Elimiz)

Kara (Siyah)- Kara (Toprak)

Bu örnekleri çoğaltmak elbette mümkün. Bu örnekler bile aynı/benzer biçimsel yapılara sahip ayrı ayrı varlıkların aynı anlamlara gelmediğini göstermek için yeterli sayılır. Hatta bizim örneklerimiz tek yumurta ikizleri gibi mutlaka yakın benzerlikleri kapsar. Halbuki maymun (şempanze) ve insan arasında müthiş biçimsel farklar da vardır. Öncelikle iki canlının kromozom dizilimleri birbirinden oldukça farklıdır. Yine bu canlıların iskelet, kafatası gibi yapıları, beyinleri, derileri, tüyleri, gözleri, ayak parmakları gibi pek çok farklılıkları bulunmaktadır. En önemlisi şempanzeler bilinçli işler yapamazlar. En az kargalar kadar zekidirler ama tamamen hayvanlara özgü bir şekilde taklitçilerdir. İnsanlar ise bilen, gelişen, geliştiren, ilmiyle tekamül eden canlılardır. Düşünebilirler, konuşabilirler, üretebilirler. Şempanzeler ise yaşadıkları doğal ortamlarında milyonlarca yıldan beri yaratıldıkları gibidirler. Şempanzelerin insanlardaki gibi ahlaki duyguları da yoktur. Şempanzeler ile insanlar arasında bu saydıklarımız gibi yüzlerce farklılık vardır.

Şempanze ve insan arasında var olan benzerlikler ise kökenlerinin aynı olduğu anlamlarına gelmez. Mesela az önce verdiğimiz aynı sesli kelimelerin kökenlerinin birbirleriyle hiçbir alakası yoktur. Ama biçimsel olarak birbirlerinin aynadaki görüntüleri gibidirler. Etimolojik kökenleri ise oldukça farklıdır. Birkaç örnek vererek bu "köken" konusunu anlamaya çalışalım:

"El" kelimesi:

Parmaklarımızın bulunduğu tutma organımızı ifade eden "el" kelimesinin kökeni "Elig" kelime atasından gelmektedir. Elig kelimesi ses yasalarının etkisiyle zamanla "el" kelimesine dönüşmüştür.

Yabancı , ülke gibi anlamlara gelen "el" kelimesi ise köken olarak "êl" kelimesinden gelmektedir. Bu kelimenin yukarıdaki "elig" kelimesi ile hiçbir köken benzerliği yoktur. Hatta bu kelime çeşitli ses yasalarının etkisiyle "el" ve "il" olmak üzere iki yakın anlamlı kelimeye dönüşmüştür.

"Al" kelimesi:

Kırmızı anlamına gelen "al" kelimesi düzenli ses yasalarının etkisiyle "ulagan" adlı kelimeden türemiştir.

Fiil olan al- kelimesi ise etimolojik olarak "alı-" fiilinden gelmiştir. İki kelimenin kökenleri, türleri ve anlamları da birbirinden farklıdır.

Maymun ve İnsan örnekleri de farklı kökenlerden gelmiş canlılardır. İnsanın atası "Adem" adı verilen bir "ilk insandır" Şempanzenin atası da bir hayvan olan "Maymun Ata"dır…

Sıfat olan Al+ ve fiil olan al- sesteş kelimelerinin örneğinde olduğu gibi bu iki canlı farklı türleri temsil ederler. Birisi sıfatsa, diğeri fiildir. Bu iki türün anlamları da farklıdır. Birisi kırmızıysa diğeri almak eylemidir…

ON BİRİNCİ BOYUTU GÖRDÜNÜZ MÜ ERENLER?

Antik Yunan'da maddenin temel taşının "Atomos" yani "bölünemez parçacık" olduğu savunulurdu. "Atom" kelimesi işte o ilmi galattan bugüne tevarüs etmiş bir galat-ı meşhurdur.

Miladi 700'lü yıllarda Müslüman bilgin **Cabir Bin Hayyan** bugünün atom modelinin ilk temellerini attı.

Ona göre atom **"cüzz ü la yetecezza"** (bölünemez cüz) değil aksine **"cüzz ü yetecezza"** (bölünebilir parçacık) idi.

Hatta Hayyan'a göre çeşitli yöntemler kullanılarak parçalara ayrılan atom, Bağdat gibi büyük bir şehri bile bir anda yok edebilecek bir gücü açığa çıkarabilirdi.

Son yüzyıl, binlerce yıl önce pek de ciddiye alınmayan **Cabir Bin Hayyan**'ın haklı olduğunu acı tecrübelerle ortaya koydu.

Amerikan orduları tarafından Hiroşima'ya atılan atom bombası bu şehri yerle bir etti. İnsanları nesiller boyu sürecek genetik hastalıklara müptela kıldı.

Demek ki kâinatı oluşturan parçaları iradi uygulamalarla başkalaştırma tasarrufu kendisine sunulan insanın bu eylemleri, olumlu ya da olumsuz sonuçları tetikleyebilirdi.

Bu cüzi tasarrufuna aldanan insan, kâinatın hakiki sahibini unutarak maddeyi fâni ellerinde evirip çevirmeye başladığında, kendisinde bir çeşit **Tanrılık** olduğu vehmine kapıldı.

Maddenin yapıtaşı olan atomu bile parçalayıp **"şeyleri"** değiştiren insan, binlerce yıldan beri araştırdığı **"eşyanın hakikatini"** buluverdiğini sandı.

Eşya üzerinde çok kolayca oluşturduğu bu sınırsız **"tahrip"** onda sanki **"eşyayı da yaratmış/yaratabilecek olduğu"** hissini uyandırdı. Elbette bu koca bir yanılgıdan ibaretti.

Bu nedenle maddenin aslının ya da **"eşyanın hakikatinin**" aslında Allah'ın bin bir isminin yansımaları olduğunu anlayamadı…

Koca bir sarayı basit bir patlayıcı düzenekle yok edebilecek bir adam, aynı sarayı binlerce yıl uğraşsa da aynı güzellikte inşa edemezdi.

Düzeni yok edebilme gücü, asla yeni düzeni var edebilme ilim ve gücüne delil olamazdı.

Çünkü kâinatta yer kaplayan her hangi bir varlığı var edebilmek, bu varlığı kâinatın diğer bütün varlıklarına bağlayan milyonlarca bilinmeyenli denklemi çözmek demekti.

Çünkü hiçbir şeyin varlığı tesadüfi-boş değildi ve kâinatın bilemediğimiz her hangi trilyarlarca ışık yılı uzaktaki bir özelliği olmadan mesela şu **"hurma"** böyle olamazdı.

Hz. Adem yaratıldığında melekleri bile düşündürmüştü insanın bu tahrip gücü!

Bu acımasız tahrip gücüne dikkat çekmek için Rum Sûresi'nde, **"insanların kendi elleriyle yapıp ettikleri sonucunda karada ve denizde fesadın yayıldığı"** (30/41) gerçeğinden bahsedilir.

Bugün insanoğlu madde gerçeğini araştırmaya olanca hızıyla devam ediyor. **CERN** araştırmaları gösteriyor ki, zerrede gizlenmiş koca bir kâinat var ve insan çoğu zaman o enginlikte yolunu kaybediyor.

Kuantum Fiziğinin açtığı yeni ufuklarda ilerleyen bilginler, maddenin titreşim halindeki sicimlerden, enerji dalgalarından oluştuğunu savunacak kadar çıtayı yükselttiler.

Hatta **Membran** olarak adlandırılan bu cılız titreşimlerin ötesinde yepyeni evren boyutlarının olduğu da en azından teknik düzeyde ortaya konuyor.

Işığın en küçük dalga boyundan bile küçük olan **membran parçacıklarının** kâinatın bütünündeki bu düzenli görünümleri oluşturduğunu düşündüğümüzde atomlar adedince bilinçli olan bu titreşimlerin kaynağına daha bir yaklaşmış oluyoruz.

Bir müzisyenin, bağlama ya da gitarın tellerinde bilinçli dokunuşlarla gerçekleştirdiği titreşimler kulağa oldukça uyumlu gelen sesleri oluşturur.

Şu uçsuz bucaksız kâinatta ya da kâinatlarda parçacık düzeyinde gerçekleşen titreşimler sayesinde de, gözlerimiz, kulaklarımız, ellerimiz, dünyamız, güneşimiz, Samanyolu Galaksimiz ve var olan her şey, böyle muhteşem düzenli-uyumlu görünümlerle oluş/turul/maktadır…

Mevcut parçacık titreşimlerinden herhangi birinin **"istenmeyen/irade edilmeyen"** bir titreşim olduğu herhangi bir durumu varsayamayız bile. Zira öyle bir durum **"yokluk"** demektir ve adı üstünde **"yok"** asla yoktur.

Ezelde verilen ve her an verilmeye devam edilen sonsuz süreli **"Kün"** komutları, o emirleri verenin **sonsuz İradesi, sonsuz Kudreti, mutlak Birliği, sonsuz Rahmeti, sonsuz Hikmeti, sonsuz Adaleti** vb. bütün özellikleriyle birlikte titreşimlerine devam etmektedir.

Sonsuz bir potansiyel kaynaktan yansıyan bütün bu titreşimler elbette sonsuz açılımları ve yansımaları da oluşturarak kaynağın özelliklerine ve iradesine paralel bir şekilde akar gider…

Âlemler içinde âlemler, perdeler içinde perdeler, kâinatlar içinde kâinatlar sonsuz sarmallı bir gül goncasının yapraklarının açıldıkça açılması gibi yepyeni evrenler doğurmaya devam etmektedir.

Bugün tesadüfçü evrimcileri de hayrette bırakan ve şüphelere düşüren bu sınırsız çeşitlilik, tüm "şeylerin" kaynağı olan "Varlığın" sonsuz özelliklerinin/isimlerinin sınırsızlığından ileri gelir.

Bu çeşitlilik sadece canlılar âleminde değil, kâinat ve de kâinatların her katmanında bulunur.

O'nun Sonsuz Varlığı, bütün Sonsuz Özellikleriyle hücrelerimize yansıdığı gibi, atomlarda, hayvanlarda, gezegenlerde, güneş sistemlerinde yansımaya devam etmektedir.

Işığın bir yüzeye çarpıp geri dönmesine **yansıma** denir ki, **"İnnâ lillahi ve innâ ileyhi râciun"** ayeti bu yansıma hakikatini ortaya koyar.

Yani **"Muhakkak ki Allah'tan geldik ve dönüş yine onadır!"**

Rabbimiz adeta şeffaf bir perde olarak yarattığı kâinatında türlü türlü isim ve özellikleriyle şuurlu mahluklarına kendisini gösterir, kendi sonsuz beğeni ve şuuruyla sonsuz mükemmellikteki sanatlarını yine bizzat kendisi seyreder…

Bu mübarek **Ramazan** ayını fırsat bilerek kâinattaki tüm varlık titreşimlerinin kaynağı olan **Rabbimizin isimleri** hakkında olabildiğince derin düşüncelere dalmamız gerekiyor.

Esma-yı hüsnanın tecelli boyutuna ulaştığımızda kâinatta yansıyan tecelli titreşimlerinin ahengine tüm varlığımızla birlikte bizler de dahil olacağız…

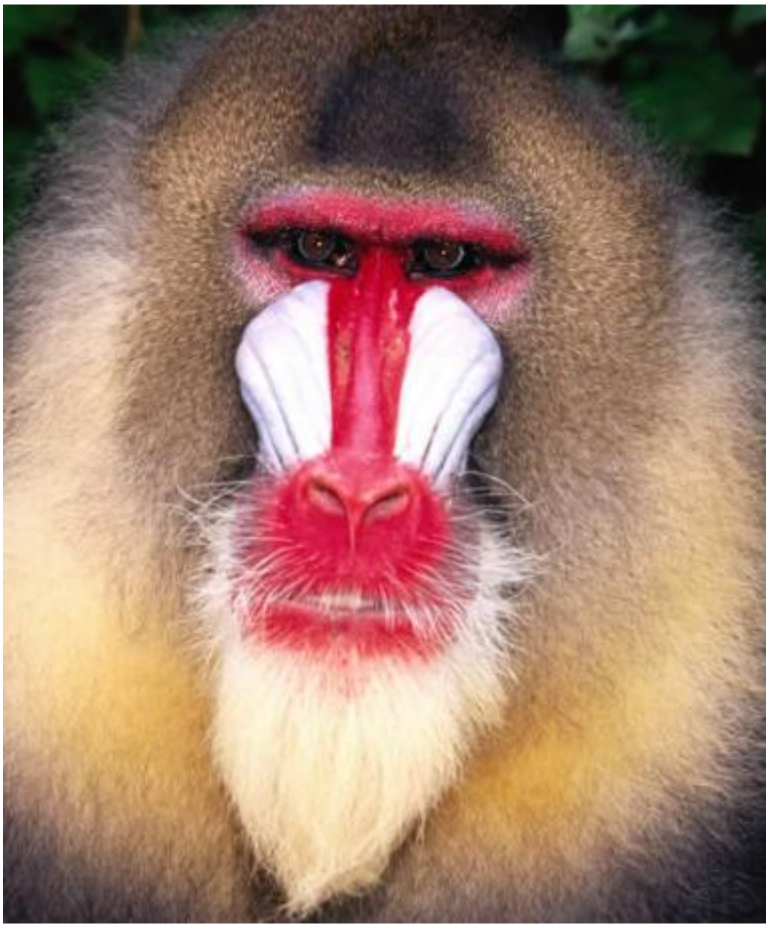
Rabbimizin isimlerinin çeşitli birleşimlerinden oluşan **gerçek varlığımızı** müşahede ettiğimizde ise aşağıdaki ayetlerin sırrını **"nefsimizi tanıyarak"** en güzel şekilde anlayacağız:

17- Göz ne kaydı ne de hedefinden şaştı. 18- Hiç kuşkusuz o, Rabbinin âyetlerinden en büyüğünü görmüştü" (Necm)

Oğuz DÜZGÜN / Rotahaber
oguzduzgun@gmail.com

İNSANIN MAYMUNDAN SONRA YARATILMASI EVRİMİN DELİLİ MİDİR?

İnsanın maymundan sonra yaratılması, onun maymundan geldiğinin bir delili olamaz. Dünyada yaratılacak insan dünya şartlarına uygun olmalıdır. O bir melek, ruh ya da peri gibi yaratılsaydı dünya şartlarına uygun olamazdı. Dünyaya gönderilecek şuurlu canlı dünya şartlarına uygun bir şekilde hücrelerden oluşan biyolojik bir yapıyla gönderilmeliydi. Hem Allah, yaratma faaliyetini zamanı gelince ve şartlar uygunlaşınca yapmaktadır. Eğer böyle bir durum gözetilmezse, yaratılan canlı kendini aşan ve yaşamını desteklemeyen şartlar karşısında kısa bir süre içinde yok olacaktır. Denizde yaratılan canlılarla karada yaratılan canlıların farklılıklarını düşünelim. Denizde yaratılanlar denize, karada yaratılanlar da karaya göre olacaktı. Hem türlerin en uygun yaratılma zamanlarını belirleyen, iklim, atmosfer, güneş ışınları, yıldız ışınları, coğrafya, yabani hayvanların dağılımı, yerleşim sorunu, besin, dünyanın genel durumu gibi binlerce belirleyici sebep olmalıdır.

http://www.ilimhazinem.com

Maymunlar Allah'ın yarattığı milyonlarca çeşit canlıdan sadece birisidir. Allah bütün yarattıkları gibi bu hayvanları da sanatla ve hikmetle, kendi şartlarında olabilecek en güzel şekilde yaratmıştır.

Şempanzeler gibi maymunların yaratıldıkları 40 milyon önceki şartlar, insanın yaratılması için uygun şartlara sahip değildi. Her dönemde mükemmel fiillere imza atan Yaratıcı, o dönemde de, o dönemdeki şartlarının imkan verdiği canlıları yaratmıştır. Bu biyolojik canlılar onun bin

bir türlü özelliklerinin gereği olarak çok çeşitli özelliklerde yaratılacaklardı elbette. Onun mükemmellik sıfatı gereği olgunlaşan her ağacın lezzetli, hoş görünümlü ve kokulu meyve vermesi, her bitkinin güzel kokulu ve görünümlü bir çiçeği bizlere hediye etmesi gibi "mükemmellikleri" gerektirir. Ağaçların, çiçeklerin böyle mükemmel meyveleri olduğu gibi her türün de her dönemde mükemmel bir "meyvesi" olmuştur. Sürüngenlerin, omurgalıların, deniz canlıların ve diğerlerinin… Çünkü Yaratıcının mükemmelliği sınırsızdır ve bu mükemmellik onun icraatlarından devamlı yansıyacaktır. İşte şempanzenin yaratıldığı o dönem de, ancak şempanze kadar "mükemmel" bir meyvenin yaratılabileceği şartlara sahipti. Şempanze, Allah'ın o dönemin şartlarına göre o zamana vurduğu biyolojik mükemmellik tuğrasıdır. Belki de ilminin, kudretinin, görücülüğünün, duyuculuğunun ve diğer özelliklerinin biyolojik manada o dönemde en çok yansıdığı biyolojik canlı, Şempanzedir. Onun zekiliğiyle ilmini, kısmen de olsa alet kullanabilmesiyle kudretini, diğer hayvanlara göre daha mükemmel biyolojik yapısıyla "birliğini" ve "mükemmelliğini" gösterir. Şempanze, aklını kullanıp elbise yapamayacağı için ona dönemin çetin iklim koşullarına uygun tüylerden oluşan fıtri bir elbise giydirildi. Bol ağaçlı ortamda yaşamasını kolaylaştıracak ayaklar, eller ve kuyruklar verildi. Bu hayvanın kasları da bu dönemin zorluklarıyla mücadele etmek adına daha kuvvetliydi. Everest tepesinde Allah'ın mükemmelliğini gösterecek ayrı bir çiçek olduğu gibi Anadolu'nun dağlarında da Yaratıcının varlığını gösterecek ayrı mükemmellik örnekleri vardır. Everest'teki mükemmellik tuğrası "hezaren" çiçeği olur, Toroslar'daki ise "lale"…

  http://www.dipity.com/tickr/Flickr-t-rk_1/

http://www.bahce.gen.tr/nazli-hezaren-cicegi.html

Kendi döneminin şartlarının biyolojik ve hayvani bir mükemmellik mührü olan Şempanze 40 milyon yıl boyunca bu mükemmelliği yansıtmaya devam etmiştir. Zaman gelmiş, şartlar olgunlaşmış, buzullar erimiş, insanların yakınlarına yerleşeceği su kaynakları, mağaralar, doğal kulübeler oluşmuş, dereler, göller yaratılmış, ılıman bir iklim oluşmuş, kıtalar birleşmiş, ormanlarda akıllı bir varlığın geçeceği yollar açılmış, kıtaların hareketleri, volkanlar, depremler durgunlaşmış, o nazik varlığın hayatını tehdit edecek dinozorlar gibi devasa canlılar yok olmuş, atmosferin dengesi ve mevsimler insana göre ayarlanmıştır. Yani en mükemmel meyve için dünya da en mükemmel haline gelmiştir. Elbette yeni yaratılan bu "İnsan" biyolojik yapısı olan bir varlıktır. Bu yönüyle döneminin "biyolojik mükemmellik" mührü de olmalıdır. Bu yüzden o biçimsel olarak bir solucan, arslan, kedi, timsah ya da balıktan daha çok geçmiş zamanın "biyolojik mükemmellik mührü" olan Şempanze'ye benzeyecektir. Elbette aralarında pek çok farklılık da olacaktır. Dünya ağacının o dönemdeki biyolojik meyvesi o çetin şartlara göre oluşturulmuştur. O şartlarda yaşayabilmesi içinse çok da düşünmesine gerek yoktur. Bu yüzden bilinci de yoktur. Yaşamını devam ettirmeye

odaklanması yeterlidir. Zaten onun için her taraf bir besin deposu, her yer bir evdir. Elbisesi de üzerindedir.

Dünyanın biyolojik mükemmellik için gerektirdiği şartlar ortadadır. Elbette Mars gibi bir yerde biyolojik mükemmellik farklı şartlara sahip olmayı gerektirecekti. Oranın atmosferinin, coğrafi yapısının, ikliminin, ısı değerlerinin gerektirdiği bir biyolojik mükemmellik olacaktı. Denizdeki biyolojik mükemmelliğin şartları da farklı olacaktı. Mesela "yunus" balıkları bu bakış açısıyla bakıldığında denizdeki biyolojik varlıkların "mükemmellik mührü" olarak anılabilir. Bunun gibi yeni jeolojik dönemin biyolojik mükemmellik mührü ise insan olacaktı. Üstelik "hayat ağacının" hatta "kâinat ağacının" çekirdeğinde olan "bilinç, görüş, duygu, hayat, yapma" gibi mükemmel özellikler bu son biyolojik "meyvede" de olacaktır. İnsan hayatın bir neticesidir.

İlk hücrenin oluşmasını anlamlı kılan "bilinç, hayat, duyuş, görüş, planlama, yapma" gibi özellikler bu son meyvede de vardır. Bilincin evrimin bir sonucu olduğunu iddia edenler aslında daha en başlangıçta görünen "bilinci" tam bir "bilinçsizlik" gösterip görmezden gelirler. Evrim teorisine göre bilincin, görmenin, duymanın ve duyguların adlarının dahi anılamayacağı 4, 5 milyar önce "bilinçli, merhametli, koruyucu, planlayıcı, görücü, duyucu" bir eylemin yapılmış olması, yaklaşık 14 milyar yıl önce, Big-Bang'ın hemen ardından çok küçük bir zaman diliminde daha önceden planlanmış gibi oluşan "bilinçli"; "düzeni", "kuralları" doğuran değişimler de bir "bilincin" ipuçlarını bize vermiyor mu? O bilincin, ilmin heyecan uyandıran varlığını görmezden gelip meseleyi "rastlantı" ile açıklamak, paha biçilmez bir "elmasın" cam parçası olduğunu iddia edip çöpe atmaktan daha büyük bir fecaattir.

İşte bu son mükemmel meyvede önceki mükemmellerden farklı olarak tohumdaki "bilinç" de bir çiçek gibi açmış, kendini göstermiştir. Çünkü bu bilinç onun narin yaratılan vücudunun ihtiyaçlarını temin edebilmek için gereklidir. Ayrıca bilinçle doğan kâinatı tam da bu en mükemmel noktasında, bilinciyle anlamlandıracak bir bilinçli varlık da olmalıdır. Eğer bu bilinç yaratılmamış olsaydı, kâinatın da herhangi bir anlamı kalmayacaktı. Kâinat, milyarlarca yıl süren hazırlıkları bu bilince muhatap hale gelebilmek için yaptı. Big-Banglar, jeolojik zamanlar öncelikle hayata, ardından da "bilince" yapılan bir hazırlıktı. Çünkü bilinç düzeni, güzelliği, mükemmelliği algılıyordu. Kendi varlığının bilinçli varlıklarca anlaşılmasını isteyen Yaratıcı, kainatı en mükemmel şekline sokarak onun bilincini kendi varlığına doğru çekmek istedi. Çiçeklere o güzel renkleri ve kokuları verip bal arılarını, kelebeklerini onlara yönlendirişi gibi, şu kainat çiçeğine doğru da bilinç arısını ve kelebeğini kanatlandırdı. Kainatın oluşmasını sağlayan Varlığın özelliklerinden pek çoğu cüzi manada da olsa insana verildi ki, insan ölçülerle O'nu arasın, bulsun, tanısın ve sevsin…

Bütün canlıların gerektiği zamanda ve mekanda, o mekana uygun özelliklerle yaratılıyor olması evrimle açıklanamaz. Tabiatçıların, canlıların çeşitlenmesinde evrim olarak algıladıkları şey aslında, "atom" çekirdeğinden doğmuş kâinatın çeşitli dönemlerdeki gelişme süreçleridir. Bir tohumdan çıkan ağacın pek çok mertebeleri olduğu gibi elbette Büyük Patlama ile doğan kâinat ağacının da bir gelişme serüveni vardır. Dünyamız kainatın genelinden soyutlanamayacak derecede bu genel gelişimin küçük bir parçasıdır. Kainatın her

bir atomu bu genel gelişmeden etkilendiği gibi dünyamız da elbette bu gelişmelerden etkilenmektedir. Güneşten kopan dünya kütlesinin soğuması, suyun ve diğer elementlerin oluşması gibi süreçler hep kainatın genel gelişme prensipleriyle birlikte açıklanabilecek süreçlerdir.

Yaratıcı, yarattıklarını "sebep basamaklarının sonuçlara bağlandığı" bir boyutta yaratmaktadır. Böyle bir boyutta ancak böyle yaratmalar olacaktır. Böyle bir boyutun en mükemmel biyolojik ürünü "insan" nasılsa öyle olacaktır. Ancak böyle bir imkan içinde kâinat böyle olacak ve ancak böyle bir boyutta biyolojik hayat ve şuur bu şekilde oluşabilecektir. Kendi "sonsuzluk" boyutunda yaratma faaliyeti için sebeplere, basamaklara gerek yoktur. Çünkü o boyut anlamların çıplak olarak bulunduğu, madde kılıfının olmadığı, zaman, mekan gibi sınırlardan bağımsız "olağan üstü" bir boyuttur. O boyutun sakinleri olan melekler, ruhlar, şeytanlar da elbette o boyuta uygun olarak bize göre kimi olağan üstü özelliklere sahiptirler. Ancak Big-Bangla birlikte kapıları açılan bu yeni boyut seçeneği, böyle olağan üstülüklere her zaman açık değildir. Elbette Sonsuz Yaratıcı istediği zaman bu boyutun da sınırlarını aşar ve orada da mucizeler yaratabilir. İşte hayatın, bilincin yaratılması da Sonsuza göre sonsuz olağan, bu boyuttan bakıldığında ise "olağan üstü" gözükür. Bu olağan üstü görünümler bile şu kâinatın hamuruna bir olağanüstü şuur, yaratma karıştığını bize hatırlatır. Hatta bu bilinçli yaratmaları görmek istemeyenlerin "olağan üstü ve akıl almaz" rastlantısal teoriler geliştirip kâinattaki olayları açıklamaya çalışmaları, onların da bu "olağan üstülüklerin" farkında olduğunu gösterir. Bütün bu işaretler "olağan üstü" olan o "Sonsuz" boyuttan haberler verir.

Çok zengin ve en az Bill Gates kadar serveti olan bir iş adamı düşünelim. Bu iş adamının Afrika'nın bir köyüne ya da kasabasına kuracağı marketle, Amerika'daki bir şehre kuracağı market bir olmayacaktır. Afrika'daki köye kurulan marketin küçüklüğü ve bu marketteki ürünlerin azlığı ya da yerelliği, o iş adamının fakirliği anlamına değil, marketin içine kurulduğu ortamın özelliklerine uygun bilinçli seçimi yapabildiği anlamına gelir. Öyle bir köye kocaman ve her türlü ürünün bulunduğu bir marketi açmak akıl dışıdır ve büyük bir israftır. Hem o köy ahalisi için o açılan küçücük market bile çok büyük bir şeydir. Çünkü onların şartları böyle bir marketi büyük ve önemli olarak görmek için uygundur. Ancak aynı iş adamı Amerika'nın gelişmiş bir şehrine mesela New York'a 50 katlı bir gökdelen market dikebilir ve bu markete her türlü üründen zengin bir şekilde koyabilir. Bu durum orada yaşayan insanların şartlarına uygundur ve garip değil normal olarak karşılanır. Bu iş adamının Çin'de açacağı markette yiyecek reyonunda akrep ya da yılan satması oldukça normal karşılanacakken, Amerika'da böyle bir şey yapması anormal karşılanabilir. Aslında o iş adamı oldukça akıllıca ve bilinçli hareket etmektedir. Afrika'daki köye yaptığı yatırımı da, Amerika'ya diktiği gökdeleni de, Çin'de akrep ve yılan satma işini de bilinçli bir plan dahilinde gerçekleştirmektedir.

Allah'ın kâinat boyutundaki yaratmaları da böyledir. Yer altında, denizde, karada, ağaçlarda, farklı jeolojik zamanlarda o şartlara uygun yaratmalar yapmaktadır. Bu durum evrimi değil, Yaratıcının ilmini, planlayıcılığını, tasarrufunu, her şeyi olması gerektiği gibi yarattığını gösterir. Bütün bu yaratmalar da kendi şartları içinde elbette mükemmeldir. Zaten o sınırsız zenginliğiyle, bilinciyle ve güzüyle güneş gibi bir harikaları, nebulaları, galaksileri, kara

delikleri yaratabileceğini göstermiştir. Mülkü olan kainatın farklı farklı boyutlarında o boyuta uygun yaratmalarda bulunur. Toprağın altında yaratılabilecek ve orada yaşayabilecek canlılar böceklerdir. Denizin şartlarına uyum sağlayabilecek canlılarsa balıklardır. Bu nedenle bu varlıklardan herhangi birisini evrim gibi bir sürecin "ilkel" bir halkası olarak görmek imkansızdır. Çünkü o toprağın karanlıklarında ya da denizin derinliklerinde ancak öyle canlılar yaratılabilir ve o canlılar ancak o yaratılışla yaşamlarını devam ettirebilir. Aksine denizdeki canlıların insanın biyolojik yapısına sahip olmaları onlar için ilkellik olacaktı. Çünkü bu vücut yapısıyla böyle bir ortamda yaşayamayacaklardı. Uzaya çıkan bir insan giydiği astronot kıyafetleriyle oldukça hantal görünebilir. Ancak o insanın ayda yürüyebilmesi için öyle bir elbiseye ihtiyacı vardır. Üstelik o hantal görüntünün ardında müthiş bir bilinç, tasarlama, merhamet ve koruma vardır. O elbisenin öyle tasarlanması astronot için bir kötülük değil iyiliktir. İlkellik değil bulunduğu şartlar düşünüldüğünde mükemmelliktir. Bulundukları o ortamlar içinde bütün o canlılar mükemmeldirler. Bu bakış açısıyla bakıldığında evrimin, canlıları en ilkel, ilkel, basit, kompleks diye sınıflandırmasının ne kadar anlamsız olduğu da ortaya çıkar. Daha başlangıçta en mükemmeli yaratabileceğini bir atomdan şu kâinat sarayını yaratarak gösteren bir Sonsuz Varlığın yaratmalarında evrimsel bir süreç takip etmesi düşünülemez. Yapılan uygun zamanda ve ortamda uygun canlının yaratılmasıdır.

Einstein'ın ya da dahi bir bilim adamının ıssız ve teknolojiden uzak bir adada yanlış yaşamak zorunda olduğunu düşünelim. Bu adam Avrupa'nın göbeğinde elde ettiği teknolojik imkanlarla "atom enerjisini" bulabilir, en gelişmiş laboratuarlarda yaptığı deneylerle pek çok bilimsel gerçeği ortaya çıkarabilir ya da bilgisayarlar, robotlar gibi pek çok teknolojik alet geliştirebilir. Ancak o dahi insan şimdi ıssız ve teknolojiden yoksun bir adadadır ve o ada şartlarına göre ne yapabilirse onu yapacaktır. Halbuki dehası aynı dehadır, ilmi de aynı ilimdir. Değişen şartlar ve imkanlardır. Elbette o mevcut dehasını ve ilmini kullanarak o adadaki kimi canlıların hayal bile edemeyeceği bir kulübe, bir sal, bir silah yapabilir. Hatta ateşi bile yakmayı başararak silahıyla avladığı hayvanları o ateşte pişirebilir. Yapraklardan, hayvan postlarından kendine elbiseler yapar. Kağıt kalem bulamasa da en zekice ve dahice düşüncelerini taşlarla kayalara kazıyabilir. Evinde oturacağı tahtadan sandalyeler, yatacağı yataklar da inşa eder. İşte o ada için bütün o oluşlar dahicedir ve mükemmeldir. Çünkü o ıssız adanın şartları ancak buna imkan verir. Allah da jeolojik zamanların hayata imkan veren bütün dönemlerinde, o dönemlere uygun biyolojik canlılar yaratmıştır. Hatta Kambriyen patlaması gibi örnekler ışığında şartların sınırını aşan eşsiz yaratma örnekleri de göstermiştir. Bu durum ıssız adada yaşayan dahinin ağaçlardan bilgisayar yapması gibidir. Sınırları aşan bu yaratışlar onun sınırlara bağlı kalmak zorunda olmadığını gösteren örneklerdir. Hayatın başlangıcında en mükemmel biyolojik örneklerini veren bir Yaratıcının yarattıklarını evrimsel bir çizgi takip ederek ilkel, orta ilkel, ara form, kompleks ve benzeri sıfatlarla nitelemek imkansızdır.

Bütün bu verdiğimiz örneklerden anlaşıldı ki, sebep basamaklarının olduğu bu kainat boyutunda Allah bu boyuta göre yaratmalar yapar. Hatta bu boyutun şartları farklı olan kimi zaman ve ortamlarında o şartlara uygun yaratmalar yapar. Bunun için kronolojik bir zaman çizgisi takip edilmesine gerek yoktur. Bu farklı ortamlar şu anda bile olabilir ve Allah bütün o ortamlara uygun milyarca çeşit canlıyı yaratır, onları oralarda yaşatır. Milyonlarca yıl önce

yaratılmış pek çok canlı türü bugünün mükemmelleşmiş şartlarında yaşayabiliyorlarsa onlar ilkel olarak değil mükemmel olarak yaratılmışlar demektir. Dünyanın farklı farklı pek çok bölgesinde her dönemde farklı farklı pek çok tür aynı an içinde yaşamış ve yaşıyorsa, Yaratıcının "ilkel"den "mükemmele" doğru evrimsel bir süreç takip etmediği açık demektir. Onun yaratmaları "uygun zamana ve ortama" göre belirlenir. Zaman ve ortam "bunun" için uygunsa bu yaratılır, başkası için uygunsa da o yaratılır. Yine de onların her biri, bulundukları o özel ortamın ve seçilmiş zamanın mükemmel yaratma örnekleridir.

Bir soru: Bütün arabalar, buzdolapları, çamaşır makineleri gibi teknolojinin ürünü olan aletler genel özellikler açısından birbirine benziyorlar. Mesela her arabanın 4 tekeri, farları, egsozu, aynaları var. Ama bütün bu arabalar farklı firmalar tarafından üretilmiştir. Burada nasıl bir birlik olabilir?

http://www.yeniucuz.com/ucuz-araba-fiyatlari.html

Cevap: Bütün arabalarda ortak olan özellikler, ortak bir aklın eseridir. O arabaları tasarlayanların farklı farklı mühendisler olmaları bu noktada önemsizdir. Çünkü onlar fiziken olabilecek en mümkün formlarda bu arabayı yapıyorlar. Bir araba için olabilecek en mümkün form, diğer mühendisler için de en mümkün biçimse, bu durumda olabilecek em mümkün "kural" bütün mühendislerce nazara alınmış demektir. Burada mühendislerin farklılığı değil kuralın tekliği söz sahibidir. Çünkü benzerliklerin sebebi o ortak ve tek olan fiziki kuraldır. Aydınlatma için ya da sinyal verirken farların kullanılması, dört tekerin de yuvarlak olması, aynaların normalde görülemeyecek arka yönü göstermeleri vb. bütün özellikler bu arabaların yapımında "ortak fiziki kuralların" dikkate alındığını gösterir. İşte bu kurallar farklı kişiler tarafından uygulansalar da "ortak" olmalarından dolayı "tek" akıl tarafından uygulanıyor hükmündedirler. Çünkü bütün o mühendisler bu "tek kuralı" kabul etmişler ve aynen uygulamışlardır. Bu noktada mühendisler ayrı ayrı tasarımcılar değil, "ortak bir kuralın" gerekliliğini yerine getiren farklı uygulayıcılardır. Binlerce askerin, komutanın tek emrine aynı anda uyuşu gibi, o farklı mühendisler de o arabaların biçimi için olabilecek "tek mümkün fiziki kanunun" emrine uymuşlardır. Yani buradaki birlik o mühendislere değil, o ortak ve tek fiziki kurala dayanır. İşte biz buna "ortak akıl" diyoruz.

Kazak, pantolon, şapka, masa, tabak, bıçak, kalem vb. hangi nesneyi düşünürsek düşünelim aynı "ortak kural" onlar için de caridir. Özgünlüklerini ortaya koyan çok farklı yönleri vardır ama kendilerini anlamlı kılan değişmeyen kanunlara uygun yapılmak zorundadırlar. Mesela bütün kazakların kolları vardır. Her pantolon bacakların gireceği şekilde yapılır. Bütün

bıçaklar kesme kanununda birleşir. Üretilen her şapka kafaya konulmak için üretilir ve bu kuralı dikkate almak zorundadır. İşte o kanunların birliği, farklı farklı ellerin değil "bilinçteki birliğin" eseridir.

SOYUM EN ÜSTÜNDÜR BENİM

Önünde duran çamursu yaratığa baktı uzun uzun .. Tebessüm etti önce.. Ardından "bu da neyin nesi ola ki?" diye geçirdi içinden.. Daha dikkatli baktığında, kainatın her tarafından getirilen elementlerin bu çamursu varlığı inşa etmek adına harıl harıl çalıştıklarını fark etti..

Salisenin milyonda birinde bir tekrarlanan "kün" seslerini de duyabiliyordu üstün işitme özelliğiyle.. Kün, Kün, Kün sesleri kâinatın her noktasında birer kalp atışı gibi, her mikro saniyede bir çarpıp duruyordu inceden inceye..

Nebulalar, galaksiler, karadelikler, çiçekler, kelebekler, böcekler, milyarlarca çeşit varlık, yokluk alemlerinden varlıklar meşherine, akın akın göçüyorlardı her emirle birlikte. Dünya da bir sanat eseri gibi işleniyordu adeta.. Bu küçük gezegenin, atmosferi, ozon tabakası, toprağı, suyu ve yaşama müheyya bütün özellikleri, zamanı geldikçe hayata geçiriliyordu..

O çamursu yaratık da güzel bir kıvama (ahsen-i takvime) gelmeye başlamıştı artık. Yüzüne renk gelmiş, gözleri, elleri, ayakları ve vücudunun bütün hatları belirginleşmeye başlamıştı. Bir mimarın daha önceden planını çizdiği inşaatı meydana getirmesi gibi birisi de, bu çamursu yaratığı şekilden şekle geçirerek en güzel görünüme doğru tekamül ettiriyordu.

Birden bire yaratığın kımıldadığını fark etti. Sanki titriyordu. Toprağımsı kılıfından, kozasından sıyrılan bir kelebek gibi sıyrılmıştı adeta. Yumurtadan çıkan bir tavus kuşu gibi dünyanın ve kainatın güzelliklerine uyanıyordu. Cennet gibi bir yerdi üstelik doğduğu dünya. Hayatın cıvıl cıvıl kaynaştığı bir cennetti burası…

Duyduğu ses, kendi boyutundaki seslerin hiçbirine benzemiyordu. Sıklıkla tekrarlanan "hu" sesleri, aklını başından almıştı adeta.. Hu, hu, hu… Göz kapakları aralandığında iri gözleriyle, sonsuz güzellikteki bu alemi derinden derine süzmüştü yerde yatan yaratık. Solumaları daha bir hızlanmıştı bu sefer.

Melekler tedirgin bakışlarla bu yaratığı izliyorlardı. Acaba diyorlardı kendi kendilerine, "bu yaratık da öncekiler gibi kan dökecek mi?" Birden sonsuz frekanslı bir ses işittiler : "Ben sizin bilmediklerinizi bilirim! O'nu sizin bilemediğiniz çok ulvi gayelere için yarattım"

Herkes bu hantal ama güzel görünümlü yaratığı, O'nun yarattığını anlamıştı. İblis de bu gerçeği anlayanların arasındaydı elbette. "Herhalde" diyordu içinden, "Bize hizmetkar olarak yaratılmış olmalı bu hantal yaratık.. Ben ve avanelerim yüz binlerce yıldır ibadet edip duruyoruz. Üstelik bütün meleklerin de başıyım ben. Damarlarımda asil bir ateşin akması da beni üstün kılan özelliklerden. Sanırım bu topraksı yaratığı bana köle olarak hediye edecekler.."

Birden bire bütün melekler ve cinler, "Adem'e secde edin!" komutuyla irkildiler. Komutun Sonsuz Hükümdarlarından geldiğini bildiklerinden, kainat fabrikasında daha yeni üretilen bu yaratığın huzurunda secdeye vardılar.. İblis ise birden bire allak bullak olmuştu. Allah'ın

kendisine bir köle yarattığını düşünmüştü öncelikle. Solucan gibi zavallı bir varlıktı o. Zira kendisi ateşten, bu yaratıksa basit bir topraktan yaratılmıştı.

Zaten topraktan böyle bir yaratığın yaratılacağını duyduğunda da, bu mahlukun solucan, at ya da maymun gibi hayvani bir yaratık olduğunu düşünmüştü. Ancak şimdi, bu topraksı yaratığa secde etmesi emrediliyordu. Bugüne kadar hiçbir şeye isyan etmemişti ama artık bu kadarı da fazlaydı. Bunca hizmetine ve maddi üstünlüğüne rağmen adeta yok sayılmış, şu aşağı ırktan yani topraktan yaratılmış mahluka saygı duyması istenmişti.

Kendisinde ise, bütün üstün özellikler mevcuttu. Uçabiliyor, bir anda pek çok yerde bulunabiliyor, çok hızlı hareket edebiliyor, gelecek hakkında tutarlı öngörülerde bulunabiliyor ve zekice işler yapabiliyordu. Ancak etrafı boş bakışlarla süzen şu yaratığa secde etmesi istenmişti. Hayır, bunu yapmayacaktı. Bu topraksı mahluka secde ederek, kendi üstün ırkını ayaklar altına almayacaktı.

Halbuki varlıkların isimlerini tek tek sayabilen bu "insan" adlı yaratık, bilgisiyle, aklıyla, şuuruyla ve cesedinin dışındaki bütün o ruhani özellikleriyle, meleklerin de ötesine çıkabilecek cihazlarla donatılmıştı. İşte İblis, bu gerçeği anlamamış, bu isyanıyla, her nesneyi yoktan var edenin Sonsuz İlmini itham etmişti adeta..

Bu ilahi kıssanın sonunu elbette hepiniz biliyorsunuz.. Derler ki insanlardan da şeytanın izinden gidenler çok oluyor.. Irkçılık fikrine kapılarak, Türkleri, Arapları, Boşnakları, Romanları ya da diğer milletleri küçük görenler olabiliyor. Bu üstünlük yanılsamasının aslında ne kadar yanlış bir düşünce olduğunu, bu Semavi kıssa bize açıkça anlatıyor..

İçimizde bir yerlerde, bir ırkçılık fikri depreştiğinde, hemen "Euzu Besmele" çekelim ve "Adem'e secde edin!" emrine isyan edenlerin şerli yoluna dahil olmaya başladığımızı hemen hatırlayalım. Bu ilahi emri "saygı ve sevgi" manasında anlayarak, bizler gibi topraktan yaratılmış bütün Ademoğulların'da yansıyan yüksek manalara karşı sevgi besleyelim. Şunu da unutmayalım ki vatanını, milletini sevmek asla ırkçılık değildir ve bunlar şeytani değil insani özelliklerdir. Irkçılık, sahip olduğun gen özelliklerinden dolayı bir ırktan daha üstün olduğunu iddia etmendir. Bu iddia, o küçümsediğin kavmi yeryüzünden silmeye kadar götürebilecektir seni. İşte bu haksız bir zulüm olacaktır. Yoksa milleti, bayrağı ve vatanı sevmek her Müslüman'ın vazifesidir.

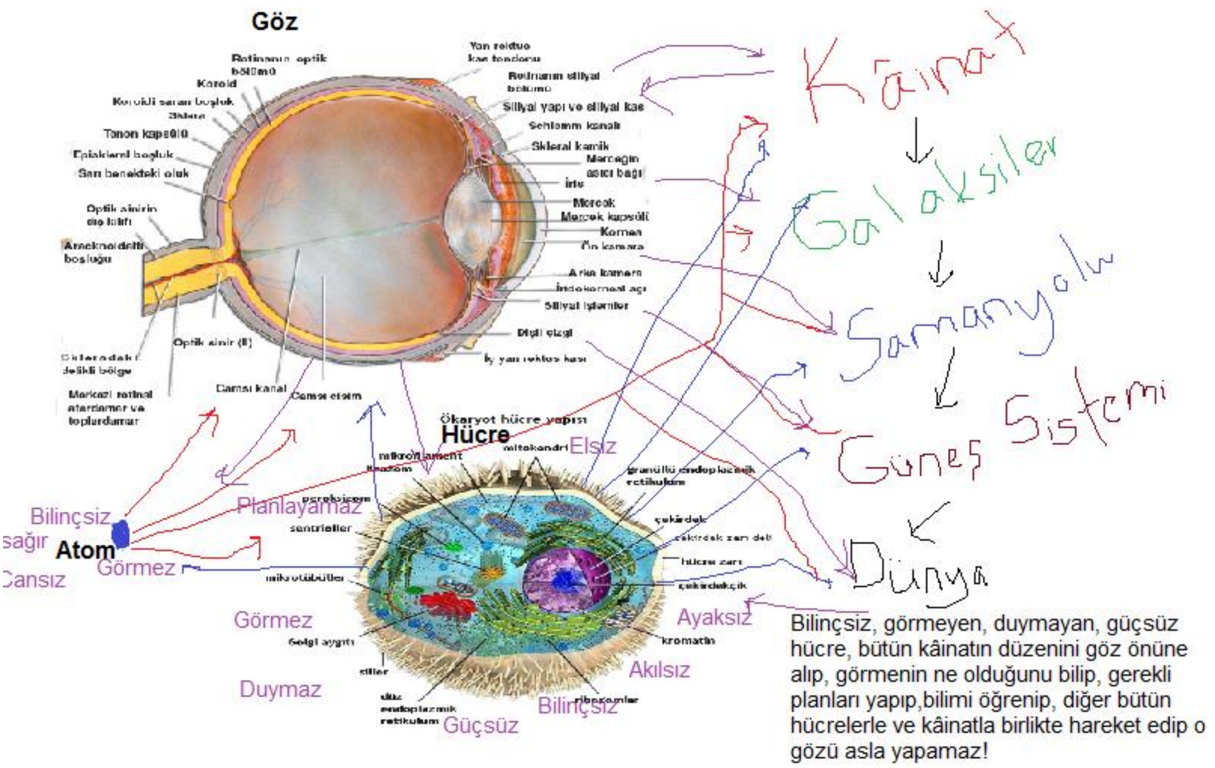
Ve şunu unutmayalım ki, sonsuzluğumuzun kaderini, üstün ırkımız değil üstün takvamız belirleyecektir. Zira genlerimizin hükmü, ancak ve ancak kabir kapısına kadar devam edecektir. Peygamber soyundan gelen nice insanları bile kurtaracaksa, sahip oldukları genler değil onların takvaları, imanları kurtaracaktır. Hz. Bilal gibi bir Etiyopyalı Zenci sahabe, Hz. Muhammed'le aynı soydan gelen pek çok insandan daha üstün olduğunu yaşantısıyla ispat etmiştir.

İlle de bir Üstün Irk sahibi olmak gerekiyorsa, kainattaki bütün varlıklar, Üstün bir Irkın mensuplarıdırlar bana göre.. Soyumuz çok şerefli bir kökene ulaşıyor. Irkımızın Üstünlüğü

ise, kökenimizdeki Sonsuz Varlığın "En Üstünlüğünden" kaynaklanıyor. Mehmed Akif'in İstiklal Marşında bahsettiği "ırk" kelimesindeki hakikat de bu olmalı. Hatta bizim diyebileceğimiz bir zerremiz bile yok. Her şeyimiz O'ndan. Her yerimiz O..

Kainattaki bütün varlıklar o Irktan… Her şey ama her şey Allah'tan geliyor. Kuşlar da, kediler de, çiçekler de, kayalar da, insanlar da… Her varlık, En Üstün Irktan, Nur-u Muhammedi Irkından doğuyor. Çok şükür ki, böyle Üstün bir Irkın mensuplarıyız..

GÖREMEYEN-BİLEMEYEN HÜCRELER, KÂİNAT ÇAPINA YAYILMIŞ GEREKLİLİKLERİ BİLİP, GÖRME ÖZELLİĞİNE SAHİP BİLİNÇLE YAPILABİLECEK BİR GÖZÜ NASIL YAPABİLİRLER?

DAWKİNS'İN DOĞAL SEÇİLİMİN "TESADÜFE" DAYANMADIĞI İDDİASI

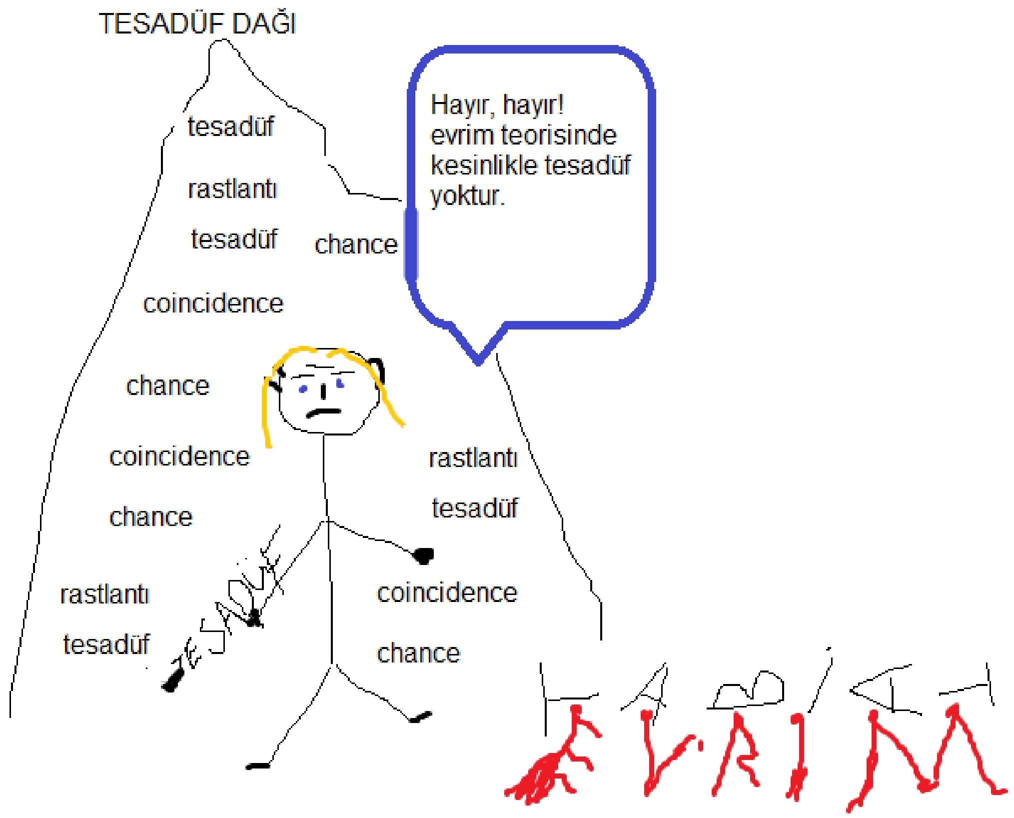
Aslında bu iddia, Dawkins'in dahi "doğal seçilimi" tam kavrayamadığını gösteriyor. Doğal seçilim inanışı elbette tesadüfsüz ya da rastlantısız anlaşılamaz. Rastlantıyı yok sayarsak, Kambriyen dönemindeki ani canlı çeşitliliğini ve değişikliğini bir evrimci nasıl açıklayacaktır? Çünkü bu dönemin öncesine ait senaryolar yazacak benzer canlı kalıntıları yoktur. Yaratıcı yarattı diyemeyeceklerine göre bu dönemi tesadüflerle, rastlantılarla açıklayacaklardır. İlk hücrenin oluşması da böyledir. Cansız maddelerden, daha önce hiç olmayan canlı, DNA'lı ve gerekli organları bulunan bir hücrenin birden bire oluşmuş olmasını rastlantısız açıklayamazlar. Ellerinde başka dayanak yoktur çünkü. Ne kadar mantıksız da olsa inançlarını desteklemek için buna inanacaklardır. Böyle mantıksız ve tesadüfe dayanan bir inançla başlayan evrim iddiası elbette yok hükmündedir. Çünkü akılsız, cansız, elsiz, ayaksız, sağır, kör ve sel gibi yıkıcı bir şekilde akan tesadüfler hayat sahibi ve bilinçlice yapılmış bir hücreyi oluşturamazlar. Onu ancak bilinçli, gören, duyan, tasarlayan, koruyan, geleceğini, beslenmesini, üremesini düşünen merhametli, kudretli birisi yaratabilir. Bütün bu özelliklerle ilgili hiçbir deneyimi ve fikri olmayan atomların, tesadüflerin böyle bir mucizeyi oluşturmaları imkansızdır. Böyle bir imkansız oluşumun imkansız tesadüflerle olduğunu kabul eden Tabiatçılar, daha akılcı ve mantıklı olan "Allah yarattı" inancını kendi inançlarından bir milyon kat daha doğru kabul etmelidirler. Çünkü böyle bir durum onlar açısından bile daha akılcıdır ve daha imkan dahilindedir. Üstelik ilk hücre başka canlılardan evrimleşmediğine göre "evrim" süreci daha başlangıçta gerçekleşmemiş demektir. İlk canlıyı bile oluşturacak bir açıklaması olmayan evrimin, diğer canlıları var etmek adına ne açıklaması olabilir?

http://www.doganaydin.net/rastlantilar-hayatimiza-yon-verir

Evrimle oluşmayan hücrelerin birleşmesinden oluşan canlıların, zamanla evrimleştiğini iddia etmek de tesadüfe inanmak demektir. Çünkü akılsız, seçimsiz, görmeyen, duymayan hücrelerin hiçbir gerek olmadığı halde bir solucanı oluşturmaları bile tesadüfle açıklanabilir. Hem tesadüfle oluşmuş bir hücrenin o ilk hücreden çok farklı yeni vücut sistemlerini oluşturmaları nasıl rastlantı olmaz? Bütün evrenin bir rastlantı sonucu oluştuğuna inanıp da sonrasında "rastlantıya" inanmıyormuş gibi yapmak hiç de dürüst değildir. Hele mutasyonların da evrimde etkili olduğunu savunanların "evrimde rastlantısallık" yoktur demeleri imkansızdır. Gerçi canlıların evrimle oluştuğu imkansızlığına inananların başka her türlü imkansızlığı da olabilir kabul etmeleri olasıdır. Evrimi oluşturan hücrelerin bütün kâinatı kuşatan "sonsuz sayıda değişkenin" bütün olumsuz etkilerinden her defasında masum olmaları ancak rastlantılarla açıklanır. Üstelik evrimde pek çok ihtimal hesapları ve olasılık yüzdeleri devamlı verilir. Eğer bir yerde olasılık varsa, orada rastlantı da vardır. Dawkins'in evrimi açıklamak için kullandığı "Olasılıksız Dağı" örneği ise evrimde rastlantıların çok

önemli olduğunu kanıtlayan açık bir örnektir. Doğal seçilimin rastlantısal olmadığı iddiası da gerçek dışıdır. Zira doğal seçimi sağlayacak ortam, iklim, hayvanın hareketleri, rüzgarlar, yağmurlar, toprağın yapısı, hayvanın sağlığı vb. pek çok değiştirici unsur rastlantılarla denk gelmek zorundadır. Yine evrimin iddialarından olan genetik sürüklenme iddiası ise hayvanların yangınlar, vb. doğal olaylar sonucundaki tesadüfi davranışlarına dayanır. Tabiatçılar kaçamak cevaplarla evrimin kâinatın oluşumu ve şu anki düzeniyle hiçbir alakası olmadığını iddia ederler. Halbuki dünya, güneş, Samanyolu galaksisi, gezegenlerin durumu hepsi kâinatın birer parçasıdır ve hücrelerin hayatlarını devam ettirmelerinden tutun da mutasyonların etkilerinde kalma gibi özelliklerini konu edinen evrimin hücreyi kâinattan ve dolayısıyla onun tesadüfen oluştuğu iddia edilen özelliklerinden, kurallarından bağımsız açıklamasına imkan yoktur. Evrim seçeneği bile başlı başına bir rastlantıyı içerir. Canlıların çeşitlenmesini açıklamak için bir sürü seçenek bulunabilecekken bu çeşitliliğin nasıl oluyorsa evrimle oluşması da rastlantıyla açıklanabilecek bir durumdur. Kaldı ki evrimin hala teori olarak anılması, bilimsel kesin bir bilgi olmaması başka ihtimallerin de olası olduğunu ortaya koyar. İhtimallerin olduğu bir yerde ise elbette tesadüfün varlığından bahsetmek kaçınılmazdır.

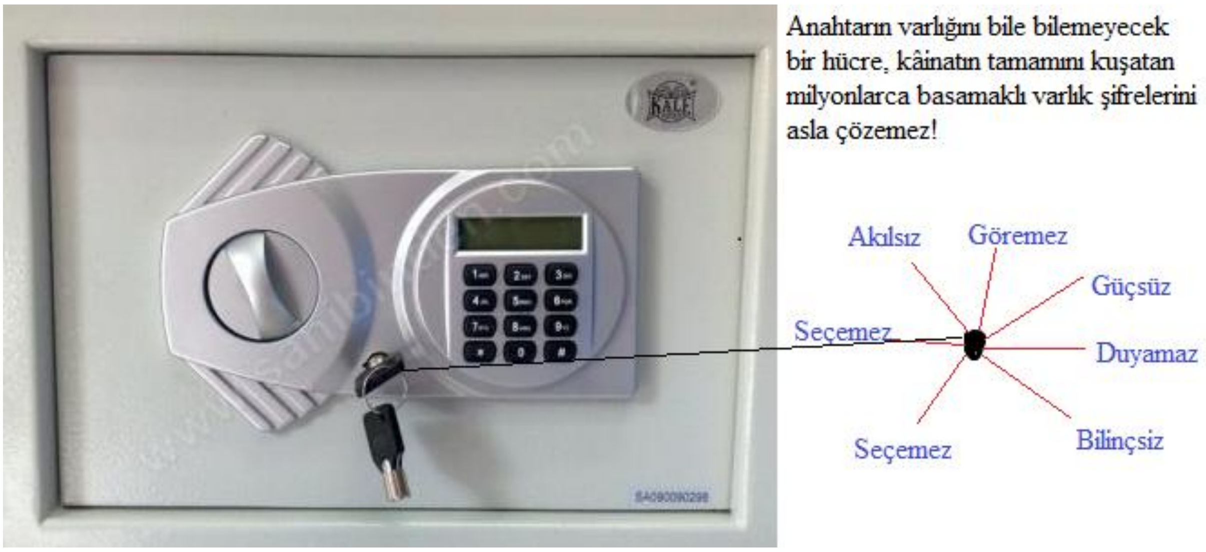
EVRİM VE TESADÜF ARASINDAKİ İLİŞKİYİ ÇOK GÜZEL ANLATAN BİR KARİKATÜR

DAWKİNS'İN "İHTİMALSİZLİK DAĞI" VE "ŞİFRELİ KASA" ÖRNEKLERİ

Buna göre zirvede mükemmel bir canlı vardır. Bu canlının parçaları ya bir kerelik bir sıçramayla kendiliğinden birleşecektir ya da evrim yoluyla yumuşak bir eğimi ağır ağır tırmanacaktır. Dawkins'e göre 2. seçenek daha akılcıdır.

Mükemmel tasarlanmış şifreli bir kilit örneği verir. Buna göre bir hırsızın rastlantılarla bu şifreyi çözmesi imkansızdır. Ancak her adımda küçük ipuçları veren kötü tasarlanmış bir kilit, hırsızın ipuçlarını akıllıca değerlendirmesi yoluyla bir müddet sonra açılır. Dawkins çocukların "sıcak-soğuk" oyununu da bu meseleyi izah için örnek verir.

Dawkins'in verdiği bu örnekler ise doğal seçilimi ya da evrimi asla haklı çıkarmaz. "Genler" birer bilgi deposu olabilirler ama akıllı ve şuurlu değillerdir. Üstelik nereye gittiklerini bilmelerine dahi imkan yoktur. Dawkins'in verdiği örneklerin mantıksızlığını ortaya koyarak haklı olduğumuzu kanıtlayalım.

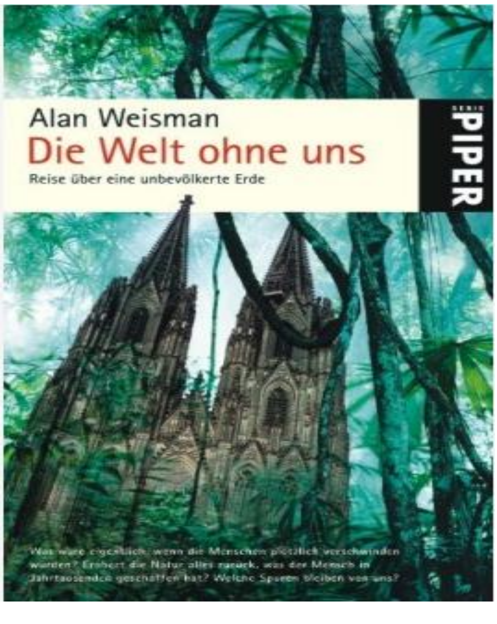
Dawkins'in "ihtimalsizlik dağı" örneğine bedel biz de mesela "imkansızlık yokuşu" örneğini verelim. Bir milyar yılda dibine varılacak muazzam bir uçurum düşünelim. Son model bir arabayı uçurumun kenarına getirip el fenerini çekerek aşağıya salalım. Bir milyar yıl sürecek bu yolculuğun sonunda o son model arabanın daha mükemmel bir hale geleceğini kim iddia edebilir? Böyle bir iddianın imkansızlığını elbette herkes kabul edecektir. Kaldı ki bizim yokuş örneğimiz bile yazarın örneğinden daha makuldür. Eğimli bir dağa tırmanmak ise daha zordur. Dikkat ederseniz şuurlu bir varlıktan bahsetmiyoruz. Atomların, hücrelerin ve genlerin yolculuğundan bahsediyoruz. Bütün bu bilinçsiz varlıkların dağın zirvesine doğru neden çıkmak zorunda olduklarını "doğal seçilim" ya da "evrim" asla cevaplayamaz. Hem bu yolculuğun sonu her an akametle sonuçlanabilir. Buna rağmen her an milyarlarca canlı çeşidinin yolculuğu ilk günkü gibi istikrarlı bir şekilde devam etmektedir.

Belli bir yol, plan, hedef takip etmeden akılsız atomların, hücrelerin ve genlerin mesela bir kediyi ya da bir böceği oluşturamayacakları çok açıktır. Böyle milyonlarca çeşit canlı vardır. Her bir canlı türünün şu andaki durumu içinse ayrı ayrı binlerce "ihtimalsizlik dağı" olmalıdır. Hücre hali için ayrı, bakteri hali için ayrı, sürüngen hali için ve evrimin öngördüğü bütün o

süreçler için ayrı ayrı "ihtimalsizlik dağları" kurgulanmalıdır. Üstelik o canlıları oluşturan hücreler, organlar ve organeller için de ayrı ayrı binlerce "ihtimalsizlik dağı" örneği olmalıdır. Üstelik bütün bu oluşumlar her an devam etmektedirler ve milyarlarca canlı çeşidi her an trilyarlarca netice dağlarına tırmanıp durmaktadırlar. Atomlar adedince ihtimalsizlik dağlarına ihtiyaç vardır. Üstelik her saniye yeniden başlamış gibi devam edecek yolculuklar ve yeni dağlar olmalıdır.

Dawkins'in örneğindeki gibi hafif eğimli bir dağ düşünelim. Dağın eteklerine milyarlarca taş parçasını koyalım ve bekleyelim yukarıya doğru yolculuk etmelerini. Bu taş parçalarından sadece bir tanesinin bile Everest'in tepesinde uçan bir kartal olmasını hatta cansız bir kulübeye dönüşmesini beklemek ne kadar akıllıcadır. Dawkins'in verdiği bu örnek aslında onun davasını tekzip etmektedir. Bilinçli, iradeli, akıllı, planlı, kudretli yönlendirmeler olmazsa, Everest'in eteğindeki milyarlarca kaya parçasından tam da en zirvede sanatlı, planlı, hikmetli bir saray bırakın sarayı bir kulübecik bile oluşturulabilir mi? Çünkü doğal süreçler merhametli olmaktan öte acımasızdırlar ve termodinamiğin 2. Yasası gereği doğal süreçler düzeni değil kesin bir düzensizliği doğururlar.

Almanya'da N24 adlı meşhur bir TV kanalında defalarca kez seyrettiğim "Zukunft Ohne Mennschen" (İnsansız Gelecek) adlı bir belgeseli hatırladım. İnsanların yok olmasından sonra dünyanın durumunu anlatan bu belgesel, binalar, uçaklar, arabalar, gemiler, köprüler gibi milyonlarca akıllıca yapılmış ürünün birkaç günü içinde bozulmaya başlayışını, yüz yıl içinde nasıl yok olmaya yüz tuttuğunu etkili görseller eşliğinde anlatıyordu. Alan Weisman'ın yazdığı "Bizsiz Dünya" adlı kitapta da benzer gerçekler anlatılır. Aslında bu gerçek termodinamiğin 2. Yasası gereği olan bir yıkımdır. Yani düzenli yapılar doğaya bırakıldıkları zaman düzensizleşmekte ve tahrip olmaktadırlar. Bu durum da tabiatın bilinçsiz, akılsız, göremeyen, duyamayan, merhametsiz bir varlığı olduğunu gösterir. O halde tabiatta görünen bütün bilinçli, hayata yardım eden ve düzenli görünümler yüksek bir Şuur sahibinin, yani Allah'ın kanunlarıdır.

http://www.spektrumdirekt.de/artikel/896661#

Alan Weisman'ın "Bizsiz Dünya" adlı kitabı kainatın varlığımıza bağlı olmadığını, bu nedenle haddimizi fazla da aşmamamız gerektiğini bizlere öğütlüyor.

Siz bile arabanızı hiç kullanmadan, en az bir ay içinde bakım yapmadan sokakta öylece bırakırsanız, bir sene içinde o arabanın lastikleri, aküsü, kabloları, boyası, kaportası doğanın yıpratıcılığına dayanamayacaktır. O kendi haline bırakılmış akıllıca yapılmış arabadan bir uzay aracı oluşacağını ise hiç kimse hayal etmez. Evrim ve doğal seçilimin iddiası da böyle bir şeydir. Kendi haline bırakılan bir vida milyarlarca yıl içinde uçağa dönüşecek demekle, atomların hayata kavuşup milyonlarca yıl içinde bir arıyı var ettiklerini savunmak arasında mantıken hiçbir fark yoktur.

http://www.buyutec.net/p-eski-hurda-araba-53855.html

Tabiatın doğal şartlarına bırakılmış bir araba daha da düzenlileşmeyecek aksine düzensizleşip, tahrip olacaktır. Demek ki tabiat hiçbir şeyi daha düzenli hale getiremez, aksine tahrip eder. Ancak tabiatta ise bir düzenlilik, bir bakım, bir temizlik, bir yenilenme göze çarpar. O halde her an tabiat arabasını düzenli halde tutan ***bir sonsuz düzenleyici*** *vardır.*

Evrim teorisi kendi iddiası gereği bütün canlılardaki her bir hücrenin tek tek bütün bu varoluş süreçlerini ispat etmek zorundadır. Bunu başaramayacaklarını bildikleri içinse birer resim olmaktan öte fonksiyonları olmayan donuk fosillerle oyalanıyorlar. Bu fosiller eski dönemlerde yaşayan canlı türleri hakkında bilgi sahibi olmaktan başka hiçbir işe yaramazlar esasında. Renksiz, donuk, gölge gibi ayrı ayrı varlık resimlerine bakarak bu resimlerin evrimle, doğal seçilimle, tesadüflerle oluştuğunu iddia etmek fosillerle fantastik bir roman yazmak gibi bir uğraştır. Halbuki bu dönemde yaşayan canlıların birbirlerinden evrimleştiğini iddia ediyorlar ama bu dönemde yaşayan canlılar üzerinden bu iddialarını ispat edemiyorlar. Halbuki o fosillere gitmeye gerek. Bu dönemde yaşayan canlıların pek çoğu da birbirine benziyor. Şu anda var olan canlılarla evrimi gerçekten ispatlayamayan, milyarlarca hayali yılı ve olmayan milyonlarca ara formu, ele geçirilen fosil resimlerinden yola çıkıp evrimi ispata çalışan Tabiatçılar gerçekten de "inanılmazdırlar!" İddiaları gerçekten de inanılmayacak bir iddiadır.

Bugün google yoluyla birbirine benzer binlerce renkli insan resmi bile bulmak olasıdır. Bu benzer resimlerdeki benzerliklerden yola çıkarak dünyanın farklı farklı bölgelerinde yaşayan insanlar arasında akrabalık bağı olduğunu iddia etmek ne kadar bilim dışı ise, renkli bir resim bile olmayan, çoğunlukla iskeletleri yansıtan fosiller yoluyla hayvanların akrabalık bağlarını ortaya çıkarmak da imkansızdır. Onlar için sadece benzerlikleri olan canlıların fosilleri denebilir. Bu benzerliklerden yola çıkarak evrim destanları yazmak, doğal seçilim kurguları kurmak ise bilimin değil de belki edebiyatın konusuna girebilir. Tabiatçılar de buldukları iskelet fosillerinin resimlerini benzerliklerden yola çıkarak kendi elleriyle yan yana, üst üste dizerek, tasnif ederek bilim yaptıklarını düşünürler. Bu tasnifi bile evrimle ya da doğal seçilimle değil kendi irade, istek, akıl ve seçimleriyle yapmaktadırlar. Halbuki evrim denilen süreç, plansız, akılsız, bilinçsiz, iradesiz bir süreçtir ve her nasılsa her zaman sonuç daha mükemmeli doğurmaktadır.

Dawkins'in şifreli kasa ve hırsız örneği ise en az ilk örnek kadar mantık dışıdır. Buna göre daha önce pek çok hırsızlık eylemine karıştığı için "hırsız" olarak anılan bilinçli bir insan, ipuçlarından yola çıkıp deneme-yanılma yöntemlerini de kullanarak kötü tasarlanmış bir kasayı açabilmektedir. Bu örnekle canlıların doğal seçilimlerle evrimini ispatlamaya çalışan yazar, aslında tam da düşündüğünün zıddını ispatlamıştır. Bir kere atomlar, protonlar, nötronlar, elementler, hücreler birer hırsız değillerdir. Bunu etik bir kaygıyla söylediğimi sanmayın. Hırsız sıfatı ne kadar küçültücü de olsa "uzmanlığı" anımsatan bir sözcüktür. Hırsız zaten kapı açmakta usta bir insanı işaret eden bir kavramdır. Üstelik o bilinçlidir. Sıcak ya da soğuğu, olumlu ya da olumsuzu seçebilecek bir iradesi vardır. Görebilir, duyabilir, seçebilir, düşünebilir, elleriyle ayaklarıyla daha pek çok iş görebilir. Halbuki "gözü" oluşturacak atomlar ya da hücreler görmenin ne olduğu konusunda bile fikir sahibi değillerdir. Buna rağmen göz gibi mükemmel bir varlığı tüm ayrıntılarıyla inşa ederler. Kulağı, beyni, kalbi, akciğerleri ve diğer parçaları buna kıyas edin. Bütün bu mükemmel sistemleri oluşturmada herhangi bir ustalıkları, bilinçleri, planları olmadığı halde bunu yapıyor görünüyorlarsa, o zaman başka bir ilmin, ustanın, bilincin, planlayıcının yol göstermesiyle bunu yapıyorlar demektir.

Şifre çözme eylemi belirli amaca, mesela kasanın açılması amacına yönelik yapılmış bilinçli bir eylemdir. Cansız atomların hayatı, bilinçsiz doğanın, hücrelerin ya da genlerin bilinci oluşturma amacıyla planlı ve ortaklaşa bir şekilde hareket etmeleri ise düşünülemez. Böyle bir planı ancak bilinçli, canlı, kudretli birisi yapabilir. Yazar, şifrenin çözülmesi örneğiyle evrimin şifresini kesinlikle çözememiştir. O bu örnekle aslında yaratıcının varlığını ispat etmekten başka da bir şey yapmamıştır.

Bediüzzaman'ın Risale-i Nur'da verdiği bir örneğin benzerini biz yazarın bu iki örneğine uyarlayalım şimdi de. Kör, sağır, elsiz, bütün vücudu felçli, dilsiz, şuursuz bir insan düşünelim. Bu insan "ihtimalsizlik dağının" en tepesinde olsun. Onun hemen yanı başında da araba, saat, bilgisayar gibi şuurluca, görerek, düşünülerek, planlanarak ve ustaca yapılmış makineler bulunsun. İşte Tabiatçılar görünüşteki bu yakınlıktan dolayı o kör, sağır, elsiz, ayaksız, akılsız, bilinçsiz, felçli insanın bu harika makineleri yaptığını savunur. O insanın dağın tepesine bilinçli olarak çıkması bile imkansızken, onun bu tür şuurluca harikaları yapabileceğini savunmaktan başka bir şey yapmıyorlar aslında. Onlar da sağır, kör, akılsız,

elsiz, ayaksız atomların, hücrelerin ya da genlerin bu işleri kendi başlarına yaptıklarını savunuyorlar. Bir tek Sonsuz Allah'a verilecek özellikleri, bu özelliklerle hiçbir alakası olmayan aciz ve fakir trilyarlarca zerreye veriyorlar. Bir Allah'ı bırakıp trilyarlarca imkansız ilahı kabul ediyorlar.

Yine kör, sağır, bilinçsiz, elsiz, ayaksız, felçli başka bir insan da kapısı açılmış bir şifreli kasanın önünde yatmaktadır. Doğal seçilimci, yakınlıktan dolayı bu kasayı bu insanın açtığını iddia eden dedektif gibidir. Halbuki aklını kullanan bir avukat hastaneden alacağı bir heyet raporuyla bu insanın böyle bir şey yapamayacağını kesin bir şekilde ispat edecektir. Belki bu rapora da ihtiyaç kalmadan görünen bu açık durum karşısında hakim o insanın hırsız olamayacağına hükmedecektir. İşte atomlar da böyle, sağır, kör, akılsız, elsiz, kolsuz, adeta felçli varlıklardır. Bu atomların gidip hücreleri oluşturmaları, o akılsız hücrelerin de gidip bilemeyecekleri ve yapamayacakları şeyleri oluşturmaları imkansızdır. Bir fabrika sahibinin kedisini o fabrika sahibinin koltuğunda oturuyor diye bütün o fabrikayı yöneten ve bütün o fabrikanın muhteşem ürün ve gelirlerinin sebebi olan patron olduğunu düşünmek ne kadar akıl dışıysa, o atomların ya da hücrelerin şu kâinat fabrikasında olan biten bütün o mükemmelliklerin oluşturucuları olduklarını düşünmek de o kadar mantık dışıdır. Bu fabrikayı eş zamanlı olarak bütün boyutlarıyla böyle hikmetli, adaletli, planlı, düzenli idare eden ilim sahibi, kudretli, seçici ve irade sahibi bir patronu kabul etmeyenler, fabrikanın şuursuz, seçimsiz, akılsız, güçsüz her bir çarkına, her bir vidasına, her bir kablosuna, her bir makinesine "patron"a verilecek ilmi, gücü, seçiciliği vermek zorunda kalacaklardır. Bu düşünce ise sadece aklın, mantığın değil, saçmalık kavramının dahi kabul etmem diye kaçacağı bir saçmalık olmayacak mıdır?

KAİNAT ÇAPINDAKİ İNDİRGENEMEZ KARMAŞIKLIK

İşleyen bir birimin parçalarından birinin çıkarılması, tüm birimin çalışmasını engelliyorsa bu durum İndirgenemez Karmaşıklık olarak adlandırılır. Dawkins, yaratılış fikrini savunanların mesela gözün kendi kendine ya da doğal seçilimle olamayacağını savunurken "indirgenemez karmaşıklık" *Irreducible complexity* fikrini savunduklarını belirtir. Ona göre bir şey ya vardır ya da yoktur önermesinden başka bir de orta yol vardır. Aslında burada Dawkins'in yanılgısından önce, "akıllı tasarım"ı batının argümanlarıyla savunmaya çalışanların belirgin bir yanılgısı da göze çarpar. Yapılan hata şudur. İncelenen organ, bakteri ya da canlı, o küçük sistemin oluşmasını sağlayan kâinatın bütün diğer faktörlerinden bağımsız olarak incelenir. Halbuki şu dünya kâinat ağacının bir meyvesi olduğu gibi bu dünyadaki en küçük hücre dahi aynı kâinat ağacından bağımsız düşünülemeyecek ve her an kâinat sistemiyle milyonlarca yönden bağlı olan "kainatın düzeninden ayrıştırılamaz bir karmaşıklık"tır. O hücrenin ya da bu hayvanın oluşması, kâinat çapında gözetilecek milyonlarca bilinmeyenli denklemin ince bir şekilde ayarlanmasına bağlıdır. Yani bir gözün düzeni sadece 40 kadar dokunun uyum içinde çalışmasına değil, kâinatın milyarlarca unsurunun o gözün düzenini sağlayacak biçimde her an ince bir ayarı gözetmesine bağlıdır. Bediüzzaman bu gerçeği şöyle anlatır:

Evet hayatın öyle bir özelliği var ki adeta bütün kainata tecelli eden Esma-i Hüsnayı (Allah'ın güzel isimleri) kendinde gösteren bir aynadır. Bir cisme hayat girdiği zaman, o cismi küçük bir alem hükmüne getirir; o adeta kainat ağacının bir nevi fihristesini taşıyan bir nevi çekirdeği hükmüne geçiyor. Nasıl ki bir çekirdek, onun ağacını yapabilen bir kudretin eseri olabilir; öylede; en küçük bir hayat sahibini yaratan, elbette bütün kainatı yaratandır. (Otuzuncu Lema-Beşinci Nükte)

O elmanın yüzünde bulunan sikke-i fıtrat ve hâtem-i hikmet ve turra-i samediyet ve mühr-ü rahmet," bütün elmalarda ve sair meyvelerde ve bütün nebatat ve hayvanatta bulunduğundan o tek elmanın hakikî mâliki ve sânii, elbette ve her halde o elmanın emsali ve hemcinsi ve kardeşleri olan bütün sekene-i arzın ve onun bahçesi olan koca zeminin ve onun fabrikası olan ağacının ve onun tezgâhı olan mevsiminin ve onun terbiyegâhı olan bahar ve yazın Mâlik-i Zülcelâli ve Hâlık-ı Zülcemâli olacak; başka olamaz.(Yedinci Şua)

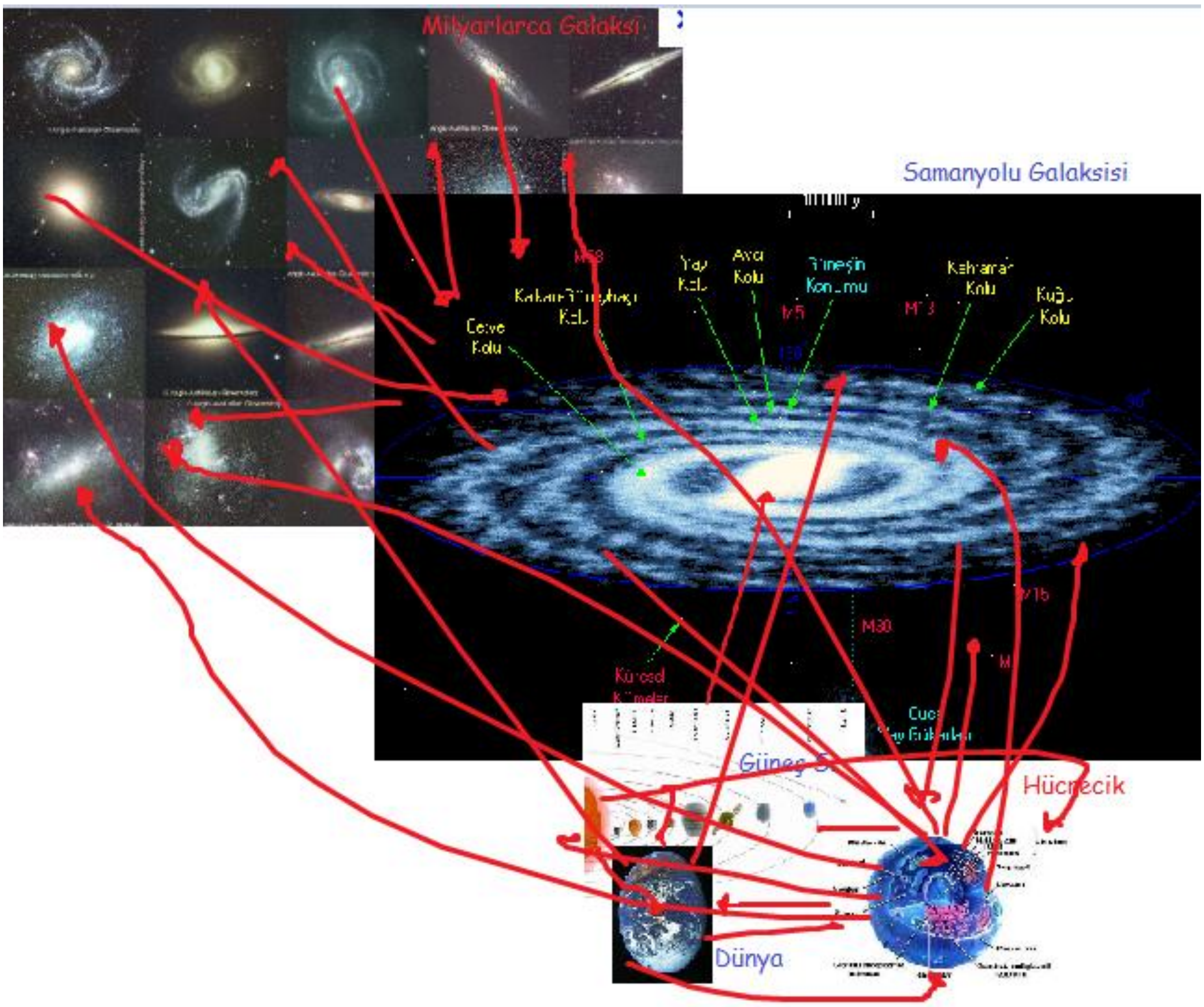
Evet herbir ferd, sair efrada mümaselet ve misliyet lisanı ile der: "Kim bütün nev'ime mâlik ise, bana mâlik olabilir, yoksa yok." Her nev', sair nevilerle beraber yeryüzünde intisarı lisanıyla der: "Kim bütün sath-ı Arza mâlik ise, bana mâlik olabilir; yoksa yok." Arz, sair seyyarat ile bir Günese irtibatı ve semavat ile tesanüdü lisanıyla der: "Kim bütün kâinata mâlik ise, bana mâlik o olabilir; yoksa yok." Evet faraza zîsuur bir elmaya biri dese: "Sen benim san'atımsın." O elma lisan-ı hal ile ona "Sus!" diyecek. "Eger bütün yeryüzünde bütün elmaların teskiline muktedir olabilirsen, belki yeryüzünde müntesir bütün hemcinsimiz olan bütün meyvedarlara, belki sefinesiyle hazine-i rahmetten gelen bütün hedaya-yı Rahmaniyeye mutasarrıf olabilirsen, bana rububiyet dava et." O elma böyle diyecek ve o ahmagın agzına bir tokat vuracak. (22. Söz)

Görüldüğü gibi sadece o canlının birkaç parçasına ya da sürecine hapsedilmiş "indirgenemez karmaşıklık" fikri açık bir yanılgıdan ibarettir. Aslında bir tek elmada, bir hücrede bile "kâinatın umumi düzeninden ayrıştırılamaz ve o düzene milyonlarca rabıtayla bağlı

indirgenemez bir karmaşıklık" vardır. Bütün o kâinatı yaratamayan ve kâinatın tamamında olan kanunları her an devam ettiremeyen o bir tek elmanın ya da hücrenin yapıcısı olamaz. Nasıl ki bu dünyanın hayatı doğurabilmesi için bu olduğu şekilde ve düzende olması gerekir, bunun gibi güneşin de, güneş sistemindeki gezegenlerin de, Samanyolu galaksisindeki yıldızların da ve diğer milyarlarca galaksinin de bu oldukları yapıda ve düzende olmaları gerekmektedir ki, o tek hücre oluşabilsin. Asıl indirgenemez karmaşıklık budur. Bu delil ise sonsuz bir yaratıcının varlığından başka hiçbir var ediciyi göstermez. Üstelik var oluş, hem de düzenli var oluş, her türlü sayısız imkana rağmen her an devam eden fiili bir süreçtir. Bu durum bütün diğer imkanları eleyip olması gereken imkanı seçen bir seçicinin varlığını gösterir. Yoksa her an adedince "ihtimalsizlik dağları" hayal etmek zorunda kalacağız ki, böyle her anı doğuran dağlardan oluşan bir evrende bir tek hücrenin oluşması bile imkansız olacaktır.

BİR HÜCRENİN KÂİNAT GENELİNDEN İNDİRGENEMEZ KARMAŞIKLIĞI

Lütfen siz aşağıdaki örnekteki çizgileri birbirleriyle bağlantılı ve iç içe geçmiş milyarlarca bağlantı olarak düşünün. Bir hücrenin düzeni milyarlarca galaksideki, trilyonlarca gezegenin düzeninden kesinlikle indirgenemez. Bütün o galaksileri yaratan ve onlara hükmeden kimse, o hücreyi de yaratan ve ona hükmeden de aynı varlıktır…

MARS'TA HAYAT BULUNDU

Güya su arıyorduk, canlı arıyorduk Ay'da, Marsta ya da uzayın diğer derinliklerinde.Güya değişik ve daha önce hiç görmediğimiz canlılar çıkıverecekti bir gün karşımıza âniden.

Devamlı arayıştaydık hiç yılmamacasına, bıkmamacasına aradık aradık hiç durmamacasına.

Ay'a insan yolladık, Marsa uzay araçları gönderdik; fırtınalar, mağaralar, kraterler görüntüledik. Bunları bulunca da sevindik önce ama anladık ki asıl aradığımızı bulamamışız.

Evet bulacaktık aradığımızı.Belki de bu dünyada bulamadığımızı bulacaktık orada ve nasılsa birden mutlu olacaktık.

Annemizden bulamamıştık, babamız ise her zaman işteydi ondan da görememiştik.Ama aramaya devam edecektik.Star Wars (Yıldız Savaşları) yapsak da bulacaktık o aradığımız meçhulü.

Hiroşima'ya atılan atom bombası da, Kızılderililerin soyulan derileri de, Aborjinlerin yok edilen rüya zamanları da, Endülüs'te yakılıp yok edilen milyonlarca kitap da bize vermedi aradığımızı, bulamadık onu.

Şimdilerde de dünyanın pek çok tarafında bu meçhul gâyeyi kavgalarda, korkutmalarda ve mazlumları inim inim inletmek yolunda arayanlar var.Onların da bu arayışları beyhudedir.Ve onlar da yakında arayanlar değil arananlar listesine kaydolacak kayıp ruhlulardır.

Pek çok kaybetmeler vardır. Parayı kaybetmek, bir depremde evini, çok önemli bir evrâkını, sevdiğini kaybetmek vardır.Ama bütün kaybetmelerden de acı olanı bence, benliğini, namusunu ve şerefini kaybetmektir.İşte ben bu kayboluşu "ruhunu kaybetme" olarak tanımlıyorum.Kim bilir belki de tâ Marsın tepelerinde o kaybettiğimiz "ruhumuzu" arıyoruzdur.

Öyle ya da böyle uzaya bir iniyoruz bir çıkıyoruz. Belki de yanı başımızda "bizi gör" diye bağıran o rengârenk çiçeklerin yapraklarındaydı aradığımız.Belki de kendi içimizdeydi.Ama bir kere yola koyulmuştuk.Hiçbir şey bizim "samanlıkta iğne aramak" özgürlüğümüzü elimizden alamazdı.Önce diskolara gittik, sonra televizyonlardaki sanal aşklarla tanıştık biraz doyar gibi olduk ardından da hapishanelerle kucaklaştık.Ve anladık ki bu ruhsal doyumsuzluğumuzun gıdası dünyevi olamaz.Ruh yiyecekleri de ruhumuzun memleketinden olmalı.Uhrevi olmalı, lâhuti kokular saçmalı.

Evet Marstaydık şimdi ve bence bulmuştuk aradığımızı.Marsın yedi adet Mağarasının en gizli köşelerinde değildi aradığımızı.

Her şey zıddıyla bilinirdi ve Marsta bulamadığımızı sandığımız aslında bizi çepeçevre sarmalayan bir gerçekti.

Gece olmadan gündüz, siyah olmadan beyaz, kötü olmadan iyi, soğuk olmadan da sıcak anlaşılamazdı.

Marsta olan ya da olmayan, karanlıksa, geceyse, soğuksa dünyadaki bulunanlar iyiydi, aydınlıktı, gündüzdü ve sıcacıktı.

Evet biz Marsta dünyamızı bulmuştuk, aynada kendimizi görmemiz gibi..

Orada dünyanın gürül gürül akan şelalelerini, dev okyanuslarını, rengârenk çiçeklerini, birbirinde güzel insanlarını, türlü türlü hayvanlarını bulmuştuk.

Orada kendimizi, dünyamızı ve hayatı bulmuştuk. Belki de hayatı bize veren sevgi dolu "Sonsuz Sevgiliyi" bulmuştuk.

Orada bizi çepeçevre saran hayatı, merhameti ve sevgiyi bulmuştuk.

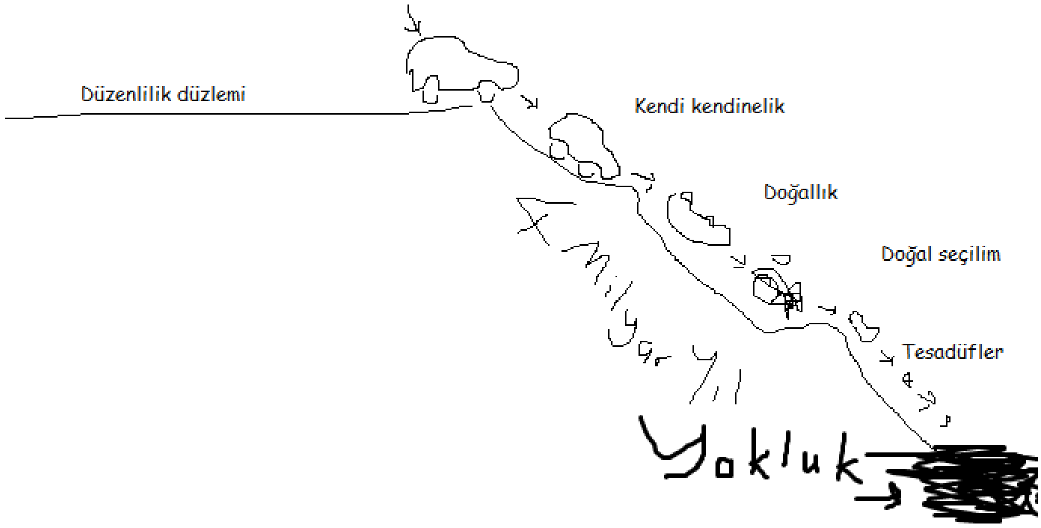
Çünkü orası karanlıktı, soğuktu hayatsız ve sevgisizdi.

Çünkü dünya ise cıvıl cıvıl hayat kaynayan aydınlık ve sımsıcak bir diyardı.

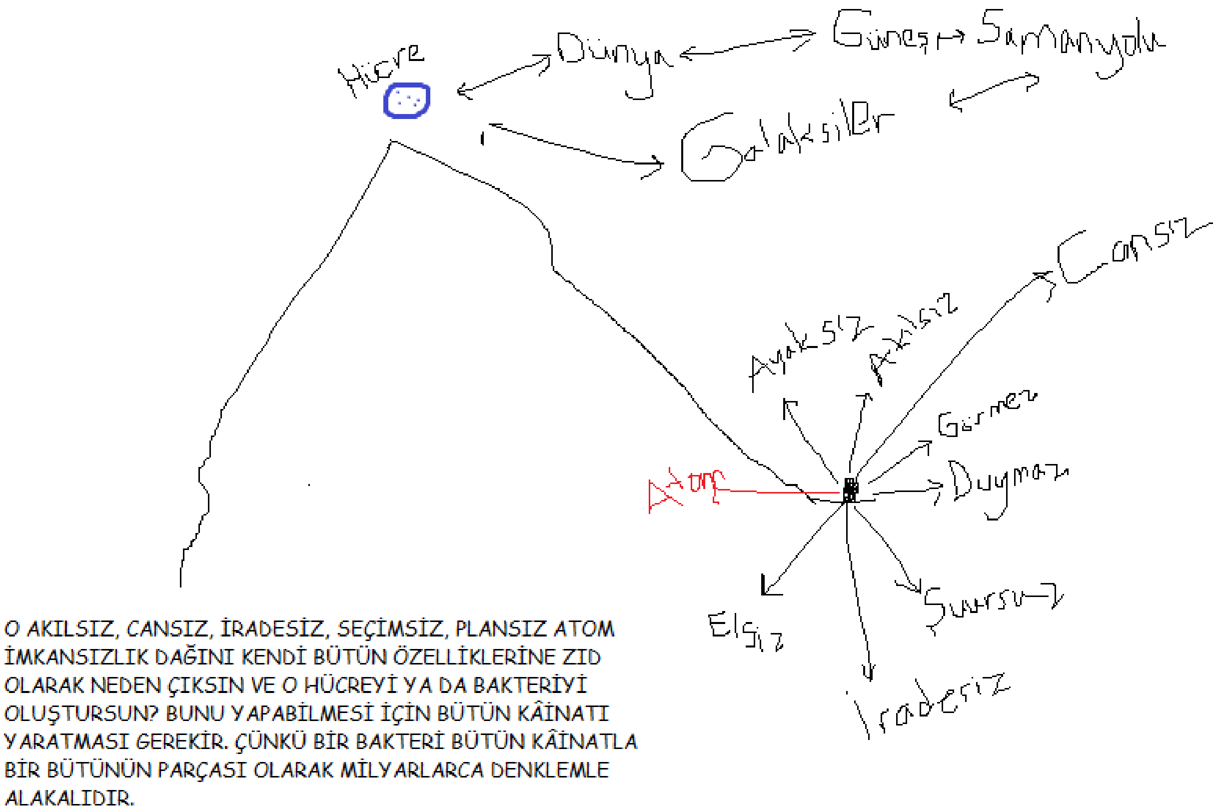
Çünkü her şey zıddıyla bilinirdi.

İHTİMALSİZLİK UÇURUMU

Doğal süreçlere bırakılan her düzenli yapı, eğer bilinçli, iradeli, gören, gözeten, idare eden biri tarafından korunmazsa ve düzenlileştirilmezse aşağıdaki sonuca ulaşacak yok olacaktır. Şu anda tüm bilinçsizlik, akılsızlık, güçsüzlük ve seçimsizliklerine rağmen bu düzenleriyle var olan her şey o var olanların uçuruma yuvarlanmadıklarını, bilinçli bir şekilde korunduklarını gösterir...

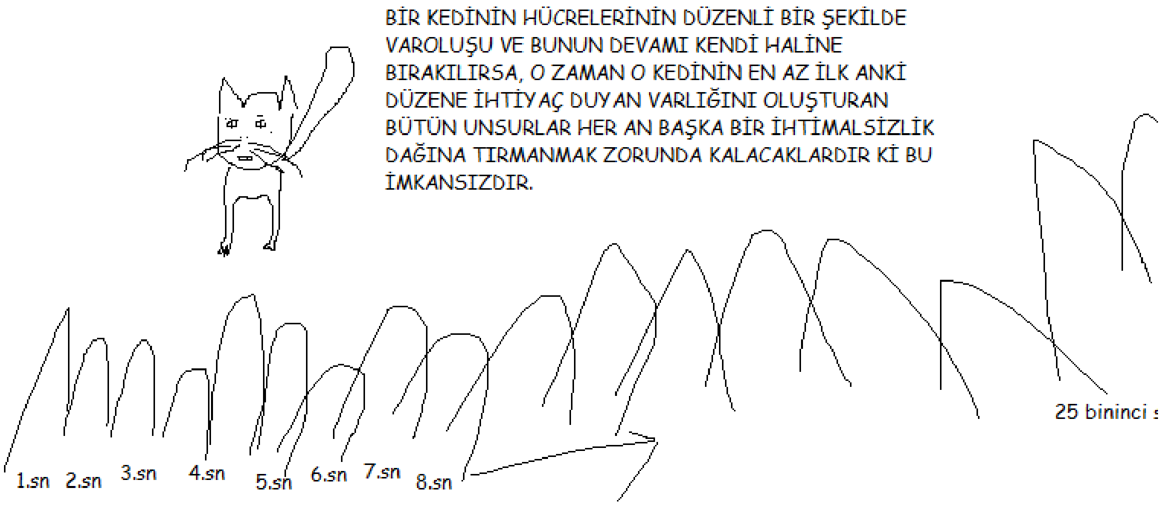
BİR ATOM OLASILIKSIZLIK DAĞINA KENDİ AKIL, İRADE, SEÇİM, PLAN VE KUDRETİYLE ASLA TIRMANAMAZ. BU NEDENLE BİR ATOMUN KENDİ BAŞINA KÂİNATIN BÜTÜNÜYLE ALAKALI HER HANGİ BİR CANLIYI VAR ETMESİ İMKANSIZDIR.

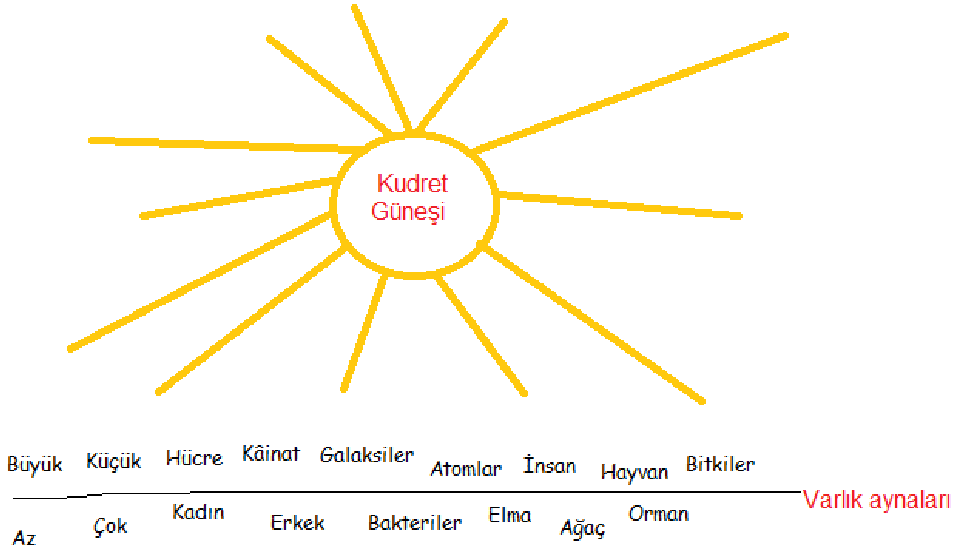
Zaten bu imkansızlığın farkında olan Dawkins bile kitaplarında ilk hücrenin ve ardından ökaryotik hücrenin tamamen bir "tesadüf" ve "şans" sonucu oluştuğunu iddia eder. Bu iddia ise "olasılıksız dağı" örneğinden milyarlarca kez akıl ve mantık dışıdır.

CANLILAR KENDİ HALLERİNE BIRAKILDIĞINDA VAR OLMAK İÇİN HER AN İHTİMALSİZLİK DAĞLARIYLA KARŞILAŞIRLAR.

Çünkü o canlı ilk saniyedeki canlılığını veren kuralları her an ve saniyede devam ettirmek zorundadır ki o canlılık ve düzen ilk günkü gibi devam edebilsin. Üstelik o canlı kendi haline bırakıldığında kainatla olan bütün ilişkileri minicik yapısıyla kendi düzenlemek zorunda kalacaktır. Bu ise imkansızdır. Bütün canlıların hayatiyetletini sağlayan kâinat çapındaki bütün o unsurlar, her şeye aynı anda hükmeden sonsuz varlık tarafından hayatı devam ettirecek şekilde düzenli tutulmaktadırlar.

KUDRET GÜNEŞİNİN OLASILIKSIZ DAĞINA İHTİYACI YOKTUR. O BÜTÜN İMKANLARA EŞİT YANSIYAN SONSUZLUK GÜNEŞİDİR

Güneşin ışığı büyük küçük, kalın ince, yamuk düzgün, okyanus damla bütün aynalarda aynı anda o aynaların özelliklerine göre yansıdığı gibi, Sonsuz Kudret de aynı anda her şeyi yaratıp idare edebilir. Onun "olasılıksız dağı" gibi bir süreç takip etmeye ihtiyacı yoktur. Kudret için tüm kâinatı yaratmak, hücreyi yaratmak kadar kolaydır. Bütün galaksileri idare etmek, bir tek atomun parçacıklarını idare etmek gibidir.

YARADILIŞA İNANANLAR BİLİMSEL BOŞLUKLARI MI DOLDURURLAR?

Bugün açıklanamayan bilimsel konular bir gün açıklandığında Yaratıcı'nın varlığı da anlamsız olacaktır. A teorisinin alternatifi sadece B teorisi olamaz. (Halbuki A teorisini yani Evrim'i her inanışın alternatifi olarak gören o) Fosillerdeki boşluklar Yaratılışçılar tarafından Allah'ın varlığını ispat için haksızca kullanılır. Doğal bir fenomene olan kişisel şaşkınlığın karşısında doğaüstü bir gücü aklına getiren insanlar, kaşığı büken bir sihirbazın bu işini de "mucize" olarak adlandıran delilerden farksızdırlar.

Dawkins'in bu iddiaları kesinlikle doğru değildir. Allah'ın varlığına inananlar bilimsel bir boşluk filan aramazlar. Bilimin ispat ettiği ya da etmediği her türlü varoluşun Allah tarafından gerçekleştirildiğini savunurlar. Mesela dünyanın kendi ekseni ya da güneş yörüngesi etrafındaki dönüşü bir bilimsel boşluk değildir. Bilim bütün bu gerçekleri ispat etmiştir. Buna karşılık Allah'a inananlar çıkıp da "hayır bu doğrular yanlıştır" dememektedir. Yaratılışa inananlar dünyanın dönüş hareketlerinin tesadüfen, kendi kendine ya da doğal süreçlerle değil de Allah tarafından gerçekleştirildiğine inanırlar. Farklılık varlığı ispatlanmış olan bir bilimsel olayın yorumunda ortaya çıkar. Evrim teorisine karşı çıkış da buradan kaynaklanır. Çünkü evrim teorisi bilimsel bir teori olmaktan öte, kendi içinde felsefi yorumları olan yeni bir bakış açısı ya da inanç gibidir. O inanışa göre varlığı, canlıları, canlı çeşitliliklerini oluşturan tesadüfler, doğal süreçler ya da evrimlerdir. Yaratıcıya inananların kabul etmedikleri işte bu felsefi yorumlardır. Bilimin Allah var diyemeyeceğini savunanların bol keseden "Allah yok" diyebilmeleri ne zamandan beri bilimdir ki? İnanan insanlara göre bilim "Allah'ın fiillerini" görmek, Yaratıcıyı tanımak ve O'nu daha çok sevmek için gereklidir. Bilim, Allah'ın yarattıklarını ve icraatlarını anlatan bir daldır. Yaratılışa inanan birisi, yer çekimini, kan dolaşımını, geçmişte pek çok farklı türün yaşadığını, atom modellerini, görecelilik teorisini ya da CERN deneyinin ispat edilmiş bilimsel sonuçlarını inkar etmez. Allah'a inanan bir insan şunu der:

"Bütün bu bilimsel keşifler, her şeyi bilen, kudret sahibi Sonsuz Allah'ın yaratmalarının bir sonucudur."

Tabiatçıların bu ifadeden şikayet etmelerinin sebebi, evrim teorisinin doğrudan Allah'ın yaratıcılığını ve varlığını inkar eden bir teori olmasıdır. Dawkins'in ve bütün Tabiatçıların kitapları ortadadır. Bilimsel olduğunu iddia ettiği kitabına "Tanrı Yanılgısı" adını koyan bir zihniyet, felsefeden başka bir şey yapmıyor demektir. Elbette Allah'a inanan insanlar da bu iddialara cevaplar verecek, imanlarını koruyacaklardır. Hiçbir bilim adamı bilimsel olduğunu iddia ettiği iddiasına karşı eleştiri yapılmasını bilime saldırı olarak algılamaz. Ancak iddiasını inanç haline getirmişse, o zaman her türlü mantıki eleştiriyi bu inanışına bir saldırı olarak algılar. Allah var demek bilimsel olmadığı gibi Allah yok demek de bilimsel değildir. Ancak iki görüş de bilimin enstrümanları kullanılarak mantıki delillerle izah edilebilirler. İnanan inanır, inanmayan da inanmaz. Orta Çağ'daki kilise yöntemlerini kullanırcasına insanların akıllarına yatmayan, inançlarına ters olan "evrim iddiasını" sanki başka bir yol yokmuş gibi kabul etmemizi bekleyenler yanılmaktadırlar. Bilim inançların doğruluğuyla ya da yanlışlığıyla ilgilenmez. Bu alan felsefenin ve dinin konusudur. Hem bilim yapıyorum deyip, hem de bir Yaratıcının yok olduğunu her fırsatta ispat etmeye çalışmak felsefe yapmaktan

başka bir şey değildir. Elbette herkes istediği felsefi görüşü, yorumu, inanışı kabul edebilir. Ancak hiçbir kimsenin kendi görüşünü bilimsel tek gerçekmiş gibi başkalarına zorla kabul ettirmeye hakkı yoktur. Madem böyle bir iddiada bulunuyorlar elbette o iddiaya karşı verilen mantıki cevaplardan da şikayet etmeye hakları olamaz. Çünkü öncelikle Tabiatçılar dinin alanına girmişler, Allah'ın varlığını inkar etmişler ve inananlara da ateist olmalarını telkin etmişlerdir. Dawkins'in yaptığı bundan başka bir şey midir? İnanan bir insanın böyle bir inanışı kabul edeceğini beklemek saçmalıktır. İnançlar evrensel yasalarla koruma altındadırlar. Herkesin istediği inancı kabul etme hakkı ve hürriyeti vardır. Bilim maskesi altında inançlara saldırmak, onların yanlış olduğunu iddia etmek aslına bu inanç hürriyetine de saldırmak demektir. Elbette inananlar da düşünerek, karşıt fikrin açık yanlışlarını ortaya koyarak, kitaplar yazarak, tamamen ilmi yöntemlerle bu iddialara cevaplar vereceklerdir.

İnananların fosil buluntularına, milyonlarca yılda oluşan canlı türlerine, kuşların gagalarındaki çeşitliliğe, jeolojik zamanlara, üremeyle ırkların ve türlerin çeşitlenmesine, canlılardaki kamuflaja, bukalemunların renk değiştirmesine, iskelet ve kafatası benzerliklerine, maymunlarla insanların kimi fiziki yönlerden benzediğine vb. bilimsel gerçeklere hiçbir itirazları yoktur. Bu nedenle de inananlar bilime karşı çıkmakla suçlanamazlar. Onlara göre bütün bu olaylar vardır ve gerçektir. İnananlar bilimin alanı olmayan felsefi yorumlara, inançlarını anlamsızlaştıracağı ve de mantıksız buldukları için inanmamaktadırlar. Bu da onların en doğal hakkıdır. Onlar her an, her şeyi Sonsuz Olan bir Allah'ın yarattığına inanırlar. Doğruluğu bilimsel olarak ispatlanmış bütün bilimsel gerçekler için de bu inanış geçerlidir. Ancak evrim, doğal seçilim, rastlantılar gibi kavramlar bilimin ispat edilmiş kesin doğruları değildirler. Üstelik bu kavramlar inançlarla çelişmektedirler. Bütün inançlar ise inananları için birer teori değil kesin gerçekliklerdir. Bu nedenle "yaratılış teorisi" kavramı da çok doğru bir kavram değildir. Bir de bu kavramı "evrim teorisi" kavramıyla yarıştırmak da doğru değildir. Bilimsel bilgi yeni bulgularla değişebilir ama inançlar değişmez. Bilimin alanı olmayan ve zerre kadar şüpheyi kabul etmeyen "inançtan" şüpheyi bekleyen "Tabiatçılar", bilimin olmazsa olmazı olan şüpheyi bilimsel olduğunu iddia ettikleri kendi teorilerine yöneltememektedirler. Bu da onları haksız kılan kocaman bir çelişkidir.

Üstelik orta çağda Avrupa karanlıklar içinde yaşarken, bilimin temellerinin İbn-i Sina, Farabi, Fergani, İbn-i Rüşd, Harezmi, İbn-i Haldun, Biruni, Cabir, El Cezeri gibi "Yaradılış"ı savunan insanlar tarafından atıldığını hatırlarsak, yaradılışı kabul etmeyenlerin bile hala bu bilim adamlarının mirasından beslendiklerini de anlarız. Mesela Müslümanların geliştirdiği Arap rakamları olmasaydı Dawkins kromozom sayılarını roma rakamlarıyla yazmak zorunda kalacaktı. İbn-i Sina ya da El Cahız var olmamış olsaydı muhtemelen Dawkins kromozomların varlığını bile henüz bilmiyor olurdu. El Cahız'ın 800'lü yıllarda yazdığı resimli ve deneylere dayalı "Kitab'ul Hayvan" kitabı ya da İbn-i Sina'nın vücut özelliklerini anlattığı "Kanun" kitabı olmasaydı, biyoloji biliminin oluşması da en az 300-400 yıl gecikirdi ve muhtemelen Dawkins de işsiz kalırdı. Müslümanları yaratılışa inanmayanların bilimsel buluşlarını kullanmakla suçlayanlar, inananların bulduğu bilimsel gerçekleri kendi ideolojileri uğruna müsrifçe kullanmaya devam etmektedirler.

Sihirbazın kaşığı bükmekle mucize gerçekleştirdiğini düşünmek, doğal bir fenomen olan hücrenin "rastlantılarla" oluştuğunu iddia etmekten daha akılcı değil midir? En azından

sihirbazla kaşık arasında bir neden sonuç ilişkisi vardır. Tamam bu işi sihirbaz yapmaktadır ama nasıl yapmaktadır? "Mucize" cevabı ancak böyle bir soruya verilebilir. Halbuki evrim, sihirbazla kaşık arasındaki ilişkiyi bile kuramaz. Hücrenin tesadüfen oluştuğunu iddia eden bir evrimci, o kaşığın bükülmesi olayı, sihirbazın planlı ilmi ve hüneriyle değil de o hiç düşünmeden birden tesadüfen oluşmuştur diyen seyirci gibidir. Allah'ın varlığına inananlar ise hiçbir boşluğa yer vermeyecek şekilde hücre dahil her varlığın tesadüfen değil, Allah'ın ilmiyle ve kudretiyle oluşturulduğunu savunur. O kaşığı büken ya da büküyor gösteren eylemin sihirbazdır. Çünkü sihirbaz, adı üstünde göz yanılgısı konusunda ilmi, planları, tekniği ve çokça uygulaması olan biridir.

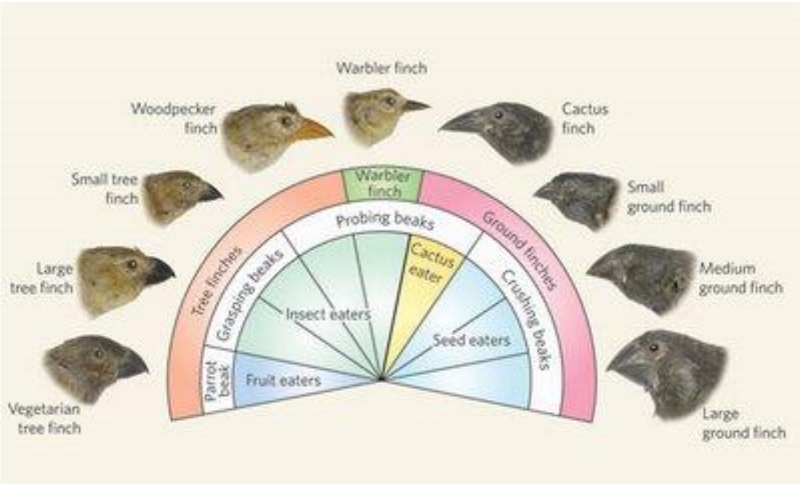
Gündüz ya da gece gökyüzüne baktığımızda pek çok sihirbazlık örneği görürüz. Güneşin batıp doğması, dünyanın dönüşüne rağmen bu dönüşü hissetmeyişimiz, iki gözümüz olmasına rağmen tek görüntü görüşümüz, geceleri yıldızların aynı boylarda görülmesi, gökyüzünün gündüz mavi gece ise karanlık oluşu, kulaklarımızın belli frekans aralıklarına göre duyması, renkleri ışığın yansımasına göre farklı farklı algılayışımız, yıldız gibi olan kar tanelerini beyaz pamuklar gibi algılayışımız, bulutların pamuksu görüntüleri vb. pek çok olayı gördüğümüzde bunlara mucize demesek de bu olayların teknik, fiziki ve ilmi alt yapısını ayarlayıp onları öyle görmemiz sağlayan sihirbazın varlığını inkar edemeyiz. Tabiatçılar de bizimle aynı seyirci koltuklarında oturdukları halde maalesef sihirbazı yok saymaktadırlar. Onlara göre o kaşık bilinçli bir sihirbazın tasarlamasıyla değil de tamamen evrimsel süreçlerle, doğal seçilimlerle ya da rastlantılarla bilinçsiz bir şekilde bükülmektedir. Sihirbazın olaya hiçbir müdahalesi yoktur. Hatta sihirbaz kaşığı değil, kaşık sihirbazı oluşturmuştur. Sihirbaz birkaç saat boyunca en muhteşem hünerlerini sergiler. Testerelerle kadınlar ikiye yarılır, insanlar uçar, çivili kutulara kapatılırlar vb. Evrimciye göre testereler ve bacaklar bu işi kendileri yapmaktadır. Ortada bir plan, ilim, hüner, bilinç yoktur. Uçan insanlar da ipler tarafından uçurulmaktadır. O ipleri ve sahnedeki diğer gerekli çıkrık gibi malzemeleri sihirbaz düşünüp tasarlamamıştır, o görünmez ipler bunu kendileri yapmaktadır. Yine evrimci, çivili kutuya kapatılan kadının bir milyon yıl süresince orada kalması durumunda neye dönüşeceğini tahmin etmeye çalışırken gösteriyi pek izleyemez. Tabi, biz yine de izlediğini varsayalım. Ona göre bu gösteriyi yapan kutu ve çivilerdir. Bu illüzyonu onlar tasarlamışlar ve başarıyla kendi düzeneklerini oluşturup "olasılıksız sahnesindeki" bu gösteriyi sergilemişlerdir. Sihirbazın ise hiçbir etkisi yoktur. Görüldüğü gibi inananların görüşü Tabiatçıların görüşünden daha tutarlıdır. Onlar yine de sahnedeki gösterinin planlayıcısı, hazırlayıcısı, yapıcısı olan sihirbazı inkar etmiyorlar. Onun işlerini kabul edip mucize demeleri, o sihirbazı yok sayıp onun geliştirdiği, tasarladığı aletlerin her birine "sihirbazlık" ilmini ve gücünü vermekten milyonlarca kat daha akıllıcadır.

Bu arada inananları mesela "göz" konusunda bilgili olan kimi uzmanların görüşlerini dinlememekle itham eden Tabiatçılar, "göz" konusunda bilgisiz olan bilinçsiz, cansız, göremeyen, duyamayan cahil ötesi cahil evrimsel süreçlerin "gözü" oluşturabilecek tek alternatif olduğunu bile iddia ederler. Bunu iddia edenlerse bilim adamı dedikleri, mantıklarını susturarak inançlarının esiri olmuş insanlardır. Mesela mükemmel bir gözün yapımını, cahil ötesi cahil, önünü göremeyen ve nereye gideceği belli olmayan doğal seçilim gibi bilinçsiz, plansız süreçlere verenlere bizim de bir tavsiyemiz olacaktır. Böyle cahil

varlıkların böyle akıllıca ürünler üretebileceklerini söylemekten vazgeçin ve bilinçli, planlı, görerek, duyarak o gözü Yaratan İlim Sahibi Varlığı artık kabul edin!

İSPİNOZ GAGALARI SONSUZ İLİM SAHİBİ YAZARIN EL YAZILARIDIR

Darwin 1895 yılında Galapagos adalarına gerçekleştirdiği gezi sırasında buradaki "ispinoz" kuşlarının gagalarının çeşitli şekillerde olduğunu gördü. Buradan hareketle de "doğal seçilim" kuramını geliştirdi. Buna göre kaktüs yiyen ve ağaçları delen ispinozların gagaları uzun ve sivriydi. Tohum yiyen ispinozların gagaları ise daha küçük ama daha geniş gagaları vardı. Ağaçlarda yaşayan ispinozların gaga şekilleriyle yer ispinozlarının gaga şekilleri arasında da paralellikler vardı.

Darwin'e ve Tabiatçılara göre gagalardaki bu değişiklikler doğal seçilimlerle gerçekleşmişlerdi. Tabiatçılara göre ortak bir atadan gelen ispinozların gaga yapıları doğal seçilimin etkisiyle zamanla değişmişlerdi. Konuyu merak eden araştırmacılar, 2000'li yıllarda Harvard üniversitesinde araştırmalar yaptılar. Yapılan araştırmalar sonucunda farklı şekillerdeki gagaların değişmesinde 148 amino asitin birleşmesinden oluşmuş "kalmodulin" adlı bir proteinin etkili olduğu gözlemlendi. Buna göre bütün canlıların vücuduna yerleştirilmiş bu protein, kalsiyum aktivitelerini düzenlemede ve gelişim için gerekli ayarlamalarda kullanılıyordu. Aslında bu buluş "doğal seçilim" iddiasının da yanlışlığını gösteriyordu.

Çünkü "kalmodulin" adlı protein bu değişimlerin gerekliliğinin sinyalini genlere ulaştıran bir haberci gibiydi. Dolayısıyla onun vazifelerinden birisinin de bu değişimleri düzenlemek için aracılık yapmak olduğu belli oluyordu. Peki bu akılsız, cansız, kör, sağır, elsiz, ayaksız bu protein böyle akıllıca, seçimli, iradeli, bilinçli bir işi bu haliyle nasıl yapabiliyordu? Kendisinin böyle bir haberleşme kararı alıp, içinde bulunduğu canlının faydasını düşünecek bir merhameti olamazdı. Kalmodulin, ispinozları yemeklerini daha rahat yemelerini düşünüp buna göre gerekli değişimleri yapmak için DNA'lara komutlar verecek bir zekaya, merhamete, plana, ileri görüşlülüğe sahip değildi. Peki bu bilinçsiz, cansız kalmodulin DNA'lara anlamlı sinyaller gönderme işini nereden öğrenmişti? İçinde bulunduğu canlıdan daha cansız, kör, sağır, bilinçsiz bir proteinin o canlıyı düşünüp, onun arzularını bilip onun istediği ve muhtaç olduğu değişimleri oluşturmaya çalışması imkansızdır. Başka yerlere sinyaller gönderen telefon ya da telgraf aletleri gibi, o da bu özelliklerini kendi kendine elde etmiş ve yapıyor olamazdı. Akıllıca sinyaller veren telefonu ya da telgrafı bilinçli, iradeli, seçme gücü olan varlıklar yani insanlar geliştirmişlerdi. DNA'ya gerekli değişim sinyallerini

gönderen kalmodulin de, cansız, bilinçsiz olduğuna göre kendi kendini geliştirmiş olamazdı. Onu tüm özellikleriyle birlikte bilinçli, canlı bir varlık geliştirmiş olmalıydı. Yine cansız, akılsız telgraf aleti, mors alfabesini bilinçli bir şekilde bulup, öğrenip, kendi kendine yazamazdı. Bu işaret sistemlerini kullanarak o telgraf yoluyla gerekli yerlere bilinçli sinyaller gönderecek bilinçli bir varlığa ihtiyaç vardı. Üstelik kalmodulin de, 148 cansız, akılsız amino asit parçasından oluşmuş yani yapılmış bir yapıydı. Bu parçaların uyumlu bir şekilde var olmasına ihtiyaç duyuyordu. Dolayısıyla kendisinin korunmaya, idare edilmeye, ihtiyaçlarının görülmeye ihtiyacı vardı. Ona bütün akılsızlığı ve cansızlığına rağmen gayet bilinçli ve hayatın en son mertebesinde bir İlah ilmi ve hayatı vermek imkansızdı. Onun ihtiyaçlarını görüp gözeten, onu oluşturup idare eden kimse, içinde bulunduğu canlının "gaga" şekillerini değiştirme ihtiyacını görüp, duyup, bilen karşılık veren de aynı Varlıktı. .

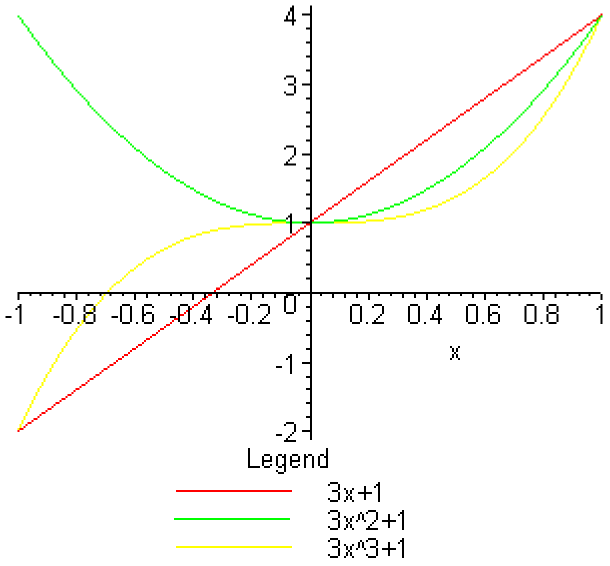
Kalmodulin'in akılsız ve cansız olduğunu söylemiştik. DNA ise bildiğimiz gibi bir asittir (deoksiribonükleik asit). Üzerine yazılar yazılan bir kitap gibidir. Kendisi yazmamakta yazılmaktadır. Zaten DNA'nın yazı yazacak ne aklı ne de hayatı bulunur. Bir bilgisayar yazılımı gibidir. Kendisi yapılmış bir programdır ve asla bilinçli bir program yapamaz. Her yazılım gibi kendisi üzerinde çalışacak, yeni yazılımlar yapacak bir Programlamacıya ihtiyaç duyar. Sonuçta DNA'lar cansız, akılsız Polimer moleküllerinin birleşmesiyle oluşmuş yapılardır. DNA'lar gibi akıllıca yapıları oluşturan moleküllerin de ne akılları, ne de hayatları vardır. DNA'nın kendisi bilinçli bir şekilde yapılmıştır ve yapılmaya devam etmektedir. Aklı, hayatı olmayan bu "nükleotid asidin" matematiksel hesaplar yapması, geçmişi, geleceği düşünmesi, içinde bulunduğu ispinozun ihtiyaçlarını merhametli bir şekilde düşünüp ona göre planlar yapması beklenemez.

Nükleotidler de fosfat+şeker+organik baz birleşiminden oluşmuş yapılardır. AIDS hastalığını ya da Kanseri iyileştirmek için kimyasal laboratuarlarda üretilmiş bir ilacı düşünün. Bu ilacın içindeki kimyasallar tesadüfen ya da doğal yollarla bir araya gelemezler. Çünkü ufacık bir yanlışlık olsa belki de ilaç öldürücü olacak ya da hiç faydası olmayacak, etkisiz kalacaktır. O ilacın virüsle savaşabilmesi için bilinçli deneyler yoluyla geliştirilmesi gerekir. Daha sonra da her bir kapsülün içine gerektiği kadar, ne az ne de fazla kimyasal içerikler konulmalıdır. Canlıların bilgi hazinesi olan DNA'ları oluşturan nükleotidlerin yapımında da aynı ince ayar gözetilmiştir. Öncelikle bu yapının DNA'yı oluşturabilmesi için hangi maddelerden oluşması gerektiği planlanmış, buna göre de bu maddeler vücutta üretilmiş, çeşitli kanunlarla bu maddeler ilgili asidi oluşturacak yollara sevk edilmişlerdir. Burada açık bir bilinç, seçme, görme, hesaplama fiili görülmektedir. O ilaçları çok hassa ölçülerde yapan kimyacılar gibi, canlıların her bir mikro parçasını çok hassas hesaplama, ayar ve ölçeklerle yapan Bilinçli bir Kimyacı olmak zorundadır. Yoksa o akılsız, cansız parçalar ne bir nükleotidi, ne bazları, ne de DNA'yı oluşturamazlar.

Halbuki Harvard üniversitesinde yapılan araştırmalarda ispinoz gagalarının matematiğin "doğrusal (lineer) cebir" ilkelerine göre yaratıldığı gözlemlenmiştir. Yani ortada tesadüfen, doğal yollarla olan bir durum yoktur. Doğanın akıllı bir matematikçi olduğunu iddia ediyorsanız elbette iş değişir. Ne kalmodulin, ne de DNA matematik ilmini bilmemektedir. Zaten kendileri yapılmaktadır. Bilinçsiz oldukları gibi cansızdırlar da. Doğrusal cebir gibi zor bir matematik konusunu öğrenip, gagaları o en anlaşılması zor matematiksel hesaplara göre

oluşturmalar imkansızdır. Kaldı ki bu hesaplamaları yapmak yeterli değildir. Sanki kalıptan çıkmış, sınırları tayin edilmiş gibi 3 boyutlu gagaları bu hesaplara uygun bir şekilde oluşturmak da gereklidir. Ne DNA, ne de kalmodulin böyle bir "oluşturma" yeteneğine sahip değildir. Zaten kendileri pek çok farklı parçalardan oluşturulmuştur. Çünkü bunun için doğrusal cebir bilmek de yetmez. Analitik geometri, grafik bilgisi gibi alanlarda da bilgi sahibi olmak gerekir. Onları bu bilinçlice ve hayatı destekleyen işlere uygun olarak gerekli parçalardan kim oluşturduysa, aynı Varlık o gagaları da oluşturan olabilir.

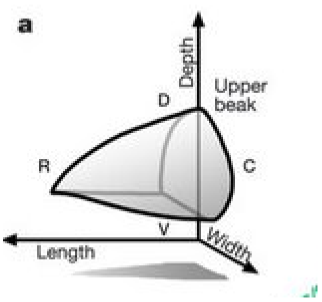
Yani bu gagaları oluşturacak Varlık en azından aşağıda örneği verilen lineel cebir ilmini biliyor olmalıdır:

y=3x+1 denklemi bir *dogruyu* ifade etmektedir. x degiskeninin ikinci, ucuncu veya daha yuksek kuvvetlerinin fonksiyonda yer almasiyla, grafik dogru olmaktan cikar.

http://nucth.physics.wisc.edu/personnel/yamac/LinearAlgebra/Bilgi.html

Çoğunuz yukarıda ne anlatılmak istendiğini anlamamışsınızdır. İşte kalmodulin ya da DNA nasıl oluyorsa akıl, bilgi, öğrenme, uzmanlık gerektiren bunlar gibi pek çok problemi çözebiliyorlar. Harvard üniversitesinde yapılan çalışmalarda birbirlerinden farklı ispinoz gagalarının da yukarıdaki grafikte anlatılan lineel cebir yöntemleriyle oluşturulduğu ispat edilmiştir:

Bu bilinçlice işlerin kim tarafından yapıldığını anlayabilmek için Allah'ın varlığını kabul etmekten başka çaremiz yoktur. Çünkü o sonsuz ilim sahibidir. Zaten evrende yarattığı bütün varlıklar, lineer cebir, altın oran gibi ölçüleri kullanarak yaratmıştır. Eğer Allah bu ince ayarları kâinata koymamış olsaydı insanlar da bu hesapları yapamazlardı. İnsanların gözlerini, kulaklarını, parmaklarını ve vücutlarının pek çok parçasını matematiksel hesaplarla donatan Allah kainatta hiçbir bir şeyin tesadüfen ya da doğal olarak olamayacağını bizlere öğretmektedir. İnsanların ilk olarak "parmak hesabını" öğrenmeleri bile matematiğin "onluk" sisteminin insanlara kim tarafından öğretildiğinin açık bir delilidir. Yüzde ise çift sayıların, simetrinin pek çok örneğini göstererek matematiksel pek çok konuyu insanlara öğreten yine Allah'tır. İnsan gibi bilinçli bir varlık bile kendi üzerinde görünen bu matematiksel hesapların yapanı değil üzerinde yapılanıdır. Daha sonra bilinciyle bu hesaplamaları öğrenebilir. Ancak DNA'larda böyle bir bilinç ya da hayat yoktur. Üstelik bu gerçeğe rağmen onların üzerinde de pek çok matematiksel hesaplar yapılmaktadır.

Mesela DNA'lar 23 x, 23 y kromozomlarından oluşur. Toplam 46 kromozoma sahiptirler. Bu kromozom sayıları matematiksel bir hesabın göstergesi değil midir? Ne bu kromozomların bu hesaplardan haberi vardır, ne de DNA'ların. Onlar bir kalem ucu ve kağıt parçası gibidir. Bu hesaplar ise hiç farkında olmadıkları halde onların üzerinde yapılmaktadır. Adenin(A), Guanin(G), Stozin(S), Tinin(T) şeklinde 4 harften (bazdan) oluşan ve her defasında organlarımız gibi düzenli sonuçları doğuran doğru dizilim hesapları bu DNA'lar üzerinde her an yapılmaktadır. Ne Adenin, ne Guanin ne de diğer bazlar böyle akıllıca ve bütün kâinat çapındaki dengeleri gözetecek, kâinattaki hesaplarla uyumlu böyle ince hesaplamalar yapamazlar. O halde onlarla bu bilinçli ve kuşatıcı hesaplamaları yapan Bilinçli bir Matematikçi olmalıdır.

Peki Kalmodulin yoluyla yapılan işler sadece matematiksel hesaplamalardan ya da DNA'ya verilen bilinçli sinayallerden ibaret değildir. Bu proteinlerin bilinçsiz, cansız, görmeyen, duymayan aciz ve edilgen yapılar olduklarını hatırlarsak, aşağıdaki görevlerin de aslında onlar tarafından yapılamayacağını anlarız. Bu proteinleri icraatına perde yapan, onları bir kalem ucu gibi kullanan her şeye Gücü Yeten İlim Sahibi bir Yazar'ın varlığını da açıkça görürüz:

1-Kalmodulin diğer bazı bazı hücrelerde de adenilat siklazı aktive eder. cAMP'nin hücredeki miktarını ayarlar.

2-Kalmodulin hem adenilat siklazı aktive ederek cAMP meydana gelmesine hem de fosfodiesterazı aktive ederek cAMP parçalanmasına neden olur. Böylece cAMP'nin hücredeki miktarını ayarlar.

3-Hücre içi kalsiyum derişiminin artması DNA sentezi için bir sinyal teşkil eder. Kalmodulin DNA sentezini artırır. Kalmodulin benzeri protein olan troponin-c'ye kalsiyum bağlanarak kasılmayı başlatır.

4-Kalmodulin aracılığı ile glikojende glikoz yapımını aktive eder.

5-Kalmodulin trombositlerde fosfolipaz A'yı aktive ederek PGH2 ve trombozan sentezletir

6-cGMP yıkımı da kalmodulin tarafından fosfodiesterazın aktive edilmesi ile olur.

7-Hücreler arası geçit bölgelerinin şekillenmesinde fonksiyonunun düzenlenmesinde kalmodulinin rolü bulunması olasıdır.

8-Kalmodulin fonksiyonu ile epilepsi arasında bir ilişkinin bulunması olası görülmektedir. Hippokampus ve amigdala tekrar tekrar uyarılırsa epilepsi meydana gelir.

9-Kalmodulinin DNA tamirinde rolü olduğuna dair deneysel deliller vardır.

http://biologmehmet.blogcu.com/kalmodulin/11400867

Aklı, hayatı olmayan kalmodulin proteinin daha bunlar gibi çok işleri yapar göründüğünü düşünürsek onların aslında başka bir İlim Sahibi Yazar tarafından kullanılan birer kalem ucu olduklarını da hemen anlarız. Üstelik o Yazar, gaga harflerini yazarken aynı "yazım stilini" kullanmıştır. Zaten bu aynı stilde olma, bize o farklı şekillerdeki gagaların Yazarının aynı olduğunu gösterir. İspinoz gagalarını yazan Yazarın özelliklerini o yazılardan okuyabiliriz. O gagaları incelediğimizde çok farklı boyutlardaki o harfleri bile aynı "matematiksel düzgünlük" içinde yazan bir Yazarın varlığını buluruz. Bu düzgünlük olmazsa o gagalar da istenilen faydayı sağlayamayacaktır çünkü. Bu zat düzene önem veren bir Yazar'dır. Bu yazarın harflerini yazarken "matematiksel ölçüler" gözettiğini de görmekteyiz. O halde bu zat "mükemmelliğe" önem veren mükemmel bir Yazardır. Bu Yazar, o gagaları kendi üretimi kadar iyi tanımakta ve onları olumlu sonuçlar verecek şekilde değiştirebilmektedir. Bununla bir tek "ihtimale" bağlı kalan sınırlı bir varlık olmadığını, aynı anda sınırsız ihtimalleri de varsayıp onlara göre yaratmalar yapabileceğini gösterir. Ayrıca her zaman yazmaya devam eden bir Yazardır. Çünkü onun yaratma sıfatı sonsuzdur. O her an, eşzamanlı olarak farklı bir iştedir.

İspinoz gagalarının çeşitliliğinin, doğal seçilimin yanlışlığını ortaya koyan ve göz ardı edilen çok önemli bir yönü vardır. Çünkü ortada diğer ispinozları eleyen bir süreç yoktur. İlginç bir şekilde bütün ispinozların gagaları galapagos adalarında var olan farklı farklı nimetlerden istifade edecek şekilde tasarlanmıştır. Bu durum herhangi bir tür için dezavantaj değil bütün ispinozlar için bir avantajdır. Çünkü hepsi istediğine ulaşmış ve elenmeden varlıklarını sürdürmeye devam etmişlerdir. Bu durum da elemeden ziyade her bir ispinozun ihtiyacını gözeten ileri bir merhameti ve koruyuculuğu gösterir. Bu duyguların ise evrim ya da tabiat gibi duygusuz bir kanun defterinde olmasına imkan yoktur. Böyle bir örnek "doğal seçilimin" varlığının değil "imkansızlığının" delili olabilir. Çünkü her hangi bir tür seçilmemiş, bütün farklılaşan türler birlikte yaşamayı başarmışlardır.

Harvard'da yapılan deneylerin gösterdiği sonuç şuydu: Kalmodulin uzunluğu konrol ederken, bmp4 ise genişliği ve derinliği kontrol ediyordu.

http://akillitasarim.wordpress.com/2010/12/25/darwinin-ispinozlari-hesap-yapmayi-biliyor-muydu/

Görüldüğü gibi kalmodulin yanında bir de bmp4 (kemik morfonejik proteini) denilen bir başka protein de işin içindedir. Halbuki bu protein de "kontrol etmek" genişlik ve derinlik

sahibi mimari yapılar oluşturmak gibi bir özelliğe sahip olamazdı. Çünkü bu protein de akılsız, cansız, göremeyen, duyamayan bir varlıktı. Böyle bir varlığın o gagaların derinlik ve genişliklerini hesaplayıp kontrol edebileceklerini savunmak, mimarlık bilgisi, aklı, hayatı olmayan bir "taş" parçasının gidip de Süleymaniye Camii gibi bir yapıyı yapabilecek derecede akıllı, canlı, ilim sahibi, gören, planlayan, yapan bir Mimar olduğunu iddia etmekten farksızdır.

Halbuki akıllı bilim adamları bile bu oluşumların "teşekkül kuralları" konusunda bihaberdir. Hatta Tabiatçılar Harvard'da yapılan bu deneylerin evrimi açıklamadığını şöyle itiraf ederler:

C. Stevens: Buradaki maharet, tüm bu grupların ortaya çıkmasına olanak veren gen veri ağları için muhafaza edilmiş teşekkül kurallarını bulmaktır. Bu yapıldığında, evrimsel mekanizmaları anlamamız yolunda atılan çok büyük bir ilerleme olacaktır.

http://akillitasarim.wordpress.com/2010/12/25/darwinin-ispinozlari-hesap-yapmayi-biliyor-muydu/

Bilinç sahibi, canlı bilim adamlarının bile henüz tam olarak ortaya koyamadıkları "teşekkül kurallarının", akılsız, bilinçsiz, cansız, planlama yapamayan evrimsel mekanizmalar tarafından oluşturulamayacağı ortadadır. Şu da bir gerçektir ki bir kural varsa, o kuralı planlayıp, tasarlayıp koyan bir Kural Koyucu da olmalıdır. Evrimsel mekanizmaların bile bu zaten var olan bu "teşekkül kurallarına" göre işlediğini savunmak bile, Kural Koyucunun evrim süreçleri olmadığını açıkça ortaya koyar. Karayolunda arabasıyla giden bir sürücü, yollara konmuş olan tabelaların, ışıkların, çizgilerin o karayolunun bir ürünü olduğunu düşünmez. Hatta o yolların kendilerini bile gerekli maksatlara ulaşacak şekilde oluşturan başka akıllı mühendisler vardır. Yoksa yolun bırakın hedefe ulaşmasını, yol kendini bile bulamaz hatta yol diye bir şey olmazdı. Doğal seçilim ya da evrim diye anılan süreçler de bu karayolları, tabelalar, çizgiler ve ışıklar gibidir. Tabiatçıların evrim ya da doğal seçilim dedikleri, aslında bir Bilinç Sahibi ve Kudretli Kanun Koyucu tarafından oluşturulmuş birer kanun silsileleridir.

Bediüzzaman "tabiat", "evrim", "doğal seçilim" gibi izahların anlamsızlığını Tabiat Risalesinde geçen şu mükemmel örnekle ortaya koyar:

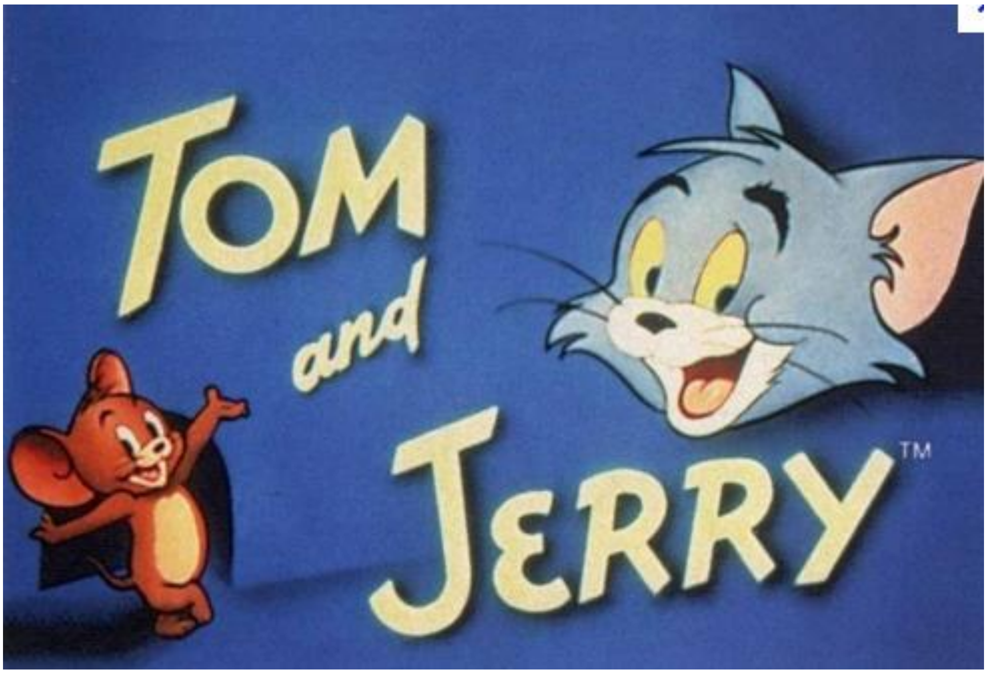
Hâlî bir sahrada kurulmuş gâyet mükemmel ve müzeyyen (süslü) bir saraya giren vahşi bir adamın misaliyle izah edilen bir hakikattır. Şöyle ki: O saraydan daha muntazam(düzenli), daha mükemmel ve her tarafı mu'cizat-ı hikmetle (hikmet mucizeleriyle) doldurulmuş olan şu âlem sarayının içine, uluhiyeti (Allah'ı) inkâr eden vahşi tabîiyyunlar(doğacılar) girerler. Gördükleri mevcudatın, daire-i mümkinat haricinde olan (bütün olasılıkların dışında) Zat-ı Vâcib-ül Vücud'un (Varlığı Zorunlu Olan Zatın) eser-i san'atı (sant eseri) olduğunu düşünmeyerek; daire-i mümkinat (olasılıklar dairesi) içinde bulunan ve kudret-i İlahiyenin tebeddül ve tegayyür eden (değişen, başkalaşan) icraat kanunlarının bir defteri hükmündeki mecmûa-i kavanin-i âdetullaha (İlahi kanunların dergisine) ve bir fihriste-i san'at-ı Rabbaniye (Rabbani sanatların bir fihristesi) olan İlâhî kanunlara yanlışlıkla "tabîat" namını verip, eşyanın îcadını (yaratılmasını) ona tahmil ederek, öylece ahmakane bir bâtıl yola

girerler ki, ahmaklığın müntehasında en büyük ahmaklık nişanını göğüslerine kendi elleriyle takarlar.

Gâyet muhteşem bir kışlaya ve gâyet muazzam bir câmiye giren vahşi bir adamın misaliyle temsil edilen ikinci bir hakikattır. Sultan-ı Ezel ve Ebed'in (Ezel ve Ebed Sultanının) hadsiz cünudunun (ordularının) muhteşem bir kışlası ve muazzam bir mescidi olan şu kâinata, tabîat fikirli münkirler girerler. Bakarlar ki; bütün mevcudat iş başında vazifededirler. Sâni-i Zülcelâl'in (Sanatlı Yaratan Celal Sahibinin) Zat-ı Akdesinden i'raz ettiklerinden (Allah'ı düşünmediklerinden), Hâlık-ı Zülcelâl'in bir cilve-i Rabbaniyesi (Rabbani bir yansıması) olan kuvvetini müstakil bir kadir telakki ederek mânevî kanunlarını birer maddî madde tasavvur etmekle beraber, o kanunların ellerine îcad (Yaratma) vererek "tabîat" namını taktıklarından, bütün gördükleri şu hârikulâde mevcudatı tabîata isnad edip, vahşilerin en vahşisi olduklarını ilân ederler.

Bu örneklerden de anlaşılacağı gibi tabiat bir kanunlar silsilesidir, bir kanun kitabıdır, tüzüktür. Kanunlar yaratamazlar. Sarayın içinde gördüğümüz kanun kitabı ya da proje, o sarayın oluşturucusu olamaz. Çünkü o kanun kitabı ya da projeler dahi bir İlim Sahibi ve Planlayıcı bir Kanun Koyucu tarafından oluşturulmuşlardı. Yaratma fiili o kanunları kainata yerleştiren Allah'ın fiilidir, o kanun kitabının değil.

TOM VE JERRY'Yİ KORUMA KANUNU

Çocukların ilgiyle seyrettikleri Tom ve Jerry karakterleri aslında dünyadaki canlı yaşamında var olan bir gerçeği ifade ediyorlar. Ben bütün canlılar ı kuşatan bu gerçeğe "Tom ve Jerry'i Koruma Kanunu" diyeceğim.

Eğer doğal seçilim doğru ve değişmez bir kanun olsaydı, bugün yeryüzündeki pek çok canlı türü çoktan elenmiş olmalıydı. Ancak birbirileriyle beslenen, birbirlerine düşman canlılar bile birlikte, birbirlerini elemeden yaşamaya milyarlarca yıldır devam etmektedirler. Timsahlar, arslanlar, yılanlar, örümcekler, yırtıcı kuşlar ve onların besinleri olan canlılar milyonlarca yıldır belli bir popülasyon dengesinde yaşamaya devam etmektedirler. Balıkların yedikleri canlı gıdalar milyonlarca yıldır varlıklarını çoklukla koruyup bugünlere gelmişlerdir. Kışın çetin şartları çiçeklerin tohumlarını eleyemez. Böcekler görece küçük yapılarına rağmen, en ağır süreçleri yaşadıkları halde milyarlarca yıldır varlıklarını devam ettirmiş olan canlılardır. Bu sırrı açıklamak için köpek(Spiki)>kedi(Tom)>fare(Jerry) çatışmasına bakmak bile yeterlidir. Doğal seçilimle açıklamak gerekirse köpeğin kediyi, kedinin de fare türünü çoktan elemesi gerekirdi. Köpek sayısının kedi sayısından, kedi sayısının da fare sayısında çok olması gerekirdi. Ancak tabiattaki kanunlar "doğal seçilime" göre işlemez. Canlıların varlıklarını çeşitli hikmetleri gözeterek devam ettiren başka başka Yaratılış Kanunları vardır.

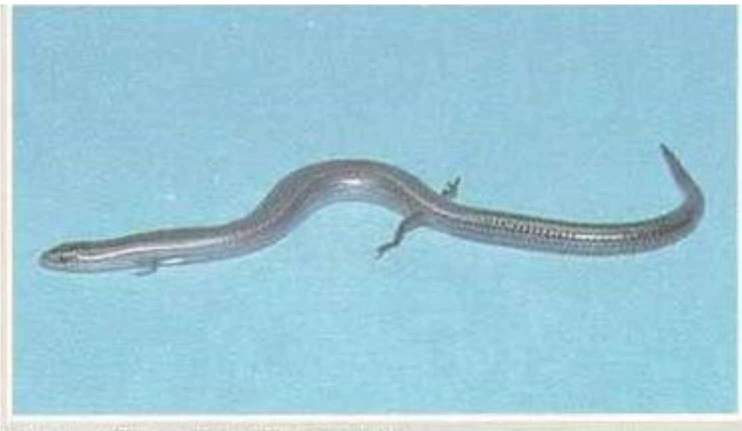
İspinoz gagalarının çeşitliliği gibi doğal seçilime delil gösterilen bazı örnekleri yalanlayan milyonlarca örnek vardır önümüzde. Mesela timsah 200 milyon yıl önce yaratıldığında bile "yırtıcı", "vahşi", "keskin dişleri olan", "avlarına saldırıp onları parçalayan" bir hayvandı. Timsahın bu genel özelliklerinde hiçbir değişme olmamıştır. Yani timsah daha önceden kuzu gibi olup da, doğal seçilimler yoluyla evrimleşip canavarlaşmış değildir. Yaratıldığı ilk fıtrat özelliği neyse aynı özelliği devam ettirmiştir. Onun bu özelliklerde oluşmasını sağlayacak hiçbir doğal seçilim özelliği yokken böyle yaratılması ve 200 milyon yıl boyunca bu temel fıtratını devam ettirmiş olması onun seçilerek, istenerek ve planlanarak yaratıldığını gösterir. Yine yılanların daha önceki ayakları olan kimi türlerinin kertenkeleden evrime bir delil olduğunu savunanlar, o kertenkelelerin bugün dahi aynen evrilmeden, kertenkele olarak

yaşayışını açıklayamazlar. Yılanın atasının ayaklı yılanlar olduğunu ispat için savunulan fosil örnekleri, sadece o tür farklı hayvanların o zamanda yaşadığına delil olabilir. Başka da bir anlam ifade etmezler. Çünkü ayakları olan bir yılanın ayaklarını bırakıp yaşamını sürdürmesine hiçbir gerek yoktur. Ayaklar, ayaksızlığa göre daha ileri bir aşamadır ve avantajdır. Tıpkı kanatlar, iyi gören gözler gibi. Tabiatçılar bile canlıların en alt basamağının sürüngenler olduğunu söylemezler mi? Hem evrim ve "doğal seçilim" süreçleri güya ilkelden daha mükemmele doğru gitmez miydi? Bu durumda ayaklı yılanların ayak gibi müthiş organları bırakarak adeta attan inip eşeğe binmeleri imkansızdır. Hem yanı başlarındaki diğer kertenkelelere ayaklı olmak hiçbir sorun çıkarmamakta hatta avantaj olmaktadır. Günümüzdeki kertenkele çeşitliliğini düşündüğümüzde o günden bugüne gelen kertenkelelerin bu genel özelliklerini kaybetmelerini gerektirecek hiçbir durum olmadığını anlarız. Ayakları olan bir kertenkele ya da yılan çeşidi elbette vardır. Ancak o kendine müstakil bir türdür. Uzun bir müddet yaşamış, zamanı gelince de bu türün soyu tükenmiştir.

Arjantin'de bulunan 90 milyon yıl öncesine ait bir fosil. Ayakları ve kalçası olan bir tür.
http://www.yenifrm.com/kalcali-fosil-yilan-evrimini-degistirdi-t129173.html

Yukarıdaki resimde görülen yılan örneği evrimi desteklemek bir yana evrimin denizden karaya evrimleştiği hipotezini de çürütmektedir. Üstelik kalça ve ayaklar, ilk canlıların bu günkü canlılar gibi mükemmel olduklarını gösteriyor. Yani ilkelden mükemmele doğru bir gidiş yoktur. Üstelik yılanın kertenkeleden geldiği hipotezi de, evrim mantığına göre kompleksten ilkele gidişe bir örnek olur. Yaratılış örnekleri kendi şartları düşünüldüğünde her zaman mükemmeldirler. Bugün dahi pek çok yılan ve kertenkele çeşidi olduğunu düşünürsek, bu resimdeki yılanın ya da kertenkelenin soyu tükenmiş bir türe ait olduğunu anlarız. Yani bu yılan evrimin değil Allah'ın sanatlı, planlı, hikmetli yaratmasının milyarlarca örneğinden sadece birisidir. Üstelik günümüzde de hala kimi ayaklı yılan türleri yaşamaktadır. Bu yılanların bugün soyu oldukça azalmış ayrı bir yılan ya da kertenkele türünün örnekleri olduğu açıktır:

Cape dwarf burrowing skink (page 121)

http://www.rehberim.net/forum/kesifler-amp-buluslar-359/18522-yilanin-evrimi.html

Allah'ın sınırsız Yaratıcılığı yaratmasında da tek tip ve değişmez bir yaratış değil, çok çeşitli yaratmalar gerektirmektedir. Dahi insanları bile pek çok konudan anlayan ve pek çok çeşitli özellikleri bulunan insanlar olarak tanırız. Allah dahilere bile dehayı bağışlayan Sonsuz İlim ve Kudret sahibidir. Her türlü ortamı hayatla doldurmak için her türlü şart ve ortama uygun yaratmalarda bulunur. O Sonsuz Yaratıcı, kimi ortam ve şartlar için ayaklı, kimileri için ayaksız, kimi farklı durumlar için bitkisel, kimilerinde renkli, bazen mis kokulu, kimi şartlarda kanatlı, kimi zaman mikro boyutta, bazen yüzebilecek aletlerle donatılmış ve kendi aralarında da milyarlarca farklı çeşitliliklere sahip yaratma örnekleri gösterir. Bu durum, evrimin ya da doğal seçilimin varlığını değil, o Sonsuz İlim Sahibi Yaratıcının Sonsuz Yaratma imkan ve seçeneklerini seçebildiğini gösterir. Bu durum kaynaktaki Sonsuz ve Tükenmeyen Yaratma Kudretini gösterir. Onun bu yaratmaları her an, her ortamda devam etmektedir. Dünya pek çok aynalardan oluşmuş kâinata nispeten küçük bir aynadır ve Allah o aynanın her salisesine; her mini piksel karesine sonsuz özelliklerini yansıtarak eşsiz yaratmasını sınırsız çeşitli örnekleri gösterir. Bu aynalardan kendi yaratmalarını, kendi yansımalarını eş zamanlı olarak seyreder.

Şirketler için ürün çeşitliliği önemlidir. Herhangi bir şirket ürün çeşitliliğini dükkanlarda, fuarlarda sergiler ve bu yolla mühendislerinin düşünce zenginliğini, onların ilmi yeterliliğini, imkanlarının fazlalığını, piyasadaki ekonomik üstünlüğünü ve daha güzel ürünleri de yapabileceğini göstermek ister. Kültürler ya da medeniyetler için de çeşitlilik, zenginlik ve üstünlük delili olarak görülür. Dünya sergisindeki çeşitlilik de böyledir. O dünyanın her karışında, o ortama uygun olacak çeşitlilik neyse onu yaratmış ve sergilemiştir. Aslında görünen çeşitlilikler, Yaratıcının, bilgisi, seçiciliği, üstünlüğü, merhameti, kudreti, değiştiriciliği, koruyuculuğu, yaşatıcılığı gibi sıfat ve özellikleridir. O, kendi güzelliklerinin sınırsız imkanlarını şu küçücük aynada, sergide görmek ve göstermek istemektedir. Kendi sonsuz boyutuna göre bir an bile olmayan, ama bizim boyutumuzda milyarlarca yıl olarak algılanan bir sürede kendi güzelliklerini seyretmiş, bilinçli insanı yaratarak da o sonsuz güzelliklerini başka seyircilere de göstermiştir. Hem zaten evrenin her bir atomunu seyreden melekler gibi seyirciler vardır. Ancak onlar irade sahibi değillerdi ve sadece izlemekle göreli oldukları için olan her şeyi izliyorlardı. Bütün bu güzelliklerin en son "meyve" halinde irade sahibi bilinçli bir varlık yaratılmalıydı ki, bu özgür varlık kâinattaki eşsiz Yaratılış örneklerini

fark edip takdir etmeliydi. Evrime inananlar en küçük bir kitabın, bir bilgisayarın, bir kameranın dahi yapıcısının olduğunu düşündükleri halde, mesleklerinin gereği olarak onca düzenli canlının ilim sahibi bir Yaratıcıları olduğunu düşünemezler. Bu önyargılarından kurtulup varlıklara baksalar, aslında her şeyin Bilinçli ve Kudretli bir Planlayıcı tarafından bilinçli bir şekilde planlanıp oluşturulduğunu göreceklerdir. Oysa Allah'a inanmayan felsefeciler bile insanlığın "Yaratıcı" fikrine evrendeki güzellikleri, düzeni ve diğer Yaratma örneklerini görerek ulaştıklarını söylerler. Evrime göre oldukça ilkel dönemlerdeki insan zihni bile böyle açık ve geniş bir gerçeği anladığına göre, Tabiatçılar bu muhteşem karmaşıklıktaki muhteşem düzenin varlığını nasıl görmemektedirler? Onlar bu düzenin en çok farkında olanlardır aslında. Ancak bir yaratıcıyı kabul ettiklerinde "felsefi fikirleri" anlamsızlaşacaktır. Sadece o kabullerini yaşatmak uğruna hangi güzellikleri kaçırdıklarının ise maalesef farkında değillerdir.

280 milyon yıl önce, yani dinozorlardan da önce "kertenkelenin" var olduğu bulunan yeni fosillerle ortaya konulmuştur. Üstelik bu kertenkeleler bugünkü kertenkelelere çok benzerler. Üstelik bu örnek, kertenkelelerin denizdeki bir balıktan türediği tezini de yaralamış durumda. Kertenkele 280 milyon yıldır karalarda özgürce ve salına salına dolaşmaktadır. Bu durum kertenkelerle bağlı diğer canlı örgüsünün de varlığını kanıtlar. Kertenkele yaşayacağı yere zaten uygun yaratılmıştır, aynen timsah gibi. Doğal seçilimlerle oluşturulduğu için değil, zaten öyle olduğu için öyledir. Kambriyen döneminde günümüz hayvan türlerini de kapsayacak şekilde çok kısa süre içinde oluşan canlı çeşitliliği ilginçtir. Eşit şart ve ortamlarda yaşayan tek hücrelilerin neden ve nasıl bir anda böyle cinsiyetleri belirgin, bütün organları mükemmel bir şekilde oluşmuş hayvanlara dönüştüğü evrim tarafından cevaplanamayacak bir sorudur. Bu hayvanların sperm ve tohum denilecek tek hücreli yapıların döllenmesiyle, kodlanmış oldukları genlerden bir bitki gibi çıkışları evrimi- için kıyamet günü gibidir. O tek hücreli canlılara bu omurgalı, sürüngen, yumuşakça vd. canlı türlerinin kodlarını, programlarını kim yazmıştır? O Yaratıcı planlayan, öngören, bilgili, gören, duyan, kudretli bir Varlık olmalıydı. Bu hayvanların bir anda kendi kendine oluştuklarını iddia etmek ya da tek hücreli canlılardaki o gen programlarının birden, kendi kendine oluştuğunu savunmak her hangi bir bilgisayar programının hiçbir bilgisayar uzmanına gerek kalmadan kendi kendine oluşuverdiğini savunmak gibi değil midir?

Fransız bilimadamı Jean-Sebastien Steyer ve Türk kökenli Fransız paleontolog Şevket Şen'in buldukları 280 Milyon yıllık kertenkeleye ait ayak izleri. Bu muhteşem ayak izleri insanlık için aydaki ilk insan izlerinden daha çok anlamlar ifade etmelidir.

http://kozmopolitaydinlar.wordpress.com/2011/11/09/dinozorlardan-bile-eski-kertenkele-izi-bulundu/

Kertenkele örneği yetmez deniyorsa daha belirgin bir örnek daha verelim. Çinde bulunan bir örümcek fosili bu. Bu örnek bile 160 milyon yıl içinde örümceklerin genel hatlarında herhangi bir "evrim" izine rastlanmadığını göstermektedir. Ne doğal seçilim, ne tabiat, ne tesadüfler örümceği başkalaştırmamıştır:

Evrimin olmadığını kanıtlayan 300 milyon fosilden sadece biri

http://blog.milliyet.com.tr/cin-de-160-milyon-yillik-orumcek-fosili-bulundu/Blog/?BlogNo=232064

Aslında bu tek örnek bile "örümceğin" birlikte yaşayabileceği bütün canlı çeşitliliğinin o zaman da bulunduğunu gösterir. Besinleri de, düşmanları da aynı olmalıdır. Aynen kertenkele örneğinde olduğu gibi. O gün o örümceği Yaratan kimse, bugünkü bütün örümcekleri de yaratan aynı Zorunlu Varlıktır.

Elbiselerde genlerin imkan verdiği bazı değişiklikler olabilir ama bunlar "üreme" kombinasyonlarındaki imkanlar ölçüsündedir. Gagaların çeşitlenmesi buna örnek gösterilebilir. Böyle bir sonradan çeşitlenme varsa, bu çeşitliliği de yapan zaten Allah'tır. Bize göre çiftleşme sonucu oluşan gensel değişimler ise evrimle alakalı değildir. Zaten gen programında yazılmış, izin verilmiş çeşitliliklerden birisi oluşmaktadır. Köpeklerin üremelerinde ve değişik ırkların oluşmasında bu gerçeği anlatmıştık. İnsanların üremelerinde bile binlerce yıldır bu gerçek görünür. Kuran-ı Kerim gibi kutsal kitaplar insanların doğumunu Allah'ın birer yaratışı ve mucizesi olarak anlatmaktadırlar. Evrim ya da doğal seçilim ise ilgili üreme olaylarını, Yaratıcıya rağmen açıklamak için yapılmış çok yetersiz, zorlama ve mantıksız açıklamalara sahiptir.

Üstelik gagaların çeşitli alternatif şekillerde olup da yine de kâinatın, dünyanın, yaşamın kurallarına uyuyor olmaları, bu gagaların oluşumunda bütün olasılıkların gözetildiğini göstermektedir. Bütün bu farklı gaga şekilleri, hayvanın bütün vücuduyla, güneş ışınlarıyla, havayla, yer çekimiyle, mevsimlerle ve diğer milyonlarca ince ayarla uyumlu olmalıdır. Bir bilgisayarın yapılması için binlerce şartın bir araya gelmesi gereklidir ama bir tek şartın ortadan kalkması o bilgisayarı bozabilir. Demek ki seçilen bu gaga şekli ispinoz bilgisayarını bozmayacak aksine daha da güzel çalıştıracak bir seçimdir. Böyle bir seçimi ve yaratmayı o

hayvanın bütün vücudunu bildiği gibi bütün kâinatı gören, bilen, kuşatan bir ilim sahibi yapabilir.

Dünya üzerinde 2001 verilerine göre 400 milyondan fazla köpek vardır. Toplam evcil ve sokak kedisi sayısı ise bu sayılardan daha fazladır. Sadece Amerika'daki evcil kedi sayısı 100 milyon civarında, sokak kedisi ise 147 milyon civarındadır. Bütün dünyadaki kedi sayısını siz tahmin edin. Fare sayısının ise kaç milyarlarla ifade edilebileceğini de düşünün. Bu verdiğimiz çok basit örnek bile canlıların varlıklarının ve çeşitliliğinin "doğal seçilimlerle" ayarlanmadığını, ekolojik ve kosmolojik dengeyi gözeten başka pek çok Yaratılış kanunun devrede olduğunu açıkça göstermektedir. Ben bu kanunlara genel anlamda "Tom ve Jerry"i Koruma Kanunu diyeceğim. Çünkü bu popüler çizgi film, Yaratılış kanunlarının canlıların varlıklarını eleyip yok etmediklerini aksine onları güçlendirerek devam ettirdiklerini ve koruduklarını hatırlatır, bu isim "doğal seçilim"in merhametsiz eleme tezinin rağmına hükmeden iyimser, koruyucu ve merhametli kanunlara işaret eder. Doğal seçilim denen kanunun tabiattaki diğer canlıların bağlı olduğu ekolojik dengeyi gözetmek gibi bir kaygısı olamaz. Çünkü doğal süreçlerin diğer canlıların yaşamlarını düşünecek, planlayacak, koruyacak bir bilinçleri ve merhametleri olamaz. Merhamet duygusu, duyguları olan bilinçli bir Yaratıcı Varlıkta olabilir, o da binbir isim ve sıfatı olan Sonsuz Allah'tır.

http://tr.wikipedia.org/wiki/K%C3%B6pek

http://www.metaphoricalplatypus.com/ArticlePages2/How%20Many%20Cats%20Are%20There.html

http://www.avma.org/avmacollections/feral_cats/javma_225_9_1354.pdf

KEMER İNŞASI ÖRNEĞİ EVRİMİN DELİLİ OLABİLİR Mİ?

Dawkins evrimi ispatlamak için bir kemer inşası örneği verir. *Buna göre eğer taşlardan bir tanesi sökülürse kemer yıkılır. Peki bu kemer önceden nasıl yapılmıştır? Bu kemer daha önceden kurulmuş iskeleler yardımıyla yapılmıştır. Evrim buradaki iskeleleri ifade eder.*

Görüldüğü gibi Dawkins, Allah'ın varlığını kabul etmemek için "kemer" gibi sanatlı bir yapının yapılmasını iskeleler olarak adlandırdığı evrime ve doğal süreçlere vermiştir. Peki bu durumda iskeleler nasıl oluşmuştur ve tam da o noktada amacı ve gayesi olan bir "kemeri" inşa etmek için neden bulunmaktadırlar? O halde o iskeleler şöyle oluşmuş ve oradaki o noktalara gelmiş olabilirler. Ormandaki ağaçlardan pek çok parça kopmuş ya da diğer ağaçların sürtmesiyle garip bir şekilde kesilmiştir. Bu kopan odunlar kendilerini sağa sola sürte sürte gereken boyuta ve düzene gelerek iskele olmaya çalışmaktadırlar. Neden böyle bir arayış içinde oldukları ise koca bir muammadır.

Sonra bu akılsız, cansız kütükler rüzgarın, yağmurun, fırtınaların etkisiyle nasıl olduysa tam bir iskele yapısına kavuşurlar. Daha sonra bunlar oluşturulacak kemeri derinlemesine, genişlemesine ve boylamasına bir şekilde birkaç boyuttan kuşatacak düzenli ve planlı iskele parçalarına dönüşürler. Bu iskele parçaları da o kemer yapısının oluşmasını sağlayacak bir düzeni oluşturmak için birleşmeye başlarlar. Bir müddet sonra nasıl olduysa bu akılsız, cansız iskeleler en az o kemer kadar sanatlı iskele yapısını oluştururlar. Peki şimdi ne olacak? Şimdi de taşlar nereden geleceklerse tam da eşit ve düzenli ölçülerde kesilip bu iskelenin basamaklarını tırmanacaklar. Artık devam edemeyeceğim. Çünkü bu kadar mantıksızlığı sizin de kaldıramayacağınıza eminim. Sanırım bu kadar örnek bile bir kemeri akılsız, cansız, görmeyen, duymayan, elsiz, ayaksız "iskelelerin" yani "evrimin" oluşturamayacağını anlamanız için yeterlidir.

İsterseniz bir kemerin nasıl yapıldığını kısaca düşünelim. Öncelikle plan, proje yapmasını bilen canlı ve bilinçli bir "mimarımız" olmalıdır. Bu mimar kemeri yapmadan önce gerekli bütün ilmi planları yapacaktır. Bu kemer en güzel nereye yapılır? Bu kemerin yapılmasıyla amaçlanan nedir? Hangi yapım tarzı bu amaca ulaşmayı sağlar? Mimar bu gibi sorulara cevap vermelidir önce. Daha sonra yapacağı kemeri hangi mimari yöntemle yapacağını seçer. Ne tür taşları kullanacağını, bu kemerin yapımında kullanılacak iskeleleri nereden nasıl temin edeceğini düşünür ve bütün bu işleri planlar. Bu taşları birleştirmek için hangi tekniği kullanacağını belirler. Taşları özel olarak seçer ve bir kamyonla bilinçli bir şekilde tam da inşaatın yapılacağı yere getirir. İskeleleri de tam da bu kemere uygun olacak şekilde seçmiş ve yönlendirmesini dinleyen işçilerinin yardımıyla iskelenin düzgün parçalarını birleştirerek kemeri yapacağı yere aşağıdaki resimde olduğu gibi diker ve planlarına uygun bir şekilde kemeri inşa eder. Aşağıdaki resimdeki binayı kendi kendilerine oluşmuş ve birleşmiş iskeleler yapmış olabilir mi? O bina kadar bilinçlice yapılan iskeleler kendi kendine oluşabilir mi?

http://www.pratikiskele.com/urun.html?id=12

Bütün bu mimari süreçlerin iskeleler tarafından yapılamayacağı ve bilinçli bir Mimara ihtiyaç olduğu o kadar açıktır. Dawkins gibi bilim adamlarının böyle mantıksız bir fikri nasıl kabul ettikleri ise ayrı bir meseledir. Olay çok açıktır aslında. O kemeri inşa eden ilmiyle planlayan bir Mimar'dan başkası değildir. İskeleler o mimarın bu binayı ya da kemeri yaparken kullandığı kanunlardan bir kanun olabilir. Bediüzzaman, şaşırtıcı bir şekilde henüz 20. yy'ın başlarında Dawkins'in verdiği örneğin tutarsızlığını ve yanlışlığını mantıklı bir örnekle ortaya koymuştur. Fazla söze gerek yok. Bediüzzaman'ın verdiği bu mükemmel örnek zaten her şeyi açıklıyor:

Senin vücudun bin kubbeli harika bir saraya benzer ki, her kubbesinde taşlar, direksiz birbirine baş başa verip muallâkta (boşlukta) durdurulmuş. Belki senin vücudun, bin defa bu saraydan daha aciptir. Çünkü, o saray-ı vücudun, daima, kemâl-i intizamla (düzenli bir gelişme ile) tazelenmektedir. Gayet harika olan ruh, kalb ve mânevî letâiften (duygulardan) kat-ı nazar (başka), yalnız cesedindeki herbir âzâ, bir kubbeli menzil hükmündedir. Zerreler, o kubbedeki taşlar gibi birbirleriyle kemâl-i muvazene (ölçülü bir gelişme) ve intizamla başbaşa verip, harika bir bina, fevkalâde bir san'at, göz ve dil gibi acip birer mucize-i kudret (kudret mucizesi) gösteriyorlar.

Eğer bu zerreler, şu âlemin ustasının emrine tâbi birer memur olmasalar, o vakit herbir zerre, umum o cesetteki zerrelere hem hâkim-i mutlak (sınırsız bir hâkim), hem herbirisine mahkûm-u mutlak (sınırsız bir mahkum), hem herbirisine misil (benzer), hem hâkimiyet noktasında zıt, hem yalnız Vâcibü'l-Vücuda mahsus olan ekser sıfâtın masdarı, menbaı (kaynağı), hem gayet mukayyet (sınırlı), hem gayet mutlak(sınırsız) bir surette olmakla beraber, sırr-ı vahdetle (birlik sırrıyla) yalnız bir Vâhid-i Ehadin (Tek olan Birin) eseri olabilen gayet muntazam bir masnu-u vâhidi (sanatlı bir varlığı) o hadsiz zerrâta (hücrelere-atomlara) isnad etmek-zerre kadar şuuru olan, bunun pek zâhir bir muhal, belki yüz muhal olduğunu derk eder.

İnsan vücudunu kubbeli bir saraya benzetiyor. Sarayın taşları gibi, insanın da hücre taşları var. Ancak insanın hücreleri o saraydan daha mükemmel bir şekilde her an yenileniyor. İnsaların hücrelerinden organlarına, her parçasında bir düzen görülmektedir.

O sarayın taşlarının kendi kendine (Self Organizasyon) birleşip o düzenli ve mükemmel sarayı oluşturması imkânsızdır. Çünkü o sarayı böyle mükemmel yapacak Mimar Sinan gibi bir usta gerekir.

Vücut sarayını oluşturan hücreleri de bir ustaya vermemiz gerekir. Onlar kendi kendine oluyor dediğimizde sarayın da kendi kendine olabileceğini iddia ediyoruz demektir.

Vücudu oluşturan her bir hücre, vücudun düzeninin sağlanabilmesi için diğer bütün hücrelerle organize çalışmak zorundadır. Vücudun bütün hücreleri ve organları bu düzen i devam ettirme açısından birbirlerine muhtaçtır.

Bedendeki o hücreleri eğer Allah'a vermezsek, onların her birine Allah'ın görücülük, hakimiyet, duyuculuk, ilim, düzenleyicilik, planlayıcılık, seçicilik vb. gibi şuurlu özelliklerini vermemiz gerekir.

Her bir hücreye İlahlık özelliğini verdiğimizde her bir hücre bu durumda hem sınırsız yapıcılar, hem de sınırsız yapılanlar olacaktır. Sarayın taşları aynı anda usta, aynı anda taş olamazlar. Hepsi usta olması durumunda yapılacak taş, hepsi taş olması durumunda da yapacak usta kalmaz. Bu imkânsızdır.

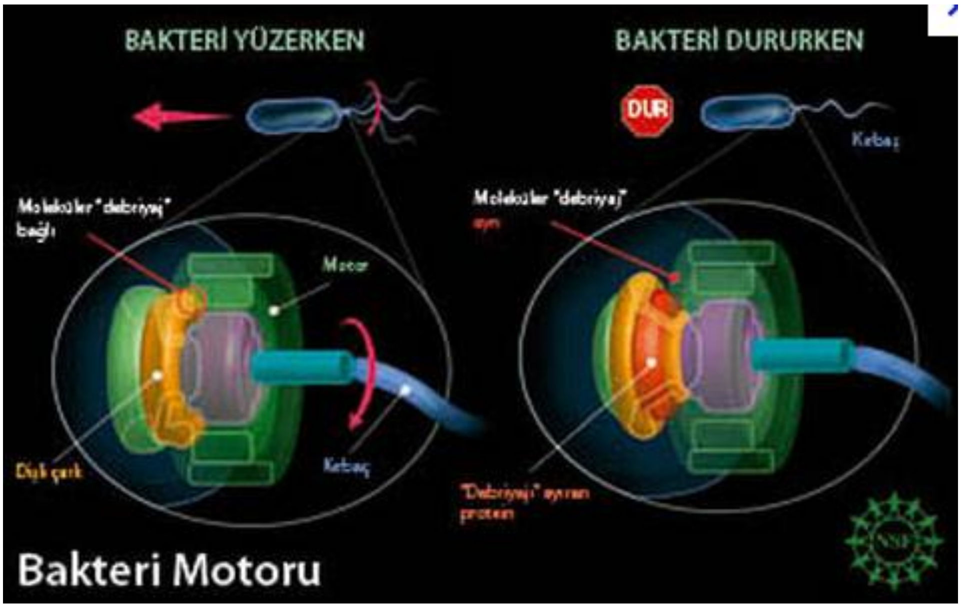
Hem her bir hücre acizlikte birbirlerine benzer olacaklar, hem de İlahlıkta birbirlerine zıt olacaklar. Yani sarayın bütün taşlarıyla aynı özelliklere sahip olacaklar, hem de her biri usta olarak birbirlerini yönetmek, yönlendirmek isteyecekler. Bu da imkânsız.

O hücreler kendi DNA'larını yazamayacak, proteinlere ve diğer hücrelerin yardımlarına muhtaç sınırlı olacaklar, her saniye değişimle ölecek, hem de bütün vücudun ihtiyacını aynı anda bilecek, aynı anda güneşle, aynı anda havayla binlerce varlıkla olan ilişkileri ayarlayacak derecede sınırsız olacaklar.

Sonra görmedikleri halde görmeyi, duymadıkları halde duymayı, düşünmedikleri halde beyni oluşturacaklar.. Önünü göremeyen ayak parmağındaki hücreyle, hiçbir şey düşünemeyen gözdeki hücre bütün bu işleri vücudun düzenini gözeterek yapacak. Yani göremeyen görecek, düşünemeyen düşünecek, duyamayan duyacak vb. Görüldüğü gibi bütn bunlar imkânsız olduğu gibi varlıkların kendi kendine oluşması da imkânsızdır.

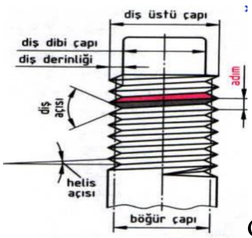
Bu örnekleri her düzenli varlık için kullanabiliriz… Görüldüğü gibi bu ifadelerden anladıklarımız çoğaltılabilir. Sıkıştırılmış birer örnek deposu olan bu deliller, kimbilir daha hangi felsefi ekolleri susturacak…

BAKTERİ MOTORUNU DA BAKTERİYİ DE ALLAH YARATTI

http://w3.haftasonu.com.tr/atlasdan/doga/08980/index.php

Resimdeki örnekte görüldüğü bakteri motoru bakteri istediği zaman çalışmakta, istediği zaman da durmaktadır. Dawkins'in tezi doğru olmuş olsaydı bu motorun, Bakteri'nin isteği rağmına her an hareket etmesi gerekirdi. Günümüzdeki motorların temel prensiplerinin milyarlaca yıl önce bilinmesine imkan olmadığına göre bütün parçalarıyla bu bakteri motoru İlim Sahibi, bilinçli, planlayıcı bir Yaratıcı'nın varlığını gösteren apaçık bir delildir. Gündemdeki organ nakillerini hatırlayalım. En son teknolojiye sahip günümüz hastanelerinde bile kol, bacak gibi nakilleri vücut kabul etmeyebilmekte, bu durum ilgili şahsın maalesef ki vefatıyla bile sonuçlanabilmektedir. Tabiatçıların iddiasına göre bu bakteriye sonradan eklenmiş böyle bir motorun bakteri vücuduyla bu denli uyum sağlaması imkansızdır. Üstelik böyle bir nakil olmuş olsa bile bu nakli yapacak ilim sahibi bir Doktorun, organ naklinin yapılacağı her türlü teknolojik aletler donanmış bir ortamın olması gerekirdi. Bu ameliyat sırasında bu vücuda eklenecek kamçı organının vücuda uyumunun bütün özellikleri bilinmeli, çıkacak sorunlara göre önlemler alınması gerekirdi. Üstelik en basit bir vida bile ekleneceği makinenin özelliklerine göre tasarlanmalı ve seçilmelidir ki oradan düşmesin ve o makinenin devamını sağlasın. Tabiatçıların çok basit göstermeye çalıştığı böyle bir olasılık bile ancak Allah'ın ilmi, planlayıcılığı, seçiciliği ve yaratıcılığıyla açıklanabilir.

Görüldüğü gibi vida bile bir mühendislik harikasıdır ve yapılması için ince bir plan, büyük bir ilim ve kudret gerekir. Kamçılı bakterilerin kamçılarında ise bu vidadan daha muhteşemdir.

Kamçılı bakterinin motor sisteminde işleyen kamçısının bu bakteriye sonradan yerleştiğini varsayalım. Bu durumda hem kamçıyı hem de bu kamçının ekleneceği yapıyı çok iyi bilen bir Usta'ya, Doktor'a ihtiyacımız vardır. Önce o vücudun bütün özelliklerine uyum sağlayacak bir kamçı yapacak, bu kamçının o vücuda, o vücudun da bu kamçıya uyacağını bütün detaylarıyla bilecek Yaratıcı olmadan o bakteri oluşamaz.

Üstelik o bakterinin düzeni sadece kendi yapısıyla alakalı değildir. bu kamçı o yapının kâinatın bütün parçalarıyla olan uyumu hesaplanarak oluşturulmalıdır. Aya gönderilecek bir astronotun kıyafetinin camında olan küçücük bir delik astronotun ölümüne sebep olabilir. Bunu bilen bilim adamları, mühendisler ayın atmosfer yapısına ve yer çekimi vb. özelliklerine göre bir elbise tasarlarlar ve onu yaparlar. Ayın atmosferini ve özelliklerini bilmeyen böyle bir tasarlamada bulunamaz. Bunun gibi o kamçının o vücuda uygun olmasının yanında içinde bulunduğu vücudun diğer bütün parçalarına, dokusuna, kanına, sinirlerine uygun olarak üretilmesi gerekmektedir.

Dişe yapılan implant uygulamalarını herkes bilir. O implant vidası vücudun yapısına uygun bir şekilde uzmanlar tarafından çok düşünülerek tasarlanmıştır. Uzmanlar vücut anatomisini bilen ve dikkate alan uzmanlardır. Gelişi güzel bir vidayı oraya taktığımızda hayati bedeli ağır olan olumsuz sonuçlarla karşılaşırız. İşte o kamçı da o bakteriye takılırken böyle bir dikkat gözetilmiştir. Bu özenin gözetildiği kamçının o vücuda uymasından ve milyonlarca yıldır bu uyumun başarıyla devam etmesinden anlaşılmaktadır. O minicik kamçı o biyolojik vücudun yaşadığı dış ortama da uygun olmalıdır. Dışarıdan alınan suya, güneş ışınlarına, karbondioksite, oksijene ve bütün dış etkenlere de uyumlu olmalıdır. Onu yapacak olan kimse, bütün bu uyumları gözetmek zorunda ve bütün bu uyum denklemlerini de çözmek zorundadır.

O kamçıcık, o vücuda ve dünyaya uygun olabilmesi için bütün kâinatı kuşatan kanunlara, Samanyolu galaksisindeki düzene, galaksilerin, yıldızların dünya üzerindeki dolaylı dolaysız etkilerine de uyumlu olmalıdır. Bu nedenle bütün kâinatı görüp gözetebilecek bir görüşü, ilmi, planı, kudreti olmayan birisi o kamçıcığı asla oluşturamaz. İşte bu nedenle o kamçıyı Allah'tan başka hiç kimse oluşturamaz. Zira bütün kâinatı eşzamanlı olarak eşsiz bir şekilde görüp gözeten, idare eden, ilmiyle her şeyi bilen ancak O'dur. Evrim teorisi bile ilk hücrenin yaratılışı hakkında söyleyecek herhangi bir söz bulamamakta, evrimin yaşam öncesi kâinat yapısını incelemek, araştırmak gibi bir konusu olmadığını itiraf eder. Kâinatın geneli hakkında söz söyleyemeyen bir fikir, o kamçıyı asla sahiplenemez. Çünkü bir tek kamçının olabilmesi için bütün bu kâinat gereklidir. Canlıları, organları sanki kâinattan yalıtılmışlar gibi ayrı ayrı alanlarda inceleme anlayışı evrim teorisinin tuzaklarından biridir. *Kâinat fabrikasının ürünü olan bir canlı kendi başına değil ancak bütün kâinatla açıklanabilir.*

İLK HÜCREYİ DE YARATAN ALLAHTIR

Öncelikle Dawkins'in T. Yanılgısı adlı kitabında geçen yaşamın başlangıcı ve yaşamla ilgili görüşlerini sıralayalım:

Karmaşık yaşamın evrimini izah etmek için yaşamın başlangıcında uyguladığımız istatiksel usavurumun (rastlantı hesabının) aynını uygulayamayız. İlk başlangıç aşırı derecede olağandışıdır ama evrim olağan dışı değildir. Kalıtımın ilk canlıda var olması aşırı olağandışıdır. Doğal seçilim başlangıç olarak şansa ihtiyaç duyar.

Kimyacılar yıllardan beri bilimsel çalışmalar yapmaktadırlar. Yakında yeni bir yaşam başlangıcını yeniden gerçekleştirdiklerini duyurabilirler. Ama bu yine de imkansız gibidir. Çünkü hayat zaten 1 kere gerçekleşmiştir.

Yaşamın oluşması milyarda bir olasılıkla mümkündür. Yaşam milyarlarca gezegenden birisinde oluşacaktır ki bu gezegen de dünyadır. (İnsani İlke) (Burada tesadüf örneğini kullanır)

Dawkins, dünya dışında başka yerlerde de zeki yaşamın var olduğunu düşünür.

Ökaryotik hücrenin başlangıcı hayatın başlangıcından daha zor ve olanak dışıdır. Bunu anlamak için de insani ilke (tesadüf) kullanılmalıdır.

Madem ki biz canlı ökaryotik ve bilinçli olarak burada bulunuyoruz, o halde bizim gezegenimiz bunu sağlayacak nadir bir gezegen olmalıdır.

Dawkins'in bu konudaki bütün temel görüşlerini sıraladık. Şimdi ise bu görüşlerin yanlışlığını ortaya koyalım. Yaşamın ilk başlangıcı olan hücrenin "tesadüfen" oluştuğunu açıkça kabul eden Dawkins, bu iddiasını da kâinatın muazzam büyüklüğüyle irtibatlandırıyor. İnsani Yasa dediği bir ilkeyi kullanarak, kâinatta milyarlarca galaksi olduğunu ve bütün bu galaksilerdeki milyarlarca güneş sistemindeki milyarlarca gezegenin sadece birisinde hayatın oluşmasının "milyarda bir" ihtimalle de olsa mümkün olduğunu dile getiriyor. Ama işte meselenin iç yüzünü detaylı bir şekilde düşünmediğinden tam da burada yanılıyor.

Aslında bir hücrenin kâinatın büyüklüğüne nispetle rastlantılarla oluşabilir olduğu şeklindeki "küçümseme" , rastlantının, kâinatın ve de hücrenin ne olduğunu bilmemeyi ele veren bir küçümsemedir. Dawkins sanki olağan bir şeyden bahseder gibi hayatın başlangıcını gurur duya duya tesadüfe verir. Çünkü onun derdi mantıklıca bir çözüm bulmak değil, Allah'ın sonsuz varlığının akliliği ve kesinliği karşısında saçma da olsa bir çıkış yolu bulabilme arayışıdır. "Denize düşen yılana sarılır" atasözü bu meseleyi çok güzel açıklar. Bediüzzaman da Dawkins gibi düşünenlere "sineklerin ısırmasından kaçıp yılanların ısırmasını kabul eder" ifadesiyle hitap eder. Yaşamın rastlantılarla başladığı kabulü, evrimin bir bilim ya da mantık eylemi olmadığını akılsız, cansız, kör, sağır, elsiz, ayaksız rastlantıların akıllı ve canlı varlıklar yaratabileceğini kabul eden çağdaş "paganist" bir inanış olduğunu ortaya koyuyor. Hatta evrimin rastlantılara "Yaratıcılık" verme inanışı Hindistan'da yaşayan Hinduların ineklere Tanrılık vermesinden bile daha saçmadır. Çünkü onlar iç yüzünü düşünmeden her bir atoma ve hücreye bir ilahın ilmini, kuşatıcılığını, seçiciliğini, merhametini, koruyuculuğunu

ve sınırsız özelliklerinin çoğunu vermektedirler. Demek ki evrimin ilahları hücreler adedincedir.

Tabiatçılara göre kâinatın ilk tohumu olan Big-Bang (Büyük Patlama) da tesadüfen ve rastlantı sonucu oluvermiştir. Tohum rastlantısal olduğu için kâinat ağacı da rastlantısal oluşmuş demektir. Tamamen rastlantılarla oluşan, rastlantılarla gelişen kainat ağacının bir meyvesi olan "hücre" de elbette rastlantısal olacaktır. Zaten Dawkins bu rastlantısallığa olan imanını kabul etmektedir.

Bir fikir düşünün ki hayatla ilgili her şeyi açıkladığını savunsun. Ancak yine bu düşünce mensupları o yaşamın tohumu olan ilk hücrenin "rastlantılarla" oluştuğunu iddia etsin. Ve bir ağaç düşünün ki tohumu rastlantısal olsun da kendisi rastlantısal olmasın! Ağaç tohum demektir aslında, tohum da ağaç... Tabiatçıların Evrim Ağacı dedikleri canlı çeşitliliği rastlantısal bir "hücre tohumundan" çıktığına göre, o ağacın tamamı da rastlantısal demektir. Çünkü tohumdaki plan ve DNA nasıl oluştuysa, o plan ve DNA'ya göre şekillenecek olan ağaç da o şekilde oluşmuş demektir. Tabiatçıların tabiattaki düzenli ve mükemmel oluşlara "rastlantı" diyememeleri bile bu tabiattaki düzeni kabul ettiklerini gösterir. bu düzeni kabul edenlerin elbette düzenleyici olan o Yüksek Şuuru da kabul etmeleri gerekmektedir.

Dawkins, evrimin küçük bir hücrenin oluşumuyla başladığını ve birikimli bir sistemle rastlantısız olarak devam ettiğini savunur. Halbuki hücrenin "kedi" yapısını oluşturana kadar katedeceği yolun her bir salisesi de tesadüfidir. O hücrenin kedi olasılık sıradağları zirvesine tırmanana kadar her bir saniyede ayrı bir tesadüf dağına tırmanması gerekmektedir. Çünkü oluşturulacak yeni biyolojik yapı milyarlarca ihtimal seçeneklerinden sadece birisi olacaktır. Bu seçimin ve planın ardından hücrelerin o seçilen yapıyı oluşturana kadar atacakları her adım da milyarlarca farklı ihtimal arasından seçilecektir. Daha sonra o yapının her bir düzenli parçasını oluşturacak her bir yapı için de ayrı ayrı milyarlarca seçenekten sadece birer tanesi seçilecektir. Daha sonra o seçilecek ihtimallerin her bir salisede kat edecekleri her mini adım kâinatı kuşatan milyarlar üstü milyarlarca ihtimallerle uyumlu olarak atılacaktır. Bu durum ise her saliseyi ve her zerreyi kuşatan imkan üstü imkansızlık şifrelerinin tesadüf üstü tesadüflerle çözülmesi demektir ki, buna göre rastlantısız olduğu iddia edilen evrimi kurtarmak için "rastlantısallık" mantıksızlığı bile yeterli olmayacaktır.

Bediüzzaman bu gerçeği kısa ve öz bir şekilde ortaya koyar:

"İşte, o zerrattan hangi zerreye bir nazar-ı hikmetle baksan göreceksin ki, basîrâne, muntazamâne, semîâne, alîmâne sevk olunan o zerreye, kör ittifak, kanunsuz tesadüf, sağır tabiat, şuursuz esbab hiç ona karışamaz.

İlk hücrenin tesadüfen oluşabilirliğine kâinatın muazzam büyüklüğünü delil gösteren Dawkins, eserlerindeki başka yerlerde kâinatın 6 temel düzen kanunu üzerine inşa edildiğini de itiraf etmektedir. Demek ki kâinat dünya gibi yaşam kaynağı narin bir gezegeni doğuracak düzenlerle ve ince ayarlarla ayarlanmıştır. Neticede bu dünya gezegeni ve bu gezegendeki hayat-bilinç kâinat ağacının lezzetli, güzel görünümlü ve mis kokulu birer meyvesi olarak ortaya çıkmıştır. Dünya bu kâinatın ağacının bir meyvesi olduğuna göre bu meyvenin de meyvesi olan "hayat ve şuur" aynı zamanda kâinat ağacının da tohumudur. Çünkü tohumda

ne varsa meyvede de o olacaktır. O halde bilinç ve hayat meyvesini netice veren bu kâinat yine bir şuur ve hayattan çıkmış olabilir.

Hayatın var olmasını netice veren bütün şartlar ve imkanlar bu şekilde oldukları için hayat ortaya çıkmıştır. Mesela Kâinatın "hidrojen" elementini doğurabilecek şekilde ayarlanması, evrenin düzenlerinin, güneşin şu andaki varlığını sağlayacak helyumu doğurması ve diğer hayatı destekleyen bütün elementlerin birer çiçek gibi kâinatın şu andaki düzeni sayesinde tüm kırlarında açmaları, kâinatın hayatı doğurmak üzere planlandığını göstermektedir. Hayatı destekleyen milyarlarca sebebin ve imkanın oluşumunu da bu örneklere kıyas edebilirsiniz.

Sonsuz kâinat seçeneklerinden dünyadaki şu hayatı ve şuuru doğurabilecek en mümkün kâinat seçeneğinin seçilmiş olması bile o Sonsuz Seçicinin varlığını açıkça göstermektedir. Demek ki kâinat böyle olmasaydı, hayat da, şuur da böyle olmayacaktı.

Hayatın ve şuurun oluşmasını sağlayan kâinatın bütün imkanları gibi kâinatın milyarlarca galaksiyi kuşatan **büyüklüğü de hayatı ve şuuru doğurmak için ayarlanmış bir büyüklüktür.** Yani kainatın diğer özellikleri olmasa, yaşam ve bilinç olamayacağı gibi, kâinatın bu muhteşem büyüklüğü de olmasaydı yaşam ve bilinç olamayacaktı. Kâinatın büyüklüğüne bakıp hayatın tesadüfen oluşmuş olabileceğini iddia etmek, 399 bin metrekarelik bir uçak fabrikasının devasa büyüklüğüne bakarak bu fabrikanın 70 m'lik bir uçağı tesadüfen oluşturduğunu iddia etmek gibidir. Hayat ve şuur ürünleri ise elbette o Boeing 747'den milyonlarca kat daha önemlidir. Çünkü böyle bir uçaktan bahsetmemiz bile kâinat fabrikasında üretilmiş olan hayat ve şuur meyveleri sayesinde olmuştur. Hatta o uçağın üretimi için bütün bu dünya da gereklidir. Çünkü o uçağın hammaddesi olacak metallerin bu dünyanın çeşitli kıtalarından, coğrafyalarından getirilmesi zorunludur. İşte dünyadaki o canlılar da, kendilerini oluşturan elementlerinden tutun da yaşamlarını sağlayan ışınlara, hayatlarını devam ettirmelerini netice veren gece gündüzden tutun da mevsimlere varana kadar bütün ihtiyaç duydukları kâinatın sınırsızlıklarına yayılmış sınırsız imkânlardan elde etmektedirler. Kâinat fabrikasının her bir karışı adeta seferber olmuş, kimisi fırın, kimisi değirmen, kimisi soğutucu vb. önemli görevler ifa ederek hayatı oluşturacak bütün unsurları üretmişlerdir. Elbette bu kâinatın her bir zerresi de o hayatı oluşturmak için gereklidir.

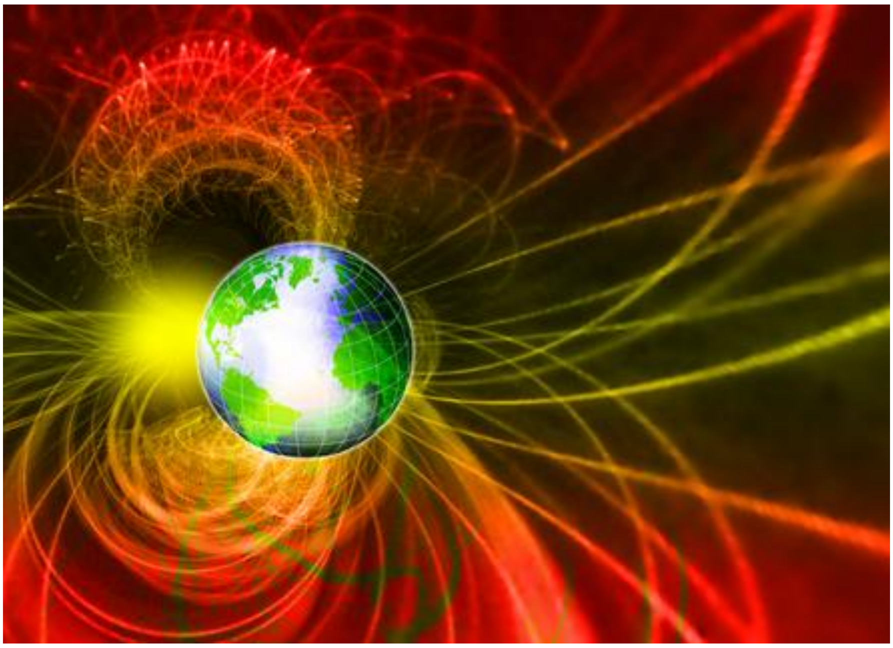
399bin m2'lik Everett adlı dünyanın en büyük uçak fabrikasının bir bölümü. Fabrika Amerika Seaatle'da…

http://www.ucusrotasi.com/dunyanin-en-buyuk-ucak-fabrikasi/

Bakın bilim adamları canlıların kâinat fabrikasının bir meyvesi olduğunu nasıl anlatıyorlar:

Vücudumuzdaki molibdenin çoğu, ayrıca stronsiyum, itriyum, baryum, lantan, seryum ve kurşunun tamamına yakını, yıldızımız Güneş'in atalarının içinde, yavaş süreçler sırasında oluşmuş. Güneş Sistemimiz de bu yıldızların küllerinden var olmuş ve bu elementler tüm canlılara yaşam vermiş.

http://insanveevren.wordpress.com/2011/05/21/yasamin-elementleri/

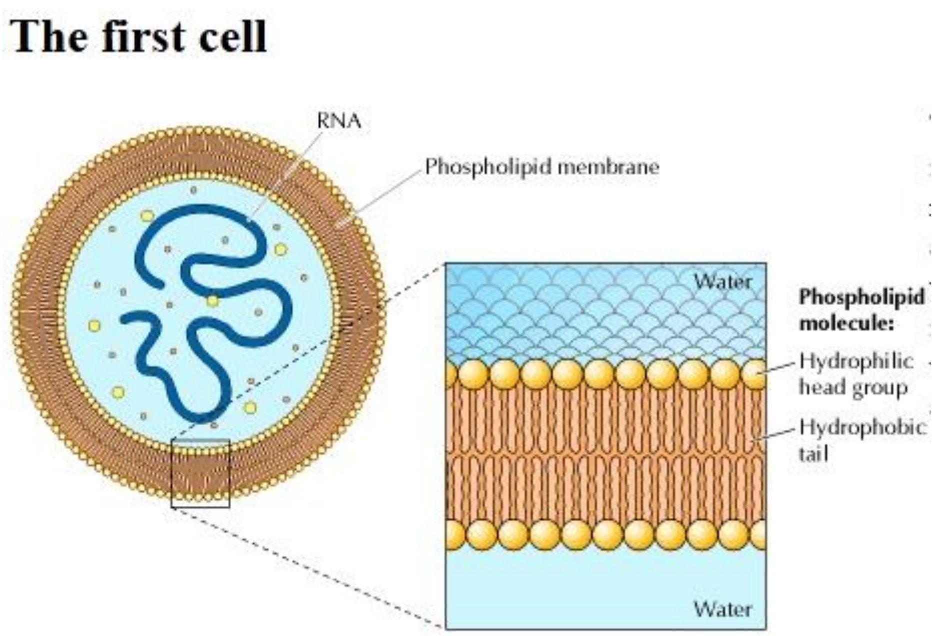
Kâinatın bütün parçaları hayatın oluşması için gerekli o yüzlerce elementi oluşturmak için birer fabrika gibi çalıştılar. O elementlerin oluşması için o kadar süre ve bu kadar büyüklük gerekiyordu çünkü. Hayatı doğuracak karbon, azot, oksijen, hidrojen, kalsiyum, demir vb. yüzlerce element olmasaydı ilk biyolojik hücre de olmayacaktı. Kâinatın büyüklüğü o hücrenin rastlantılarla oluştuğunun delili değil, aksine kâinat bu olduğu şekilde olmasaydı o hücrenin oluşamayacağının delilidir. Mesela kâinatın oluşumundaki füzyondaki (nükleer parçalanmadaki) şiddetli enerji miktarı çok düşük olsaydı mesela 0, 007 yerine 0, 006 olsaydı kâinat sadece hidrojenden ibaret olurdu ve başka bir element de oluşmazdı. 0, 008 olsaydı, hidrojensiz maddeler oluşurdu. Bu durumda hayat da oluşmazdı. Bütün bu örnekler ve milyarlarcası hayat ve şuur gibi nice neticeleri vermek için büyüklüğüyle, kurallarıyla böyle bir kâinat fabrikasından daha uygun bir seçeneğin olmadığını göstermektedir. Bu durumda kâinatın bu muhteşem büyüklüğünden hayatın çıkması, makineleriyle, parçalarıyla her bir bölümü "sonuç ürünün oluşmasını" destekleyen çok büyük bir fabrikadan "çikolata" gibi küçük bir ürünün çıkması gibidir. O küçük ürüne ve de fabrikanın büyüklüğüne bakıp bu çikolata bu fabrikadan tesadüfen oluşmuştur demek, fabrikadaki bütün o bilinçli, gerekli, önemli faaliyetleri inkar etmek demektir. Bu faaliyetler madem inkar edilemez, o halde o fabrikadaki o faaliyetler de o ürünü sonuç vermek için, Planlayıcı, Bilen, Yaşayan, Gören, Seçen, Gücü olan, Bilinçli Birisi tarafından yapılıyor demektir…

İLK HÜCRE TESADÜFÜN DEĞİL ALLAH'IN ESERİDİR

İlk hücreyi ilkel olarak adlandırmak ve kronolojik bir sıra takip ederek ilkel-ilkel olmayan canlılar ayrımını yapmak çok bencil bir davranış gibi geliyor bana. Çünkü kâinat bir şekilde başlayacaktır ve bütündeki düzeni doğuracak bu başlangıç hiçbir şekilde ilkel olarak adlandırılmayı hak etmez. Topkapı sarayının temellerinin atıldığı o ilk günü düşünelim… O temel atma eylemini nasıl ilkel olarak algılayabiliriz ki? Sonuçta muhteşem bir sarayın temeli atılmaktadır ve o süreç de sarayın kubbesinin yapılmasından daha önemsiz değildir, belki de daha önemlidir. Sarayı oluşturan bütün parçalar, o şekilde oldukları için saray böyle muhteşemdir. Bu nedenle o muhteşem sarayın herhangi bir parçasına asla ilkel diyemeyiz. Tabiatçılara, öncekilerin ilkel, sonrakilerin mükemmel olacağını düşündürten bakış açısı tamamen bir "yansıtma" örneğidir. İnsanın bilgiyi biriktirerek tekamül edebilmesini canlılara da uyarlamışlardır. Halbuki ilk canlı olan hücre, birikimle filan değil hayatı sağlayacak ve devam ettirecek bütün özellikleriyle birden oluşuvermiştir. Üstelik birikimle tekamül etme eylemi o hücrenin yaratılmasından 4,5 milyar sonra, bilinçli insanın yaratılmasıyla ortaya çıkmıştır. Çünkü birikimli bir ilmi ilerleme "bilincin" ürünüdür. Evrim bakış açısına göre ise bu ilk noktada bilinç yoktur. Hem o ilk hücre, bilincin değil, akılsız, hayatsız, kör, sağır tesadüflerin işidir, hem de oluşan bu hücrenin oluştuktan sonra da hiçbir bilinci yoktur. Bilincin olmadığı yerde ise ne ilim olur, ne birikim, ne de ilerlemek. Bilinci olmayan varlıklar ilerlemek hatta hayatlarını devam ettirmek için başka bilinçli bir varlığın ilmine muhtaçtırlar. Madem evrim teorisine göre orada da bir bilinçli ilerleme var, o zaman bu ilerlemenin de bilinçli biri tarafından sağlandığı öncelikle düşünülmeli değil midir? Biz ise ilk hücrenin de zaten ileri bir seviyede olduğunu ispat edeceğiz.

Öncelikle o hücrenin oluşumunun önemini anlamak için bir misal verelim. Dünya şartlarında en çok yolcu kapasitesi olan yolcu uçağı 900 kişiye yakın yolcu taşımaktadır. Bu uçağın 10 bin m. yükseklikteyken çok büyük bir patlamayla tamamen infilak ettiğini ve parçalarının müthiş bir hızla yere çakıldığını düşünelim. Böyle bir patlama sonrasında eski uçaktan daha mükemmel bir uçağın oluşma olasılığı düşünülemeyecek kadar imkansızdır. Bu patlama sonrasında bırakın hayatın oluşturacak bir tekamülün başlamasını, o uçağın içindeki hayat sahiplerinin bile artık yaşamadıklarına emin olabilirsiniz. Kâinatın başlangıcındaki o müthiş patlama ise şaşırtıcı bir şekilde, çok kısa bir an dilimi içinde eski uçaktan daha düzenli ve mükemmel bir uçağı oluşturdu. Üstelik hayatın olmadığı o an, hayatı ve şuuru doğuracak kanunlarla donatılmışçasına devamlı hayata uygun hale gelmek için ilerledi. Bu uçağın düşüşü öyle düzenli oldu ki, uçakta bir tek canlı izine rastlanmazken milyarlarca yıl süren bu ilerleyiş her an yeni bir düzeni doğurmakla kalmadı ilk canlı hücreyi yani hayatı da evrene hediye etti.

Evrimciler gibi tabiatçılık, materyalizm gibi felsefelerin etkisinde kalanlar maalesef bu müthiş kaza ve patlama sonrasında düzenli, canlı ve şuurlu meyvelerin oluşmasını tamamen tesadüflere, kendi kendineliğe vb. imkansız unsurlara bağladılar. İnsanlığın gerçekleri bulmasını da böylece imkansızlaştırdılar. Kainatın bu gizemli yönü ancak ve ancak bir Yaratıcıya imanla çözülebilirdi oysa. Bir yaratıcı vardı ve sonsuz ilmiyle her şeyi planlayarak kainatı bu şekilde yarattı ve her an yaratmaya devam ediyor. O halde biz de hücrenin sonsuz Yaratıcının mükemmel bir sanat ve hikmet eseri olduğunu bir kere daha anlayalım:

http://evolutioncell.com/

Bu en basite indirgenmiş ilk hücre modeli bile Canlı bir Bilinçli Varlığın eseri olabilir. Şimdi bunu ispat edeceğiz:

1-İlk hücre de en az çok hücreli bir omurga kadar canlıdır. Hayatın ne olduğunu, olmayan bilinçleriyle bilemeyecek olan cansız, akılsız, kör ve sağır "atomlar" böyle bir canlı hücreyi oluşturamazlar. Çünkü kesin bir kanundur ki, hayat ancak hayattan çıkabilir.

2- Dawkins, en gelişmiş teknolojik labarotuarlarda bazı kimyacıların "ilk hücrenin benzeri bir hücre" oluşturmaya çalıştıklarını, ancak bu hücreyi bulmalarının imkansız derecesinde zor olduğunu belirtir.

3- O laboratuarlarda çalışan kimyacılar öncelikle "akıllı" varlıklardır. Üstelik hücrenin ne olduğu konusunda "bilgileri" vardır. Yaptıkları deneylerde çeşitli elementleri diğer elementlerle istendik ve planlı bir şekilde etkileşime geçirirler. Daha sonra sonuçları gözlemlerler. Uygun olmayan yöntemleri eleyerek yeni yöntemler ve seçenekler belirlerler. Yani hücrenin oluşmasını sağlayacak yolları ve imkanları "seçmeye" çalışırlar. Faraza böyle bilinçli bir çalışma sonucunda canlı bir yapı ortaya çıkmış olsa bile, bu onların bilinç, plan ve seçmelerinin sonucudur. Bu durum bile "hücrenin" tesadüfen oluşamayacağını ancak bilinçli bir seçmeyle oluşacağını ispatlar. Üstelik hücreyi oluşturduk diyebilmeleri için bütün kâinat düzeneğini yeni baştan oluşturmaları gerekir. Bunu yapamayacaklarına göre ortaya çıkan o canlı yapı da bu kâinatın bir ürünü olacaktır. Çünkü güneş o haliyle oradadır, dünya dönmektedir vb. Halbuki zaten oluşmuş kâinatın, oluşmuş element ve parçacıklarını bilinçli seçim ve elemelerle birleştirip ayrıştırarak, varsa hücreyi oluşturacak o kanunu bulmaya çalışırlar. O kanunsa akılsız, hayatsız, sağır, kör tesadüflerin değil elbette bilinçli bir kanun koyucunun eseri olabilir.

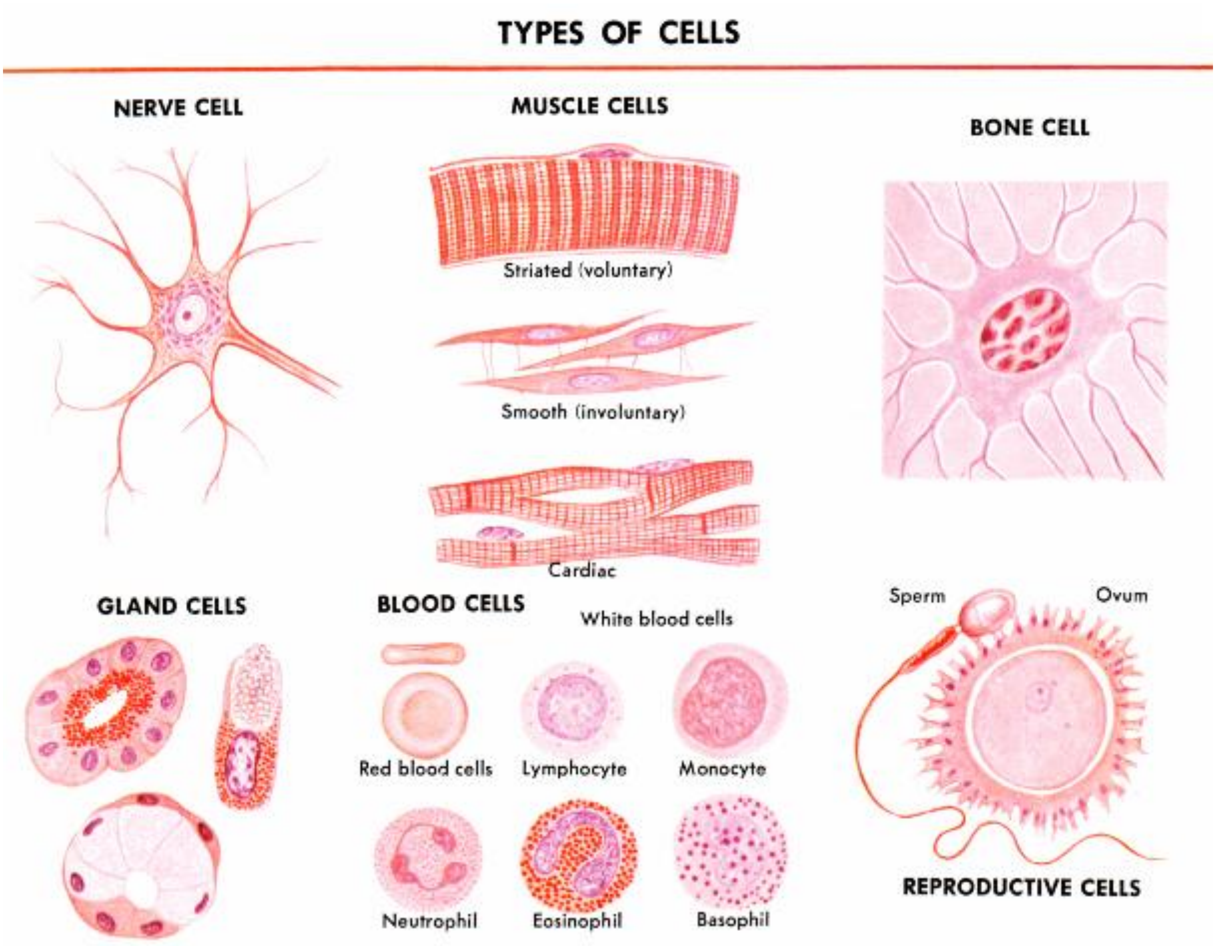
4-Ancak ilk hücreyi oluşturduğu iddia edilen “cansız atomlar” bilinçli birer kimyacı değillerdir. Akılları, hayatları, görmeleri, duymaları, planları, seçmeleri yoktur. Böyle varlıkların canlı bir hücre oluşturma gibi bir kaygısı ve amacı da olamaz. Olmayan bir amaç için laboratuarlarda deneyler de yapamazlar elbette.

5-Tabiatçılarca ilkel olarak belirtilen yaşamın başlangıcındaki kuvvetlere “hayat”, “bilinç”, “görme”, “duyma”, “plan,” “seçme” gibi özellikleri vermek, evrimin iddiasına göre milyarlarca yıl sonra oluşan bilinci tam da başlangıç noktasına getirmek demektir. Bu durum bile tesadüfçü evrimin sonu olur. Çünkü daha ilk başta “ilk hücreyi” oluşturacak bir hayat, bilinç, görme, duyma, plan ve seçme izi var demektir. Bu durum da bilincin tabiatın değil, tabiatın bilincin eseri olduğunu kanıtlar.

6- Sonsuz Maymun Teoremi olarak adlandırılan teoreme göre tüm evren ezelden beri maymunlarla doldurulsa ve bu maymunlar da bilgisayarın tuşlarına rastgele basarak “Hamlet” gibi anlamlı bir metni oluşturmaya çalışsalar, bu olayın gerçekleşme olasılığı sıfırdır. “Tüm evren ezelden beri yazmakta olan maymunlarla doldurulsa bile *Hamlet* adlı yapıtın ortaya çıkma olasılığı $10^{183.800}$'de 1'den düşük olacaktır. Kittel ve Kroemer'ın deyişiyle "*Hamlet*'i yazma olasılığı, bir olayın işlemsel anlamı bağlamında, sıfırdır" ve maymunların bu işi eninde sonunda başaracaklarına ilişkin ifade "çok büyük sayılar hakkında yanlış sonuçlara varılmasına yol açmaktadır." Kâinatın parçaları maymunlar gibi canlı, zeki, taklitçi vb. özelliklere sahip olmadıklarına göre onların kâinattaki bütün olasılıklara uygun gelen tüm parçalarıyla anlamlı-canlı bir hücre oluşturma ihtimalleri $10^{183.800}$ den kat kat daha azdır. $10^{183.800}$ demek 10 sayısının yanına 183.800 sıfır eklemek demektir ki bu sayıyı yazmak hatta hayal etmek bile çok zordur. Bu ifade, kainat hiçbir şekilde canlı bir hücre oluşturamaz demektir. Demek ki bu olasılıksız Dawkins’in küçük gördüğü kadar küçük bir olasılıksız değildir. Sonsuz olan Allah ise “sonsuzluğuyla” bütün olasılıkları aynı eşitlikte kuşattığına göre onun için her ihtimal mümkündür.

Bu girişten sonra ilk hücrede görünen Hayatı, Bilinci, Merhameti, Koruyuculuğu, İlmi ve diğer özellikleri bir yazının karakter analizini yapar gibi tek tek okuyalım.

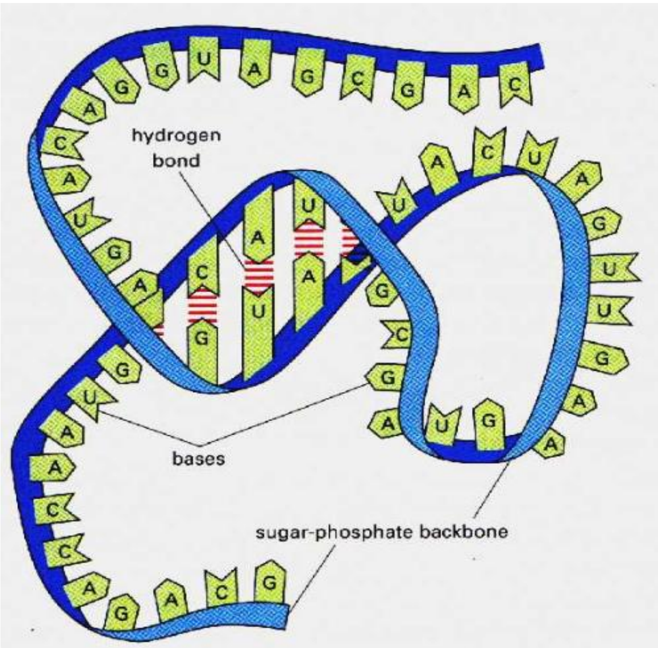
Aşağıda Allah’ın ilmini, sanatını gösteren çeşitli hücrelere ait resimleri görüyorsunuz:

http://www.arthursclipart.org/medical/humanbody/page_01.htm

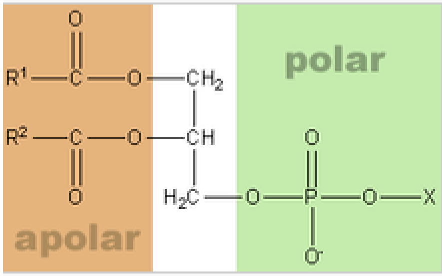
1- Tabiatçılara göre ilk hücre birden bire, cansız atomlardan ve elementlerden tesadüfen oluşuvermiştir. Ancak ilk hücre üzerinde "atomlarda" olmayan bazı duyguların izleri görünür. Suda var edilen bu hücre daha ilk oluşturulduğu an, varlığını devam ettirecek bir yapıda olmalıdır. Yoksa bir saniye bile yaşayamayacaktır. Bu hücrenin kritik yaşam sınırını geçebilmesi için "beslenebilmesi" gerekmektedir. Hücrenin böyle bir ihtiyacı olacağını elementler düşünemez. Çünkü cansız maddelerde bilinç olmadığı gibi merhamet de yoktur. Başka bir canlının hayatını devam ettirmesi için ona bilinçli bir şekilde yardım edemezler. Ancak ilk hücre, sanki içinde doğulan bol "karbondioksitli ve zehirli ortam" biliniyormuşçasına fotosentez yapabilecek özellikte oluşturuldu. Halbuki Tabiatçılar tarafından o hücrenin oluşturucusu olduğu iddia edilen akılsız, cansız, kör, sağır, duygusuz tesadüfler, elementler, atomlar dünyanın genel yapısını bilip hücreyi ona göre planlayıp, oluşturamazlar. Hücreyi yapan o anki dünya şartlarını, güneşin ışınlarının yapısını çok iyi bilen ve hücreyi bu şartlara rağmen yaşatmayı isteyen merhametli bir varlık olabilir. Böyle bir merhamet olmasaydı hayat oluşmadan biterdi.

2- Bu hücre, RNA olarak adlandırılan bir yapıyla birlikte oluşturulmuştu. RNA hücrenin soyunu devam ettirebilmesi için gerekli bir yapıydı. Riboz, asit, şeker, fosfat gibi parçaların sanatkârane bir şekilde birleştirilmesiyle oluşturulmuş bu RNA yapısı olmasaydı hücre soyunu devam ettiremeyecekti. RNA'da çeşitli şifrelerin bilinçli bir şekilde dizilimi gerçekleşiyordu. Yazının insanlar tarafından icadından 4,5 milyar yıl önce mükemmel bir kodlama sistemi oluşmuştu. Adenin (A), sitozin (C), guanin (G) veya urasil (U) baz harfleriyle yazılan muhteşem yazılar… Hiçbir anlamı ve gereği yokken, bilinçsiz, hayatsız, kör, sağır tesadüflerin ve elementlerin hücrenin varlığını "korumak" istemeleri düşünülemez. Hele bunun için adeta bir kimya laboratuarında en son imkanlarla çalışıyormuşçasına azotu, asitleri, şekeri ve fosfatı istendik sonucu verecek en mükemmel bir şekilde birleştiremezler. Demek ki bu hücreyi "korumak" isteyen bilinçli bir "koruyucu" bunun için en mükemmel seçim ve birleşimleri yaparak RNA gibi bir biyolojik hafızayı hücreye yerleştirmişti. Üstelik o "koruyucu" hücrenin maruz kalacağı dış şartları da bilen bir varlık olmalıydı. Çünkü bütün bu şartları öngörerek o mükemmel yapıyı oluşturmuştu.

3- Hücrenin etrafı "fosfobolid" denilen bir zarla kaplanmıştı. Fosfolipitler dört bileşenden oluşuyorlardı. Bir veya iki yağ asit grubu, negatif yüklü bir fosfat grubu, bir alkol grubu ve de bunları birbirine bağlayan bir omurga. Demek ki o zar da farklı maddelerin ince ayarlarla birleştirilmesiyle oluşmuştu. Bu yapılırken hücrenin genel yapısı gözetildiği gibi hücrenin dünya ve kâinatla ilişkisi de gözetilmişti. Üstelik bu hücre zarının "seçici geçirgenlik" yani bazı maddeleri hücreye alıp bazılarını almama gibi bir üstün özelliği de vardı. Molekülün polar kısmı suyla temasa meyilli, apolar kısmı ise sudan kaçınıyordu. Bir tek hücrede iki zıd özelliği böyle mükemmelce birleştirmek de tesadüfün işi olamazdı. Akılsız, hayatsız, kör ve sağır tesadüflerin ya da atomların hücrenin yararını düşünüp onun için iyi ya da kötü olan şeyleri seçme

yeteneği olamazdı. Demek ki bu "zarı" bütün bu üstün özellikleriyle hücreye yerleştiren faydalıyı zararlıdan "seçebilen" bir varlıktı. Üstelik bu zarı oluşturan asitler, fosfatlar, alkol yapıları bir dantelin işlenişi gibi ince ayarlarla dokunmuştu. Bu yapılırken pek çok seçenekten en uygunu seçilmişti. Hücre zarına böyle bir özellik verilmemiş olsaydı hayat devam edemezdi. Demek ki hücre zarına bu özelliği veren hücrenin hayatının devam etmesini isteyen "seçici" bir varlıktı.

Fosfolipitlerin şematik gösterimi. R1 ve R2, yağ asil grupları; X, fosfolipidin tipini belirleyen bir alkol grubu. Molekülün polar kısmı suyla temasa eğilimlidir, apolar kısmı ise sudan kaçınır.

4- Bu hücre her şeyden önce canlıydı, hayat sahibiydi. Hayat ise kâinatın en muhteşem meyvesiydi. Çünkü hayat sayesinde hücre bütün kâinatla etkileşime geçebiliyordu. Çok zor şartlar altında hayatını devam ettirmesi ve bu hayatı gelecek kuşaklara ulaştırması da ayrı bir mükemmellikti. Elementlerden H2O (Su) gibi çeşitli cansız birleşimler bile tesadüfen oluşamazlardı. Bu elementleri olumlu neticeleri verecek şekilde bir planlayan, yaratan olmalıydı. Cansız bileşimleri doğurabilen cansız elementlerin ya da tesadüflerin hayatı doğurması ise imkansızdı. Taşların birleşerek canlanması gibi imkansız bir olaydı bu. Hayatı verecek olan, hayatı bilmeliydi ve hayat sahibi olmalıydı. Ölmek üzere olan bir hasta tıp biliminden zerre kadar haberi olmayan bir marangoz çırağı tarafından değil, alanında uzman bir deneyimli doktor tarafından tedavi edilebilirdi. Öyle de akılsız, hayatsız, sağır, kör tesadüfler bırakın hayatı, kendilerinin ne olduğunu bile bilmedikleri halde o hücreye hayatı veremezlerdi. O hücreye hayatı verecek olan hayatı bilen ve bu hayatı bütün kâinatı gözeterek devam ettirebilecek bir "hayat" sahibi olmalıydı. O günden bugüne hayatın her bir karede ve anda devam ediyor oluşu bile bu hayat sahibi Yaratıcının ne güçlü bir "hayat kaynağı" olduğunun apaçık bir delilidir.

5- Şimdi sizlere ilk hücre ya da canlılarla ilgili yapılan olasılık hesaplarındaki en büyük yanılgıyı ortaya koyacağım. Bütün istatiski hesaplamalar hücrenin asit, şeker, karbon, fosfat vb. maddi yapısının ve moleküllerinin hangi olasılıkla bu düzenlerini doğuracak şekilde dizilebileceğini ortaya koymak için yapılmaktadır. Bu maddeler kâinatın geniş tarlalarına birer tohum gibi serpiştirilmiştir. Var olan bu maddelerin bu ince ayar ve düzenle kendi kendilerine, tesadüfen bir araya gelmeleri elbette akıl, akıl, hayat, plan, seçme gibi bilinç gibi şuuri ve hayati özellikleri düşündüğümüzde imkansız üstü imkansızdır. İstatistik hesaplarına göre böyle düzenli bir yapının oluşma ihtimali bile

kesinlikle "0"dır. Ama bizce bütün bu "ihtimalsizlikten" daha büyük bir ihtimalsizlik hücrede "hayatın" ve "hissedişin" oluşudur. Haydi diyelim o elementler kainatta bulunmaktadır ama ilk hayat var olana kadar cansız kâinatta hayatın ve hissedişin izine rastlayamayız. Yani hayat ve hissedişin o ilk hücrede oluşmasının ihtimalini hesaplayacak bir tek başka olumlu örnek bile kâinatta yoktur. Üstelik hayatın sayılarla ifade edilecek bilimsel bir formülü de yoktur. Bu yönüyle hayat, kâinatta var olan sebep sonuç ilişkisinin de dışındadır. Bu nedenle hayatın oluşumu daha çok "kuantum" fiziği gibi nedensellik bağına bağlı olmayan olguları inceleyen bilim dallarının ilgi alanına girer. Şimdi bu gerçeği anlamak için şöyle bilindik bir örnek verelim:

Atılan bir zarın 3 ten büyük gelme olasılığı nedir?

Çözüm; Uygun durumlar; U={4,5,6} Mümkün durumlar; M={1,2,3,4,5,6} $\Rightarrow$olasılık; $P = \frac{3}{6} = \frac{1}{2}$ olacaktır.

Görüldüğü gibi mümkün durumlar zar uzayının içindedir. Bunlardan bazıları doğru cevap olabilecektir ve olasılık hesapları da bunu hesaplar. Hücrenin varlığı bir olaydır. Ancak hücredeki "hayatın" hiçbir mümkün durumu yoktur. Çünkü kâinatın hiçbir yerinde "hayat" yoktur ve cansızlık aleminde hayatın olası olduğu düşünülemez. Böyle bir durumda ise sonuç imkansız üstü imkansızdır.

Mesela bir madeni paranın havaya atıldığında yazı mı tura mı geleceği de bir ihtimal hesabıdır. Elde yazı ve tura gibi iki mümkün durum vardır. Bu mümkün durumlardan birisi denk gelecektir ve ihtimal hesapları bunun olasılığını hesaplar. Hayatın ilk defa oluştuğu o anda ise kâinatın başka hiçbir yerinde hayat mümkün değildi. Yani "hayat", olasılığın hesaplanacağı kâinat uzayının herhangi bir elemanı değildir. Bu durumda hayatın oluşumunun herhangi bir olasılığı yoktur. Bu gerçek istatistik uzmanları tarafından şöyle ifade edilir:

Olasılık uzaylarının genel ölçü kuramsal tanımına göre bir olay, örnek uzay altkümelerinin belirli bir sigma-cebir elemanıdır. Bu tanıma göre, örnek uzayın σ-cebirin elemanı olmayan herhangi bir altkümesi bir olay oluşturmamakta ve bu nedenle herhangi bir olasılığa sahip bulunmamaktadır.

http://tr.wikipedia.org/wiki/Olay_%28olas%C4%B1l%C4%B1k_kuram%C4%B1%29

Hayat, kâinat uzayında mümkün olmayan bir durum olduğuna göre imkan üstü bir gerçeklik tarafından oluşturulmuş olabilir. Böyle bir gerçeklik ise sadece "sonsuz" olabilir. Sonsuz ise bütün imkanları kuşatır. Demek ki, "hayatı", "bilinci" sonsuz hayat ve ilim sahibi bir Allah'ın yarattığını kabul etmezsek rastlantılarla kesinlikle izah edemeyiz. Böyle bir izah yapılsa bile mantıki olmayacaktır. Hatta subjektif olasılık bile bu meselede anlamsızdır. Zira daha önce hayat benzeri bir şey oluşmamıştı ki ona göre subjektif ve inanca dayalı hesaplamalar yapalım. Hayat ancak hayat sahibi bir kaynaktan gelebilir ve kâinat hayat sahibi

değildir. Bu nedenle kâinat şartlarında hayatın oluşmasını izah edemeyiz. O halde hayatın hayat sahibi bir varlıktan geldiğini kabul etmekten başka da bir yolumuz yoktur. Çünkü hayat ancak o zaman mümkündür.

"YARATICIYI KİM YARATTI" SORUSUNA VERİLECEK CEVAP

Dawkins, kimi Yaradılışa inananlar tarafından verilmiş olan Boeing 747 örneğini bir "kısırdöngü" olarak kabul eder. O tam bir demegoji örneği göstererek şu soruyu sorar, uçağın bir tasarımcısı olmalıysa, tasarımcının tasarımcısı kimdir? Güya o, akla ve mantığa en uygun "Yaratıcı" inanışını bu soruya cevap bulamadığından kabul etmiyordur. Halbuki şu bir gerçek ki ben önümde durmakta olan şu bilgisayarın bir "yapıcısı ve tasarımcısı" olduğuna inanmak için o yapıcının kim olduğunu bilmeye ihtiyaç duymam. Ama şunu bilirim. Bu bilgisayar akıllı, bilinçli birisi tarafından tasarlanmıştır. Maalesef Dawkins, daha bu gerçeği itiraf edememektedir.

Bu aşamadan sonra ben örneğime Boeing 747 ile devam etmeyeceğim. Çünkü artık geliştirilen bir Türk uçağı da vardır ve bunun haklı gururuyla o uçakla örnek verebilirim. TUSAŞ tarafından geliştirilen Turna adlı ilk Türk uçağından bahsediyorum. Sanırım böyle güzel ve anlamlı bir çalışmayı takdir sadedinde ondan örnek vermeye devam edişimiz anlayışla karşılanır.

TUSAŞ tarafından geliştirilen ve denemeleri devam eden ilk Türk uçağı Turna

http://www.internethaber.com/ilk-turk-ucagi-turna-foto-galerisi-980-p3.htm

Resimde görülen uçağın bir planlayıcısı ve yapıcısı olduğunu anlamayan yoktur sanırım. Köklü bir geçmişi olan Türkiye'nin 2000'li yıllarda bir uçak geliştiriyor oluşu bile "uçak tasarlama ve yapmanın" çok kolay bir iş olmadığı, bunun için maddi imkanlara ve bilgiye ihtiyaç duyulduğunu ortaya koymaktadır. Öncelikle bu uçağı tasarlamak ve yapmak için bir "istek" olmalıdır. TDK sözlüğünde istek, "bir şeye duyulan arzu, şevk" anlamına gelir. İlk hücreyi ele alalım. Cansız atomların ve kâinatın bu ilk hücreyi oluşturma arzusunun olamayacağı açıktır. Bu isteğin ardından pek çok seçenek arasından nasıl bir uçağın tasarlanacağı, bu uçağın özelliklerinin ne olacağı ve bu uçağın nasıl yapılacağı konusunda bir "planlama"nın yapılması kaçınılmazdır. TDK sözlüğünde plan kelimesi "Bir işin, bir eserin gerçekleştirilmesi için uyulması tasarlanan düzen" olarak tanımlanmaktadır. Bu da diğer uçak ve uçak parçası seçeneklerini çok iyi bir şekilde "bilmeyi" gerektirir. Bilmek fiili ise elbette dikkatli bir "bilinci" gerektirecektir. Cansız atomların ilk hücreyi oluşturmak için bilinçli bir şekilde plan yapamayacakları çok açıktır.

Dawkins sırf bu açık gerçekleri kabul etmemek için bir mantık yanıltmacasına gider. "Turna" uçağını yapan bir Tasarımcı varsa, onu yapan Tasarımcıyı yapan da bir tasarımcı olmalıdır, diyerek hedefi saptırdığını düşünür. Birazdan bu meselenin istismarının bütün yollarını kapatacağız. Ancak öncelikle giriş sadedinde şunu söyleyelim. Tasarımcı demek, bilinçli, planlı, seçimli eylemler yaparak o "Turna" uçağını bu düzeni ve mükemmelliğiyle oluşturan akıllı ve bilgi sahibi varlık demektir. Ben "Turna" uçağının tasarımcısı olan mühendislerin isimlerini, nerede ve ne zaman doğduklarını bilmek zorunda değilimdir ancak bir bilincin bu uçağı tasarladığını çok iyi bilirim. Üstelik Turna'nın bir tasarımcı tarafından üretildiğine inanmam için tasarımcısının künyesini bilmeme de gerek yoktur. Tasarlama ile tasarımcının varlık menşei apayrı konulardır. Tasarım kesin bir gerçekliktir. Turna da, Boeing 747 de akıllı, bilinçli, canlı ve alanlarında uzman tasarımcılar tarafından geliştirilmiştir. O tasarımcıların anne ya da babaları olup olmadığı, varsa da kimler olduğu "tasarım var mı?" sorusunun cevabını vermezler. Bilinçli bir tasarım var mı? sorusu sadece tasarımın varlığıyla irtibatlıdır ve onu sorar.

Ben bu soruyu önümdeki bilgisayar için sorduğumda akıl, mantık ve gerçekler, bu bilgisayarın bir tasarımcısı olduğu gerçeğini bana söyler. Bu bilgisayar kendi kendine, tesadüflerle ya da doğal yollarla oluşmamış, akıllı, bilinçli, bilgili uzmanlar tarafından "yapılmıştır." Bu gerçeğin olasılığının "kesinlik" derecesinde olduğunu anladıktan sonra, o "kesinliğin" mahiyetinin ne olduğunun, nereden geldiğinin hiçbir önemi yoktur. Üstelik kesinlik derecesinde o bilinçli tasarımcının varlığı ortaya konulduğuna göre, Boeing 747'yi oluşturanların nereli olduklarını ya da nasıl oluştuklarını bilmemek, tasarımın yokluğu anlamına değil, tasarımı kabul etmek istemeyen evrimcinin hedef saptırmak istemesi anlamına gelir. Gösterilen bu yeni hedefin ise tasarımın varlığı ya da yokluğuyla hiçbir alakası yoktur. Çünkü o uçakta bir tasarım vardır ve bu tasarıyı yapan bir tasarlayıcı da mutlaka vardır.

1-Maaşımızı çekmek için 2 yaşındaki çocuğumuzla birlikte bir bankamatiğin önünde beklediğimizi farz edelim. Babasının/annesinin bankamatikten rahatça parayı aldığını gören çocuk bu makinenin para verme gibi bir özelliği olduğunu düşünür. Bankamatiği kim tasarlamış, hangi şifreler çevrilmiş, o parayı oraya kim koymuş, babası/annesi bu parayı kazanmak için ne kadar çalışmış, çocuk bunları düşünmez. Gördüğüne inanır sadece. İşte Tabiatçıların algı düzeyi de aynen bu çocuğunki gibidir. Bir farkla ki, onlar Yaratıcıyı kabul etmemek için bilinçli olarak böyle bir algıya kendilerini mahkum ederler. Halbuki o makine bilinçli bir varlık tarafından düşünülmüş, planlanmış ve tüm özellikleriyle birlikte yapılmıştır. O para da oraya bilinçli bir varlık tarafından sayılarak konulmuştur. Verilen para da hesaplı bir şekilde verilmektedir. Bütün bu kesin gerçekleri anladıktan sonra, o makineyi düşünenin, planlayanın, yapanın ve o parayı oraya koyanın kim olduğunu, nerede ve ne zaman doğduğunu, o bilinç sahibinin gözünün, saçının rengini ya da boyunu, huyunu bilmiyor oluşumuz, o var olan kesin gerçekliğe hiçbir zarar vermez. Bu özellikler tasarımcının varlığından "bağımsız olaylardır" Bildiğimiz gibi "bağımsız olay" demek, iki olaydan herhangi birinin gerçekleşmesi diğer olayın olma olasılığını değiştirmemesi demektir. Bankamatik vardır, onu yapan vardır ve o parayı oraya koyan vardır. Bu fiilleri yapanların nerede doğdukları, nasıl var oldukları gibi bu gerçekten bağımsız olan olaylar bu gerçeği asla etkilemez. Mesele bu kadar basittir.

2-Şunu iyi bilmeliyiz. Zaman ve mekan kavramları onları yaratanı asla kuşatmaz. Zaman yaratılmışlar için vardır ve görecelidir. Ekmek yapılan fırın, ustayı yapmaz. Daracık bir çerçeveye resim çizen bir ressam, o çerçevede yaşamaya mahkûm değildir. Vida, çivi, tutkal ve tahtalardan yapılmış bir sandalyenin şuurlu olduğunu varsayalım. O kendindeki özelliklerden yola çıkarak, yapıcısının zatını asla bilemez. Şayet Bilinci olsa ve kendi gerçekliğine göre yapıcısını anlamaya çalışsa, tasarımcısının tahta, çivi, vida, tutkal karışımı bir varlık olduğunu düşünecektir. Ama bu yanlış bir değerlendirme olacaktır. Çünkü onun ustası vida, tahta, tutkal ya da çivi değildir. Akıllı, şuurlu, gören, duyan, seçen, güçlü bir varlıktır. Böyle bir ustanın özellikleri ise sandalyenin zatından çok farklıdır. Bir an bilinçlense ve kendine bu gerçek anlatılsa, sandalye buna hemen inanamayabilir. Çünkü onun için var oluş, kesilmek, çivilenmek, tutkallanmak ve vidalanmaktan ibarettir. Çivilenmeyen, tutkallanmayan, kesilmeyen ve vidalanmayan bir varlığı var olarak bile algılamaz. Bizler de, zaman, mekan gibi sınırlar içinde olmamızdan yola çıkarak, Allah'a bir zaman ve mekan nispet edemeyiz. Kitabı yazan yazarın, aynen kitap gibi ciltli ve sınırlı sahifelerden oluşan bir zati varlığı olduğunu düşünemeyiz. Zaman sahifeli ve mekan ciltli varlıkları yaratan Allah da, yarattıkları gibi zaman ve mekanla sınırlı değildir. Sonsuzdur. Zamandan ve mekandan münezzehtir. Sonsuz ise, adı üstünde herhangi bir sayıyla başlamaz ve herhangi bir sayıyla bitmez.

3-Sonsuz Allah, her yönüyle sonsuzdur. İmkanları sonsuzdur, seçenekleri sonsuzdur, seçiciliği, ilmi, iradesi, kudreti, yaratıcılığı, görücülüğü, duyuculuğu ve bütün özellikleri sonsuzdur. Dawkins gibilerin kafalarındaki Orta Çağ kalıntısı Tanrı inanışı ile gerçek Allah inanışı arasında hiçbir alaka yoktur. Biz herhangi bir Allah'a değil, özellikleri belli olan bir tek Allah'a inanıyoruz. Bizim inandığımız Allah ise kesinlikle "sonsuz" bir Allah'tır. Kur'an-ı Kerim "o doğmamıştır, doğurmamıştır" hükmünü koyarak böyle "sonsuz" bir Allah'a inanmamızı istemiştir. Dawkins gibi Tanrı Tanımazlarsa, Tanrı yok derken aslında "putsu", "yarı Tanrı-yarı insan" bir varlığı yok saymaktadırlar. Çünkü verdikleri örnekler ancak Antik Yunan'ın Tanrı ve Tanrıçalarına hitap eder gibidir. Bu durumsa, Amerika'daki Başkanlık sistemini eleştirmek için Afrika'daki feodal bir yapıyı eleştirmeye benzer. Bu eleştiriyle kendilerini avuturlar. Ancak hakikate zerre kadar yaklaşamamışlardır. Çünkü, Kur'an'ın Sonsuz Allah'ı onların örneklerinin sınırlarına girmez.

4-"Tasarımcıyı işaret ederek izah etmeye çalıştığınız varlık ne kadar olanak dışıysa, tasarımcısı da en az onun kadar olanak dışıdır." Dawkins bu sözlerle ancak paganist bir kabilenin putunu eleştirebilir. Halbuki Sonsuz olan Allah bu eleştirinin sonsuz derece sınırının dışındadır. Topu taca çıkarıp çizgi dışında oyuna devam edenler futbol oynuyor gözükseler de kendilerini kandırıyorlardır. Hatta "kırmızı" kartı yiyerek oyun dışı bile kalabilirler. Oyun sınırların içinde, oyunun kabul ettiği kurallarla oynanacaktır. Allah da anlaşılacaksa, hangi özellikleri varsa, o özelliklerle anlaşılacaktır. O madem sonsuzdur, o halde olasılık hesaplarında da onun "sonsuz" oluşu hesaba katılacaktır. Sonsuz olanın sınırları olmaz. Sınırlı olan da zaten sonsuz olamaz. Sınırı olmayan ise elbette birden fazla olamaz, tek olacaktır. Sınırları olmayan sonsuzun kenarı, köşesi, üstü, altı, dışı olmaz. Bu nedenle sonsuz her yeri ve her şeyi kuşatır. Sınırı olmayan sonsuzun başlangıcı da olmaz. Zamanla da mekanla da sınırlı

değildir. Bu nedenle sonsuzun başlangıcını sormak demek olan, "sonsuzu kim tasarladı" sorusu sonsuz anlamsız olur. Çünkü sonsuzun bir başlangıcı da, bir sonu da olamaz.

5- Allah "sonsuz" olduğuna göre sınırlı sayılarla ifade edilebilecek bütün ihtimal sayıları sonsuza göre mümkündür. Çünkü "sonsuz" bütün bu ihtimalleri de kuşatır. Bu nedenle "sonsuz" üzerinde olasılık hesabı yapılamaz. Çünkü olasılık, uygun durumların sayısının, mümkün durumların sayısına oranı demektir. Bu durumda $10^{9999999999}$ sayısı da, 10^{2} sayısı kadar sonsuz için mümkündür. Çünkü kaç sıfırlı olursa olsun bütün o ihtimal sayıları sonsuzun yanında aynı değerdedir.

6- Sonsuzun varlığı üzerine olasılık hesabı yapmak ise sonsuzun sınırı ya da dışı olmadığı için imkansızdır. Bir varlığın var olma ihtimali elbette ki o varlığın sayısal değerinden daha büyük sayısal değerlerle ifade edilecektir. Ancak sonsuzdan daha büyük bir sayı değeri yani "imkan" yoktur ve sonsuzun varlığı "mutlak" olduğu için üzerinde olasılık hesabı yapılamaz. Bu nedenle Dawkins'in Sonsuz Allah hakkında "ihtimal dışı" gibi ifadeler kullanması mantık açısından anlamsızdır. Bütün ihtimalleri kuşatan sınırsız bir "sonsuz" için ihtimal dışı diye bir "sınırlama" yapılamaz. İşte O bu nedenle Vacib'ul Vücud yani Varlığı Zorunlu olandır.

7- Bütün varlıklarda olduğu gibi evrenin de bir başlangıç noktası olmalıdır. Yoksa, sonsuza kadar devam eden sonsuz sayıda ilahların varlığını kabul etmemiz gerekir. Bu ise açık bir mantıksızlıktır. Sonsuz olmayan zaten ilah olamaz ve Sonsuz olansa başka bir Sonsuzu doğuramaz. Sonsuz tektir ve bölünmezdir. Başlangıcı ve sonu yoktur. Matematikte bir kuraldır ki, Sonsuz hangi sayıyla bölünse, çıkarılsa, toplansa ve çarpılsa da sonuç yine Sonsuzdur. Sonsuz+1, Sonsuz-1, SonsuzX1, Sonsuz/1 anlamsızdır. Sonsuzu 4 işlemin kurallarıyla tartmak imkansızdır. Allah'ı da zaman, mekan gibi boyutlarla sınırlandırmak imkansızdır. Çünkü o Sonsuz'dur. Sonsuz, bölünmeyle, çıkarmayla eksilmez, toplama ve çarpmayla da artmaz. Zaten En Üstün olandan daha üstün bir En Üstün olamaz. En Üstün, en üstün olduğuna göre onun zayıf ve aciz düşmesi de imkansızdır. Bu nedenle Sonsuz Olanı, onun başlangıcı olarak göstereceğimiz herhangi bir sayıdan çıkarmamız durumunda bile sonuç Sonsuz olacaktır.

8- Güneşin ısı ve ışığının başka gezegenlerden geldiğini iddia etmek, arabanın motorunu başka bir motorun, lokomotifi başka bir lokomotifin çektiğini düşünmek saçmalıktır. Araba sürücüsünün sürücüsünü kimse merak etmez. Yarışmada birinci olandan önce kimin birinci geldiğini sormayız mesela… O **birincidir** çünkü. Alfabenin ilk harfinden önceki harfi arasak da bulamayız. İlk canlı hücreden önce de canlı hücrenin olduğunu iddia etmek mantıksızlıktır. Çünkü o zaten **ilk hücredir**. **İlk hücreden daha ilk hücre olamaz.** Maddi alemdeki bazı varlıkların ve kavramların bile kendilerinden önceleri yokken, Allah'ın öncesinin olmayışını garip görmek mantıksızdır.

9- Allah'ı başka bir İlahın yarattığını düşünmek imkansızdır. Çünkü Allah dediğimizde Sonsuz bir Varlığı kastediyoruz. **Sonsuzluk Allah kavramının olmazsa olmazıdır**. Allah'ı sonlu bir varlık olarak kabul edip de, ona bir Yaratıcı isnat etmeye çalışanlar, Sonsuz olan Allah'tan değil, yaratılmış bir varlıktan bahsediyorlar demektir. Güreş karşılaşmasında Futbol kuralları geçerli değildir. Mobilyacı tarafından yapılmış koltuğa Usta denilmez. Yaratılmışların kuralları içine dahil olan bir varlığın da, bizim inandığımız Allah olması

imkansızdır. Dolayısıyla bu soru mantıksızdır. Üstelik, ezele kadar İlahlar tasavvur ettiğimizde, o ilahların sonlu olduğunu da tasavvur ediyoruz demektir. Çünkü sonraki ilahı yaratan önceki ilah, yok olmuş olmalıdır ki egemenliği sonrakine devredebilsin. Bu ise imkansızdır. Sonlu olmak, Sonsuzluğun zıddıdır. Bir ilahta iki zıddın aynı anda olması ise imkansızdır. Üstelik "en güçlü" olandan daha güçlü olamaz. Çünkü o en güçlüdür, en üstündür. En Üstün olan Sonsuz bir İlah'ın kendisinden daha Üstünü doğurması imkansızdır. **Bir kadın, babasını ya da annesini doğuramaz. Bir renk aynı anda hem kırmızı, hem de beyaz olamaz. Aynı anda karanlık, aynı anda aydınlık olamaz.** Sonsuz olanın ise aynı anda Sonlu olması mantıksal olarak imkansızdır.

10- Dördüncü maddede dile getirdiğim gibi, yaratılmış olanlar İlah olamazlar. **Çünkü her başlangıcı olanın sonu da vardır.** Evrendeki bütün yaratılmışlar için durum böyledir. Teselsülü kabul edip, ilahlardan ilahların doğduğunu iddia edenler de bir ilk noktada durmak zorundadırlar. O vehmedilen ilk ilahın ise bir başlangıcının olmayacağı açıktır. Bu durumda Başlangıcı Olmayan Ezeli bir İlah inancını onlar da kabul ediyorlar demektir. Bir mantık hatası olarak, o ezeli İlahın yarattıklarına da İlah diyorlar. Yaratılmış olanı İlah olarak adlandırmak onu İlah yapmaz. **Taş taştır, insan değildir. Onu insan olarak adlandırmakla, taşı insan yapmış olmayız.** İnsana benzer olarak yontulan bir taş bile insan değildir. Yaratılanın aynı zamanda, Sonsuz Bir İlah olması ise imkansız üstü imkansızdır. Eğer tevehhüm ettikleri ezele kadar giden, başlangıçsız bir Sonsuz İlahlar zinciriyse, o durumda imkansızlık derecesi Sonsuza yükselmiş olur. Bir tek ilahın ezeli olduğunu kabul etmeyip, Sonsuz sayıda ezeli İlahların varlığını kabul etmek saçmalık üstü saçmalıktır.

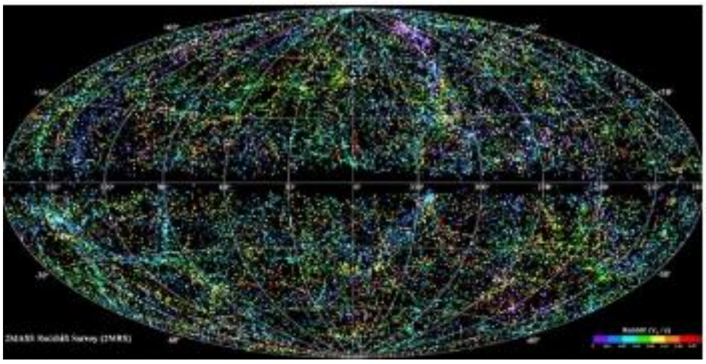
11- "Yaratıcıyı kim tasarladı?" sorusu, pek çok açıdan mantıksız ve saçmadır. Halbuki bu saçma soruyu soranlar "Yaratıcı' kavramına inanmayanlardır. Bu soruyu sorarak Allah'ın varlığını kabul etmektedirler aslında. Çünkü Allah'ın var olduğunu kabul etmeyenlerin bu soruyu sorması imkansızdır. Bir kalpte Allah'ın varlığı sabitse eğer, o halde böyle bir soru da saçma olacaktır. Çünkü inanılan Allah, Sonsuzdur. Başlangıcı olmaması yani Ezeli olması da inanılan Allah'ın en önemli özelliğidir. Kırmızı neden sarıdır? sorusu gibi saçma bir sorudur bu. Çünkü "Başlangıcı olmayan, ne zaman başlamıştır?" diye asla sorulamaz. Ya da "Birinci aydan önceki birinci ay nedir?" diye soramayız. Sıcak olan neden soğuktur? diyemeyiz… Sıcak sıcaktır, soğuk da soğuktur çünkü. Bizim inandığımız Allah zaten "başlangıcı olmayandır." Sonsuz ve Ezeli olmadığı iddia edilen İlah, bu inanca göre zaten Allah değildir.

12- Bu soruyu soran inançsızlar, bütün bu delilleri görüp de hala inanmıyorlarsa, onlara sorulacak soru şudur. İnanmadığınız Allah'ın asla olmayan imkansız Yaratıcısını bulmaya çalışacağınıza, varlıklarına bütün kalp ve aklınızla inandığınız evrendeki trilyarlarca düzenli varlığın Yaratıcısını neden araştırmıyorsunuz? İşte biz O'nun varlığını bulmuş olanlarız. Onun varlığını bulduğunuzda ise O'nun sonsuz ve ezeli olduğunu zaten idrak edeceksiniz. Siz evrendeki varlıkları kimin Yarattığını bile düşünemiyorsunuz. Eğer inananların kalbine bir şüphe vermeye çalışıyorsanız, bunda başarısız oldunuz. Şüpheler ancak sizin kalbinizde. Mantıksızlıktan doğan mantığınıza boşuna güveniyorsunuz. Çünkü mantıksızlık yine mantıksızlığı doğuracak. Bu yanlış mantıkla yapılsa yapılsa cerbeze yapılır. Kuzeyi güney, güneyi kuzey gösteren bozuk bir pusula ile hakikat rotasını bulmak imkansızdır. Güneye gittiğiniz halde insanları kuzeye gittiğinize ikna edebilirsiniz. Ama bu gerçek ve doğru bir

hüküm oluşturmaz. Çünkü "güneşe kar yağdı" diyenlerin bunu ispat etmesi gerekirdi. Sizin iddianız, en az bu kadar mantıksız ve saçma bir iddiadır. Bizse, bütün kuvvetli ve mantıklı delillerimizle haklılığımızın farkındayız ve bu hakikati de ispat ettik. Elhamdülillahi alel iman!

13- Allah'ın ezeliyetini inkar eden inançsızların büyük çoğunluğu, maddenin ezeli olduğunu kabul ediyorlar. Madde ise trilyarlarca atomun ve atom altı parçacıkların tamamına verilen addır. Bu trilyarlarca varlığın ezeli olduğunu akıllarına sığıştırıp, bir tek Sonsuz Allah'ın ezeli olduğunu kabul edemeyenlere, Allah'ın hidayet vermesini dilemekten başka bir şey yapamayız. Hatta Dawkins, maddeye verdiği ezeliyetin bir gereği olarak, kâinatın bir gün son bulacağı yönündeki bilimsel verileri eleştirir, kâinatın bir sonu olmadığına inandığını dile getirir. Aslında bu sözüyle kâinatı oluşturan her bir atoma da "İlahlık" vermiş olmaktadır ki bu mantıksızlığının farkında değildir. Bir tek Sonsuz İlahı kabul etmeyip, atomlar adedince "sonsuzu" kabul etmek atomlar sayısınca mantıksızlıklar içerir… İnşallah bir gün Dawkins gibi Tabiatçılar de bu hakikatleri görürler ve her yerde özellikleriyle ayan beyan olan Sonsuz İlim Sahibi Sonsuz Allah'ın varlığını idrak ederler.

KAİNATI YARATAN KİMSE, BİR TEK HÜCREYİ DE YARATAN ODUR

En güncel bilimsel bulgularla kâinat haritası…

Sözü burada Bediüzzaman'a bırakıyoruz:

Mâdem şu kâinat ve mevcudât var, içinde ef'âl ve icad (fiiller ve yaratma) var. Hem mâdem muntazam (düzenli) bir fiil fâilsiz (öznesiz) olmaz, mânidar bir kitap kâtipsiz olmaz, san'atlı bir nakış nakkaşsız olmaz. Elbette, şu kâinatı dolduran ef'âl-i hakîmânenin (hikmetli fiillerin) bir fâili ve yeryüzünün mevsim bemevsim tazelenen hayretfezâ nukuşlarının (hayret uyandıran bakışlarının), mânidar mektubâtının (mektuplarının) bir Kâtibi, bir Nakkaşı vardır.

Bir köy muhtarsız olmaz, bir iğne ustasız olmaz sahipsiz olamaz bir harf kâtipsiz (yazıcısız) olamaz; biliyorsun. Nasıl olur da, nihayet derecede muntazam (düzenli) şu kâinat Hâkimsiz olur? Zerreyi îcad eden (yaratan), yıldızın îcadından âciz kalamaz. "Bir zerreyi îcad etmek (yaratmak) için bütün kâinatı îcad edecek bir kudret-i gayr-i mütenâhî (sonsuz bir kudret) lâzımdır. Zîrâ, şu kitâb-ı kebîr-i kâinatın (kâinatın büyük kitabı) herbir harfinin, bâhusus zîhayat herbir harfinin herbir cümlesine müteveccih (yönelik) birer yüzü ve nâzir (bakar) birer gözü vardır.

"Sivrisineğin gözünü halk eden (yaratan), güneşi dahi o halk etmiştir.(yaratmıştır)" "Bir kelebeğin midesini tanzîm eden, Manzûme-i şemsi (güneş sistemini) dahi o tanzîm etmiştir."

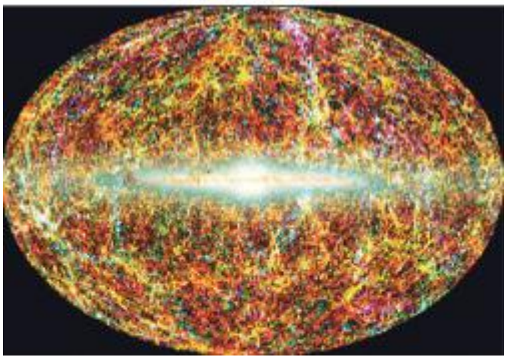
"Tabiat misâlî bir matbaadır (basılandır), tâbi (basıcı) değil; nakıştır, nakkaş değil; mistardır (cetvel), masdar (kaynak) değil; nizamdır, nâzım (düzenleyici) değil; kânundur, kudret değil; tanzim-i irâdiyedir (iradeye dayalı düzenlemedir), hakîkat-i hariciye (gerçekten var) değil."

"Kâinatı halk edemeyen (yaratamayan), bir zerreyi halk edemez. Bir zerreyi tam yerinde halk edip muntazam (düzenli) vazifeleriyle çalıştıran, yalnız kainatı halk eden zat olabilir."

Tabiat bir san'at-ı İlâhiyedir (ilahi sanattır), sâni (sanatlı yapıcı) olmaz. Bir kitab-ı Rabbânîdir (Rabbani bir kitaptır), kâtip (yazıcı) olmaz. Bir nakıştır, nakkaş olamaz. Bir defterdir, defterdar olmaz. Bir kanundur, kudret olmaz. Bir mistardır (cetveldir), masdar (kaynak) olmaz. Bir kabildir (kabul edicidir), münfail (yapılan) olur, fâil (yapıcı) olmaz. Bir nizamdır (düzendir), nâzım (düzenleyici) olamaz.(Bediüzzaman Said Nursi)

TESADÜFLER YAŞAM DOSTU OLABİLİR Mİ?

Dawkins T. Yanılgısı adlı kitabında dünyanın olduğu gibi tüm kâinatın da yaşam dostu olduğunu söyler. Ancak mesleklerine göre böyle bir iddiada bulunmaları imkansızdır. Bu durum da imanlarında hiç de hassas olmadıklarının apaçık bir kanıtıdır. Çünkü evrime göre kâinat, yaşam ve dost kavramları bir arada bulunamazlar. İnanmayanlara göre bütün kâinat tesadüflerin eseridir. Yaşam nedir onu bilmeyen bilinçsiz, cansız tesadüflerden ve atomlardan oluşmuş bir kâinatın yaşama dost olması düşünülemez. Hele sevmek, dost olmak, merhamet etmek gibi kavramlar akılsız, duygusuz, cansız kâinata ait bir özellik olamaz. Hayatı bilen hayat sahibidir. Hayatı koruyacak olan da bilinç ve duyguları olan bir varlıktır. Aslında Tabiatçılar bu gibi ifadeleriyle mesleklerinin zıddına olarak kainatta bir hayat, bilinç ve merhamet olduğunu itiraf ederler. Bize ise o bilincin, hayatın ve merhametin sahibinin kim olduğunu söylemek düşer. O bilinç İlim Sahibi bir Varlığa, o hayat Hayy ve Diri olana, o merhamet ve dostluk, Sonsuz Merhametli bir Rabbe aittir. Kâinatta görünen bu hayat ve dostluk, O'nun hayatının ve sevgisinin bir yansımasıdır. Aynalardaki yansımayı güneşin aslı sanmak ise büyük bir aldanmadır. Kâinat aynasında sonsuz sevgisini ve sonsuz hayatını gösteren o Yaratıcıya gönülden teslim olanlar, kainattaki sevgi ve hayatın kaynağı olan sonsuz bir hayata ve sonsuz bir mutluluğa kavuşacaklardır…

Astronomlar, 10 yıllık bir çalışmanın ardından 380 milyon ışık yılı kapsamındaki bilinen evrenin 3 boyutlu haritasını tamamlamayı başardı.

43 binden fazla galaksiyi katalogladıklarını söyleyen İngiltere'deki Portsmouth Üniversitesi'nden Karen Masters, "Bilinen evrene yeni bir bakış açısı kazandırdık." dedi.

http://www.risalehaber.com/news_detail.php?id=108539

KAİNATTAKİ KANUNLAR NEYİ GÖSTERİR?

Kainatta altı temel değişmez vardır. Buna göre bu ayarlar birazcık farklı olsaydı kainat farklılaşır ve yaşamı doğurmayacak şekle girerdi. Kainatı oluşturan atomların kütleleri ve yapıları hayatı oluşturmak için en elverişli durumdadır.

Kainatta yıldız füzyonlarıyla oluşmuş elementler olmasa, yaşam da olmazdı. Eğer füzyondaki şiddetli enerji miktarı çok düşükse mesela 0, 007 yerine 0, 006 ise evren sadece hidrojenden ibaret olurdu ve başka bir element de oluşmazdı. 0, 008 olsaydı, hidrojensiz maddeler oluşurdu. Bu durumda hayat da oluşmazdı.

Herhangi bir evrenin kanunları ve değişmezleri, tıpkı bizim evrenimizde olduğu gibi iç tüzüklerdir.

Yukarıda özet olarak verdiğimiz görüşler Yaratıcıya inanan birisine değil, evrime inanan Dawkins'e aittir. Görüldüğü gibi Dawkins, mesleğinin iç yüzünü düşünmeksizin kainattaki ince ayarı ve düzeni kabul etmektedir. Zaten Dawkins, kendi görüşleriyle tamamen çelişerek Yaratıcının varlığını kesin bir şekilde inkar edememektedir. Anglikan Kilisesi'nin başı Başpiskopos Rowan Williams ile Oxford Üniversitesi'nde yaptıkları tartışma sırasında Dawkins, "bir Yaratıcının olmadığı konusunda yüzde yüz emin olmadığını" söylemiştir. Belli ki kainattaki bu müthiş düzeni fark edişi onda derin etkiler bırakmıştır. Onun gibi ateist bir evrimcinin bile Yaratıcının yokluğu konusunda yüzde yüz emin olmayışı, Yaratıcının varlığının ne derece zahir olduğunu gösterir. O Sonsuz Güneşin kâinatı kuşatan ışınları o derece kuvvetlidir ki, "yaratıcı" kavramına en kör olan bir evrim inançlı bile bu ışığı sezebilmekte, o güneşi tamamen inkar edememektedir.

Kâinattaki kanunları "iç tüzüklere" benzeten Dawkins, nedense bu kanunların oluşturucusundan ve bu tüzüğün yazıcısından bahsedememektedir. Halbuki şu tabiat da kâinattaki cari kanunların bir fihristi gibidir. Oluşturucu değildir, aksine düzenli bir şekilde oluşturulmuştur. Bediüzzaman da kâinatın ve tabiatın birer kanun kitabı olduğunu kabul eder. Ancak o meseleye daha akli bakar. Bu kanun kitabı aslında bir kanun koyucuyu göstermektedir. Kanunlar kendilerini oluşturamazlar. Çünkü akılsız, cansız, kör, sağır kuvvetler ve tesadüfler bir ülkenin anayasasını yazamayacakları gibi, şu kâinatın ve tabiatın kanunlarını da oluşturamazlar. Bediüzzaman Dawkins gibi düşünen Tabiatçılara Mesnevi-yi Nuriye adlı eserinde şöyle seslenir:

S: Nedir şu tabiat, kavanin (kanunlar), kuva (kuvvetler) ki, onlarla kendilerini aldatıyorlar?
C: Tabiat, alem-i şehadet (görünen alem) denilen cesed-i hilkatin (yaratılış cesedinin) anasır ve azasının ef'alini (unsurlarının ve organlarının fiillerini) intizam ve rapt altına alan bir şeriat-ı kübra-yı İlahiyedir (ilahi büyük bir anayasadır) İşte şu şeriat-ı fıtriyedir ki (bu yaratılış kanunları ki), "sünnetullah" ve "tabiat" ile müsemmadır (isimlendirilir). Hilkat-i kainatta cari olan kavanin-i itibariyesinin (kainatın yaratılışında cari olan itibari kanunlarının) mecmü ve muhassalasından (toplamı ve özetinden) ibarettir. Kuva (Kuvvetler mesela yer çekimi) dedikleri şey, herbiri şu şeriatın (anayasanın) birer hükmüdür. Ve kavanin (kanunlar) dedikleri şey, herbiri şu şeriatın (kanunnamenin) birer meselesidir.
Halbuki tabiat misali bir matbaadır, tabi' (basıcı) değil; nakıştır, nakkaş değil; kabildir

(edilgendir), fail (etken) değil; mistardır (cetveldir), masdar (kaynak) değil; nizamdır, nazım (düzen koyucu) değil; kanundur, kudret değil; şeriat-ı iradiyedir (iradeli bir kanundur), hakikat-i hariciye (gerçek vücut sahibi) değil. Mesela, yirmi yaşında bir adam birden bire dünyaya gelse, hali bir yerde, muhteşem ve sanayi-i nefisenin (güzel sanatların) asarıyla müzeyyen (süslenmiş) bir saraya girse, hem farz etse, kat'iyen hariçten gelme hiçbir failin (yapıcının) eseri değil. Sonra içindeki eşya-yı muntazamaya (düzenli varlıklara) sebep ararken, tanziminin kavaninini (düzenin kanunlarını) cami bir kitap bulsa, onu makes-i şuur (bilincin yansıdığı ayna) olduğundan, bir fail, bir illet-i ıztırari (zorunlu bir sebep) kabul eder. İşte, Sani-i Zülcelalden tegafül (Yaratıcıyı unutmak) sebebiyle, böyle gayr-ı makul (akıl dışı), gayr-ı mülayim (uygun olmayan) bir illet-i ıztırari (zorunlu bir illet) olan tabiatla kendilerini aldatmışlar.

Görüldüğü gibi Bediüzzaman evrim, doğal seçilim gibi iman esasları olan "tabiat" mesleğinin içi yüzünü çok güzel okumuştur. Dawkins'in kitabından yüz yıl kadar önce tabiatçılık mesleğinin gideceği en uç noktayı bile görmüştür. Kâinatı bir "kanun kitabı" olarak gören Dawkins'e müthiş bir örnekle seslenmiş ve onu Allah'a imana davet etmiştir. Bu örneği şöyle özetleyelim:

Aklı başı yerinde, 20 yaşında bir insan birden bire güzel sanatlarla süslenmiş, muhteşem mimari örnekleriyle inşa edilmiş bir sarayın içinde kendini bulur.

O da Dawkins gibi saraydaki "düzenin", "güzelliklerin" ve "ince ayarların" farkındadır.

Ancak inançsızlığı gereği bu sarayın fâilinin görünmüyor oluşunu kabul edemez ve o bilinçli yapıcının sarayın içinde olduğunu düşünür. Onu aramaya başlar.

Derken bir o kâinatın düzenlerinin kanunlarını içeren bir kitap görür. Sadece o kitapta bir şuur yansıması gördüğünden o kanun kitabını o varlıkların yapıcısı ve zorunlu bir nedeni olarak düşünür.

Bu kanun kitabı da tabiat olmaktadır. Yaratıcıyı göremeyen tabiatçı, doğadaki bilinçlice yapılmış kanunları, hiç de bilinçli olmayan bu kitaba verir. Adeta anayasayı anayasa, tüzüğü tüzük yazmış demek gibi bir yanılgıdır bu.

Ya da bir ülkedeki düzeni anayasanın kendisi oluşturmuştur demek kadar saçma bir iddiada bulunur. Halbuki o anayasanın kendisi yüksek bir bilinç tarafından bu ülkedeki düzeni sağlamak için oluşturulmuştur.

Kainattaki ve tabiattaki bu kanunlar da Dawkins'in "tüzük" dediği o kitaba "şuurlu", "canlı", "güzelliği seven" bir Yaratıcı tarafından konulmuş olabilir.

Çünkü kanundurlar, oluşmuşturlar. Bilinçleri, hayatları, somut bir vücutları yoktur. O halde o kanun kitaplarının üstünde görünen bilinç ve hayat yansımaları, Sonsuz bir hayatın ve bilincin yansımaları olabilir.

ALLAH AYNI ZAMANDA (EŞ ZAMANLI OLARAK) HER YERDEDİR

Dawkins de Allah'ın varlığına inanmayan diğer Ateistler gibi Allah'ın her yerde hazır ve nâzır olduğu hakikatini anlayamaz. Bu düşüncesini özetle şöyle dile getirir:

Akıllı ve kudretli sonsuz bir Yaratıcının eşzamanlı olarak trilyarlarca elektronu her an yönetmesi ve idare etmesi basit değildir. Bu yaratıcı aynı zamanda trilyarlarca başka işi aynı zamanda yapacaktır. Bu imkansızdır.

Daha önceki yazılarımızda da ortaya koyduğumuz gibi Allah "sonsuzdur" Sonsuz içinse herhangi bir sınır koymak imkansızdır. Onun bizler gibi maddi bir varlığı olamaz. Çünkü kâinat da dahil bütün maddi varlıklar sınırlıdır. Trilyarlarca elektron da, galaksiler de, gezegenler de o "sonsuzun" kuşatıcılığı altındadır. Sonsuzun kuşatamayacağı hiçbir şey yoktur ki elektronlar, hücreler ya da gezegenler bunun dışında kalsınlar. Sonsuzun bütün özellikleri de sonsuzdur. Sonsuz görücü, sonsuz duyucu, sonsuz kudretli, sonsuz bilici, sonsuz merhametlidir. Sonsuzu ise zaman mekan gibi sınırlamalar durduramaz.

Kainatın tamamı mümkünler dairesinin içindedir ve Allah bütün bu dâireleri kuşatandır. Sonsuzluğuyla bütün imkanları kuşatan Allah için bütün kâinat tek bir imkan, tek bir varlık gibidir. Şu anda yazdığım her bir harfi ayrı bir yıldız, ayrı bir hücre, ayrı bir galaksi olarak düşünün. Ben on milyon sayfa yazmış olsam da, bir sayfa yazsam da "tümünü seç" komutuna bastığımda bütün o harfleri aynı anda seçebilirim. O yüz binlerce sayfadaki harflerin oluşturduğu paragrafları, hikayeleri, resimleri eş zamanlı olarak seçme imkanını sağlayan çok basit bir formüldür. O harflerin yerine elektronları, o paragrafların yerine gezegenleri, o resimlerin yerinde galaksileri koyalım. Tümünü seç yerine "tümünü Yarat", "tümünü yaşat", "tümünü yönet" vb. komutlarımız olsun. O Yaratıcı benzer bir kanunu kullanarak kainattaki her bir atom altı parçacığı aynı anda yaratırken, aynı anda galaksileri de yaratabilir. Ya da aynı anda "a", "b", "c" hücrelerini yönetirken eş zamanlı olarak "z", "y", "v" gezegenlerini de yönetir. Çünkü "tümünü yönetme" kanununu bütün varlıklarına aynı anda uygulamıştır. Aynen benim "tümünü seç" komutunu kullanarak milyonlarca sayfalık bir word dosyasının her bir ayrı harfini, resmini, anlamını eşzamanlı seçişim gibi.

Soru: Her bir varlığın ayrı bir arzusu, ihtiyacı, hareketi, amacı olacaktır ve bütün bunları eş zamanlı yönetmek, onlara karşılık vermek nasıl mümkün olacaktır?

Cevap: Aslında bu sorunun cevabı çok basittir. Onun sonsuz oluşu bütün imkanları kapsar demiştik. Bütün imkanlar sonsuzun kapsadığı sayılar olarak gösterilebileceğine göre şunun uçuşu, bunun yüzüşü, onun koşuşu, oradakinin koşarken düşünüşü, şunların farklı farklı ihtiyaçları da sınırlı sayılarla ifade edilecektir. Ne kadar çok hareket, düşünce, farklılık da olsa bunlar "sonsuz"un kuşatıcılığı altındadır. Düşüncenin, hayalin sonsuz olduğu söylemleri gibi ifadeler ise deyimleşmiş ifadelerdir. Bu ifadeler bizim gibi sonluların onların sınırlarını kuşatamayacağını anlatırlar. Dünyada insanlar sayısınca düşünce olup bütün bu düşünceler birbirinden sınırlarla ayrıldığına göre bütün o düşünceler de sonludur. Çünkü sonsuzun sınırı olmaz, o mutlak ve tek bir hakikattir. Sayılarla sınırlandırılan her şey sonludur. Herkesin de ayrı ayrı hayali olduğuna göre, bu gerçek dünyada insan sayısınca hayalin varlığını gösterir. Bu hayaller de tek bir hayal değildirler, sınırları olan, sayılarla ifade edilebilen ayrı ayrı pek

çok hayallerdir. O halde "sonsuz" diğer bütün sayılarla ifade edilen sınırlı imkanlar gibi bu imkanları da kuşatır. Bu imkanların tamamı yan yana sayılar şeklinde yazılsa ve karşımıza bir milyon sayfalık sıfırlardan oluşan bir sayı bile çıksa, bu farazi sayı da sınırlı olacağından sonsuzun kuşatıcılığı altındadır. Çünkü o sayı ne kadar çok sıfırlı da olsa bir artabilir ya da bir eksilebilir. Sonsuz ise sonsuzdur, artmaz, eksilmez, mutlaktır. Başka sonsuz olamayacağına göre "sonsuz" tektir. Bu teklik sayısal bir teklik değil, sonsuzun bütün sınırları kuşatan tek hakikat olduğunu anlatan bir tekliktir.

Meseleyi daha da akla yaklaştırmak için bir örnek daha verelim. Bir internet sitesinin yüz bin seçenekten oluşan anasayfasına aynı anda 10 milyon kişi girebilir. Aynı anda bu anasayfada olan 10 milyon kişi de diğer bütün online olanlar gibi bir tek sayfaya sahiptir. 10 milyon kişi de eş zamanlı olarak farklı farklı seçenekleri işaretleyebilirler. Aynı anda yüz bin seçeneğin her biri defalarca tıklanmış olabilir. Böylece o internet sayfası on milyon kişinin isteklerine de eşzamanlı olarak cevap vermiş olur. Bu yüz bin seçeneğin içinde yürümek, uçmak, dönmek, atlamak, yüzmek, yaratılmak, kalp atışı, elektron, Dawkins, Oğuz gibi seçenekler de olsun. Her biri farklı farklı olan bu seçeneklerin her birini aynı anda 10 milyon kişinin tıkladığını varsayalım. Bu durumda o bir tek sayfa 10 milyon kişinin her birinin yürümek, yüzmek, konuşmak, düşünmek, dua etmek gibi yüz binlerce seçeneğine de cevap vermiş olmayacak mıdır? Bu hadiseye sebep olan temel kuralın formülleri elimizde olduğuna göre kapasitenin gücüne göre, seçenek sayısı milyonlara çıkartılabileceği gibi bu seçenekleri seçenlerin sayısı milyarlara yükseltilebilir. Aynı anda milyarlarca insan milyonlarca farklı seçeneği seçebilir. Yani bir tek internet sayfası aynı anda milyarlarca insanın milyonlarca farklı isteğine cevap verebilir.

Haydi bu örnek de yetmedi derseniz başka bir örnek daha verelim. Bütün dünyadaki elektriğin bir tek merkezden dünyaya yayıldığını varsayalım. Elektrik akımı yeryüzündeki iki milyar konutun her birine akımın hızı nisbetince eş zamanlı olarak gider. Her evde çalışmakta olan yüzlerce farklı elektronik aletin, çeşit çeşit lambaların olduğunu var sayalım. Aynı elektrik her bir evdeki bu farklı farklı aletleri de aynı anda çalıştırabilir. O farklı milyarlarca evdeki yüz milyarlarca aletin eş zamanlı olarak aynı elektrik kaynağı tarafından çalıştırılıyor oluşu ne kadar akla yatkınsa, elektrik akımı, internet bağlantıları gibi sınırlı olmayan Sonsuz Allah'ın da her bir varlıkta aynı anda trilyarlarca farklı işi yapması o örneklerden daha aklidir.

Bediüzzaman'ın pek çok eserinde verdiği güneş misali ise bu konuda en tatmin edici delillerdendir. Yerkürenin her tarafının çeşitli şekillerdeki, renklerdeki ve büyüklüklerdeki cam ya da ayna parçalarıyla kaplı olduğunu düşünelim. Bu durumda güneşin ışınları onların kabiliyetlerine göre bütün bu ayna parçalarında eş zamanlı olarak yansıyacaktır. Güneşin altı rengi de aynı anda bütün o aynaların kabiliyetlerine göre kendini gösterecektir. Şimdi güneşin yedi rengi yerine örnek olsun diye biz Allah'ın kimi sıfatlarını koyalım:

Kırmızı= Yaratma, Turuncu= Rızık verme, Sarı= Yönetme, Yeşil=Yaşatma, Mavi=Görme, Lacivert= Duyma, Mor= İlim olsun…

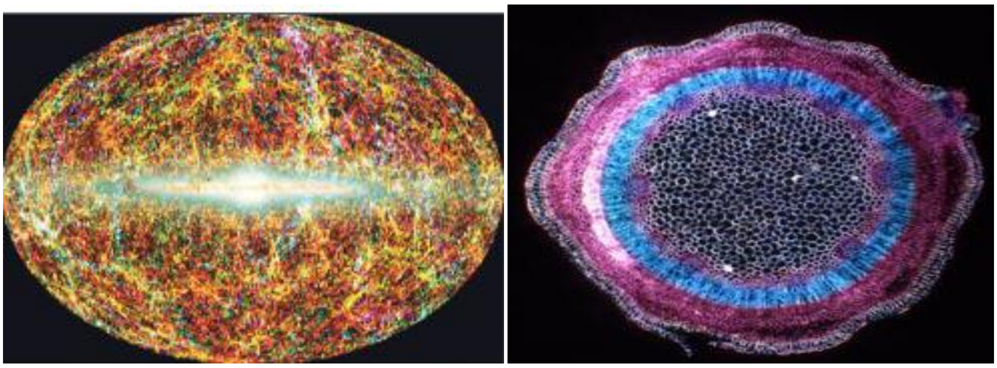
Yer yüzündeki boyutları farklı bütün o cam parçalarında farklı farklı yansıyan bu yedi renk gibi, Allah da sıfatlarıyla eş zamanlı olarak tüm varlıklarını kuşatmaktadır. Onun sonsuz ve bölüntüsüz sıfatlarının kuşatıcılığından ne bir elektron, ne bir hücre, ne de bir galaksi

kaçabilir. Aynı anda trilyarlarca varlığın her birini onların kendi planlanmış özelliklerine yaratır, yaşatır, görür, duyar, yönetir, doyurur, vb… Binlerce ismi de eşzamanlı olarak her bir atoma ayrı ayrı yansır. Her bir ayna parçasında ayrı bir güneş göründüğü gibi, her bir ayrı varlık da "Allah bizim her birimizle ayrı ayrı ilgileniyor" diyebilir. Prizma şeklindeki cam parçalarında, gökkuşaklarında yedi rengin birden görünüşü gibi Allah bütün isimleri de milyarlarca varlıkta eşzamanlı olarak yansıyabilir. Üstelik bütün bu verdiğimiz sonlu ve sınırlı örneklerdir. O ise zaten "sonsuz" olduğu için zati ve mutlak bir özelliği olarak aynı anda her mekanda hazır ve nazır olabilir. Bu misalleri sadece bu yüksek hakikati anlamak, aklımıza yakınlaştırmak için kullanıyoruz.

http://www.dinamikenerji.com.tr/gunesenerjisi.asp

Bütün kâinattaki varlıkların kabiliyetlerinin de birer ayna olduğunu düşünelim. Güneşin bir tek aynaya yansımasıyla büyük bir okyanusa yansıması güneşe hiçbir eksiklik vermeyeceği gibi Allah'ın da isimleriyle bir tek atoma yansımasıyla tüm kâinata yansıması arasında hiçbir kanuni fark olmayacaktır.

http://www.nature.com/news/2008/191208/full/news.2008.1324.html

Yukarıda kainatın en son bilimsel verilere göre oluşturulmuş haritası ile bir hücre resmini görmektesiniz. Hücreyi 1 sayısıyla ifade edelim. Kâinatı da 10^{88} sayısıyla ifade edilen evrendeki "atom miktarıyla" belirtelim. 1 sayısının da, 10^{88} sayısının da sonsuz yanında değeri eşittir. Yani sonsuz Allah, bütün kâinatı bir tek hücre gibi kuşatır, görür, bilir, yaratır, yönetir vb…

Matematikte kullanılan "sonsuz" sıfatı da Allah'ın sonsuzluğunu anlamakta bize örnekler verebilir. Elbette matematikteki sonsuzluk "durmadan büyüyen" bir sayıyı da ifade eder. Bu kavramın ilgili anlamını Allah için kullanamayız. Ama Allah'ın sonsuzluğunu anlamada bir teşbih olmak üzere bu matematiksel kavramdan yararlanabiliriz.

∞ = Sonsuz

$\infty + 1 = \infty$

$\infty - 1 = \infty$

$\infty + \infty = \infty$

$\infty /2 = \infty$

$2 \times \infty = \infty$

Yukarıda görüldüğü gibi sonsuz ile toplanan, çıkarılan, çarpılan, bölünen hangi sayı olursa olsun sonuç yine sonsuzdur. Bütün o sayıları istatiski rakamlar, olasılık oranları ya da evrendeki varlık sayıları olarak düşündüğümüzü var sayalım. Demek ki sonsuz bütün o ihtimalleri de kapsayacaktır. Bu durumda bu örnekten yola çıkarak şunu diyebiliriz. Sonsuz Allah için 1 tek hücreyi yaratmakla bütün kâinatın atomlarını yaratmak arasında hiçbir zorluk farkı olamaz. Çünkü bütün o seçenekler sınırlı olduklarına göre "sonsuzun" sınırsızlığı içindedirler. Yine bu sır gereği "sonsuz" 1 tek hücreyi de, bütün galaksileri de aynı anda kuşatır.

BEDİÜZZAMAN'IN EŞ ZAMANLILIK DELİLLERİ

Dawkins'in aklına sığıştıramadığı "eşzamanlılık" hakikatini Bediüzzaman inkar edilemeyecek mantıki delillerle ispat eder. Bediüzzaman, Kudret'in basit, sonsuz ve zata ait olduğunu, bu sebeple de bölünmeden, parçalanmadan bütün varlıkları kuşatabileceğini Altı Kanun örneği ile ortaya koyar. Biz de bu kanunları sıralayıp açıklamalarını yaparak Allah'ın eşzamanlı olarak her yerde hazır ve nâzır olduğunu örneklerle anlatalım:

1-Şeffafiyet Kanunu (Transparency Law)

Şemsin feyz-i tecellîsi olan timsali ve aksi (Güneşin yansıması olan görüntüsü), denizin yüzünde ve denizin her bir katresinde (damlasında) aynı hüviyeti gösterir. Eğer küre-i arz (yer küre), perdesiz güneşe karşı muhtelif cam parçalarından mürekkeb olsa (oluşsa); Şemsin aksi, her bir parçada ve bütün zemin yüzünde müzahametsiz (zahmetsiz), tecezzisiz (bölünmeden), tenakussuz (eksiksiz) bir olur. Eğer faraza şems (güneş), fâil-i muhtar (seçim yapabilen bir yapıcı) olsa idi ve feyz-i ziyasını, timsâl-i aksini (görüntüsünün yansımalarını) iradesiyle verse idi; bütün zemin yüzüne verdiği feyzi (yansıması), bir zerreye verdiği feyzden daha ağır olamazdı.

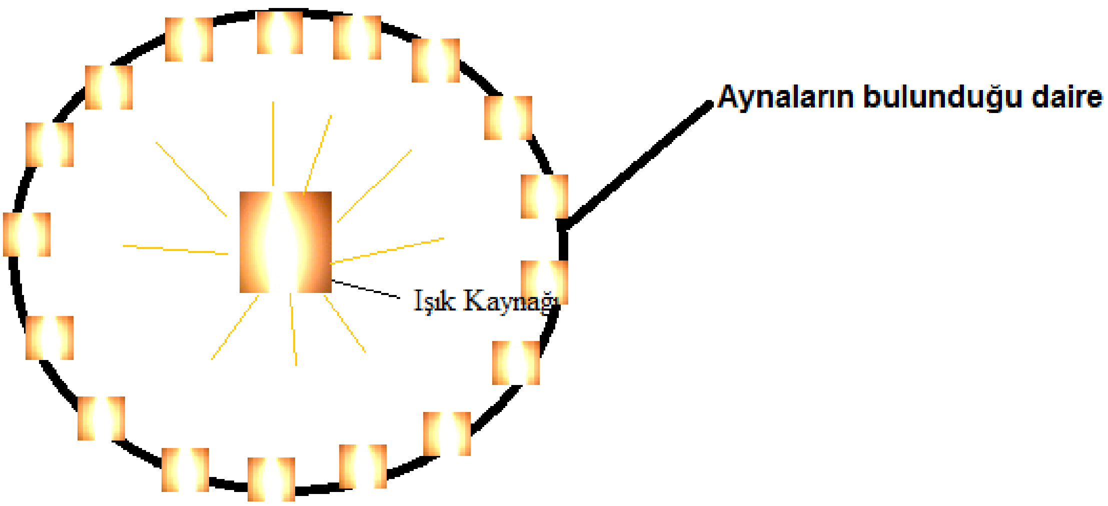
http://firatkazova.blogspot.com/p/fotograflar.html (GÜNEŞİN DENİZDE YANSIMASI)

http://www.fotokritik.com/266628/damlada-isik (GÜNEŞİN DAMLADA YANSIMASI)

2-Mukabele Kanunu (Mutuality Law)

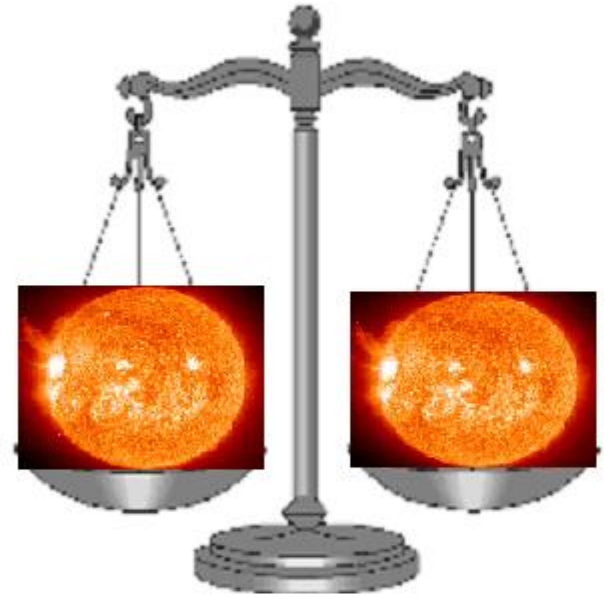
Zîhayat (canlı) ferdlerden (yâni insanlardan) terekküb eden (oluşan) bir daire-i azîmenin nokta-i merkeziyesindeki (büyük bir dairenin merkez noktasındaki) ferdin elinde bir mum ve daire-i muhitteki (sınır dairedeki) ferdlerin ellerinde de birer âyine farzedilse; nokta-i merkeziyenin (merkez noktasının) muhit (sınırdaki) aynalarına verdiği feyiz ve cilve-i aks (yansıma), müzahametsiz (zahmetsiz), tecezzisiz (bölünmeden), tenakussuz (noksansız), nisbeti (oranı) birdir.

Merkezdeki kaynaktan yayılan ışık, tüm özellikleriyle dairenin sınırlarındaki binlerce aynaya eşzamanlı olarak yansıyabilir.

3- Muvazene Kanunu(Balance Law)

Hakikî ve hassas ve çok büyük bir mizan bulunsa; iki gözünde iki güneş veya iki yıldız veya iki dağ veya iki yumurta veya iki zerre herhangisi bulunursa bulunsun, sarf olunacak aynı kuvvet ile o hassas azîm (büyük) terazinin bir gözü göğe, biri zemine inebilir.

4-İntizam Kanunu (Regularity Law)

En azîm bir gemi, en küçük bir oyuncak gibi çevrilebilir.

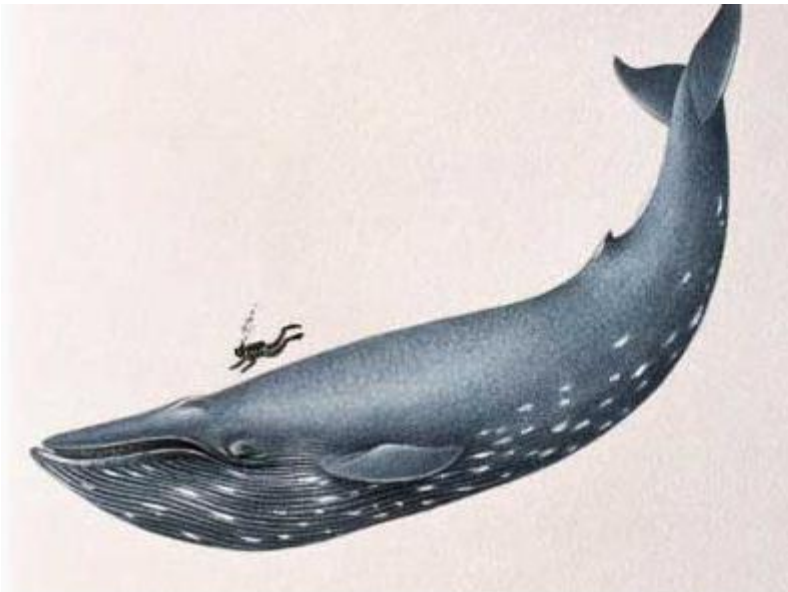
Dümenin ve direksiyonun bağlı olduğu düzenle gemiler, tırlar, kamyonlar istenilen yöne çok kolay hareket ettirilir.

5-Tecerrüd Kanunu (Abstraction Law)

Teşahhusattan mücerred (kişilikten soyutlanmış) bir mahiyet, bütün cüz'iyatına (parçalarına) en küçüğünden en büyüğüne tenakus etmeden (eksilmeden), tecezzi etmeden (bölünmeden) bir bakar, girer. Teşahhusat-ı zâhiriye (zahiri kişilik) cihetindeki hususiyetler, müdahale edip şaşırtmaz. O mahiyet-i mücerredin (soyutlanmış mahiyetin) nazarını tağyîr etmez (değiştirmez) Meselâ: İğne gibi bir balık, Balina balığı gibi o mahiyet-i mücerredeye (soyuta mahiyete) mâliktir. Bir mikrop, bir gergedân gibi mahiyet-i hayvaniyeyi (hayvanlık mahiyetini) taşıyor.

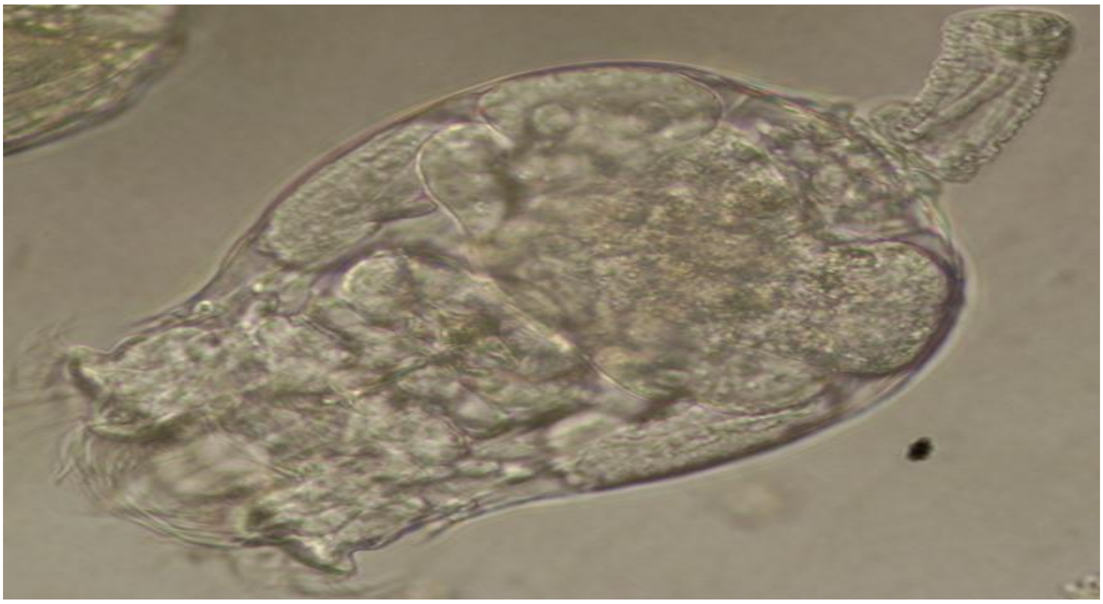
http://www.kentselhaber.com/V8/News/317298/Greenpeace-kucuk-balik-avina-karsi-kampanya-baslatti

Boyu 27 metre. En büyüğü 35 metreye ulaşabiliyor

http://www.estanbul.com/mavi-balina-70272.html

Mikrop Resmi

http://www.forumalev.net/diger-hayvanlar/84411-mikrop-videosu.html

http://www.hayvanlar.org/Hayvanlar/529/Kosan-Gergedan.html

En küçük balık da, en büyük balık da "balıklık" mahiyetine sahiptir. En küçük mikrop da en büyük gergedan da "hayvanlık" mahiyetinin bütün özelliklerini gösterirler. O mahiyet için herhangi bir zaman, mekan sınırlaması düşünülemez ama varlığı bilinir. Allah da maddeden soyutlanmış bir mahiyet gibi bütün kâinatın her bir atomunda ve her bir galaksisinde aynı anda hazır ve nazır olabilir.

6-İtaat Kanunu (Obedience Law)

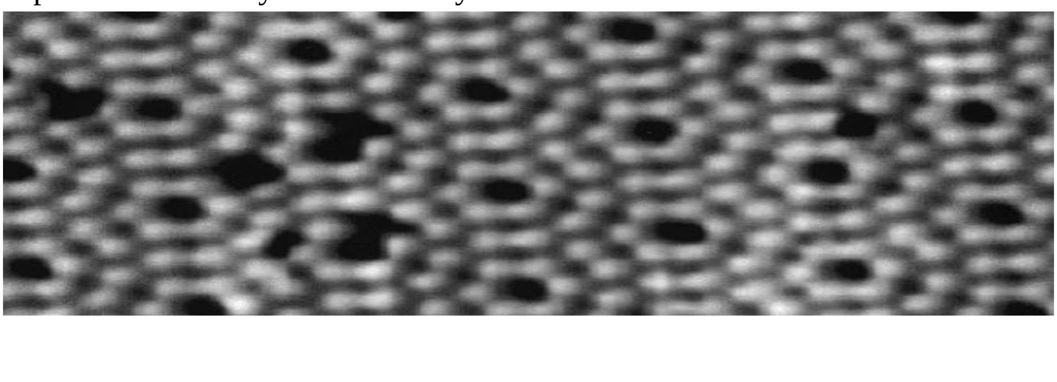
Meselâ: Bir kumandan, «Arş» emri ile bir neferi tahrik ettiği (hareket ettirdiği) gibi, aynı emir ile bir orduyu tahrik eder.(hareket ettirir) Şu temsil-i itâat sırrının (itaat sırrının örneğinin) hakikatı şudur ki: Kâinatta, bittecrübe herşeyin bir nokta-i kemâli (mükemmel noktası) vardır. O şeyin, o noktaya bir meyli vardır. Muzaaf (katlanmış) meyil, ihtiyaç olur. Muzaaf (artan) ihtiyaç, iştiyak (arzu) olur. Muzaaf (katlanan) iştiyak, incizab (çekim) olur ve incizab, iştiyak, ihtiyaç, meyil; Cenâb-ı Hakk'ın evâmir-i tekvîniyesinin (yaratış emirlerinin), mahiyet-i eşya (şeylerin mahiyeti) tarafından birer habbe ve nüve-i imtisâlidirler (uyulması gereken tohumlarıdır) Mümkinat (mümkünlerin) mahiyetlerinin mutlak kemâli (mükemmelliği), mutlak vücuddur. Hususî kemâli (özel mükemmelliği), istidadlarını kuvveden fiile çıkaran (kabiliyetlerini potansiyelden eyleme çıkaran) ona mahsus bir vücuddur. İşte bütün kâinatın «Kün» emrine itâatı, birtek nefer hükmünde olan bir zerrenin itâatı gibidir. İrade-i ezeliyeden (başlangıcı olmayan iradeden) gelen «Kün» emr-i ezelîsine (sonsuz emrine) mümkinatın (mümkünlerin) itâatı ve imtisâlinde (uymasında), yine iradenin tecellisi olan meyil ve ihtiyaç ve şevk (arzu) ve incizab (çekim); birden, beraber mündemiçtir (içindedir) Lâtif su, nâzik bir meyille incimad (donma) emrini aldığı vakit demiri parçalaması, itâat sırrının kuvvetini gösterir.

Çanakkale Savaşındaki kahraman ve itaatkâr Türk askerleri…

Bir kumandana itaat sırrıyla bir er de, yüz binlerce kişilik bir ordu da bir tek vücut gibi idare edilebilir. Aşağıda da Allah'ın atom ordusunun itaatkâr neferleri görünüyor:

http://www.wellesley.edu/Chemistry/Chem110e/Atoms/atoms.html

Şu altı temsil; hem nâkıs (noksan), hem mütenâhî (sınırlı), hem zayıf, hem tesir-i hakikîsi (gerçek tesiri) yok olan mümkinat (mümkünler) kuvvetinde ve fiilinde bilmüşâhede görünse; elbette hem gayr-ı mütenahî (sonsuz), hem ezelî (başlangıcı olmayan), hem ebedî (sonu olmayan), hem bütün kâinatı adem-i sırftan îcad eden (sadece yokluktan yaratan) ve bütün ukulü (akılları) hayrette bırakan, hem âsâr-ı âzametiyle (yüzeliğinin eserleriyle) tecelli eden kudret-i ezeliyeye (sonsuz Kudrete) nisbeten şübhesiz herşey müsavidir(eşittir). Hiç şey ona ağır gelmez (Gaflet olunmaya). Şu altı sırrın küçük mizanlarıyla (tartılarıyla) o kudret tartılmaz ve münasebete giremez. Yalnız fehme takrib (yaklaştırma) ve istib'âdı (akıldan uzak bulmayı) izale için zikredilir

Üçüncü Esâs'ın netice ve hülâsası: Mâdem kudret-i ezeliye (başlangıçsız kudret) gayr-ı mütenahîdir (sonsuzdur) Hem Zât-ı Akdes'e (kusurdan münezzeh zata) lâzime-i zaruriyedir(zaruri bir gerekliliktir) Hem herşeyin lekesiz, perdesiz melekûtiyet ciheti, ona müteveccihtir (yöneliktir) Hem ona mukabildir. Hem tesâvi-i tarafeynden (iki tarafın denk olmasından) ibaret olan imkân itibariyle müvazenettedir (dengededir) Hem şeriat-ı fıtriye-i kübrâ (büyük yaratılış kanunu) olan nizâm-ı fıtrata (yaratılış düzenine) ve kavanin-i âdetullaha (kainat kanunlarına) mutî'dir (itaatkardır) Hem mânilerden ve ayrı ayrı hususiyetlerden melekûtiyet (sonsuzluk) ciheti mücerred (soyut) ve sâfidir (arınmıştır) Elbette en büyük şey, en küçük şey gibi, o kudrete ziyade nazlanmaz, mukavemet etmez.

(29. Söz)

ALLAH BÜTÜN DUALARA CEVAP VERİR

Sayın Berkan'ın 09/12/2007 "Dualar İnsanı İyileştirir mi?" başlıklı yazısını büyük ilgiyle okudum. Beni bu yazıda ilgilendiren nokta "Dua" meselesinden başka da bir mesele değildi. Yoksa üfürüklerin, muskaların hükümleri diyanetin neşrettiği ilmihal kitaplarında fazlasıyla açıklanmıştır. Bu konuyu Diyanet'e havale ediyorum.

Dawkins de bütün evrimciler gibi duanın gücünü inkar edenler arasındadır. Ona göre duanın insnalar için herhangi olumlu bir yönü yoktur. Zaten ona göre Allah aynı anda milyonlarca insanın duasını işitemez. Allah'ın aynı adan her şeyi duyup görebileceği gerçeğini biz "eşzamanlılık" bahsinde ispat ettik. Bu konuyu detaylı bir şekilde anlamak isteyenler o bölümü okuyabilirler.

Bendeniz "duanın manevi gücüne" inanan birisi olarak Sayın Berkan'ın da örnek gösterdiği -kendisinin bu araştırmaya katılıp katılmadığı konusunda bir fikrim yok- bilimsel araştırmanın doğruluğunu ya da yanlışlığını hiç de merak etmedim. Zira inanan herkes kendi yürek yaşantısında yakardığı dualarının birçoğunun kabul olduğunu yüzlerce ve hatta binlerce kez hissetmiştir, tecrübe etmiştir. Ancak ilgili araştırmanın sonuçlarına bakarak da kesin hükümlere varmak mümkün değildir. Kişilerin o andaki inançları, inançlarının gücü, düşünceleri, iyileşeceklerine olan samimi itikatları, dua edenlerin samimiyeti, bütün bunlar deneylenemez içsel yaşantılardır.

Bir de imtihan meydanında soruların cevaplarını açıkça vermek her şeyin apaçık ortaya çıkmasına vesile olur ki, o zaman da imtihanın bir anlamı kalmaz. Bu noktadan hareketle bu deneyin sonuçlarında da bir kesinlik olmaması oldukça normaldir. Çünkü bu dünya bir sınama yeridir.

2005 yılında Sabah'ta yayımlanan bir haber geldi aklıma. Kanser için dua kurulu oluşturulmasıyla ilgiliydi bu haber. O haberin alt başlığında pek çok tanınmış doktorumuzun görüşlerine de yer verilmiş. Mesela Prof. TUNCER meseleyle ilgili şunları söylemiş:

"Batı dünyasında, dini inancın hastaların iyileşmesinde önemli rol oynadığı biliniyor... Modern tıbba destek olmak kaydıyla uygulanan tedavide bitkisel ve dini yöntemlere de yer verilmeli..."

"Alman Nişantaşı Hastanesi Medikal Direktörü Kardiyolog Yrd. Doç. Dr. Metin Okucu da, "Araştırmalar tıbbın duaların iyileştirici yönünü kullanabileceğini de kanıtlıyor. Bu yıl Amerika`da yayınlanan bir araştırma hastaların yarısının doktorlarının onlarla birlikte dua etmesini istediklerini gösteriyor. Bizim de hekimler olarak hastalarımızla yeni ilişkiler içine girmesi belki de tıp fakültelerinde yeni ders konularının konulmasının zamanı geldi" demiş.

Cornell Üniversitesi`nin ünlü kalp cerrahı Mehmet Öz ise;

"Geçen yıl kalp krizi geçirmiş stent takılacak 750 kişi üzerinde araştırma yaptık. Dua edenlerin hızlı iyileştiğini gözlemledik. Ben de dua etmelerini tavsiye ediyorum" demiş.

Şimdi duaların iyileştirici özelliği konusundaki inançları yıkmaya çalışmak olarak mı algılayacağız araştırmacılarımızın "Kısacası duaların hastalıkları iyileştirmede bir gücü olmadığı kanıtlanmıştı" şeklindeki hükümlerini. Kalp Cerrahı Mehmet ÖZ, Metin Okuyucu gibi değerli doktorlarımız, bilim adamlarımız ise tam tersini söylüyorlar bu savın.

"Duaların bilhassa psikolojik kaynaklı hastalıkların iyileşmesinde olumlu bir işlevi vardır" diyorlar kısaca..

Kanser hastalığıyla yıllarca mücadele etmiş pek çok ünlü de bu hastalığı dualarla, maneviyatla yendiklerini açık yüreklilikle ifade ediyorlar. Bakın ne diyormuş Yılmaz MORGÜL,

"5 yıl çektiği ölümcül hastalıktan kurtulan Yılmaz Morgül "Herkes ibadet etsin. Çünkü huzur Allah`a yakınlıktadır" diyor.

Bakın Kazım KANAT kanseri nasıl yenmiş? Kendi dilinden dinleyelim:

"Birincisi Tanrı`dan ümit kesilmez. İkincisi ise yüksek moral ve sevgi dolu destekle her şeyi yenersiniz. İşte ben kanseri böyle yendim."

Şimdi modern ve tabii tıbbın tükendiği alanlarda, milyarlarca insan duanın, inancın iyileştirici gücüne inanıyor. Bilimsel olarak lanse ettikleri bu deneyi yapanlar ve sonucunda bilim açısından asla kesin olmayacak olan "Dua iyileştiremez" hükmünü ortaya koyanlar sayısı milyarlara varan "duacıl" insanın umutlarıyla oynamıyorlar mı?

Şehitlerini uğurlayan o gencecik hanımefendinin, evladın, annenin duasından başka hangi umudu kalmıştır ki?

Trafik kazasında kaybettikleri sanatçıyla diyalog kurmak isteyenler, ona kendi güçlerince yardım etme arzusu içinde olanlar duadan başka hangi güçle bunu yapabilirler?

On binlerce canı bir anda alan deprem gibi afetlerin yaralarını inançtan ve de duadan başka hangi ilaç sarabilir? Yakınlarını kaybeden insanları siz inanç ve dua dışında hangi yöntemleri kullanarak tam manasıyla teselli edebilirsiniz?

Küçük yaşta yetim kalmış bir çocuğun minicik ellerini açarak ya da Hıristiyanlarda ve Budistlerde olduğu gibi kenetleyerek annesine, babasına dualar yollamasını neden engelleyesiniz ki? Hem Psikologlar da duanın ruhsal depresyonları tedavi ettiğini defalarca söylüyorlar.

Okurların çok sevdikleri; yazılarını devamlı okudukları yazarlarının, sağlıklı, kazasız, belasız ve mutlu bir yaşam sürmesi için dua etmelerinin, hem yazara hem de okurlara vereceği mutluluğu tatmak güzel olmaz mı?

Hem edilen dualar bu dünyada kabul olmasa da onlar yine birer ibadettir.

Çünkü atomların, yıldızların, hücrelerin ve tüm mevcudatın Yaratıcısı, Yöneticisi hatırlanmıştır. O'na saygı ve sevgi içerikli dualarla yaklaşılmıştır. O elbette bu dua eden kulunun kendisiyle diyalog kurmasından, kendisini saygı, sevgi ve minnetlerle anmasından İlahlığına has bir şekilde mutlu olacaktır. Elbette o Sonsuz Varlık'ın kulların duasına da ihtiyacı yoktur. Ancak kulların O'na, O'nun Sonsuz Sevgisine ihtiyacı vardır.

Biz mutlu olduğumuzda ev hanemizi nasıl mutlu ederiz değil mi? Varın siz O Sonsuz Merhamet Sahibi'nin ve Yaratıcımızın kendisine dua edenleri nasıl mutlu kılacağını düşünün.

Önce "umutlu" kılar.. Bu dünyada sıkıntılarla imtihan etse bile Sonsuz Hayatta kulunu Sonsuz Mutlu kılar.. Biz buna inanırız.

Meseleye bir başka açıdan da bakmak isterim. Dua hakikatte "istek" anlamına gelir ki aslında biz inansak da inanmasak da, düşünsek de düşünmesek de bütün isteklerimiz Allah'ın katına ulaşır. O isteklerin değerlendirmesinde hayvan, bitki, insan ya da dini ayrımlara gidilmez. O Rahmandır, Rezzaktır; her varlığı istediğine ulaştırır. Herkesin isteğini eğer fiili dua da etmişlerse, kabul eder.

Bir Koala'nın fıtri duası Okaliptüs yapraklarıyla dolu bir Cennet'te mahmur bakışlarla mutlu mutlu yaşamaktır ki onun bu duası kabul edilmiştir.

Balinalar plankton ihtiyaçlarını rahatlıkla giderirler. Demek ki istekleri karşılanmıştır.

Bitkiler suya, havaya ve güneş ışınlarına ihtiyaç duyarlar ki bütün bu istekler onlar dünyaya gelmeden hazır edilmiştir.

Hücrelerimizin tüm ihtiyaçları dünyanın her tarafına dağıtılmıştır. Sebzeler, meyveler o ihtiyaçları karşılamak için hazırdır. O hücrelerin fıtri ihtiyaçlarını bilen birisi onların fiziksel ve biyolojik özelliklerine yardımcı bir kâinatı o canlıların hizmetlerine sunmuştur.

Karıncalar hiç aç kalmazlar ve ihtiyaçlarından fazla yiyeceği, barınağı her zaman için bulurlar. Bu durum bütün canlılar için de böyledir.

Şimdi bütün varlıklarının fıtri dualarını kabul eden bir Sonsuz Merhamet Sahibi, en mükemmel donanımlarla yarattığı insanın dualarını kabul etmez mi? Karnı acıktığında "ıngalarla" duasını eden bebeye tertemiz sütü biyolojik musluklarla gönderen, görme duamıza rengarenk görüntülerle karşılık veren, yemek yeme isteğimizi doğanın dört bir yanına serpiştirdiği türlü türlü ambalajlı DSE Doğa Standartları Enstitüsü belgeli gıda depocuklarıyla tatmin eden zatın "duaları kabul edeceğinden" hala şüphe içinde olmak dünyadaki yaşantımızı da acılaştırıyor.

İspinoz kuşları gibi kuşların ve diğer bütün canlıların da dualarını işiten bir Rabbimiz var. Öyle ki onların ihtiyaç duyduğu o gaga yapılarını, organları, besinleri, kainattaki diğer unsurları onlara şuurlu birisi getirp de veriyor. Çünkü varlıkların ihtiyaçlarına bilinçlice karşılık vermek bilinçsiz ve duygusuz varlıkların işi olamaz.

Büyük küçük her varlığın isteğine cevap veren bir Sonsuz Merhamet Sahibi, elbette insanların en büyük isteği olan Sonsuzluk İsteğini de doyuracaktır. Bu Sonsuzluk inanışının yerini kapkara bir yokluk alırsa, o zaman bu dünya nasıl yaşanılası olabilir; biraz sonra ebediyen idam edilecek olmanın iştahsızlığıyla? Anneden, babadan, kardeşlerden, sevgililerden sonsuza kadar ayrı kalma, onların ölümleriyle yok oldukları inancına sarılma, dünyamızı ne derece tatlı kılar bu her dalgasıyla milyonları bilinmeyene sürükleyen fırtınaların ortasında?

Ya bütün yaşadıklarımız, yediklerimiz, içtiklerimiz bizden öncekilerin ya da aramızda bulunan hastaların, çocukların, ihtiyarların bizler için ettikleri duaların bir sonucuysa! Ya da bizler bir üst mertebeye tekamül etmek isteyen taşın, demirin, etin, otun fıtri dualarının muhteşem bir sonucuysak!

Elbette bu dünya imtihanının sorularının cevapları kesin olarak verilmeyecektir hiç bir zaman.

Mutlaka şüphe edilecek, kesinlik duygusunu zayıflatacak yaşantılar da olacaktır. Ancak biz cevabın doğruluğuna eminsek, mükafatımızı sınavın sonunda güzel bir notla almayı da umut etme hakkına sahibiz.

Şu gerçekleri de unutmamak gerekiyor:

Ya bir gün bizler de insanlardan dua istemek mecburiyetine düçar olursak ne olacak? Tabii ki öncelikle fiili dua yapılacak her zaman için. Yani normal yollara, sebeplere başvurulacak. İstenilenler tembellik döşeğinde yatarak istenmeyecek. Çalışarak, uğurlarına mücadele ederek istenecek.

Bu arada "duaların bir faydası yok" diyerek, Ne gerek var insanların mutluluk umutlarını yok etmeye?

Elbette isteyen inanır duanın gücüne, isteyen de inanmaz. İsteyen inandığını ifade eder, isteyen de inanmadığını. Düşüncedeki özgürlükler sınırsız olmalı. Bu da ayrı mesele.

Ancak en azından inananların samimi umutlarını incitmeyelim. Sözüm bu gibi araştırmaları yaparak dünya insanlarının umutlarıyla oynayanlara tabii ki. Belki son umut olarak ettikleri dualar vasıtasıyla iyileşeceğine inanan ve bu iyileşmede de belli bir ilerleme kat etmiş olan bazı insanların morallerini, dirençlerini kırarız, diye düşünsek de onların bu biricik tesellilerini, dayanaklarını ellerinden almaktan çekinsek.

O araştırmacılar "Dua etsinler de" "duaların gücünü hafife aldığıkları için" bir gün "duaya" muhtaç bir hale gelmesinler.

Ha unutmadan:

Dualarınızı birbirinizden ve bizden eksik etmeyin.

Kaynaklar:

http://www.catalca.gen.tr/modules.php?name=News&file=article&sid=931

http://arsiv.sabah.com.tr/2005/09/01/gnd101.html

http://www.aksam.com.tr/arsiv/aksam/2000/06/22/yazidizi/yazidizi1.html

ÇOKLU EVREN VE YARATICININ VARLIĞI

Dawkins T. Yanılgısı adlı kitabında özetle, *çoklu evreni onaylayacaksak, o halde Yaratıcı'nın varlığını da onaylamamız gerekir. Bunların her ikisi de eşit miktarda ölçüsüz ve yetersiz varsayımlardır.* Şeklinde bir iddiada bulunur.

Çoklu evrenin ya da paralel evrenlerin olup olmadığı konusu belki ileride bilimin bulgularıyla açıklanabilecek bir konudur. Ancak bizim burada değinmek istediğimiz konu oldukça farklıdır. Bir tek evrenin Yaratıcısını kabul etmeyen Dawkins, paralel evrenler olması durumunda onların Yaratıcısını kabul edebileceğini söylemektedir ki, aslında bu bir çelişkidir. Bildiğimiz gibi bilim kâinatın yaratılmasını en mantıklı şekilde açıklayan Big-Bang teroisini şu anda kabul etmektedir. Bu teoriye göre başlangıçtaki atom bir anda patladı ve kâinat o ilk oluşum kökenindeki çeşitli kanunları takip ederek genişledi ve bugünkü hakine geldi. Bu genişleme gerçeği evrenin bugün de genişlemeye devam ettiğini açıkça ortaya koymaktadır. Çoklu Kâinat kuramında ise başlangıçtaki tek patlamaya bedel pek çok patlama olduğu varsayılır. Bu yeni yeni patlamalar sırasında başka başka kainatlar da oluşmuştur. O kainatların oluşum ve gelişim kanunları bizim kâinatımızdaki kanunlardan oldukça farklılık gösterebilecektir.

Daha önce de ispat ettiğimiz gibi kâinat, genelini kuşatan ortak kanunlardan dolayı bir tek vücut gibi idare edilebilir, yönetilebilir. Gariptir ki Dawkins, bu kainatı bir tek sistem haline getiren akla yatkın delillerden yola çıkarak Allah'ın varlığını kabul etmezken, çoklu kainat kuramının doğru olması durumunda Allah'ın varlığını onaylamak zorunda kalacağını söylemektedir. Halbuki bu kainat bile başlı başına imkansızdır ama 14 milyar önce nasıl olduysa bütün bu imkansızlıklara rağmen oluşmuştur. Dawkins, diğer imkansız paralel evren seçeneklerini düşünmeden önce şu anda içinde yaşadığımız şu "imkansız" evrenin nasıl oluşabildiğini bir düşünmelidir. Bu arada türlü imkanlar içinden bu kainatı seçip yaratan Allah, bunu yapabildiğine göre elbette diğer kainatları da, cenneti de, cehennemi de yaratabilir. Zaten bütün o imkanlar onun ilmindedir ve sadece "ol" demesi onların varoluşu için yeterlidir. Onun sonsuz yaratıcılığı karşısında hiçbir zorluk olamaz.

YARATICI ORGANLARDAN OLUŞMAZ

Dawkins, *"Yaratıcı kendisine atfedilen güçlere gerçekten sahip olmuş olsaydı çok gelişmiş bilgisayarlardan da gelişmiş beyin gibi bir parçası olmalıydı"* benzeri ifadeler kullanarak Yaratıcının sonsuz özelliklerinden habersiz olduğunu açıkça itiraf eder.

Bir bilgisayarın şuuru olmuş olsaydı o da muhtemelen insanların kendisi gibi mekanik parçalardan oluşmuş bir bilgisayar olduğunu düşünecekti. Ya da bir tabak, kendisinin özelliklerine hiç benzemeyen bir yapıcısının olduğunu bilseydi o da bu gerçeği hemen kavrayamayacaktı. Veyahut da bir kitap birden bire şuurlansa ve yazıcısının nasıl biri olacağını düşünmüş olsaydı herhalde ansiklopedi boyutunda ve özelliklerinde bir yazarı olduğunu düşünecekti. Sanatlı bir tablo, ressamının kendisine benzeyen çerçevelerden, kâğıtlardan oluşmuş bir varlık almadığını öğrenince muhtemelen itiraz edecek, kendisine gerçekler anlatılana kadar, yapıcısının devasa bir tablo olabileceğini düşünmeye devam edecekti.

Dawkins de aynen o yapılmış ürünler gibi Sonsuz Yaratıcısının, insan gibi parçalardan, organlardan oluşan bir varlık olması gerektiğini iddia etmektedir. Halbuki bizi yaratan bu dünyanın biyolojik imkanlarına göre bizi yaratmıştır. Eğer bizi güneşin içinde yaratmış olsaydı oradaki maddelerin özelliklerine uygun bir şekilde yaratacaktı. Yani burada bize verilen bedensel özelliklerin aynen bizde olduğu gibi Yaratıcımızda olması gerekmiyor. Hem şu biyolojik şartlarda bile bilinçlice işlerde kullanılan pek çok canlı vardır ki onların beyinleri yoktur. Amipler, denizanaları, istiridyeler, bitkiler, mercan polipleri, sinekler vb. pek çok canlının bildiğimiz manada biyolojik beyinleri yoktur. Ancak o hayvanlar ve bitkiler de hayatlarını devam ettirecek yeteneklerle ve özelliklerle donatılmışlardır. Onların da şuuru olmuş olsaydı muhtemelen Yaratıcılarının bir "beyne" sahip olmadığını düşüneceklerdi.

Yaratıcı "sonsuz" olduğu için sınırları olmayandır yani "tektir" Sınırları olmayan tekin parçaları da olmaz. Eğer "sonsuzun" parçaları olmuş olsaydı, sonsuzdan herhangi bir nesne çıkarılabilir ya da ona herhangi bir nesne eklenebilirdi. Ancak matematikteki sonsuz kavramıyla bile toplama, bölme, çıkarma, çarpma gibi işlemleri yapmamız mümkün değildir:

$$\infty + 1 = \infty$$

$$\infty - 1 = \infty$$

$$\infty / 2 = \infty$$

$$2 \times \infty = \infty$$

Çünkü sonsuz en başı ve en sonu da içermektedir Bölünmez, eksilmez, eklenmez, çarpılmaz bir tek bütündür.

Üstelik hayatın olmadığı kainatın diğer parçaları bile bilinçlice yaratılmış gözükmektedir. O halde bütün o parçaların şuurları olmuş olsaydı, her birisi de yapıcısının sadece kendisine benzediğini düşünebilirdi. Ancak Allah yarattıklarının hiçbirine benzemez. Çünkü o maddeden ve cisimden münezzehtir. Üstelik o yarattığı her şeyi içinde bulunduğumuz şu

kainat boyutuna uygun yaratmıştır. Cisimler ve şekiller bu kainat matrixine yerleştirdiği denklemlere göre şekillenmiştir. Ancak bütün bu şartların genel özelliklerini yadsımadan insana hayat, şuur, görme, duyma vb. özelliklerinden cüzi bir oranda vermiştir. Bilhassa insan, Allah'ın varlığını anlayabilecek hassas ölçülerle donatılmıştır. İnsan vücudundaki duygulara bakarak da Yaratıcısını tanıyabilir.

"Benim gördüğüm gibi o da görüyor. Çünkü bana görmeyi verebilen görmenin ne olduğunu bilen ve gören birisi olabilir."

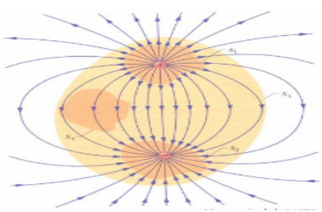
Ya da

"Benim şuurum olduğu gibi onun da külli bir şuuru olmalıdır. Çünkü bilinci olmayan birisi bana bilinç vermezdi"

Gibi yargılarla bize verilen ölçüleri kullanır ve Rabbimizi tanımaya çalışırız. Ancak görüldüğü gibi bu duygular "soyut" gerçekliklerdir. Görme duygusu her insan için aynı mahiyettedir. Adeta bir kanun gibidir, manevidir. Vücudumuz o soyut, kanuni ve manevi boyut türünden olsaydı ne göze, ne beyine, ne de kulağa ihtiyaç duyacaktık. Kulak, göz, beyin ise sayılı nesnelerle ifade edilebilen somut gerçeklerdir. Bunlar farklı farklı özelliklere sahiptir. Bu farklı özellikler nedeniyle insanların kâinatı algıları da farklı farklı olmaktadır. Sonsuz olan Allah ise sayılı ve sınırlı nesnelerden oluşmadığı ve maddeden soyut bir mutlak varlık olduğu için görmesi, duyması, bilmesi de maddi organlara ihtiyaç duymaz. Şu andaki yoğun-kesif madde ve atomların hayal gibi şeffaf olduğu bir boyutta yaşadığımızı düşünelim. Muhtemelen o zaman bizim de organlarımız adeta hayal gibi oldukça şeffaf olacaklardı. Belki de hiçbir organa ihtiyaç duymadan aynen melekler ve ruhlar gibi maddi ve atomik yoğunluklarla değil de çok şeffaf kanunlarla düşünecek, görecek, duyabilecektik.

Yerçekimi kanunu, merkez kaç kuvveti, termodinamik kanunları, Ohm Kanunu, Paskal yasası, Hooke kanunu, Gauss vb. kainatta cari bütün kanunların ne bizim gibi elleri vardır, ne de ayakları. Üstelik herhangi bir vince de ihtiyaç duymazlar. Onların beyinleri olduğunu da bugüne kadar kimse iddia etmemiştir. Ancak etkileriyle anlaşılabilirler. Allah da aynen bu kanunlar gibi maddeden soyut olarak bütün bir kâinatı tüm atomlarıyla birlikte yönetebilir, görebilir, duyabilir. Bunun için herhangi bir maddi organa da ihtiyaç duymaz. Üstelik kainatta cari olan o kanunlar Allah'ın yarattığı kanunlardır. Onun yarattığı şuursuz, cansız, kör, sağır kanunlar varlıklar üzerinde ayırt etmeden bu kadar etkili olabiliyorlarsa, Sonsuz Allah'ın sonsuz ilmini, duyuculuğunu, görücülüğünü ve yaratıcılığını siz düşünün.

GAUSS KANUNU

Gauss Kanunu kapalı bir yüzeyde bulunan yük ile bu yüzeyden geçen elektrik alan arasındaki ilişkiyi verir:

$$\Phi_E = \oint \vec{E} \cdot d\vec{A} = \frac{q_{iç}}{\varepsilon_0}$$

Gauss Yasası ile verilen $q_{iç}$ yükü Gauss yüzeyinin içinde kalan **net yüktür;** pozitif, negatif ya da sıfır olabilir.

http://www.fizik.biz/genel-fizik/gauss-kanunu-2.html

HZ. İSA'NIN BABASIZ DOĞMASININ MÜMKÜNLÜĞÜ

Dawkins, *"On dokuzuncu yüzyıl eğitimli birisinin bakire birisinin doğurması gibi mucizelere onaylayabileceği son yüz yıldı"* sözüyle Hz. Meryem'in Hz. İsa'yı babasız doğurması mucizesini kendince hafife almaktadır. Halbuki biyoloji bilimiyle uğraşanlar Partenogenez adıyla anılan "erkeksiz üreme" kavramına da aşina olmalıydılar. Bilindiği gibi Partenogenez *gerek hayvanlarda, gerek bitkilerde döllenmemiş bir dişi gametin gelişip yeni bir birey meydana getirmesine denir.* Tabiatta pek çok örnekleri olan bu üreme çeşidi de Allah'ın yaratmalarından birisidir.

İnsanların genelinde böyle bir üreme çeşidinin görülmeyişi istisnaların da olmayacağı anlamına gelmez. Allah bütün yaratmalarını adetullah tabir edilen kanunlarına göre yapar ama bu kanunlara bağlı olmadığını da ilgili kanunlarını bazen delerek gösterir. Bazı insanları üç gözlü, bazılarını 6 parmaklı, kimilerini de hem erkek hem dişi (Hüsna) olarak yaratabilir. İnsanlarda da babasız boğuma bir örnek göstermeyi dilemiş ve Hz. İsa'yı annesinin rahminde babasız yaratmıştır.

Arılar, kertenkeleler, asma bitleri gibi kimi böcekler ve hayvanlarda görülen "döllenmeden üreme" yeteneği, tamamen bir mucize olarak Hz. Meryem'de de ortaya çıkmıştır. Diğer türlerde bunu gerçekleştiren Allah elbette isterse insanda da bu yaratmasını gerçekleştirebilir ve gerçekleştirmiştir. Muhtemelen türlerin ilk oluştuğu jeolojik devirde de tek hücreli kimi tohum canlılar da Partenogenez yöntemiyle -sadece yumurtayla döllenerek- omurgalıları, sürüngenleri ve diğer türlerin yaratılmasının görünürdeki sebebi olmuşlardı. Bu da elbette Allah'ın yaratmasıyla olmuştu. Hz. İsa'nın babasız doğumunu inkar etmek hayvanların başlangıçtaki annesiz, babasız doğumlarını da inkar etmek gibidir. Bediüzzaman bu gerçeği şöyle anlatır:

Zaman-ı Âdem'den (Hz. Âdem zamanından) beri bir kanundan hiçbir fert şüzûz etmemek (delmemek) ve hâricine çıkmamak olamaz. Evvelâ, bu kanun-u tenâsül (üreme kanunu), mebde'(başlangıç) itibârıyla, iki yüz bin envâ-ı hayvânâtın mebde'leriyle hark edilmiş (hayvanatın türlerinin başlangıçlarıyla bozulmuş) ve nihâyet verilmiş. Yani, en evvelki pederleri âdetâ Âdem'leri hükmünde, iki yüz bin o evvelki pederler, kanun-u tenâsülü hark etmişler (üreme kanunu bozmuşlar) Peder ve valideden gelmemişler ve o kanun hâricinde vücud verilmiş.

Hazret-i İsâ Aleyhisselâm pedersiz (babasız) olduğu kat'iyyeti varken, tenâsüldeki bir kanunun muhâlefetini gayr-ı mümkün (imkansız) telâkki etmekle, vâhî tevilât (evhamlı yorumlar) ile bu metin ve esaslı hakikati değiştirmeye teşebbüs edenlerin sözüne ehemmiyet verilmez ve ehemmiyete değmez. Çünkü hiçbir kanun yoktur ki, şüzuzları (delinmeleri) ve nâdirleri (istisnaları) bulunmasın ve hâricine (dışına) çıkmış fertleri bulunmasın. Ve hiçbir kaide-i külliye (genel kanun) yoktur ki, hârika fertler ile tahsis edilmesin (özelleştirilmesin)

Hem her baharda gözümüzle gördüğümüz, yüz bin envâın kısm-ı âzam (çeşitlerin büyük çoğunluğu) hadsiz efradları (ferdleri), kanun-u tenâsül (üreme kanunu) hâricinde-yaprakların yüzünde, taaffün etmiş(kokuşmuş) maddelerde-o kanun hâricinde îcâd edilir. Acaba mebdeinde (başlangıcında) ve hattâ her senede bu kadar şâzlarla (muhalefetlerle) yırtılmış, zedelenmiş bir kanunu, bin dokuz yüz senede bir ferdin şüzûzunu (yalnızlığını) akla

sığıştıramayan ve nusûs-u Kur'âniyeye (Kur'ân'ın naslarına) karşı bir tevile yapışan bir akıl, kaç derece akılsızlık ettiğini kıyâs et.

Haşiye: Nev-i beşerin (İnsanlığın) bir rub'unun (4'de birinin) başına reis olarak geçen ve nev-i beşerden nev-i melâikeye (melek çeşitlerine) bir cihette intikal eden ve arzı bırakıp semâvâtı (gökleri) vatan ittihâz eden hârika bir ferd-i insanın (bir tek insan ferdinin) bu hârika vaziyetleri kanun-u tenâsülün (üreme kanunun) hârika bir suretini iktizâ ederken, kanun-u tenâsülün (üreme kanununun) şüpheli, meçhul, gayr-ı fitrî (fitrat dışı), belki ednâ (aşağı) bir tarz ile o kanun içine almak, hiç yakışmadığı gibi, hiç mecburiyet de yoktur. Hem sarâhat-i Kur'âniye (Kur'an'ın açıklığı) te'vil kaldırmaz. Yüz cihette zedelenen kanun-u tenâsülün(üreme kanununun) tâmiri hesâbına hiçbir cihette zedelenmeyen ve tenâsülün hâricinde bulunan kanun-u cinsiyet-i melek (melek cinsiyeti kanununu), hem kanun-u sarâhat-i Kur'âniye (Kur'an'ın açıklığının kanunu) gibi kuvvetli kanunlar nasıl tahrip edilir. (9. Lema)

Köpekbalığı erkeksiz doğurdu!

10 Ekim 2008

Beğen Arkadaşların arasında bunu ilk beğenen sen ol.

ABD'nin Virginia eyaletinde bulunan Virginia Akvaryum ve Deniz Bilimleri Merkezi yetkilisi Beth Firchau, Tidbit adı verilen köpekbalığının doğal ortamda doğduktan sonra Deniz Bilimleri Merkezine getirildiğini ve erkek bir köpekbalığı olmadan burada 8 yıl yaşadığını söyledi.

Firchau, 1,5 metre uzunluğundaki köpekbalığının daha sonra öldüğünü ve otopside tam gelişmiş, doğmak üzere olan bir yavru köpekbalığı taşıdığının anlaşıldığını kaydetti.

New York'taki Stony Brook Üniversitesinden köpekbalığı uzmanı Demian Chapman'ın yaptığı DNA testlerinin, yavru köpekbalığının babasız olduğunu ortaya çıkardı. "Bakire doğum", bilim dünyasında "döllenme olmadan doğum" (partogenez) olarak adlandırılıyor.

Chapman'ın 2002 yılında Omaha'daki bir hayvanat bahçesinde çekiçbaşlı köpekbalığının doğurduğu bir yavru üzerindeki testler, onun da eşeysiz üreme sonucu doğduğunu kanıtlamıştı. Virginia'daki olay, bilinen ikinci eşeysiz köpekbalığı üremesi örneği oldu.

Demian Chapman, eşeysiz üremenin Komodo ejderi ile yılan, kuş, balık gibi bazı cinslerde görüldüğünü belirtti.

Kaynak: http://www.milliyet.com.tr/kopekbaligi-erkeksiz-dogurdu /yasam/sondakikaarsiv/10.10.2008/1001421/default.htm

PEYGAMBERLERİN MUCİZELERİ BİLİM VE TEKNOLOJİNİN ULAŞACAĞI SINIRLARI BELİRLER

Bediüzzaman Kur'ân-ı Kerim'de geçen Peygamber Mucizeleri hakkında yeni sayılacak bir bakış açısı geliştirmiştir. Buna göre bu mucizeler, bilimin gelişerek ulaşacağı son noktaları göstermek için sıkılıkla anlatılmıştır.

Şimdi bazı mucizelerden yola çıkarak bize denilmek istenenleri de anlamaya çalışalım:

Hz. Musa'nın asasını vurup yerden su çıkarması artezyen, petrol, doğal gaz kuyuları gibi yer altı kuyularını daha hızlı bir şekilde açacak aletlerin geliştirilmesine işarettir. Allah, adeta düşünün, çalışın ve bu aletleri bulun demektedir.

Hz. Süleyman'ın kuşların ve diğer hayvanların dilinden anlaması mucizesi de bilime ışık tutmaktadır. Demek ki gün gelecek insanlar geliştirecekleri teknoloji sayesinde canlılarla iletişime geçebilecekler ve onları yönetebileceklerdir.

Kur'an'da Hz. Süleyman'ın bir mucize olarak rüzgara binip uçtuğu anlatılır. Burada da uçak gibi araçların geliştirileceğine işaret edilmiştir.

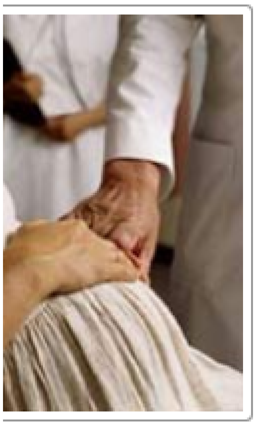
Hızır (AS) Hz. Süleyman'ın isteği üzerine Belkıs'ın tahtını göz açıp kapamaktan daha hızlı bir süre içinde Hz. Süleyman'ın sarayına getirir. Bu da maddenin ışınlanması gibi bilimsel gelişmelere bir işarettir.

Hz. Muhammed, gösterdiği bir mucizesinde işaret parmağıyla ayın yüzeyine etkide bulunmuştur. Bu mucize insanoğlunun günün birinde aya kadar ulaşacağını ispatlamaktadır. Yine Hz. Muhammed "Mirac" mucizesiyle bütün uzayı adeta ışık hızıyla dolaşmıştır. Üstelik bu yolculuğu "Burak" adlı bir binekle yapmıştır. Bu mucize insanın uzaya çıkması için bazı yollar bulunduğunu, insanoğlunun günün birinde başka galaksilere bile yolculuk yapabileceğini göstermektedir.

Hz. Yakup oğlu Yusuf kaybolduğunda kilometrelerce uzaktan mucizevi bir şekilde onun kokusunu duyar. Bediüzzaman bu örnekten yola çıkarak sesin nakli gibi ileride "koku naklinin" de yapılabileceğini anlatır.

Hz. İsa'nın yaşamındaki mucizelerse bilhassa tıb bilimine ışık tutmaktadır. Çok ağır hastaları iyileştirmesi, hatta ölüleri diriltmesi, erkeksiz bir anneden doğuşu vb. mucizeleri tıb biliminin ileride geleceği yüksek noktayı gösterir. Şu anda bilim adamları "kadınların erkeksiz hamile" kalmaları konusundaki çalışmalarında büyük ilerlemeler kaydetmişlerdir. İleriki sayfada bu bilimsel çalışmaların 2008 yılında ulaştığı aşamayı gösteren bir örnek okuyacaksınız.

İNTERNETHABER SİTESİNDEN KONUYLA İLGİLİ BİR HABER

Kadın erkeksiz hamile kalacak

08 Nisan 2008 Salı 10:17

Dişi yumurtalardan alınan kök hücrelerle erkek spermi üretildi!

Beğen Tweetle 0

OKUNAN YAZARLARI GazeteOku.com

Almanya'nın Göttingen Üniversitesi'nde yapılan bir araştırmada, bilim adamları dişi yumurtalarından alınan kök hücrelerle erkek spermi üretmeyi başardı. Bu yolla kadınların erkeklere ihtiyaç duymaksızın da hamile kalabileceği vurgulandı.

http://www.internethaber.com/news_detail.php?id=136049

EVRİM FELSEFESİNE DESTEK

VEREN FELSEFİ DÜŞÜNCELERİN

YANLIŞLIĞI ÜZERİNE

MAKALELER

ATEİZM (İNKAR-I ULUHİYYET, İNKAR-I MUTLAK)

Bediüzzaman, eserlerinin hiçbir yerinde "ateizm" kavramını lafzen kullanmadığı halde, ateizmin geçmişten bugüne gelmiş bütün felsefi saldırılarına ikna edici cevaplar vermiştir. Ateizm kavramı yerine "inkar-ı uluhiyet", "inkar-ı mutlak" gibi kavramları kullanmış, bu felsefenin bütün tezlerine cevap verebilecek özet delilleri eserlerinin içerisine yerleştirmiştir. Ateizm, kökenleri antik çağlarda olan bir felsefi gelenekse de batıdaki kimi gelişmelerin sevkiyle 18. yüz yılda bütün semavi dinleri inkâr elbisesine, 20. yy.'dan itibaren de bugünkü "Allah ve maneviyat tanımaz" formuna bürünmüştür. Ateizm, anlaşılacağı gibi günümüzde sadece Allah'ı inkar anlamında değil, bütün ilahi değerleri inkar anlamında kullanılmaktadır. Üstelik ateizm bu inkarlarını delillendirme gayreti içindedir. İşte Bediüzzaman, bu gibi yönlerinden dolayı ateizme "inkar-ı mutlak" adını vermektedir:

İşte bu inkâr-ı mutlaktan çıkan bir cüret ve cesaretle mukaddesata hücum eder. Avâm-ı nâs (halk) hakikat-ı hali bilmediklerinden, harikulâde iktidar ve cesaret zannederler.5. Şua

Bu felsefi fikir, ilk olarak Avrupa'da doğmuştur. Ateizmle ilgili sözcükler 1587'den hemen sonra türemiştir. Deist 1621'de, Teist 1662'de, Teizm 1678'de, Deizm ise 1682'de ortaya çıkmıştır. Deizm, ilk olarak bugünün Teizm'i yerine kullanılsa da daha sonraları ayrı bir felsefi terim olarak kalıcılığını korumuştur.

Karen Armstrong, "16, 17. ve 18. yüzyıllar boyunca "ateist" sözcüğü polemiklerde küfür olarak kullanıldı. Kimse kendine ateist demeyi aklının ucundan geçirmezdi." demiştir. Ateizm, bireysel inanç durumunu ifade etmek için ilk defa 18. yüzyıl Avrupa'sında tek tanrılı İbrahimi dinlere inanmayışı ifade etmek için kullanılmıştır. Bu sözcüğün Tanrı'ya inanmayışı ifade etmesi için 20. yüzyıla gelinmesi beklenecekti.

*http://tr.wikipedia.org/wiki/Ateizm

Şimdi de Ateizm fikrinin yanlışlığını ortaya koyan Risâlelerden birkaç örnek verelim:

"Bir köy muhtarsız olmaz, bir iğne ustasız olmaz, sahipsiz olamaz, bir harf kâtipsiz olamaz; biliyorsun. Nasıl oluyor ki, nihayet derecede muntazam şu memleket hâkimsiz olur?" 10. Söz

Eğer sen vücudundaki zerreleri (hücreleri), Kadîr-i Ezelînin (Ezeli Kudret Sahibinin) kanunuyla hareket eden küçücük memurları veya bir ordusu veya kalem-i kaderin uçları (herbir zerre bir kalem ucu) veya kalem-i kudretin noktaları (herbir zerre bir nokta) olduğunu kabul etmezsen, o vakit senin gözünde çalışan herbir zerreye öyle bir göz lâzım ki, senin mecmu-u cesedinin (vücudunun tamamının) her tarafını görmekle beraber, münasebettar olduğun bütün kâinatı dahi görecek bir gözü ve bütün senin mazi ve müstakbel (geçmiş ve gelecek) ve nesil ve aslın (atalarının) ve anâsırının membalarını (unsurlarının kaynaklarını) ve rızkının madenlerini bilecek, tanıyacak, yüz dâhi kadar bir akıl vermek lâzım geliyor. Senin gibi bu meselelerde zerre kadar aklı

olmayanın bir zerresine bin Eflâtun kadar bir ilim ve şuur vermek, bin derece divanece bir hurafeciliktir. Tabiat Risâlesi

İkinci örnekte Bediüzzaman, biyoloji ilminin verilerini kulanarak insan vücudundaki hücrelerden örnekler veriyor.

Gözdeki o akılsız, şuursuz, gözsüz her bir hücre, eğer Allah'a verilmezlerse, onların yapar göründükleri bunca mükemmel işi izah etmek mümkün olmaz diyor.

Çünkü mikroskopla bile incelenebilen o hücrede, bütün vücudun durumunu, geçmişini, geleceğini, güneşin ışınlarını, havadaki elementleri, gıdalardaki proteinleri bilecek, dünyanın dönüşünü, bilecek, oluşturacak, yönetecek bir akıl, irade, şuur yoktur.

O hücrenin, üzerindeki DNA'lardan bile haberi yoktur. O farkında olmadan birisi onun küçücük bedeninde kütüphanelerce kitap yazıp saklamaktadır. Böylelikle o kudret kaleminin yazdığı bir nokta olmaktadır.

O hücre bir küçücük harf bile yazabilecek durumda değilken, onunla göz, kulak, kalp, beyin, parmaklar, ayaklar, kemikler, damarlar vb. ansiklopediler yazılmaktadır. Bu akılsız, elsiz, kudretsiz, ilimsiz, gözsüz, şuursuz hücre bütün kütüphaneleri kendisi yazamayacağına göre o görünmez bir Kudretin kaleminin ucudur.

O hücre, görmek nedir bilmediği halde, gözün görmesine sebep olabiliyorsa, onu her şeyi gören bir güç yönlendiriyor demektir. Çünkü göremeyen ve görmeyi bilmeyen, canlılara görme duygusunu vermezdi.

Bu örnekler ve bu örneklerden çıkarılabilecek yeni örnekler çoğaltılabilir elbette. Görüldüğü gibi Risâle-i Nur'un her yerinde bu konserve örnekler vardır ve açıldıklarında içlerinde onlarca farklı meseleye cevap verecek örnekleri de bulundurdukları görülür. Mesela, bu örneklerde Evrimsel Biyoloji anlayışının pek çok fikrini çürüten deliller de bulunmaktadır.

Meselemiz hususi olduğundan şimdilik bu örneklerle yetinelim. Ateizm'in inkar ettiği ruh, ahiret inanışı, melek vd. inanç esaslarının gerçekliği, Risâle-i Nur'un 29. Söz, 10. Söz gibi eserlerinde ve başka pek çok Risâlede açık bir şekilde ispat edilmiştir. İsteyen onlara bakabilir.

FELSEFİ NATURALİZM (TABİATÇILIK)

Tabiatı tek gerçeklik, bilgi ve değer kaynağı olarak kabul eden ve insan zihnini doğal kavramlarla izah eden sistemlerin genel adıdır. Başka bir ifadeyle Natüralizm, felsefe, ilim, ahlâk ve sanattaki her çeşit yorumu tabiat ve tabiat ilkelerine göre yapan, bütün fizik ve metafizik gerçekleri tabiata ve maddeye indirgemeye çalışan bir doktrindir. Bunlara göre, gerek hayatta, gerek hayatın ötesinde olup ta tabiata indirgenemeyen hiçbir şey yoktur. Tabiatın dışında, varlığı ve eşyayı açıklamak için kullanılabilecek aşkın (müteal, transcendant) bir ilke de mevcut değildir.

***http://www.sevde.de/islam_Ans/N/22.htm**

Bugün ülkemizde Doğalcılık ya da Tabiatçılık adlarıyla anılan bu akım da Allah'ın varlığını inkar eden, varlıkla ilgili cevapları tabiatın nesnel yasalarında arayan bir felsefi akımdır. Richard Dawkins'in T. Yanılgısı kitabında da görüleceği üzere Tabiatçılık, Ateizm, Tesadüfçülük, Kendi Kendinecilik gibi bütün bâtıl felsefeler günümüzde iç içe gemiş durumdadır. Dawkins, Tabiatçılık yerine Doğal Seçilim teorisini sıklıkla kullanmakta ve okurlarına bu inanışın sözde delillerini sunmak için uğraşmaktadır. Bu nedenle Bediüzzaman Tabiat Risâlesi başlıklı eserinde sadece "Tabiatçılık" felsefesini değil, gelecekte doğabilecek, ve diğer dalalet yollarına kuvvet verebilecek bütün inkari felsefelerin özlerini de reddetmiştir.

Evet, madem mevcudat var ve inkâr edilmez. Hem, her mevcut san'atlı ve hikmetli vücuda geliyor. Hem madem kadîm değil, yeniden oluyor. Herhalde, ey mülhid, bu mevcudu, meselâ bu hayvanı, ya diyeceksin ki, esbab-ı âlem onu icad ediyor, yani esbabın içtimaında o mevcut vücut buluyor; veyahut o kendi kendine teşekkül ediyor; veyahut, tabiat muktezası olarak, tabiatın tesiriyle vücuda geliyor; veyahut bir Kadîr-i Zülcelâlin kudretiyle icad edilir.

Madem aklen bu dört yoldan başka yol yoktur. Evvelki üç yol muhal, battal, mümteni, gayr-ı kabil oldukları katî ispat edilse, bizzarure ve bilbedâhe, dördüncü yol olan tarik-i vahdâniyet şeksiz, şüphesiz sabit olur.

Burada Bediüzzaman'ın delil anlayışından da bahsetmekte yarar var. Bediüzzaman eleştirdiği ve reddettiği fikrin ayrıntılarına girip onun reklamını yapmaz. Öncelikle şüphe duyulamaz gerçekliği nazara verir. Tabiat Risâlesi'nin başındaki ayetin yansımalarını Risâlelerin her yerinde görürüz. O ayeti bir kere daha hatırlayalım:

"Peygamberleri onlara dedi ki: Gökleri ve yeri yoktan var eden Allah hakkında şüphe olur mu?" (İbrahim Sûresi: 14:10)

Aşağıdaki başlangıç cümleleri bu Kur'ani yöntemin yansımasıdır:

Evet, madem mevcudat var ve inkâr edilmez. Hem, her mevcut san'atlı ve hikmetli vücuda geliyor. Hem madem kadîm değil, yeniden oluyor.

Örneklerden de görüldüğü gibi Bediüzzaman öncelikle hakikati şüpheye yer vermeyecek şekilde ortaya koymakta, ondan sonra delillerine geçmektedir. Ayrıca Bediüzzaman, Allah'ın varlığını inkar sadedinde gelen bütün delilleri üç esasa indirgeyerek, bunların bâtıl olduğunun ispat edilmesi durumunda Allah'ın varlığından başka yol kalmayacağını söyleyerek, Risâlelerde kullandığı başka bir yöntemin de ipuçlarını veriyor. Bediüzzaman bu örnekte olduğu gibi "tenâsüh", "reenkarnasyon" gibi bâtıl fikirleri de "ruhlar alemi", "berzah alemi", "kabir alemi", "kıyamet", "haşir"

gibi hakikatleri ispat ederek çürütmüştür. Bediüzzaman'ın "tabiatçılık" fikrinin yanlışlığını ispat eden bir örneğiyle bu bahsi kapatâlim:

Eğer o misalî ve aksî güneşçikler (camlarda yansıyan güneşler) semâdaki tek güneşe isnad edilmese, lâzım gelir ki, bir kibrit başı yerleşmeyen bir zerrecik cam parçasında tabiî, fıtrî ve güneşin hâsiyetlerine (özelliklerine) mâlik, zâhiren küçük, mânen çok derin bir güneşin haricî vücudunu kabul ederek, zerrât-ı zücâciye (camların en küçük parçaları) adedince tabiî güneşleri kabul etmek lâzım geldiği gibi; aynen bu misal gibi, mevcudat ve zîhayat (varlıklar ve canlılar)doğrudan doğruya Şems-i Ezelînin (Ezeli Güneşin) cilve-i esmâsına (isimlerinin yansımalarına) verilmezse, herbir mevcutta, hususan herbir zîhayatta (canlıda), hadsiz bir kudret ve irade ve nihayetsiz bir ilim ve hikmet taşıyacak bir tabiatı, bir kuvveti, adeta bir ilâhı, içinde kabul etmek lâzım gelir. Bu tarz-ı fikir ise, kâinattaki muhâlâtın en bâtılı, en hurafesidir. Tabiat Risâlesi

Boş bir arsaya binlerce ayna parçası koyduğumuzu düşünelim. Güneş, ışığı vasıtasıyla bütün bu aynacıklarda yansıyacaktır.

O aynacıklardaki güneşin o aynacıklardan geldiğini, aslında o yansımaların gerçek sahibi olan gökteki gerçek güneşin de olmadığını söylemek ne kadar saçma ise, tabiatı oluşturan çiçeklerdeki hayatı, mesela hücrelerdeki aklı, mesela hayvanların annelerindeki şefkati, yağmurun yağışındaki merhameti de, hayat, ilim, rahmet ışıklarıyla yansıyan Sonsuz bir Varlığa vermek yerine, akıldan, merhametten, ilimden yoksun atomlara vermek ondan binlerce kez saçmadır.

Bu anlayış, adeta bir tek ilahı reddedip, onun yerine tabiatı oluşturan zerreler adedince ilahları kabul etmek demektir.

SELF ORGANİZASYON (KENDİ KENDİNECİLİK)

Bediüzzaman, devam ettirdiği Reddiye Risâleciliği geleneğiyle, daha önce çürütülmemiş bu felsefi akıma da cevaplar vermiştir. Çok farklı isimlerde görülebilen "kendi kendinecilik" akımı, aynı temellere sahip olmakla birlikte bugün fizik, matematik, kozmoloji, biyoloji gibi pek çok bilimsel alana yayılmış bir felsefi fikir görünümündedir. Bediüzzaman'ın "saldırı fenden ve felsefeden geliyor" sözünün değeri, bu gibi yaygın ve bilim süsü verilmiş hurafelerin varlığını görünce daha da artıyor. Sadece bu kavramdan yola çıkılarak günümüzde de pek çok bâtıl teoriler ortaya atılmış durumda. Batıda Big Bang teorisine alternatif olarak Bediüzzaaman'ın vefatından sonra geliştirilen "Kendiliğinden Kainat" teorisi, Kendiliğinden İnşa, ya da moleküler alanda geliştirilen Kendiliğinden Moleküler Montaj, Kendiliğinden Montaj vb. bütün teoriler Bediüzzaman'ın eleştirdiği ve reddettiği "kendi kendine oluş" iddiasında temellenmektedirler. Dolayısıyla asrın felsefesini çözen Bediüzzaman, bu akımın da türlü yansımalarına cevap olacak örnekler vermiştir.

*http://en.wikipedia.org/wiki/Self-organization

Bediüzzaman "kendi kendinecilik" bâtıl fikrini çürüttüğü eserine şu sözlerle başlar:

Amma ikinci mesele teşekkele binefsihî'dir. Yani, "Kendi kendine teşekkül ediyor." İşte bu cümlenin dahi çok muhâlâtı var; çok cihetle bâtıldır, muhaldir. Numune için, muhâlâtından üç tanesini beyan ederiz.

Görüldüğü gibi Bediüzzaman, bu cümleden çıkabilecek bütün fikri inkar imkânlarını düşünmüş olmalı ki, "çok muhalatı var" diyerek o muhal diğer yönlerine de işaret ediyor. Gariptir ki Bediüzzaman verdiği üç örnekle bugünün "kendicileri"ne de cevaplar veriyor. Bilhassa verdiği zerreler örneği ile "moleküler kendicilik" akımını daha o zamandan çürütüyor. Bir ek bilgi olarak şunu söyleyelim ki, bu felsefi ekolleri çürtmek için verdiğimiz örneklerin neredeyse tamamını Bediüzzaman'ın ilk olarak 1922'de yayımladığı Tabiat Risâlesi adlı eserden vermekteyiz. Zamanı ve Kur'an'ı öyle okumuş ki, 10-20 yıl önce teşekkül etmeye başlamış felsefi ve bilimsel iddialara da yanıt vermiş. O, fazla da lüzumsuz tafsilata girmeden üç tane örnekle işi özünden kurutuyor. Şimdi bu konuyla ilgili verilmiş bir örneğe bakalım:

Senin vücudun bin kubbeli harika bir saraya benzer ki, her kubbesinde taşlar, direksiz birbirine baş başa verip muallâkta (boşlukta) durdurulmuş. Belki senin vücudun, bin defa bu saraydan daha aciptir. Çünkü, o saray-ı vücudun, daima, kemâl-i intizamla (düzenli bir gelişme ile) tazelenmektedir. Gayet harika olan ruh, kalb ve mânevî letâiften (duygulardan) kat-ı nazar (başka), yalnız cesedindeki herbir âzâ, bir kubbeli menzil hükmündedir. Zerreler, o kubbedeki taşlar gibi birbirleriyle kemâl-i muvazene (ölçülü bir gelişme) ve intizamla başbaşa verip, harika bir bina, fevkalâde bir san'at, göz ve dil gibi acip birer mucize-i kudret (kudret mucizesi) gösteriyorlar.

Eğer bu zerreler, şu âlemin ustasının emrine tâbi birer memur olmasalar, o vakit herbir zerre, umum o cesetteki zerrelere hem hâkim-i mutlak (sınırsız bir hâkim), hem herbirisine mahkûm-u mutlak (sınırsız bir mahkum), hem herbirisine misil (benzer), hem hâkimiyet noktasında zıt, hem yalnız Vâcibü'l-Vücuda mahsus olan ekser sıfâtın

masdarı, menbaı (kaynağı), hem gayet mukayyet (sınırlı), hem gayet mutlak(sınırsız) bir surette olmakla beraber, sırr-ı vahdetle (birlik sırrıyla) yalnız bir Vâhid-i Ehadin (Tek olan Birin) eseri olabilen gayet muntazam bir masnu-u vâhidi (sanatlı bir varlığı) o hadsiz zerrâta (hücrelere-atomlara) isnad etmek-zerre kadar şuuru olan, bunun pek zâhir bir muhal, belki yüz muhal olduğunu derk eder.

İnsan vücudunu kubbeli bir saraya benzetiyor. Sarayın taşları gibi, insanın da hücre taşları var. Ancak insanın hücreleri o saraydan daha mükemmel bir şekilde her an yenileniyor. İnsaların hücrelerinden organlarına, her parçasında bir düzen görülmektedir.

O sarayın taşlarının kendi kendine (Self Organizasyon) birleşip o düzenli ve mükemmel sarayı oluşturması imkânsızdır. Çünkü o sarayı böyle mükemmel yapacak Mimar Sinan gibi bir usta gerekir.

Vücut sarayını oluşturan hücreleri de bir ustaya vermemiz gerekir. Onlar kendi kendine oluyor dediğimizde sarayın da kendi kendine olabileceğini iddia ediyoruz demektir.

Vücudu oluşturan her bir hücre, vücudun düzeninin sağlanabilmesi için diğer bütün hücrelerle organize çalışmak zorundadır. Vücudun bütün hücreleri ve organları bu düzen i devam ettirme açısından birbirlerine muhtaçtır.

Bedendeki o hücreleri eğer Allah'a vermezsek, onların her birine Allah'ın görücülük, hakimiyet, duyuculuk, ilim, düzenleyicilik, planlayıcılık, seçicilik vb. gibi şuurlu özelliklerini vermemiz gerekir.

Her bir hücreye İlahlık özelliğini verdiğimizde her bir hücre bu durumda hem sınırsız yapıcılar, hem de sınırsız yapılanlar olacaktır. Sarayın taşları aynı anda usta, aynı anda taş olamazlar. Hepsi usta olması durumunda yapılacak taş, hepsi taş olması durumunda da yapacak usta kalmaz. Bu imkânsızdır.

Hem her bir hücre acizlikte birbirlerine benzer olacaklar, hem de İlahlıkta birbirlerine zıt olacaklar. Yani sarayın bütün taşlarıyla aynı özelliklere sahip olacaklar, hem de her biri usta olarak birbirlerini yönetmek, yönlendirmek isteyecekler. Bu da imkânsız.

O hücreler kendi DNA'larını yazamayacak, proteinlere ve diğer hücrelerin yardımlarına muhtaç sınırlı olacaklar, her saniye değişimle ölecek, hem de bütün vücudun ihtiyacını aynı anda bilecek, aynı anda güneşle, aynı anda havayla binlerce varlıkla olan ilişkileri ayarlayacak derecede sınırsız olacaklar.

Sonra görmedikleri halde görmeyi, duymadıkları halde duymayı, düşünmedikleri halde beyni oluşturacaklar.. Önünü göremeyen ayak parmağındaki hücreyle, hiçbir şey düşünemeyen gözdeki hücre bütün bu işleri vücudun düzenini gözeterek yapacak. Yani göremeyen görecek, düşünemeyen düşünecek, duyamayan duyacak vb. Görüldüğü gibi bütn bunlar imkânsız olduğu gibi varlıkların kendi kendine oluşması da imkânsızdır.

Bu örnekleri her düzenli varlık için kullanabiliriz… Görüldüğü gibi bu ifadelerden anladıklarımız çoğaltılabilir. Sıkıştırılmış birer örnek deposu olan bu deliller, kimbilir daha hangi felsefi ekolleri susturacak…

KOZALİTE (SEBEPÇİLİK-NEDENSELLİK)

Bediüzzaman, materyalist felsefenin temellerinden birisi olan Kozalite prensibini de eleştirmektedir. Elbette bu durum, evrendeki sebep sonuç ilişkisini inkar etmek değildir. Ancak Bediüzzaman'a göre bütün sebepler, eserlerinde "müsebbib-ül esbab" olarak adlandırdığı, Allah'ın yaratmalarıdır. Çünkü ona göre akılsız, şuursuz, cansız, gözsüz, duygusuz sebepler kainatta görülen bu akıllıca işleri, bu seçimli oluşları gerçekleştiremezler. Sebeplerin anlamlı olabilmesi için, onlarda görülen bu fiilleri, ilim sahibi, kudretli, gören, duyan bir varlığa vermemiz gerekmektedir.

Kozalite prensibi Marksizm'de de görüldüğü gibi "varlığın gayelerini, sonuçlarını" reddeden, sadece nedenlere odaklanan bir felsefi düşüncedir. Varlığın oluşundaki gayeleri, amaçları kabul ederlerse, varlığı bilinçli bir amaç için yaratan Allah'ı da kabul edeceklerinden korkarlar ve böylece gayeleri reddederler. Mesela yağmurun ne için yağdığı değil, nasıl yağdığı önemlidir ve bu "nasıl?" sorusu onlara her şeyi açıklamaya yeter. Bu reddediş orada gizli olan "merhameti" reddediştir aslında. Sebepçiliğin karşıtı gayeciliktir, finalite olarak adlandırılır. Görüldüğü gibi "niçin?, neden?" vb. soruları yok sayan, bu soruları sormayı yasaklayan bir fikirdir sebeplilik… Elbette böyle bir bakış açısının varlığı tam manasıyla anlamlandıramayacağı açıktır.

Gazali, İslam dünyasında Kozalite (nedensellik) prensibini eleştirenlerin başında gelir. Ona göre varlıkların sebebi olarak gösterdiğimiz sebepler o neticeleri doğuramk zorunda değillerdir. Ancak Allah'ın istemesiyle her şey olur. Allah her an her şeye tecelli etmekte, hiçbir sebepe ihtiyaç duymadan her şeyi aynı anda ve sürekli olarak yaratmaktadır. Sebep denilen olayların hepsi tekil olaylardır ve Allah istemese hiçbiri biribirne etki edemez. Görüldüğü gibi Gazali, Allah'ın varlığını kabul eden İbn-i Rüşd gibi felsefecilere karşı cevap vermektedir. Bu nedenle delillerini Allah'ın varlığıyla ispatlamaya çalışmıştır. Bu konuda verdiği en maşhur örneklerden birisi pamuk örneğidir. Buna göre pamuğu ateşe değdirdiğimizde "Kozalite" ilkesine göre mutlaka yanmalıdır. Ama gerçekte böyle bir durum yaşanmaz. Allah o pamuğu ister yakar, ister yakmaz. Bununla birlikte Gazali, Allah'ın adeti olarak adlandırdığı sebepler dünyasını da bütün bütün inkar etmez.

Bediüzzaman'la Gazali'nin "esbaba-sebeplere" bakışı belirgin benzerlikler göstermektedir. Ancak konuyu açıklama sadedinde verilen örneklerde farklılık vardır. Gazali, muhalifi olan İbn-i Rüşd gibi felsefecilerin kabul ettiği Allah inancını da başlı başına bir delil olarak kullanabilme imkânına sahiptir. Zaten o meselesini bu delil üzerine temellendirmiştir. Bediüzzaman ise Vacib'ul Vücudun yani Varlığı Zorunlu olan Allah'ın varlığını inkar eden küfr-ü mutlakın temsilcilerine cevap vermeye çalışmaktadır. Dolayısıyla muhatapları hiçbir manevi varlığı kabul etmemektedirler. Bu nedenle Bediüzzaman örnekleri de, Allah'ın varlığını ispat edecek şekilde vermiştir. Muhtemelen İmam Gazali de bu dönemde yaşamış olsa maddiyyuna karşı böyle cevap verecekti. Bediüzzaman bu yöntem farkının nedenini şöyle açıklar:

Eski zamanda, esâsât-ı imaniye mahfuzdu, teslim kavî idi. Teferruatta, âriflerin marifetleri delilsiz de olsa, beyanatları makbul idi, kâfi idi. Fakat şu zamanda, dalâlet-i fenniye elini esâsâta ve erkâna uzatmış olduğundan, her derde lâyık devâyı ihsan eden Hakîm-i Rahîm olan Zât-ı Zülcelâl, Kur'ân-ı Kerîmin en parlak mazhar-ı i'câzından olan temsilâtından bir şulesini, acz ve zaafıma, fakr ve ihtiyacıma merhameten, hizmet-i Kur'ân'a ait yazılarıma ihsan etti. Barla Lahikası

Evet o dönemdeki tartışmalar belli esaslar üzerine yapılıyordu. İbn-i Rüşd ve Gazali'nin birbirlerine yazdıkları reddiyeleri incelediğimizde, kimi akli delillerin yanında Allah'ın varlığı, Kur'an-ı Kerim, hadisler vb. ortak delilleri kulanabildiklerini de görürüz. Çünkü her iki taraf da bu delilleri kabul etmektedir. Ama Bediüzzaman'ın cevap verdiği materyalizm, tabiatçılık vb. felsefeler haliyle hiçbir bir imani delili kabul etmemektedirler. Bunlara karşı verilecek misallerin elbette daha kuvvetli olması gereklidir. Şimdi Bediüzzaman'ın "Kozalite" fefesefesini eleştirdiği misallerine geçelim. Önce Tabiat Risâlesinden sonra da Risâlelerin değişik bölümlerden aldığımız örnekleri açıklayalım.

Bediüzzaman Tabiat Risâlesinde "evcedethul esbab" (sebepler yarattı) fikrini eleştirirken bir Eczahane örneği verir. Elbette bu Eczahane bugünkü bildiğimiz Eczanelerden değildir. Kimya biliminin teknikleri kullanılarak ilaçların üretildiği bir Eczahane'dir. Ecza cüzler demektir ve Eczahaneler, faydalı cüzlerin belirli ölçeklerle terkip edildiği mekânlardır. Bugünün kimya ve tıb laboratuarlarının benzeri bir vazife icra etmektedirler. Bediüzzaman, verdiği örnekte işte böyle bir mekânda gezmektedir. Bu sırada pek çok ilaçlar, haplar, şuruplar görür. Bu ilaçlar hemen yakınlardaki raflarda duran kavanozlardan alınan çeşitli elementlerin çok hassas ölçeklerle birleştirilmesiyle oluşturulmuştur. Öyle ki çok az bir miktar eksik ya da fazla olsa o ilaçlar tesirlerini kaybedecekler ya da zararlı bir duruma geleceklerdir. Bu girişten sonra Bediüzzaman örneğini şöyle geliştirir:

Acaba hiçbir cihette imkân ve ihtimal var mı ki, o şişelerden alınan muhtelif miktarlar, şişelerin garip bir tesadüf veya fırtınalı bir havanın çarpmasıyla devrilmesinden, herbirisinden alınan miktar kadar, yalnız o miktar aksın, beraber gitsinler ve toplanıp o macunu teşkil etsinler? Acaba bundan daha hurafe, muhal, bâtıl bir şey var mı? Eşek muzaaf bir eşekliğe girse, sonra insan olsa, "Bu fikri kabul etmem" diye kaçacaktır.

İşte bu misal gibi, herbir zîhayat (canlı), elbette zîhayat (hayat sahibi) bir macundur. Ve herbir nebat (bitki), hayattar bir tiryak (ilaç) gibidir ki, çok müteaddit eczalardan (parçalardan), çok muhtelif maddelerden, gayet hassas bir ölçüyle alınan maddelerden terkip edilmiştir. Eğer esbaba (sebeplere), anâsıra (unsurlara) isnad edilse ve "Esbab icad etti" denilse, aynen eczahanedeki macunun, şişelerin devrilmesinden vücut bulması gibi, yüz derece akıldan uzak, muhal ve bâtıldır. Tabiat Risâlesi

Bediüzzaman sebepçilik felsefesinin çeşitli versiyonlarına cevap verecek şekilde farklı farklı ilginç örnekler vererek ve deliller sunarak bu konuyu bitirir. Görüldüğü gibi Bediüzzaman verdiği örneklerde Allah'ın varlığını da ispat etmek yanında Kozalitenin (Causalite) görüşlerine de ikna edici cevaplar vermektedir. Çünkü karşısında İslamı ve Allah'ı kabul eden İbn-i Rüşdler değil, Hz. Adem'den beri gelmiş geçmiş en inkarcı fikirlere sahip oluşumlar vardır.

Bediüzzaman 14. Söz'de verdiği bir başka örnekte karşısındaki oluşumların fikirlerindeki sınırsız inadın, inkarın ve dalaletin farkında olduğunu gösterir:

Dalâletten gelen hadsiz bir cehâlet ve zındıkadan neş'et eden çirkin bir temerrüd (inkar) sebebiyle bilmiyorlar ki, esbâb (sebepler) yalnız birer bahanedirler, birer perdedirler. Dağ gibi bir çam ağacının cihazâtını (cihazlarını) dokumak ve yetiştirmek için, bir köy kadar yüz fabrika ve tezgâh yerine, küçücük çekirdeği gösterir, "İşte bu ağaç bundan çıkmış" diye, Sâniinin (Sanatlı Yaratıcının) o çamdaki gösterdiği bin mu'cizâtı (mucizeleri) inkâr eder misillü (gibi), bâzı zâhirî (görünen) sebepleri irâe eder (görür). Hâlık'ın ihtiyâr (seçim) ve hikmet ile işlenen pek büyük bir fiil-i Rubûbiyetini

(İlahlığının fiilini) hiçe indirir. Bâzan gayet derin ve bilinmez ve çok ehemmiyetli, bin cihette de hikmeti olan bir hakikate fennî (bilimsel) bir nâm takar. Güyâ o nâm ile mahiyeti anlaşıldı; âdileşti, hikmetsiz, mânâsız kaldı. 14. Söz"

Sebepçiler zahire baktıklarından Çam ağacının varlığına bir sebep bulmak zorunda oldukları için "tohumunu" onun için illet gösterirler. Halbuki o çam ağacının varlığını devam ettiren ve bütün kâinatı kuşatan milyonlarca sebep vardır. Bütün bu sebepleri o ağaç için seferber edemeyen, o ağacı o cihazlarla oluşturamaz. Bir başka yerde Bediüzzaman şu farklı örneği verir:

Meselâ, bir bahçeyi sulayan cetvelin deliğini açmayan adam, o bahçenin kurumasına ve o nimetlerin ademine (yok oluşuna) sebep ve illet oluyor. Fakat o bahçenin nimetlerinin vücudu, o adamın hizmetinden başka, yüzer şerâitin (şartların) vücuduna tevakkufla beraber, illet-i hakikî (gerçek sebep) olan kudret ve irade-i Rabbâniye (Allah'ın kudret ve iradesi) ile vücuda gelir. İşte bu mağlâtanın (boş fikrin) ne kadar hatası zâhir olduğunu anla ve esbabperestlerin (sebepçilerin) de ne kadar hata ettiklerini bil. Mesnevi –Zühre

Görüldüğü gibi Bediüzzaman, bahçe sulamak için kullanılan bir su kanalı örneğini verir. Su kanalının kapağını açmamak, içinde türlü türlü bitkilerin bulunduğu o bahçenin kurumasına sebep olur. Bir tek sebep oradaki nimetleri yok edebilirken, o bitkilerin varlıklarını devam ettirmek için güneşin, havanın, toprağın, elementlerin, suyun hasılı bütün kâinatın varlığı lazımdır. Bununla tesadüfi sebeplerin sadece adem (yokluk) doğurduğunu, var oluşun ise bilinçli, iradeli oluşturmuş pek çok düzeneğe bağlı olduğunu ortaya koyuyor. Aslında bu örneğiyle tesadüfçü evrim inancına da, tesadüflerden beslenen diğer fikirlere de cevap veriyor.

Bediüzzaman, Gazali'ni pamuk-ateş örneğinde benzer bir şeklini gördüğümüz gibi, sebeplerin yaratıcı olmadığını ispat sadedinde "iktiran" delilinden de bahseder:

Meselâ, Risâle-i Nur'un şakirtleri içinde Cenâb-ı Hakkın nimetlerine mazhar bazı zatlar (Hüsrev, Refet gibi), iktirânı (nimet birlikteliğini) illetle (sebeple) iltibas etmişler (karıştırmışlar), Üstadına fazla minnettarlık gösteriyorlardı. Halbuki, Cenâb-ı Hak onlara ders-i Kur'ânîde verdiği nimet-i istifade (faydalanma nimeti) ile, Üstadlarına ihsan ettiği nimet-i ifadeyi (ifade nimetini) beraber kılmış, mukarenet (yakınlık) vermiş. Onlar derler ki: "Eğer Üstadımız buraya gelmeseydi biz bu dersi alamazdık. Öyleyse onun ifadesi, istifademize illettir." Ben de derim: Ey kardeşlerim! Cenâb-ı Hakkın bana da, sizlere de ettiği nimet beraber gelmiş. İki nimetin illeti de rahmet-i İlâhiyedir (Allah'ın rahmetidir). Ben de sizin gibi, iktirânı illetle iltibas ederek, bir vakit Risâle-i Nur'un sizler gibi elmas kalemli yüzer şakirtlerine çok minnettarlık hissediyordum. Ve diyordum ki: "Bunlar olmasaydı, benim gibi yarım ümmî bir biçare nasıl hizmet edecekti?" Sonra anladım ki, sizlere kalem vasıtasıyla olan kudsî nimetten sonra, bana da bu hizmete muvaffakiyet ihsan etmiş. Mesnevi-Zühre

Aşağıdaki örnek, Bediüzzaman'ın sebepçiliği çürütürken şuzuzat-ı kanuniye (sebepler kanununu delen) olayları delil olarak gösterdiğini ortaya koymaktadır. Gazali de kainatta cari olan kanunların Allah'ın adeti olduğunu, onun istediği zaman bu adetleri değiştirebileceğini söylemişti:

Kadîr-i Alîm (İlmi sonsuz kudret sahibi) ve Sâni-i Hakîm (hikmetiyle sanatlı yaratıcı), kanuniyet şeklindeki âdâtının (adetlerinin) gösterdiği nizam ve intizamla (düzenle), kudretini ve hikmetini ve hiçbir tesadüf, işine karışmadığını izhâr ettiği gibi, şüzûzât-ı kanuniye ile (kanunlarını delerek), âdetinin hârikalarıyla, tegayyürât-ı sûriye ile (suretleri başkalaştırarak), teşahhusâtın ihtilâfâtıyla (varlıkların farklılıklarıyla), zuhur ve nüzûl (ortaya çıkış ve iniş) zamanının tebeddülüyle (değişimiyle) meşîetini (işlerini), irâdetini (iradesini), fâil-i muhtar olduğunu (seçici bir fail olduğunu) ve ihtiyârını (seçiciliğini) ve hiçbir kayıt altında olmadığını izhâr edip, yeknesak (tekdüze) perdesini yırtarak ve herşey her anda, her şe'nde (işte), herşeyinde Ona muhtaç ve Rubûbiyetine münkad olduğunu (uyduğunu) i'lâm etmekle, (bildirmekle) gafleti dağıtıp, ins ve cinnin nazarlarını esbâbdan (sebeplerden) Müsebbibü'l-Esbâba (sebeplerin gerçek yapıcısına) çevirir. Kur'ân'ın beyânâtı şu esâsa bakıyor.

Meselâ, ekser yerlerde bir kısım meyvedar ağaçlar, bir sene meyve verir, yani, rahmet hazînesinden ellerine verilir, o da verir; öbür sene, bütün esbâb-ı zâhiriye (zahiri sebepler) hazırken, meyveyi alıp vermiyor.

Hem meselâ, sâir umûr-u lâzımeye (gerekli işlere) muhâlif olarak, yağmurun evkât-ı nüzûlü (iniş vakitleri) o kadar mütehavvildir ki (başkalaşır ki), mugayyebât-ı hamsede (beş bilinmeyende) dahil olmuştur. Çünkü, vücudda en mühim mevkî, hayat ve rahmetindir. Yağmur ise, menşe-i hayat ve mahz-ı rahmet (hayatın ve rahmetin kaynağı) olduğu için, elbette o âb-ı hayat, o mâ-i rahmet (rahmet suyu), gaflet veren ve hicab (perde) olan yeknesak kaidesine girmeyecek; belki, doğrudan doğruya Cenâb-ı Mün'im-i Muhyî ve Rahmân ve Rahîm (Çok merhametli olan diriltici ve nimet verici Allah) olan Zât-ı Zülcelâl, perdesiz, elinde tutacak; tâ her vakit duâ ve şükür kapılarını açık bırakacak.

Hem meselâ, rızık vermek ve muayyen (belirlenmiş) bir sîmâ vermek, birer ihsan-ı mahsus (özel bir ihsan) eseri gibi, ummadığı tarzda olması ne kadar güzel bir sûrette meşîet ve ihtiyâr-ı Rabbâniyeyi (Rabbin iradesini ve arzusunu) gösteriyor. Daha, tasrif-i hava (havanın vazifeleri) ve teshîr-i sehâb (bulutların çeşitli yerle gidişi) gibi şuûnât-ı İlâhiyeyi (ilahi işleri) bunlara kıyas et. 16. Söz

Bediüzzaman, bugün Kuantum fiziğinin de araştırma konuları içine girmiş olan nedensellik bağına uymayan doğa olaylarından örnekler vermiştir. O bütün bu olayları şuzuzat-ı kanuniye (kanunu delişler) olarak nitelendirmiş, bunun da bütün sebepleri yaratan bir Yaratıcıyı gösterdiğini ispat etmiştir. Ona göre bütün bu örnekler mucizelerin, kerametlerin oluşuna da delil olarak gösterilir. Mesela o eserlerinde Hz. İsa'nın babasız doğması mucizesini bu gibi örnekler ışığında açıklamıştır. Ağaçların meyve verişlerinin düzensizliği, yağmurun yağış zamanı, rızkın gelişi, yüzlerdeki farklılıklar, havanın ve bulutların hareketleri ona göre kainattaki adetlerden bağımsız hareketlerdir ki bu durum Allah'ın istediği zaman adetlerini değiştirebileceğine delildir. Bu da sebeplerin kendi başına değil Allah'ın yaratmasıyla iş görebileceğini ortaya koymaktadır. Bugün Kuantum fizikçilerinin "kaos" başlığı altında bütün bu örnekleri araştırıyor olması da meselemiz açısından ilginçtir.

DOĞAL SEÇİLİM (NATURAL SELLECTION)

Günümüzde tabiatçılık, tesadüfçü Evrim felsefesi içinde varlığını sürdürmeye devam etmektedir. Evrimciler, bütün canlıların tesadüfen ve doğal sebeplerle oluştuklarını, milyonlarca yıl süren tesadüfi ve doğal değişimlerle de farklı farklı türlere evrildiklerini savunurlar. Bu gibi yönleriyle bu felsefi teori Müslümanların inanç esaslarını tehdit etmektedir. Bu teorinin inançlarla çelişmediği iddiası ise bizatihi başlı başına bir kocaman çelişkidir. Varlıkları ve canlıları Allah'ın yaratmadığını savunduktan sonra, hangi Allah inancından bahsedebileceğimiz sorusu, evrimciler tarafından her defasında suskunlukla karşılanmıştır. Bu iddia doğru olmuş olsaydı, fosil bilimi bugün, milyonlarca tür canlının trilyarlarca ara formlarını her yerde çoklukla bulmak zorundaydı. Evrimcilerce ara form olduğu idda edilen birkaç fosil, diş ya da kafatası örneklerinin de nesli tükenmiş farklı müstakil türlerin örnekleri olma ihtimali yüksektir. Evrimcilerin bu konuda kullandıkları en bilindik açıklama şekli "doğal seçilim" felsefesi olmaktadır. Richard Dawkins gibi aşırı evrimciler, insanlara bu "doğal seçilim" itikadının yerleştirilmesinin gerektiğini savunmakta ve adeta bir misyoner gibi doğal seçilim felsefesini dünyaya yaymaya gayret etmektedir. Bugün bu tesadüfçü ve tabiatçı evrimcilik felsefesi pek çok devlet tarafından desteklenmekte, bu inancın karşısında olanlar en ağır baskılara maruz kalmaktadırlar. Bu felsefenin tanımı kısaca şöyledir:

Doğal seçilim, belirli bir türde dış çevreye uyum konusunda daha elverişli özelliklere sahip organizmaların, bu elverişli özelliklere sahip olmayan diğer bireylere göre yaşama ve üreme şanslarının daha yüksek olması ve bunun sonucu olarak genlerini yeni kuşaklara aktarabilmeleri yoluyla işleyen evrimsel mekânizma.

*http://tr.wikipedia.org/wiki/Do%C4%9Fal_se%C3%A7ilim

Aslında doğa ve seçim kavramlarının yan yana gelmesi bile akli ve mantıki değildir. Zira akılsız, şuursuz, ruhsuz, elsiz, ayaksız, gözsüz, duyuşsuz bir doğa, nasıl olup da akıllıca bir faaliyet olan "seçim" işini yapacaktır ki? Bediüzzaman "tabiat" genel manasıyla bu doğal seçilim meselesine de cevaplar verir. Ona göre kainatta olmuş olacak bütün imkân dairelerin ihtiyarıyla seçen Fâil-i Muhtar olan Allah'dan başkası değildir. Tabiatçılık fikrinin yanlışlarını göstermek için "Tabiat Risâlesi"nde verdiği örneklerden birine bakalım:

Eğer mevcudatta (varlıklarda), hususan zîhayatta (canlılarda) görünen, basîrâne (görülerek) hakîmâne (bilinerek) olan san'at ve icad (yaratış) Şems-i Ezelînin kalem-i kader ve kudretine (Allah'ın ilim ve kudretine verilmezse) verilmezse, belki kör, sağır, düşüncesiz olan tabiata ve kuvvete isnad edilse, lâzım gelir ki, tabiat, icad (yaratmak) için herşeyde hadsiz mânevî makine ve matbaaları bulundursun; veyahut herşeyde kâinatı halk (yaratıp) ve idare edecek bir kudret ve hikmet derc etsin.

Görüldüğü gibi Bediüzzaman meseleye temelden girmektedir. Bugün kendine kendine olduğu, düzenlileştiği ve seçimlerde bulunduğu iddia edilen doğanın göz ardı edilen özelliklerine değinir. Doğa, kör, sağır, düşüncesiz bir yığından ibarettir. Böyle olan bir doğa, görüp, duyup olmayan aklıyla seçim yapıp gözleri, kulakları, beyinleri nasıl oluşturabilir? Görmeyi, duymayı verebilecek olan ancak gören, duyan ve bu duyguları bilen birisi olabilir. Halbuki doğada bunların hiçbiri yoktur. Üstelik tabiatı değiştiren, tahrip eden, başkalaştıran çoğu zaman şuurlu, gören, duyan dışarıdan bir güç yani insandır. Üstelik tabiatın kudreti de yoktur. Kendindeki değişimlere bile karşı duramaz. Akılsız, kör ve sağır olan tabiatın bir şeyler oluşturması için fabrikalar, matbaalar gibi hadsiz düzeneklere ihtiyaçları vardır ama ellerinde bu imkânlar da yoktur. Bediüzzaman örneğine şöyle devam eder:

Çünkü, nasıl şemsin cilveleri ve akisleri (güneşin yansımaları), zemin yüzündeki zerrecik cam parçalarında ve katrelerde (damlalarda) görünüyor. Eğer o misalî ve aksî (yansıyan) güneşçikler semâdaki tek güneşe isnad edilmese, lâzım gelir ki, bir kibrit başı yerleşmeyen bir zerrecik cam parçasında tabiî, fıtrî (doğal) ve güneşin hâsiyetlerine (özelliklerine) mâlik, zâhiren küçük, mânen çok derin bir güneşin haricî (dış) vücudunu kabul ederek, zerrât-ı zücâciye (cam parçaları) adedince tabiî (doğal) güneşleri kabul etmek lâzım geldiği gibi,

Ayna ve cam örnekleri Bediüzzaman'ın eserlerinde sıkça kullandığı örneklerdir. Güneşin özelliklerini yansıtan cam parçaları güneşin kendisi değillerdir. O aynalar, üzerlerinde yansıyan parıltılar ve görüntülerin devamı için güneşe ihtiyaç duyarlar. Çünkü güneşin hidrojeni, helyumu ve diğer özellikleri aslında o camların asli vücudlarında yoktur.

Atomlar ve hücreler de böyledir. Mesela o hayvanları, bitkileri, insanları oluşturan hücrelerin seçim yapabilecek akılları ve iradeleri yoktur. Onlarda görünen akıllıca yansımalar aslında tecellileriyle üzerlerinde tasarruf eden bir ilim sahibini gösterir.

Dolayısıyla doğal seçilim dedikleri, aslında Allah'ın ihtiyar ve ilmiyle yapılan bir ilahi seçimdir. Hücreler görür gibi işler yapmaktadırlar. Hatta bir vücudun dışarıdan nasıl görüneceği bile belirlenmekte, beden, renklerle, biçimlerle, derilerle, tüylerle süslenmektedir. Halbuki o atomlar, hücreler önlerini bile göremezler. Demek ki görür gibi yapılan bu faaliyetler o hücrelere ait değildir. Gerçekten gören birisi tarafından yapılmaktadırlar. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Görüldüğü gibi Bediüzzaman evrimden bile bahsetmeden tesadüfçü evrimin kökenlerini çürtütmüştür. Bir örnek daha vererek bu bahsi bitirelim.

Bu örnekte Bediüzzaman cüz-i ihtiyari, seçim yapma konusunda bütün varlıkların üstünde olan insanın bile ihtiyaç duyduğu milyonlarca unsuru hazır bulduğunu ve seçim yapabilen insanın pek çok zorunluluğun ve varlığını aşkın şekilde yapılan meçhul seçimlerin etkisi altında olduğunu anlatır:

Hem insanın vücudu ve cesedi bile onun değildir. Çünkü kendisinin eser-i san'atı (sanat eseri) değildir. O vücudu yolda bulmuş, lakîta (buluntu) olarak temellük de etmiş (sahiplenmiş) değildir. Kıymeti olmayan şeylerden olduğu için, yere atılmış da insan almış değildir. Ancak, o vücut, hâvi olduğu garib san'at, acip nakışların şehadetiyle, bir Sâni-i Hakîmin (Hikmetli bir Sanatkarın) dest-i kudretinden (kudret elinden) çıkmış kıymettar bir hane olup, insan o hanede emaneten oturur. O vücutta yapılan binlerce tasarrufattan (kullanımlardan), ancak bir tane insana aittir. Ve keza, esbab (sebepler) içerisinde en eşref (en şerefli), en kuvvetli bir ihtiyar (seçim) sahibi insan iken, ef'âl-i ihtiyariye (seçimli fiiller) namıyla kendisine mal zannettiği ef'âlin (fiillerin) ekl (yemek), şürb (imek) gibi en âdi bir fiilin husûlünde, yüz cüz'ünden (parçasından) ancak bir cüz'ü insana aittir.Ve keza, insanın elindeki ihtiyar pek dardır.

Havâssının (duygularının) en genişi hayal olduğu halde, o hayal akıl ve aklın semerelerini ihata edemez. Bunları, bu kadar büyük iken, nasıl daire-i ihtiyarına idhal edip, onlarla iftihar ediyorsun? Ve keza, şuurî olmaksızın, senin lehine ve aleyhine çok fiiller cereyan etmektedir. O fiiller şuurî (bilinçli) oldukları halde, şuurun taallûk etmediğinden (bilincin karışmadığından) sâbit olur ki, o fiillerin fâili bir Sâni-i Zîşuurdur. (Bilinçli bir Sanatlı Yaratıcıdır) Ne sen fâilsin (yapıcısın) ve ne senin esbabın (sebeplerin)... Binaenaleyh, mâlikiyet (sahiplik) dâvâsından vazgeç. Kendini mehasin (iyilik) ve kemâlâta masdar (güzelliklere kaynak) olduğunu zannetme. Ve kat'iyen bil ki, senden sana yalnız noksan ve kusur vardır. Çünkü, sû-i ihtiyarınla (kötü seçiminle),

sana verilen kemalâtı (güzellikleri) bile tağyir ediyorsun. (başkalaştırıyorsun) Senin hanen hükmünde bulunan cesedin bile emanettir. Mehasinin hep mevhubedir (iyiliklerin verilmiştir); seyyiatın meksûbedir.(kötülüklerin senin kazancındır) Mesnevi-yi Nuriye

Doğal Seçilim gibi doğacı ve tesadüfçü felsefeleri susturmak için verilmiş ilginç örneklerden biriydi okuduğumuz. Şu önermelerle sonuca varılıyor:

İnsan düşünebilen, irade sahibi bir canlıdır.

İnsan aklıyla, iradesiyle seçim yapabilen bir canlıdır.

Görülüyor ki seçim yapabilen canlıların en özgürü insandır.

Sınırsız seçebilen insan, vücudunun yüzde 99'undaki faaliyeletleri kendisi seçmemiştir.

Vücudundakileri seçmediği ve bilmediği gibi kainatın tamamında olanları da seçmemiştir.

Akıllı ve irade sahibi insanın seçim gücü bu kadar sınırlıysa,

Akılsız ve iradesiz doğanın seçim gücü de (doğal seçilim) elbette yok hükmündedir…

Bütün bu seçimleri yapan, insan gibi akıllı bir varlığın seçemediklerini seçebilen Sonsuz seçim ve ilme sahip bir varlık olmalıdır

Kainatta ve insan vücudunda bütün bu seçimler her an yapıldığına göre, o varlık kainattaki tüm seçimleri her an yapabilecek derecede insandan özgür ve ilim sahibidir.

Görüldüğü gibi bu örneklerden daha pek çok çıkarımlarda bulunabiliriz. Bediüzzaman pek çok felsefecinin bâtıl felsefelerine cevap gelecek deliller bulmuştur ve eserlerinin arasına yerleştirmiştir.

NÖTRİNO’NUN HIZI VE EVRİM TAASSUBU

Son bilimsel deneyler, Einstein’ın ışık hızını merkez aldığı “görecelilik” teorisinin bile tartışılabileceğini gösterdi.

Çünkü bilimsel düşüncenin temelinde “şüphe” vardır. Hem önceki kabullerden şüphe duyulmadan, bilimsel alanda yeni keşifler nasıl yapılabilir ki?

Bilimi referans aldığını iddia eden bizdeki kimi aydınların en büyük hatası, “şüpheyi” bilim alanında kullanmak yerine, inanç gibi kabule ve tasdike dayalı alanlarda kullanmaları.

Susamış bir insanın ağzı yerine kulağıyla su içmeye çalışması sırasında oluşabilecek sorunları düşünün. İşte bizim sözde kimi aydınlarımız da aynı sorunsalı yaşıyor ve yaşatıyorlar.

Halbuki “şüphecilik” sosyal bilimlerin alanına giren “siyaset” bilimi için daha elverişli ve elzemken, kendi politik ideolojilerinden ise asla şüphe duymuyorlar.

Birkaç deneyin olumlu sonuçlarına rağmen bilim adamları da yüksüz parçacıklar olan “nötrino”ların ışıktan daha hızlı olmasına yine “şüpheyle” yaklaştılar. Bu şüphecilikse bilime yakışıyor.

Üstelik bu deneyler, oldukça gelişmiş elektronik aletlerin ve çok hassas deney araçlarının bulunduğu fizik laboratuarlarında gerçekleştiriliyor.

Buna rağmen bilim adamları eski bilimsel kabulleri sorgulamak adına yeni deneyler yapılmasında ısrarcı oluyorlar.

Sanırım aklınızı şu sorular kurcalıyor. Nötrino nedir? Bilim adamlarında Nötrinonun ışıktan daha hızlı olabileceği şüphesi nasıl oluştu?

Bilim Teknik Dergisi Temmuz 2010 sayısında Zeynep Ünalan, nötrinonun tarifini çok güzel yapmış.

“Çok küçük kütleleri ve olmayan elektrik yükleri ile “kolaysa bizi yakalayın” dercesine bilim insanlarına meydan okuyan parçacıklar nötrinolar.”

Tanımdaki “küçük kütleli” ifadesini anlayabilmeniz için şunu düşünün. Diğer atom altı parçacık olan 1 protona karşılık evrende 700 milyon “nötrino” bulunuyor.

Bilimsel terminolojide “nötrino”lar için “Bukalemun” tabiri kullanılıyor. Çünkü bu atom altı parçacık, karşılaştığı yeni şartlara göre yeni yeni yapılara bürünebiliyor.

Nötrinoların büyük çoğunluğu güneşteki füzyon reaksiyonları, yani Hidrojen ve Helyum elementlerinin dönüşümleri sırasında açığa çıkıyor.

Yüzde 40'ı dünyaya ulaşan bu nötrinoların saniyede trilyonlarcası sel gibi akarak vücudumuza girer ve çıkar. Ama bunların bize hiçbir zararı olmaz.

Güneş ve dünya arasındaki milyonlarca km mesafede sel gibi akan nötrinoları da kapsayan bu eşsiz denge, tüm kainatı başlangıcından bugüne kuşatan bir düzenleyicinin varlığını da muştular.

Diyebiliriz ki özelliklerini daha yeni yeni keşfetmeye başladığımız o nötrino olmasaydı ya da yüksüz değil de yüklü olsaydı, evrenin düzen dominoları tek tek çökerdi.

Bilimsel düşünceyi yeniden hareketlendiren bu Nötrino sürprizi, bilimsel düşünce ürettikleri iddiasında olan evrimcilere maalesef "nötrino" kadar tesir etmiyor.

Onlar kuramlarından yine de zerre kadar şüphe duymuyorlar. Hatta evrimden "şüphe duymayı" bilim dışılıkla eş değer bile tutabiliyorlar.

Teknolojisi ve ekonomisi güçlü bir kısım devletlerin koruması altında, bir bilimsel inancı yaşar gibi fosil dolu mabetlerinde, Mesihlerini, yani Hz. Kayıp Halka'yı beklemeye devam ediyorlar.

Hz. Adem'in yerini "maymun" benzeri bir ilkel ata almış. Tanrı ise bu inancın yeni elçilerinden Richard Dawkins'in açıkladığı gibi "doğa" olarak belirginleşmiş durumda.

Meleklerse tesadüfler ve sebepler…

Halbuki bilim, zorlamayla, propagandayla, felsefi oyunlarla, anlamsız tekrarlarla değil, "şüpheyle", "sorgulamayla" vardır ve kendisinden şüphe duyulmayan her teori artık tabulaşmış demektir.

Mesela, evrim fikrini savunanlar, neden hep evrim mutlak doğruymuş gibi söze başlarlar? Söyledikleri bütün sözleri, getirdikleri bütün delilleri bu temel kabul üzerine neden bina ederler? Neden sözlerinden şüphe duyulmasını istemezler?

Kutsal Kitapların inananları vahiy eseri olduğuna inandıkları kitaplarından şüphe duymazlar ve duyulmasını hoş karşılamazlar. Ama bu "şüphe karşıtlığı" bilimselliğe yakışıyor mu?

İsmet Berkan Hürriyet'te yazdığı "Bilimsel düşünce sadece bilim insanlarına mı lazımdır?" adlı yazısında güzel bir örnek veriyor.

Su kaçağının kaynağını bulmaya çalışan bir tesisatçıdan bahsediyor. Hipotez oluşturma ve gözlem yapma süreçlerini bu örnek üzerinden anlatıyor.

Tesisatçının yaptığı gözlem ya da deney hipotezi doğrulamazsa, ustanın hipotezini

değiştirmesi gerektiğinden dem vuruyor sonuçta. Burada bilim insanlarına bir gönderme yapıyor.

Twitter üzerinden kendisine de yazdığımı yine itiraf edeyim: Bu örnek elbette güzel bir örnek. Ama yazar bu örneği "Evrim karşıtları" için verdiğini söyleyerek kendi örneğiyle çelişiyor.

Çünkü bizatihi evrimi savunanların kendisi örnekteki tesisatçıdır ve görüşlerini bilimsel olarak ispat edemedikleri halde, suyun kaynağını buldukları konusunda emin gözükmeye çalışırlar.

Halbuki su kaçağı giderilmedikten, yani bilimsel gerçeklik ispat edilmeden "evrimi" kitlelere propaganda, medya, yasa gibi yöntemlerle kabul ettirmeye çalışmanın ne anlamı var?

Olayın farkında olan kitleler ise, haklı olarak haykırıyorlar, "Tesisatçı efendi! Su gelmeye devam ediyor. İstersen şu hipotezini bir gözden geçir!"

Evrimciler ise buldukları bir diş, tırnak, el ya da kafatası örneğinden yola çıkarak adeta felsefi destanlar yazıyorlar.

Yazmakla kalmayıp hayal güçlerinin bütün sınırlarını da zorlayarak, -nedense ille de maymun benzeri olması gereken- garip garip yaratıkların resimlerini çizip duruyorlar.

Madem kemiklerden yola çıkarak o kemik sahibinin resmini çizebilme, yaşadığı ortamı resmedebilme hatta konuşup konuşamadığını, insan gibi akıllı olup olmadığını anlama bilimselliğine ulaştılar, o halde onları bilimsel bir deneye davet ediyorum.

Çıkın canlı yayına! Herhangi bir mezardan getirilecek 10 yıllık bir insan kemiğine bakarak hiçbir zaman tanışmadığınız sahibinin tüm fiziksel özelliklerini resmedin, düşünce dünyasını, çevresini, yaşadığı evi detaylı olarak anlatın bize.

DNA araştırmasından bahsetmiyorum. Evrimcilerin DNA testi diye bir şey gündemde yokken, bir dişten, bir kemikten yola çıkarak oluşturdukları, gazete, dergi manşetlerini süsleyen illüstrasyonlardan bahsediyorum.

Evrimin bilim olduğunu iddia edenler, inandırıcı olmak için öncelikle kendileri bilimin kurallarına inanmalıdırlar.

Bu teoriyi bir türlü ispat edemedikleri halde, on yıllardan beri hiçbir şüphe duymadan yine aynı teoriyi farklı farklı yöntemlerle ispat etmeye çalışmadaki ısrarlarının bilimselliğini kanıtlasınlar önce.

Tekrarlanmaya devam eden Nötrino deneyleri gösterdi ki, bilim "şüphe" duymadan asla gerçekleşmiyor. Ve ispatlanmayan bir teoriye kimsenin inanması da gerekmiyor.

Üstelik insanlarımızın kanıtlanmış bilimsel tezlere karşı olmak gibi bir sorunu olamaz. Nötrinonun ışık hızından daha hızlı olduğu ispatlanırsa, bu gerçeği neden kabul etmeyelim ki?

Ya da dünyanın yuvarlaklığını, kendi ekseni ve güneşin etrafındaki dönüşünü inkar eden bir Müslüman var mıdır?

Sorun, Türkiye vatandaşlarının bilime karşı olup olmama sorunu değildir. Sorun evrimi savunanların bir türlü kanıtlanamayan bu teoriden şüphe duyup duymamaları sorunudur.

Gerçekleştirilen nötrino deneyleri ise inançlarından ve kabullerinden şüphe duymaları için onlara bilimsel bir yol gösteriyor. Yeter ki fosil hızından kurtulup, Nötrino hızına yetişsinler.

KUR'AN-I KERİM VE ARSENİKTE YAŞAYAN BAKTERİLER

Kitap eleştirmenliği öyle kolay bir mesele değildir ve hele eleştirilmeye çalışılan kitap, Sonsuz Allah'ın „lâ raybe fih" (içinde şüphe yok) mühürlü kitabıysa, işler daha da imkansızlaşmaktadır. Çünkü o kitabı eleştirebilmek için en azından yazarının ilmi donanımına yakın bir donanımda olmak gerektir ki, bu başarıyı elde etmek biz sonlu ve sınırlı insanlar için imkansızdır. Böyle bir eleştiri gayreti sadece ve sadece „eleştirme gayreti" içine giren zihnin fakirliğini, ilmi yetersizliğini, bu gölge fikrin o Sonsuz Akıl karşısında içine düştüğü sonsuz acizliği ortaya koymaktan başka da bir gerçeği göstermez. Aslında Allah, sonsuz ilim sahibi bir yazar olarak kendi indirdiği/yazdığı kitabın ayetleri arasına, bu eleştiriyi yapma girişiminde bulunacakların muhtemel itirazlarına karşı öyle cevaplar yerleştirmiştir ki, bu cevaplar o eleştiri heveslilerinin beyinlerinin kıvrımlarında birer tokat değil atom bombası gibi patlamaktadır. Zaten bu zayıf vızıltılara karşı Sonsuzluktan süzülen o müthiş cevap tokadını yiyenler de, her denemelerinde kafalarını camlara çarpan sinekler gibi, Kur'an'ın mucizelerine beyinlerini çarpmaktadırlar ama, nedense bu yenilgilerinin ardından yeni eleştiri denemelerinden de asla vazgeçmemektedirler. Elbette bu eleştirme özgürlüğü onlara zaten o Kutsal Kitapların Yazarı tarafından verilmiştir. Bu dünya şartları içinde herkes istediğini seçip seçmemekte elbette özgürdür. Bizim de onların özgürlük sınırlarına müdahele etmek gibi bir düşüncemiz olamaz. Sadece bir mümin olarak o düşüncelerin anlamsızlığını; sıfırlığını, Kur'an'ın Sonsuz Yenilmezliğini ve Üstünlüğünü güçlü bir şekilde ispat etmek gibi bir görevimiz de vardır. Bu gibi yazılarımızla kimseye hakaret etmeden bu kudsi vazifemizi ifa etmekteyiz...

Belki de Allah'ın Sözlerine karşı böyle saygısız ve kibirli hakaret benzeri fikirler beyan edilmeliydi ki, inanan insanlar imanlarını bu eleştirilere cevap verebilmek adına sorgulamalıydılar. Allah'ın sözlerinin yaşantılarındaki tahakkümünden sıyrılmak için gerçekleştirilen bu tür zihinsel çırpınışlar olmasaydı, belki de Kelam, Akaid, Fıkıh, Hadis, Tefsir ilmi gibi ilimler doğmaz, mesela Mevlana „Fihi Mafih"i, İmam-ı Rabbani „Mektubat"ı, İmam Gazali „İhya-yı Ulumuddin"i ve diğer eserlerini, Yunus Emre „Risale-tün Nush'u" yazamazdı. Demek ki bu gibi haksız eleştiriler her ortaya konuşunda, Sonsuzluk kendi „mukaddesliğini ve münezzehliğini" göstermek için öyle beyinleri, öyle ruhları görevlendiriyor ki, bu insanların yazdıkları eserler dönemlerindeki her türlü fikri ve imani sapmışlığı kökünden söküp atıyor. Zaten içimize yerleştirilen nefis şeytanının bizatihi kendisi bu fikirlerden daha dehşetli fikirleri yeri geldiğinde bizlere fısıldamıyor mu? Bu da bir imtihanın, ruhsal olgunlaşma sürecinin kamçılayıcı bir unsuru değil mi? Görüldüğü gibi Kur'an'a yöneltilen her haksız eleştiri aslında onu küçültmüyor ya da yaralamıyor, aksine bu haksız eleştirileri yapanlar, asırlar önce gelmiş ve de asırlar boyu gelecek benzerlerinin de eleştirilerine karşılık gelecek güçlü cevapların Kur'an'ın „altın fikirler" madeninden çıkarılmasına vesile oluyorlar. Bu nedenledir ki, zayıflatılmış virüslerin enjekte edildiği vücutların hastalıklara yakalanmaması gibi, Allah da İslam bünyesinin ve iman bilincinin daha da güçlenmesi, daha büyük sarsıntılardan zarar görmemesi için böyle zayıflatılmış fikir virüslerinin ortaya konmasına izin veriyor. İslam bünyesi her saldırı sonrasında mucizevi bir şekilde her defasında güçleniyor, yenileniyor, karşıt fikirlerse her defasında daha bir ümitsizliğe kapılıyor. Fikirde yenilenler inananları psikolojik hasta gösterecek derecede

seviyesizce hakaretlere, bilimsel çarpıtmalara, duygusal abartmalara, mantık hilelerine, güç gösterilerine başvurmak zorunda kalıyorlar ki, işte bu durum onların Kur'an karşısında yenilgiyi kabul ettiklerinin en bariz göstergesi olmaktadır.

ÖZDEMİR İNCE'NİN ANLAMSIZ İDDİALARI

Kendisi gibi düşünen seleflerinin binlerce yıl öncesinden ortaya attığı iddiaları yeniden canlandırmaya çalışan Özdemir İnce'nin geçenlerde yazdığı bir yazısını tekrar hatırlayalım. Özdemir İnce, ne iddia ediyordu bu yazısında?

„Bütün Kutsal Kitaplar mitolojik hikayelerden alıntıdır" gibi bir şey söylüyordu.

Üstelik bilimsel olarak ispat edilmesi imkansız böyle bir subjektif genel yargının bilimsel bir gerçek olduğunu bile iddia edecek kadar okuyucusunu yanıltma taktiklerine girişiyordu. Bu taktik Dawkins gibi „Doğacıların" ve diğer Evrimcilerinin taktiklerinin apaçık bir benzeriydi. Eğer bu iddia dünyanın dönüşünün kesinliği ya da yerçekimi kanunun varlığı kadar kesin bir bilimsel gerçek olsaydı, herhalde bugün dünyada bilim adamları dahil, inanan hiç kimsenin kalmamış olması gerekirdi. İddianın temeli o kadar basitti ki, bu yoksu temelden yola çıkarak dinlerin hurafe ve uydurma olduğunu iddia etmek, örümcek ağından bir temel atıp koca bir saray inşa etmekten daha imkansızdı. Tarihte yaşamış pek çok toplumun, mesela Sümerlerin inanışlarını, yaşayışlarını ortaya koyan pek çok tablet gerçekten de bulunmuştu. Ama bu gerçeklik sadece o tabletlerin yazıldıkları kendi dönemlerinin gelişmelerini ortaya koyan bir gerçeklikti. Bu keşiflerden yola çıkarak o tarihi dönemler hakkında elbette çok şey öğrenebilirdik. Elbette buraya kadarı bilimsel olma sıfatını hak ediyordu. Ama o günkü gerçeklikten yol çıkarak, söz gelimi bin yıl sonraki bir Tevrat gerçekliğini ya da üç bin yıl sonraki İncil gerçekliğini hatta dört bin yıl sonraki Kur'an gerçekliğini yok saymak felsefi bir oyundan başka bir şey değildi. Yüz yıl önce yaşamış bir insanın arşivlerden bulunan karnesindeki „5" notunu görüp, yüz yıl yıl sonra okula gitmekte olan bir çocuğun karnesindeki „5" notunun bu önceki nottan alıntı olduğunu iddia etmek kadar imkansız bir iddiaydı ortaya atılan iddialar. Böyle yaparak sevilmeyen o çocuğun ya da insanın aldığı o güzel not anlamsızlaş mı oluyordu? Elbetteki hayır. Bu iki benzerlik arasında „bir benzerlik" olmaktan öte hiçbir bağlantı kurulamazdı. Hatta bu iki benzerlik arasında fikir bağlantıları kurarak ortaya konulacak bütün hikayelerin bizatihi kendisi „kurgusal ve masalsı" kuruntulardan başka da bir şey olamazdı.

Bir de bu tarz kafalar Kur'an'ı eleştirmeye çalışırken Tevrat ve İncil gibi kutsal kitaplar için kullanılan eleştiri argümanlarını kullanmaya çalışmaktadırlar ki, bu eleştiri tarzı Kur'an-ı Kerim'in güçlü delilleri karşısında hiçbir tutunacak dal bulamamakta, sönüp kalmaktadır. Aslında Kur'an-ı Kerim nazil olmaya başladığı andan itibaren Allah, mucize bir şekilde Kur'an-ı Kerim hakkında ortaya atılabilecek bütün iddialara cevap vermiştir. Hatta bu iddialar bilimsellik süsüyle ortaya atılmadan binlerce yıl önce Kur'an-ı Kerim bütün o iddiaları cevaplamıştır ki, bu durum bile Kur'an'ı eleştirmeye çalışanların yine Kur'an'ın örnek gösterdiği eleştiri yörüngelerine takılıp kalarak, bir ileri bir geri gidip durdukları, komik bir

eleştiri oyunu oynamalarına sebebiyet vermiştir.

„Onlara "Rabbiniz ne indirdi?" denildiği zaman, "Öncekilerin masalları" dediler." (Nahl 24) Sonraki ayette ise Allah böyle iddialarda bulunanların neden böyle saçma bir iddiada bulunabildiklerini de ortaya koyar:

„Bunu söylemelerinin sebebi şu: Kıyamet günü, kendi günahlarını tam olarak yüklendikten başka, bilgisizlikleri yüzünden saptırmakta oldukları kimselerin günahlarından bir kısmını da yükleneceklerdir. Dikkat edin, yüklendikleri günah ne kötüdür"

Bir de bu iddialarda bulunanlar, İslam dininde Hz. Adem'den Hz. Muhammed'e kadar gelen bütün Peygamberlere suhuf, levha ya da kitaplar vahyedildiğine inanıldığını unutuyorlar… Bu inanç, İslam dininin değiştirilemeyecek kesin bir inancıdır. 1400 yıl önce ortaya konan bu inancın Müminlerin iman esasları içinde olduğunu (Peygamberlere ve Kutsal Kitaplara iman) görmezlikten gelip, Hıristiyan ya da Yahudilerin kitaplarına getirilen eleştirinin bir benzerini Kur'an-ı Kerim için getirmeye çalışmak, Dalton Atom modeliyle Atom'un yapısını anlamaya çalışmak kadar anlamsızdır. Yani bir mümin, zaten ilk insandan bu yana İlahi Sözlerin vahyedildiğine, sahifelere ya da levhalara kaydedildiğine inanmaktadır. Bu durumda „Nuh Tufanı" benzeri bir büyük olayın Gılgamış Destanının kitabelerinde ya da pek çok tarihi hikayede tasvir edilmiş olması, Kur'an-ı Kerim'in kesin bir ilahi vahiy olduğu inancını kuvvetlendirmekten başka hiçbir şüphe verici hüküm icra edemezler. Aksine bir mümin de şöyle düşünür:

„Madem ki Kutsal Kitabımın haber verdiği böyle bir Tufan gerçeği pek çok destanda ve efsanede geçiyor, o halde farklı farklı milletlerin haber verdiği böyle bir tufan olayı, tarihin herhangi bir zaman diliminde mutlaka olmuş olmalıdır. O halde Kutsal Kitabım'ın anlattığı bu hikaye asla bir hurafe ya da uydurma olamaz. Öyle ki, böyle bir Tufanın olduğu gerçeği, jeolojik araştırmalarla da desteklenmektedir. Madem ki onun her söylediğinin ardında mutlaka tarihi bir gerçeklik yatıyor, o halde bütün bu tarihi gerçeklikleri bizzat gören birisi yani Allah'ın kendisi, bize bu olayları anlatmaktadır. Yine Kutsal Kitaplarda geçen bazı hükümlerin ya da dini prensiplerin başka tarihi kaynaklarda da benzer şekilde geçiyor olması, Hz. Adem'den bu yana Allah'ın göndermiş olduğu Hak Dinin kalıntılarının bir delili olabilir ancak. Yahudi'nin ya da Hıristiyan'ın inancını bilemem ama bir Müslüman'ın inancı kesinlikle böyledir ve kimse böyle bir inancı bu tarz basit iddialarla sarsamaz. „

DÜNYA HAYATI OYUN VE EĞLENCE MİDİR?

Allah kendisine bakan cihette „hiçbir şeyi oyun ve eğlence olarak yaratmamıştı" ancak mutluluk hormanlarının oyuncağı olan insanlar için dünya, sadece mutlu olunması gereken bir yer ve ölümden sonrası olmayan kısa süreli bir „oyun ve eğlence" mekanıydı. İlahi vahye göre bu dünyaya bağlanıp kalınmamalıydı. İnsanlar vehimlerle kendilerini kandırabildikleri ve de mutlu olmayı başarabildikleri için şu dünya ile aldanıyorlardı. Halbuki ondan sonrası, bütün gerçeklerin ortaya konulacağı, bütün zıtların ayrılacağı, iyilerin ve kötülerin yaptıklarının karşılıklarını eksiksiz göreceği bir Sonsuz Adalet Mekanıydı. Yüce Allah bu gerçeği şöyle

ortaya koyuyordu Kur'an-ı Kerim'de:
„Biliniz ki dünya hayatı bir oyun, bir eğlence, bir süs ve kendi aranızda övünme, mal ve evlat çoğaltma yarışından ibarettir. Bu, tıpkı bir yağmura benzer ki; bitirdiği ot, ekincilerin hoşuna gider, sonra kurur, onu sapsarı görürsün, sonra çerçöp olur. Ahirette ise çetin bir azab; (ya da) Allah'tan mağfiret ve rıza vardır. Dünya hayatı, aldatıcı bir zevkten başka bir şey değildir." (HADİD/20)

MEVLANA BU MESELE HAKKINDA NE DİYOR?

"MEN BENDE-İ KUR'ANEM EGER CAN DAREM /MEN HÂK-İ REH-İ MUHAMMED MUHTAREM / EGER NAKL KUNED CÜZ İN KES EZGÜFTAREM / BİZAREM EZ U VEZ AN SUHEN BİZAREM" Yani "Bu canım var oldukça ben Kur'ana tutsağım / Muhammed Mustafa'nın yolundaki toprağım / Benden başkaca bir söz nakledenler olursa / Hem onu söyleyenden hem o sözden uzağım" diyen Mevlana da bu gerçeği bakın eserlerinde nasıl haykırmıştı:

"Gece, kalpazanın bahtı sahihin bahtsızlığıdır. Karanlıkta iyiyle kötü, kalp altınla sahici olan kucak kucağadır. Kalp altın ister ki bu gece hiç bitmesin ve foyası ortaya çıkmasın. Saf altınsa gündüze âşıktır. Ta ki bulaşıklık töhmetinden kurtulsun, kadri kıymeti belli olsun. O gece dünyadır gündüzse ahiret. Bu âlemde hakla haksızlık, iyilikle kötülük, zulümle adalet iç içe kucak kucağadır. Ama hesap günü kurulacak terazi kimin kaç ayar olduğunu tek tek açıklayacak. O gün altın gibi bir gönül götürenlerin günüdür, gönül kalpazanlarının değil."

"Bâki nur, bu aşağılık dünyanın ardındadır. Unutma ki; süt de kan nehirlerinin içinden akarak saf oldu." "Bil ki ahiret deve kervanı, dünya da deve tüyüdür. Katara sahip olursan yün de deve de mal da sana gelir. Yünü alırsan deve senin olur mu?"

"Dünya nedir! Allah'tan gafil olmaktır."

"Dünya uykudaki kişinin gördüğü rüyadır."

DÜNYAYI OYUN VE EĞLENCE GÖRENLER...

Gerçekten de bu dünya günahlarını, zulümlerini hiçbir engelle karşılaşmadan işleyebilenler için kısa süreli bir „oyun, oyalanma ve eğlenceden" başka bir şey değildir. Hatta bu dünyada en zor şartlarda yaşayan insanların yaşayışlarıyla, Sonsuz Alemin ceza mekanları karşılaştırıldığında, gerçekten de bu dünyadaki yaşamın bir geçici „oyun ve eğlence"den ibaret olduğunu anlayacaktık. Mutluluk hormonlarını tatmin etmek uğruna sapkın ilişkiler içine girenler, çocuklara tecavüz edenler, kendi çocuklarını öldürenler, suçsuz insanları katledenler, başkalarının mallarını ya da paralarını çalanlar, uyuşturuculara müptela olup insanları da bunlara müptela edenler, fuhuşu yaygınlaştıranlar, rüşvet alanlar, insanların ve yetimlerin kul haklarına tecavüz edenler, belki mutluluk hormonlarını ve egolarını tatmin etmek açısından dünyayı kendilerine „oyun ve eğlenceye" çevirmiş olabilirlerdi ama, bu dünyada kurtulsalar bile başka bir hayatta yaptıklarıyla yüzleşeceklerdi. Bu yapılanlar cezasız

ya da mükafatsız kalacak olsaydı, o halde Adaletli Bir Allah'ın varlığına inanmamızın ne anlamı kalacaktı ki? Demek ki Allah kendi açısından kainatı, dünyayı ve her şeyi oldukça anlamlı, ciddi sebepler ve sonuçlar üzerine yaratmıştı ama insanlar „Sonsuz Hayatı" redderek, kendilerini adeta İlahlar gibi „sorumsuzlaştırarak", bu geçici dünyada „mutluluk hormonlarının" götürdüğü en uç noktalara bile gidebiliyorlar, suçsuzlar için dünyayı cehenneme, kendileri içinse „oyun ve eğlence" mekanına çevirebiliyorlardı. Allah da Kur'an-ı Kerim'inde kainata dönük kendi amaçlarıyla, kendi hükümlerinden özgürleşen insanların amaçlarını şöyle karşılaştırır yer yer:

„Biz gök ile yeri ve aralarındaki şeyleri, boş bir eğlence için yaratmadık. Eğer bir eğlence edinmek isteseydik, elbette onu katımızdan edinirdik. Yapacak olsaydık öyle yapardık" (ENBİYA/16-17)

Görüldüğü gibi Allah kainatı boş amaçlar için yaratmamıştır. Ancak mutluluk hormonlarıyla, biyolojik zevklerle, egoyla sınırlandırılmış insanın bakış açısına göre bakıldığında dünya bir „oyun eğlence" mekanı olarak görülmektedir. Örneğin evlilik, pek çok yüce amaçları içinde barındıran kutsal bir birlikteliktir ama bir kaç dakikalık cinsel zevk o evlilik için biyolojik bir teşvik edici kamçıdır. İşte evliliğin bu yönü „oyun ve eğlence" yönüdür ve bu da Allah tarafından insanlara bilhassa soyun devam etmesini sağlamak için verilmiş bir gerekli özelliktir. Fakat sadece bu özelliği öncelemek, hayatın sadece bu bir kaç dakikalık zevk üzerinde durduğunu iddia etmek, bu özelliğin yüksek sonuçlarını ve ulvi gayelerini düşünmemek Allah'ın kainatı yaratış gayesiyle uyumlu bir davranış olmayacaktır.

Demek ki dünyanın iki yüzü var. Birisi insanların biyolojik yönlerine bakan „oyun ve eğlence" dünyasıdır ki Kur'an-ı Kerim'de bu durum:

„Biliniz ki dünya hayatı bir oyun, bir eğlence, bir süs ve kendi aranızda övünme, mal ve evlat çoğaltma yarışından ibarettir. Bu, tıpkı bir yağmura benzer ki; bitirdiği ot, ekincilerin hoşuna gider, sonra kurur, onu sapsarı görürsün, sonra çerçöp olur. Ahirette ise çetin bir azab; Allah'tan mağfiret ve rıza vardır. Dünya hayatı, aldatıcı bir zevkten başka bir şey değildir." (HADİD/20)

Ayetleriyle ifade edilir. Diğeri ise Sonsuz bir Bakış Açısına sahip Allah'a bakan yönüdür ki, bu bakış açısı az önce de dilediğim ayetle dile getirilir:

„Biz gök ile yeri ve aralarındaki şeyleri, boş bir eğlence için yaratmadık. Eğer bir eğlence edinmek isteseydik, elbette onu katımızdan edinirdik. Yapacak olsaydık öyle yapardık" (ENBİYA/16-17)

Demek ki bu iki ayet arasında hiçbir çelişki bulunmamaktadır. Televizyonu üreten bir firma düşünün. Bu televizyon üreticisi, bizim televizyondan beklediğimizden daha başka amaçları gaye edinmiştir. Para kazanmak, toplumu dönüştürmek, insanlığın iletişimine katkıda bulunmak gibi gayeleri olabilir o üreticinin… Ancak biz televizyonu seyrederken daha başka gayelerle bu eylemi gerçekleştiririz. İki bakış açısı da apaçık bir gerçekliktir. Yine kitabı

yazanla, kitabı okuyanın gayeleri arasında müthiş farklar bulunabilir. O kitabın yazarı bu kitabı „şu amaca yönelik" yazdığını söylerken, o kitabı okuyanlar okuma eylemi sırasında „başka amaçları" güdebilirler. İşte Allah katında şu kâinatın Yaratılış Amacı pek çok ulvi gayeye yönelikken, biyolojik yönlerine hapsolmuş insanların çoğu için dünya bedensel manada lezzet alma ve istediklerini elde etmek açısından mutlu olma yeridir. İşte Allah bu ciheti „oyun ve eğlence" olarak nitelemektedir. Aslında en dindar insanlar bile dünyanın bu biyolojik merkezli „oyun ve eğlence" yönünden nasiplerini almaktadırlar. Çünkü o biyolojik merkezli zevk ya da lezzet alma istekleri, tad alma organımızdan tenasül organımıza varana kadar bizzat Allah tarafından bizlere verilmiştir. O'nun bizden istediği, kendi yarattığı bu biyolojik gerçekliği bütün bütün red etmemiz değil, bütün bu zenginliklerimizi, sınırlarını kendisinin tayin ettiği „helal dairesi" içinde kullanmamızdır. Çünkü bütün bu gerçekliklerden daha büyük gerçeklik, aslında her yerde ayan beyan ortada olan ama şiddetinden dolayı zuhurunu fark edemediğimiz o Sonsuz Gerçekliktir.

Allah, insanların ilahi bakış açısıyla, yani onların ve evrenin gerçek yaratılış amacına uygun olarak şu kâinata bakmalarını istemektedir. Elbette insanlar bu evrende yaşamayı kolaylaştırıcı ve güzelleştirici mutluluk hormonlarıyla iritbatlı „oyun ve eğlence" yönüne de açıktırlar ve bu da Allah tarafından onlara yerleştirilmiş biyolojik bir gerçekliktir ama, bilinç yoluyla bu fani bakış açısı „İlahi bakış açısına" uyumlu hale getirilecektir ki, biz bu sürece, olgunlaşma, Cennete layık olma, imtihan ya da deneme sürecini kazanabilme, diyoruz. Bu bakış açısını kazanabilirsek aslında dünyadan aldığımız lezzet de azalmaz, aksine artar. Çünkü o zaman Hz. Muhammed'in de söylediği gibi dünyayı „Ahiretin tarlası" olarak görmeye başlar, onu „kesben" değil, ama özellikle „kalben" terkederiz. Ancak o zaman „hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya, yarın ölecekmiş gibi ahirete çalışın" hadis-i şerifinin bizlere ne demek istediğini de anlamış oluruz…

ARSENİKTE YAŞAYAN BAKTERİLER

Hayatın kendiliğinden ve tesadüfen oluşmuş olduğuna inanan bir kısım bilim adamları, „yaşam" denilen mucizenin formüllerle ifade edilebileceğine inanmaktaydılar. Buna göre "karbon, hidrojen, azot, oksijen, fosfor ve kükürt" gibi elementlerin basitçe birleşimi sayesinde hayat oluşmaktaydı. Onlara göre bu elementler uygun şartların da tesadüfen bir araya gelmesiyle hayatı meydana getirmişlerdi. Ancak NASA'nın son buluşu hayatın oluşumu konusundaki bütün teorileri adeta anlamsızlaştırdı. İnternette konuyla ilgili yayımlanan haberde şu gerçeklere yer veriliyordu: „Felisa Wolfe-Simon, yüksek düzeyde tuz ve arseniğin bulunduğu Kaliforniya'daki Mono Gölü'nde bu teorisini deneylerle ortaya koymak için çalışmalara başladı. Gölün tortularından numuneleri çok miktarda arsenik ve çok az miktarda fosfor içeren bir şişeye koydu. Deneyin sonunda kökü GFAJ-1 olarak bilinen bir bakteri yaşamını sürdürdü. Bunun bilinen bir bakteri olduğunun altını çizen bilimadamları, bunun aslında yeni bir durum olmadığını, ama şimdiye kadar kimsenin "arsenik gibi yaşam düşmanı bir ortamda gelişimin" olabileceğini düşünmediğini, farketmediğini kaydettiler. Profesör Anbar, "Burada yeni olan unsur, arseniğin bir organizma için yapı taşı olarak kullanılmasıdır" dedi. „

Görüldüğü gibi Allah, hayatı hesapsız bir şekilde veriyor varlıklarına… Arsenik gibi bir yaşam düşmanında varlıkları yaşatan böyle bir Yaratıcı’nın insanlara Sonsuz bir Yaşam vermesi hakikatinin de en azından bugünkü bilimin ulaştığı nokta açısından da imkan dahilinde görülmelidir. Ahiretin varlığını ortaya koyan binlerce delil arasına bir delil daha girmiş oldu böylelikle. Bilhassa arsenik gibi bir hayat karşıtı maddede yaşayan böyle bir varlığın bir Yaratıcı tarafından oluşturulduğuna inananlar için, ölüm gibi hayat düşmanı olduğuna inanılan görece korkunç bir olayın ötesinde de hayatın devam edebileceğine kendilerini inandırmaları gerekiyor. Böylelikle koskoca kâinatları Yaratabilen, kendisi ölümsüz olan ama insanların en büyük derdi olan ölüme derman bulamayan (Haşa) Bitkisel Hayat’ta yaşayan bir Tanrı inanışını derhal terk etmeleri; Sonsuz Olan’ın iyiye ve zalime layık olduğu mükafatı ya da cezayı verebilecek Sonsuz Adaleti olduğuna ve O Sonsuz’un Sonsuz Yaşatıcılığının varlığına inanmaları gerekiyor…

ÂDEM VE HAVVA DİLİ

Pek çok çalışmamızda bir gerçeği ifade etmeye çalışıyoruz. Bütün diller aslında tek bir kökenden gelmektedir, diyoruz. Çünkü bunun mantığa en uygun olan görüş olduğunu biliyoruz. Zira insan denilen varlık çağdaş bilimin de kabul ettiği gibi tek bir atadan gelmişse, insanla birlikte gelişen dil de tek bir kökenden gelmiş olmalıdır. Bu dilin bir numunesini bebeklerin bebekçe konuşmalarında daha bilimsel bir ifadeyle "babıldama" döneminde çıkardıkları seslerde görebiliyoruz. Bilhassa "b", "m", "v", "g", "d", "a", "ı", "h", e sesleri gibi sesler bebeklerin de çıkarmakta zorlanmadığı, bizce ilk insanların da rahatlıkla kullandıkları seslerdendir.

Muhtemelen ilk insan ve onun yanındakiler bu bebeksi harflerden müteşekkil bir dili konuşuyorlardı. Bütün harfler bunlardan ibaretti demek istemiyorum elbette. Bu dil basit bir dil gibi görünse de bütün dünya dillerini de içinde barındıran çekirdek bir dildi. Fakat şunu da söyleyelim yanlış anlaşılmamak için. Biz hiçbir çalışmamızda şöyle bir görüş öne sürmüyoruz: *"Bütün dünya dilleri Türkçe'den türemiştir."* demiyoruz. Yani vaktiyle dilimizdeki Arapça, Farsça ve diğer yabancı kelimeleri içimize kolayca sindirebilmemiz için geliştirilmiş olan Güneş Dil Teorisinin "bütün dünya dilleri köken olarak Türkçe'den gelir. " şeklinde ifade edilebilecek teoriyi savunmuyorum. Ancak onun da bir gerçeği ifade ettiğini, bu gerçeğin de "bütün dünya dillerinin ortak bir kökenden geldiği" gerçeği olduğunu sıklıkla ifade ediyorum.

İlk dünya dilinin Türkçe ya da başka bir dil olduğunun kesin bir şekilde bilinebileceği görüşüne katılmıyorum. Çünkü Türk diye anılan ulusun bir milletleşme serüveni vardır her millette olduğu gibi. Bir topluluğun milletleşmesi de hemen olmamaktadır. İlk insanın yaratıldığını düşünelim. Muhtemelen bu insanın milliyeti sadece insanlık idi. İblisle Âdem'in ilk mücadelesi de bunun bir göstergesidir. Herhalde ilk ulusun ya da boyun oluşması için en az bin yıl geçmesi, bu ilk insanların topluluklar halinde yeni coğrafyalarda yaşamaya başlamaları, hatta değişik inançları benimsemeleri gerekecektir. Zira bir topluluğa ulus diyebilmemiz için onun alternatifi olan toplulukların da olması gerekir.

Vaktiyle Japonlar dünyayı sadece kendi adalarından ibaret biliyorlardı. Bu durumda Japonlar millet değillerdi. Fakat onlar dünya insanlarının da varlığını hissettiler, o zaman bir "millet" olduklarını anladılar. Bu örneği daha belirginleştirelim. İlk insan topluluğu aynı coğrafyada yaşıyor, aynı dili konuşuyordu. Elbette lehçeleşme yer yer oluşmaya başlamıştı ama bu insanlar tek bir dil konuşuyorlardı. İnançları, gelenekleri de birdi. Karşıtları olan bir başka topluluk yeryüzünde yoktu. Bu nedenle bu topluluğa biz "millet" diyemeyiz. Bu topluluk olsa olsa "saf bir insan topluluğu" idi. İlk "insan topluluğu" ulus bile değilken onun konuştuğu dili " herhangi bir milletin dili" olarak adlandırmamız ne kadar doğru ve tutarlı olabilir?

Bugünkü anladığımız manada milliyeti olmayan bir insan topluluğu vardı o dönemde.

Fakat zamanla göçler başladı. Bu göçler de elbette öyle gelişi güzel olmuyordu. Kuşları ve bazı hayvanları göçe sürükleyen içgüdüsel kamçılar benzeri içsel etkiler, ilk insanı ailesinden, yurdundan, coğrafyasından koparttı. İlk insan, bu göçleri yapmaya zorunluydu. Çünkü büyük bir plan vardı ve bu plana göre, mesela Türkiye devletinin şu Anadolu topraklarında bugün var olacağı, Afrika'da bugünkü devletsel ve toplumsal yapılanmanın oluşacağı, İbranilerin nerede yerleşmesi gerektiği, Türk milletinin nerden varlık sahnesine çıkacağı, Amerika'nın ne zaman keşfedileceği; bütün bunlar ve daha fazlası öngörülmüştü. İşte dillerin oluşması ve başkalaşması da bu planın küçük bir parçasıydı. Ama etkileri çok büyük olan küçük bir parçası...

Bugün yeryüzünde kullanılan yazı sistemlerinin bile Fenike gibi ortak yazı sistemlerinden türediği bilinen bir gerçektir. Hatta ilk başta harflerin şekillerinin insanların ilişki içinde bulunduğu varlıklara benzetildiği de bilinen bir gerçektir. Göktürk yazısında "ka" harfi "ok" şeklindedir. Çünkü "ok" kelimesi "ka" sesini ifade eder. Yine "be" harfi "ev" şeklindedir. Bildiğimiz gibi "ev" kelimesinin aslı "eb" kelimesidir. Göktürk alfabesinde "eb" şimdiki "be" harfine karşılık gelir. Bu da gösterir ki eski Türkçe'de bir kısım harflerin okunuşları bugünkü Anglo-Sakson kökenli dillerde olduğu gibidir. Örneğin, bizim bugün "ne" şeklinde telaffuz ettiğimiz harfi İngilizler "en" şeklinde, "re" şeklinde telaffuz ettiğimiz harfi "er" şeklinde telaffuz ederler. İşte Göktürkçe'de de harfler başlarına bir ünlü getirilerek telaffuz ediliyordu. Mesela, İngilizce "can" (ken) yardımcı fiili "know" (bilmek) fiilinden gelir. Türkçe'de de aynı görevde ve anlamda "-e bilmek" fiili kullanılmaz mı? Bu ve benzeri arızi ortaklıklar ise cevherdeki, özdeki o müthiş kökendaşlığın yansımasından ibarettir.

Şu mağara resimlerini bir hatırlayalım. Nereye gidilirse gidilsin; ilk insanın çizdiği şekiller bile birbirleriyle benzerlik göstermektedir. Bu şekilleri ilk (ilkel) yazı olarak kabul edersek, ilk insanın yazı sisteminde, kullandığı harflerin bile aynı olduğunu açıkça görürüz. Demek ki bu insanların ortak bir atadan geldikleri ve beraberlerinde tüm ortak unsurlarını da gittikleri yerlere götürdükleri görülmektedir. Hatta bu ortaklığı ilk insanların farklı coğrafyalarda olmalarına rağmen kullandıkları aletlerde, anlattıkları efsanelerde, danslarında, müziklerinde ve daha pek çok özelliklerinde de görmekteyiz. İşte dil de bu insanların beraberlerinde götürdükleri ortak unsurlardan birisidir. Dillerin bu denli başkalaştığı ve birbirinden farklılaştığı hatta binlerce farklı dilin var olduğu günümüzde, bütün dünya dillerinin az iddialı çalışmalarda on iki dil ailesine kadar indirgenmesi (Merrit Ruhlen) daha cüretkâr çalışmalarda ise bu dil ailelerinin daha az sayılarla ifade edilmeleri gösterir ki, dünya dilleri aslında ortak bir kökenden gelmektedir.

Dillerin nasıl farklılaştığını ve tek bir kökenden nasıl başkalaştığını açıklamak için bazı deneyler de uyguladım. Hepinizin bildiği "kulaktan kulağa" diye adlandırılan o oyunu öğrencilerime oynattım. Yani onlar bir yerde bu dil olayını anlamam için birer denek olmayı gönüllü olarak kabul ettiler. Öncelikle ön sırada oturan bir öğrencinin kulağına bir kelime fısıldadım. Bu kelime kulaktan kulağa dolaştı ve farklı bir kelime olarak karşıma çıktı. Örneğin "kelebek" kelimesi, "kelle paça" kelimesine dönüşmüştü bir keresinde. Elbette bu bilinen ve de yaygın bir oyundu. Dildeki başkalaşmaların anlatımı için de örnek gösterilen bir oyundu. Her denememde ilk söylenen kelimenin ya düzensiz ya da düzenli bir biçimde

değişime uğradığını gördüm. Yaptığım incelemeler ve araştırmalar neticesinde bu başkalaşmaların 1- Öğrencinin kişisel yetenekleriyle ilgili (duyma, algılama, düşünme, hayal gücü vb…) 2. olarak da dış etkilerle (gürültü, öğretmenin varlığı, akılda kalan bir şarkı sözü, yabancı bir dilin etkisi, savaşlar, bir ulusun hâkimiyeti altında kalmak, gece izlenmiş ve etkisinde kalınmış bir film vb. ile) yakından ya da uzaktan alakalı olduğunu gördüm. Bu otuz kişilik sınıf ölçeğinde uyguladığım bu deney, bin kişilik bir topluluk ölçeğinde uygulandığında kelime düzeyinde daha büyük değişimlerin yaşanacağını tahmin etmek güç olmasa gerek. Bir de bu kişiler kendi aralarında kelimelerin başkalaşmalarına sebep oldukları gibi, onların soylarından gelen nesiller de kendi aralarında bu kelimelerin başkalaşmasına öncülük edebileceklerdir. Aradan bin yıl geçtiğinde ise diller bambaşka şekillere bürünebileceklerdir. Bu şekilde pek çok farklı dil, lehçe oluşabilecektir. Ancak bütün bu farklılaşmaların ve de değişmelerin varlığı da bize en baştaki o sade ve tek dilli dönemi hatırlatacaktır.

Hatta günümüzde küreselleşme çalışmaları, tek bir ortak dile, tek bir ortak devlete doğru gidiş meyli, aslında bir "başlangıça dönüş" hamlesidir. Hatta küreselleşmeye karşı çıkan çevrelerin de aynı mahiyette ama "kapitalizmsiz tek bir vatan, tek bir millet, tek bir dil olmalı" tarzındaki düşünceleri de bu asla, ortak kökene dönüş arayışının bir göstergesidir. Bir alabalık nasıl ki, derenin akış yönünün tersine yüzmek pahasına, doğduğu anavatanına, kökenine dönmek zorunda olduğunu hisseder ve o köken mevkiine döner. Bunun gibi de insanlık, aslında her şeyin ortak olduğu o ilk insanlık günlerinin, kendi şuuraltına genetiksel olarak kayıtlı hülyasına doğru koşmaktadır. Hatta Rab tarafından gönderilen dinler de getirdikleri "inanç" kavramıyla bu "tek" millet bilincini farkında olunmasa da binlerce yıldır canlı tutan tetikleyicilerdir.

Bahsettiğimiz bu köken dilinin mahiyetini ise şu anda tam manasıyla bilememekteyiz. Bilim adamlarına düşen; bu karanlık noktaları aydınlatmaya çalışmak olmalıdır. İşte biz de çalışmalarımızda; dilbilimcilerimizin, dünya bilim adamlarının ilgilerini, bu karanlık noktalara çekmeye talibiz. Zira doğruları sadece biz bulalım diye bir endişemiz yoktur. Ancak gençlerimizi, insanımızı, bilim adamlarımızı bu alanda düşünmeye, araştırmalar yapmaya zorlama gibi zor bir görevi omuzlanmış bulunuyoruz. Şimdi bu sorumluk duygumuzun bir gereği olarak ilk insanlık dili ile ilgili keşfettiğimiz bazı bulguları ya da geliştirdiğimiz bazı düşünceleri sizlerle paylaşacağız.

"Âdem ve Havva Dili Teorisi" diye adlandırdığımız bir görüşümüzden bahsedeceğiz. Az önce bahsettiğim gibi bilim adamlarının çoğunluğu son zamanlarda gen bilimindeki ilerlemelerin de etkisiyle insanlığın "ortak bir dişi ve erkek" atadan geldiğini kabul etmektedirler. Bu gerçeği ise binlerce, on bilerce yıl öncesinden dinler ortaya koymuştur. Şaşırtıcı bir şekilde pek çok gerçeği binlerce yıl öncesinden bildiren kutsal kitaplar, pek çok alanda olduğu gibi ilk insanın oluşumu konusunda da bize yol gösterici olmaktadırlar. Biz kutsal kitapların İlahiliğini ya da gökselliğini bu yazımızda tartışma konusu yapmayacağız. Onları bilimsel bir referans olarak kabul edeceğiz. Bu kutsal kitapların en eskilerinden olan Tevrat'ta ve daha sonraları da İncil, Kur'an gibi kutsal kitaplarda adı geçen Âdem ve Havva isimlerinden yola çıkacağız. İlk insan hakkında bu denli iddialı konuşan en eski ve ilk insana

en yakın yazılı metinlerden biri olarak gördüğümüz Tevrat'taki bu birkaç kelimeyi inceleyeceğiz. Bu iki ismin ilk insan tarafından kullanılmış sesleri içerebileceğini kabul edeceğiz öncelikle.

A-D-E-M-H-A-V-V-A

elbette bu yazdığımız kelime sitillleri Kur'an'daki seslerden oluşmuştur. Bu isimlerin İbraniceleri de çok farklı değildir aslında.

A-D-A-M- E-V-A ya da H-E-V-A

Bu kelimeler isim olarak ilk insana verilebildiyse demek ki ilk insan bu kelimeleri oluşturan sesleri çıkarabiliyordu.

Bu kelimelerdeki seslere bir dikkat edelim:

A= Düz, geniş ve kalın bir ses…
D= Dişsi, kapalı bir ses
E= Düz, geniş ve ince bir ses.
M= Dudaksı, kapalı bir ses.

Temel mantık olarak Âdem kelimesinde kullanılan seslerin en azından birinin erkeksi birinin de dişil olduğunu kabul edeceğiz.

D=Erkeksi bir ses

M=Kadınsı bir ses

D= +

M= -

Demek ki dişsi ses olan D sesi erkeksiliği M sesi de dişiliği temsil ediyor. Demek ki Âdem'de dişilik ve erkeklik ve diğer bütün zıtlar potansiyel olarak mevcuttu. Erkekliğin en ileri düzeyinde D sesi, aileye başlangıç düzeyinde ise B, M sesleri gibi dudaksı sesler daha belirgindir. Burada erkekliği cinsel bir kavram olarak görmüyor, zıtlıkların en celalli kısmı olarak görüyoruz. Dişillik için söylediklerimizde de cinselliği ifade değil negatifliği ya da Ying'in Yang'ını ifade etmeye çalışıyoruz. Hatta Kur-ân diliyle ifade edilen Âdem kelimesindeki ae zıtlığı da bu kelimede çekirdek olarak zıtlıkların cem olduğunu ispat eder. Havva kelimesine baktığımızda ise:

H=Gırtlaksı, sürekli…

V=Dudaksı, sürekli..

Diğer ünlüleri az önce incelediğimizden şimdi incelemeyeceğiz. Baştaki h sesinin sonradan oluşmuş bir ses olduğunu var saysak da değişen bir şey olmayacak. “V” sesi bildiğimiz gibi Âdem kelimesindeki “M” sesiyle akrabadır. Önce M sesi ya da B sesi oluşur, daha sonra bu sesler V, F gibi seslere dönüşürler. Bu durumda asli M sesinden türemiş olan V sesi Havva kelimesinde ortaya çıkmaktadır. Bu V sesi dişil bir ses yani dudaksı bir ses olarak bizim görüşümüzü ispat etmektedir. V sesi dişildir ama bir o kadar da erkeksidir. Zira B sesinden türemiştir. Aslında dişillik ve erillik bu noktada iç içe girmiştir. Bu da aslında “insan” denilen varlığın ayrımının onun cinsiyetinden değil de yapıp edebildiklerinden, çalışmasının derecesinden, ilminden ve benzeri kesbi yönlerinden kaynaklandığını ortaya koyar. Bu da apayrı bir konu olduğu için bahsimizden hariçtir.

Bu Âdem, Adam, Edım ve benzeri şekillerde telaffuz edilen kelime, köken olarak hangi kelimeden gelmektedir, sorusu kafayı kurcalayabilir. Eğer bu kelimenin “–em” bölümü dişiliği temsil ediyorsa ki aslında Babil dönemindeki varlıklara çift isimler verilmesi geleneğinin ta ilk insana ulaştığını da ispat edebilir bu. “Ad” bölümü de erkeksi bölüm olabilir. Tabii ki bu şu an için sadece bir olasılıktır. Bu yazımızın bu gibi bölümleri de bir “deneme” olarak algılanmalıdır.

Havva bir kadın olarak karşısındaki erkeğe Âdem ya da Adam diyerek seslenmektedir. Bu kelimeyi telaffuz edebilmek için önce ağız genişçe açılır ve “A” sesi çıkarılır, alt dişe yakın olan dil “d” sesiyle birlikte üst dile değer, sonuçta da kelime “m” sesiyle dudaklarda biter …

Kendinizi su içerken ya da bir lokmayı yerken düşünün, Âdem, Adım, ya da Edım benzeri bir ses çıktığını fark edeceksiniz. Bu sesler açıkça yutkunma sesleridir. Havva bu sesleri çıkarmakta çok zorlanmamıştı herhalde. “Âdem” sesini çıkarmak “Havva” seslerini telaffuz etmekten daha zordur. Bu durum da “Havva” anamızın dili daha iyi konuştuğunu göstermektedir. Belki de dillere Ana Dili denmesinin ve dillerimizi annelerimizden öğrenmemizin nedeni de onların dili daha iyi kullanmalarından kaynaklanabilir. Bu düşüncemizi kanıtlayacak bilisel araştırmalar da var. Kadın Psikiyatrist Luan Brizendine, "The Female Mind" (Kadın Zihni) adlı bir kitap yazmış. Yazar kitabında kadınların “dil zekâlarının” erkeklerden daha üstün olduğunu bilisel kanıtlarla ispatlıyor. Bu durum da bayanların erkeklerden daha çok konuşmalarının ardında sırrı ortaya koyuyor. Bu durum kalıtsal, genklerden gelen bir durum. Kadınlar Hz.Havva'dan aldıkları özelliği muhafaza ediyorlar. Erkek yani Âdemse eve yiyecek getirmek için dolaşmak, çalışmak, avlamak zorunda olduğundan daha kolay ve hızlı telaffuz edilebecek seslerle eşine hitap etmiş olabilir.

Âdem ve Havva elbette gündelik hayatta yemek yiyorlar, su da içiyorlardı. Aslında Havva'nın bu yutkunması; onun Âdem'e yemek gibi, su gibi ihtiyacı olduğunu, Âdemsiz gayet güçsüz, zayıf olacağını ortaya koyar. Sondaki m sesi de tüm dudaksı seslerde olduğu

gibi "sevgiyi" de ifade eder. Âdem ise eşine Havva diye seslenerek nefes alıp verirken çıkarılan tabii sesin bir taklidini ortaya koyar gibidir. Demek ki Âdem de eşine havaya, nefese ihtiyaç duyduğu gibi muhtaç olduğunu ifade ediyor. V sesi de dudaksı bir ses olarak onun eşine olan sevgisini ortaya koyar.

Demek ki bu örneklerdeki ve benzeri sesleri çıkarabilme kabiliyeti insanoğluna yaratılıştan verilmiştir. Kedilere "miyav", köpeklere "hav", koyunlara "me" detirten, onların bazı sesleri çıkarmalarını sağlayan çevresel faktörlerden çok öte içgüdü denilen ve mahiyeti bilimce bir türlü açıklanamayan etkiler vardır. İşte bu sevk-i tabii ya da sevk-i ilahi diye adlandırılan etkiler sayesindedir ki ilk insan en az 9, 10 sesi çıkarabiliyordu, bebeklerde olduğu gibi. İlk dil de zaten onun çıkardığı bu ilk seslerin çeşitli şekillerde kombinasyonundan oluşuyordu. Bu ilk dille bir kere Ad sesini erkek, güçlü varlık için kullanan Havva daha sonra tüm güçlü ve erkeksi varlıklar için de Ad sesinden türeyen kelimeler oluşturacaktı. Havva'nın çocukları da onun öğrettiği bu dil sayesinde birbirleriyle anlaşabileceklerdi.

Şimdi şu andaki dünya dillerinden bizi bu Âdem ve Havva-Eva kelimelerine götürecek örneklere bakalım.

Öncelikle büyüklüğün, güçlülüğün en üst makamında bulunan İlah kavramını karşılamak için dünya dillerinde kullanılan kelimelere bir bakalım:

Go(d)=İngilizce
(T)engri=Türkçe
(D)ei=Latince
Hu(d)a=Farsça
Eha(d)
Ka(d)ir
Same(d)
(T)eala=Arapça
(D)ingir=Sümerce
A(d)on=İbranice

İlah kelimesini karşılamak için çeşitli dillerde kullanılan bu kelimelerdeki bilhassa "d, t" dişsi seslerindeki benzerlik, bu kelimelerin Âdem kelimesindeki "d" dişsi sesini içermeleri bir tesadüf olmasa gerek.

Erkeksilikleri ile daha belirgin olan kelimelere bir bakalım:

Dady=İngilizce (Baba)
Dede=Türkçe (Baba, Büyük Baba)
Father=İngilizce (Baba)
Peder=Farsça (Baba)
Brother=İngilizce (Erkek Kardeş)

Ata=Türkçe (Baba, dede)
Ced=Arapça (Dede)
Birader=Farsça (Erkek Kardeş)
Zad= Farsça (Oğlan çocuk)

Bu ve benzeri kelimelerdeki "d, t" dişsi seslerinin benzerliği de bu "d" sesinin erkeksiliğini bize hatırlatan müstesna ortak dil kalıntılarından bazılarıdır. Hatta Türkçemizdeki Dağ, Deniz, Taş gibi celalli varlıklara verilen isimler de ortak bir dil mantığının izlerini taşır gibi gözükmektedir.

Dünya dillerinde dudaksı sesler de genel itibariyle dişiliği ifade eden sesler gibi gözükmektedir. İlk ortak dilde bu Eva kelimesinden mülhem olarak dişil varlıkları ifade etmek için "M, V" benzeri dudaksı seslerin kullanıldığı bilinmektedir. Belki de bebeğin "emme" eyleminin bir nevi taklidi yoluyla çıkarılan; "annemsi" ve "kadınsı" kavramları ifade etmek için kullanılan "m" sesine dünya dillerinde belirttiğimiz ölçüler ışığında sıklıkla rastlamaktayız.

Ümm=Anne (Arapça)
Mam=Anne (İngilizce)
Mother=Anne (İngilizce)
Mader=Anne (Farsça)
Aba=Anne, Abla (Türkçe)
Bibi= Hala (Türkçe)
Umay=Tanrıça (Türkçe)
Women=Kadın (İngilizce)
Meme=Meme (pek çok dilde)
Em-=Emme fiili. Türkçe'de ve diğer dillerde kadınlarla ilgili olarak kullanılan pek çok kelimede bu dudaksı seslere bilhassa da "m" sesine rastlarız.
Yum:Tibet dilinde dişiliğin sembolü

Âdem kelimesinin sonundaki "m" sesi gibi dudaksı bazı seslerin erkekler için de hususileştiği görülmektedir. Bu sesin erkeksi bir yönünün de olduğu bu örnekle ortaya çıkar:

(B)aba=Türkçe (Baba)
(B)ava=Farsça (Baba)
(P)apa=Latince (Baba)
(B)irader=Erkek kardeş (Farsça)
(B)rother= Erkek Kardeş (İngilizce)
E(b)u= Baba (Arapça)
A(b)a=Baba (Aramice)
(B)en=Oğul (İbranice)
(B)in=Oğul (Arapça)
(B)ar=Oğul (Aramice)

(P)ir=İhtiyar erkek (Farsça)
(F)ather=Baba (İngilizce)
(P)eder=Baba (Farsça)
(B)ey=Erkek büyük
Ya(b)= Tibet dilinde erkekliğin sembolü

Bütün bu kelimelerdeki "b-p-f" seslerindeki ortaklık, manadaki yakınlıkla da birleşince bizi ortak bir dile taşımaz mı? Bilhassa b sesi ve onunla akraba olan p ve f sesleri erkeksi kavramları ifade için seçilmişe benzemektedir. Ancak yine bir dudaksı ses olan M sesi ise az önce verdiğimiz örnekler de gösteriyor ki dişil varlıkları karşılamak için kullanılan bir ses olmuştur ilk dünya dilinde.

Bugün dünya dillerinde "sevmek" fiilini ifade eden kelimelerdeki bazı seslerde de bir benzerlik göze çarpar:

Se(v)

Lo(v)e

Hu(b)

Lie(b)e

(B)use=Öpücük (Farsça)

Ö(p)=Türkçe

(M)aç=Farsça (öpme)

ve benzeri örneklerden sevgi onla ilgili pek çok kavramın da dudaksı seslerle ifade edildiğini görürüz. Bu da ilk dünya dilinde bu tarz kelimelerin ortak olduğunu gösteren ayrı birer delil olarak belirmektedirler.

Bu verdiğimiz örnekler meselemize bir başlangıç olmaları açısından yeterli gözükmektedir. Fakat bütün dünya dilleri bilhassa Afrika, Avustralya vb. kıtalarda yaşayan yerli halkların dış etkilerden daha az etkilenmiş dilleri ciddi çalışmalarla incelenmelidir. Bu dillerde de bizim savlarımızı destekleyecek deliller bulunabilir.

Biz çeşitli imkânsızlıklardan dolayı bu dillere ulaşamasak da onlarda da diğer yaygın dünya dilleriyle benzer pek çok kelimenin, kuralın var olduğunu bugüne kadar yaptığımız çalışmaların tutarlılığına dayanarak söyleyebiliriz. Ancak bilimsel olarak bu görüşümüzü ispat etmek için o dilleri; ses yapılarından tutun da cümle kurulumlarına kadar incelememiz gerekmektedir. Bu imkânı elde ettiğimiz anda bu alandaki buluşlarımızı da güzel ülkemiz

Türkiyemizle ve onun güzel insanlarıyla paylaşacağız; diğer görüş ve savlarımızı paylaştığımız gibi.

Umarız dünya insanları "ilk insan topluluğunun" o samimi, katıksız birlikteliğine ulaşır bir gün. Bu birliktelikte ise bütün uluslar getirmiş oldukları farklılıklar ile o "insanlık topluluğunu" zenginleştiririler.

Kim bilir belki güzel dilimiz Türkçe de mantıklı ve formülize edilebilir yönleriyle, o "insan topluluğu" tarafından "bilişim dili" olarak kabul edilir bir gün.

Kim bilir belki de o gün, çok yakındır!

"Göklerin ve yerin yaratılması, dillerinizin ve renklerinizin farklı olması da onun (varlığının ve kudretinin) delillerindendir. Şüphesiz bunda bilenler için elbette ibretler vardır."

(Rum Suresi-22)

"*Ve bütün dünyanın dili bir ve sözü birdi. Ve vaki oldu ki, şarkta göçtükleri zaman, Şinar diyarında bir ova buldular ve orada oturdular. Ve birbirlerine dediler: Gelin, kerpiç yapalım ve onları iyice pişirelim. Ve onların taş yerine kerpiçleri ve harç yerine ziftleri vardı. Ve dediler: Bütün yeryüzü üzerine dağılmayalım diye, gelin, kendimize bir şehir ve başı göklere erişecek bir kule bina edelim ve kendimize bir nam yapalım. Ve Âdemoğullarının yapmakta oldukları şehri Rab gördü ve dedi; İşte, bir kavmdirler ve onların bir dili var ve yapmaya niyet ettiklerinden hiç bir şey onlara men edilmeyecektir. Gelin inelim ve birbirlerinin dilini anlamasınlar diye, onların dilini karıştıralım. Ve Rab onları bütün yeryüzü üzerine oradan dağıttı ve şehri bina etmeyi bıraktılar. Bundan dolayı onun adına Babil denildi; çünkü Rab bütün dünyanın dilini orada karıştırdı ve Rab onları bütün yeryüzü üzerine oradan dağıttı.* "

(Musa'nın Birinci Kitabı, Bab 11, 1- 9)

DÜNYA DİLLERİNİN ORTAK KÖKENİ

Dillerin tek bir kökenden geldiğini iddia ediyorduk. Bu iddia gerçekten ispat edilmesi zor bir iddiadır. Çünkü on binlerce yıl öncesinden bahsedilmektedir. O karanlık dönemlerin silinmiş izleri üzerinde ufak da olsa belirtiler var mı onlara bakıyoruz? Asıl zor olan bu olsa gerektir. Zira daha yakın dil aileleri hakkında oldukça fazla delil elimizde mevcuttur. Örneğin, yapılan araştırmalarda, birçok dilin Hint-Avrupa Dil ailesinden geldiği bulunmuştur. Yine Ural-Altay dil ailesinin diğer üyeleri de saptanmaya devam etmektedir. Ancak bütün bunların ötesine inilememektedir. Eldeki tek veri dillerdir. Onlar da tahmin edeceğiniz gibi asıllarından oldukça farklılaşmışlar, bir dilin farklı lehçelere hatta farklı dillere dönüşmesi gibi, insanoğlunun ilk dili de çok farklı dillere, dil ailelerine dönüşmüştür. Bu ilk dilin kalıntılarını bulmak zorlaşmıştır.

Dilimiz döndüğünce büyük bir kısmının ilk insanlık dilinden kaldığını düşündüğümüz diller arasındaki bazı ortak özelliklerden örnekler verelim:

1. Dünyadaki bütün dillerde şahıs zamirleri az seslerle ifade edilir. Böyle bir yaptırım olmadığı halde, bütün dillerin bu kurala uyması şayan-ı dikkattir. Örneğin:

Türkçe: Ben - Sen - O

İngilizce: I -you - he

Arapça: Ene -Ente - Hu

Farsça: Men -Tu - U, A

Almanca: Ich -Du - Sie

2. Dünyadaki bütün dillerde ekler genelde az seslerle ifade edilir. Bunun için örnek verelim;

Türkçe: (bulunma hali eki) -de > evde, okulda

İngilizce: in, on > in the house: evde

Arapça: fi > fil beyti

Farsça: der > der mektep: okul

3. Dünya dillerinde kullanılan kelimeler genelde köken itibariyle az seslerin birleşiminden oluşur;

"git-", "come-", "kerd-" (yapmak-Farsça), "fi'l (yapmak-Arapça)", "weg" (yol-Almanca)

Bu örneklerde görüldüğü gibi dünya dillerindeki kelimeler köken itibariyle az seslerden oluşmaktadır. Bunun böyle olmasını zorlayan bir kuvvet yoktur ancak ilk dilin etkileri kelimelerin bu özelliklerinde görülmektedir.

4. Bütün dillerde sıfat, isim, zarf, edat, fiil, ekler farklı formlarda da olsa görülmektedir. Hatta Aborjinler, Kızılderililer gibi bazı kavimlerin soyut kelime hazinesi, Avrupa insanınkinden oldukça fazladır.

Örneğin İngilizce'de > Good man.

Türkçe'de > İyi adam.

Farsça'da > Merd-i Hoş

Arapça'da > Reculü Hasen

Bu örnekler sıfatları içine alan örneklerdi. Elbette bu örnekleri çoğaltmak yine mümkündür. Fiillere, öznelere ve diğer unsurlara da örnekler vermek mümkündür. Ancak bu herkes tarafından bilinen bir konu olduğundan sadece bir işaret olarak yazdık.

5. Bütün dillerde 3 çoğul 3 tekil çekim vardır. Fiillerin ve diğer kelimelerin çekimlerini ifade eden bu çekimler bütün dillerde farklı formlarda mevcuttur.

6. Bütün dillerde genelde açık, kapalı heceler vardır. Örnek verelim;

Kadın kelimesinde "Ka" açık "dın" kapalı bir hecedir. Mikonem-ediyorum (Farsça) "mi" açık "ko" açık "nem" kapalı hece.. Arapça'da Ehubbek-Seni seviyorum "e" açık hece, "hub" kapalı hece, "bek" de kapalı hecedir. Bu örnekleri çoğaltmak da mümkündür. Ancak şimdilik bu işaretlerle yetiniyoruz.

7. Genelde bütün dünya dillerinde ünlü ve ünsüz olmak üzere benzer sesler vardır.

A, e, ı, i, o, ö, ou, w, v, d, c, m, b, s vb.

8. Hint Avrupa dilleri kendi arasında büyük bir aile gibi görünüyor. Demek ki bu dil grubu diğer diller gibi tek bir kökenden çıkmıştır ve dünyaya yayılmıştır

9. Dünya dillerindeki sayı sistemlerinde, genelde az sesler bulunmaktadır. Bu sistem 10'a kadarki sayılarda genelde bir iki heceden oluşur. Şöyle örnek verelim:

Türkçe= bir, iki, üç, beş …

Farsça=yek, du, se, çar

Japonca=iç, ni, san, şi

Almanca=Ein, zwei, drei, für, fünf gibi örnekler verilebilir.

10. Dünyadaki dillerin genelinde heyecan, şaşkınlık, sevinç ve korku bildiren kelimelerin vurgu ve tonlamaları birbirine benzemektedir.

11. Bütün dünya dillerindeki yansımalar birbirine benzer. Örneğin:

TÜRKÇE	İNGİLİZCE	ALMANCA
Şırıltı	Splashing	Platshern
Şıkırtı	Jingling	Klirren
Takırtı	Tapping	Knatter
Hışırtı	Swish, Whisper	Rascheln
Hıçkırık	Hiccough	Schluchzen

Yine Arapça'da "Vesvese" Türkçe "Fısfıs"tır. Bu örnekler elbette ki daha da çoğaltılabilir.

Bize göre bu yansımalar ilk insanlık dilinden kalma safi şekillerdir. Diğer kelimelerin bu kadar değişip, bu tür kelimelerinin böyle kalmasının nedeni; İnsanlar devamlı doğa ile iç içe yaşamışlardır. Doğadaki bu kelimelere benzer sesler, insanlık hafızasını uyanık tutmuş ve bu kelimelerin unutulmasını engellemiştir. Hatta bu kelimeler, zamanla değişse de sonraları aslına dönmeye yönelmişlerdir. Diller arasında günümüzde de yüzlerce yansıma formu benzerlik göstermektedir.

12. Dünyadaki bütün dillerde bir ekonomiklik kuralı mevcuttur. Yani, bazı ifadeler kolaylık ve sürat için küçültülür, kısaltılır.

Birisine İngilizce; Do you know English? dediğimizde onun bize vereceği cevap en az "Yes" olacaktır veyahut da "Yes I do" formunu kullanacaktır. Bu örneklerde "yes" ve "do" kelimeleri "know english" kelime grubunun yerini tutmaktadır. Bu sorunun Türkçesini sorduğumuzu var sayalım. O halde cevap veren yine kısaca "evet" diyecektir. Türkçe'de bazı ekleri, kelimeleri kısaltma temayülü vardır. "Yapıyom" formu yapıyorum formundan "ru" sesleri atılarak oluşturulur. Buna benzer bir kural da Fransızca ve Almanca'da vardır. Bu dillerde bazı yerlerde "r" seslerini düşürme durumu vardır. Farsça'da da haber bildiren "est" yardımcı fiilinin "st" sesleri halk dilinde düşer ve yeni form "e" olur. Bu kulanım Kurmançi lehçesinde de böyledir. İngilizce'de "You are not" ifadesi "You aren't" şeklinde kısaltılır.

13. Şimdi dünya dillerindeki ortak benzer sesler içeren anlamdaş bazı kelimelere bir göz atalım.

Türkçe=	Yağmur	Gün-Güneş	Gök	Yer
İngilizce=	rain	sun	sky	Earth
Almanca=	regen	sone	Himmel	Erde
Arapça =	matar	şems	sema	Ard
Farsça=	baran	Hurşid, mihr	âsuman	Cay

Bu örneklerde görüldüğü gibi, bazı kelimeler ses itibariyle birbirlerine benzemektedir. Bu benzerlikler tesadüf müdür acaba? Biz savımız açısından bunun tesadüf olmadığı kanısındayız. Örneğin, "yağmur" kelimesini oluşturmak için genelde pek çok dilde akıcı sesler kullanılır. Ayrıca diğer benzer sesler de bize bazı ipuçları vermektedir. Ayrıca şunu da iddia ediyorum ki; ilk insanın doğrudan ilişki kurduğu doğa parçalarını ifade eden sesler, günümüzdeki kullanım uzantılarıyla karşılaştırılarak incelenseler; daha pek çok ortak kelime yakalanacaktır.

Örnek vermek gerekirse; kaya, taş kelimelerinin İngilizce rock, stone Farsça, seng-sutun Almanca Stein kelimeleri aralarındaki benzerlikleri kimse inkâr edemez . Bu benzerlikler bir kökendaşlığı göstermektedir. Tabii ki benzerlikler, bu dillerin aynı dil ailesinden olduğunun da göstergesidir. Sub(su)-Ab(Farsçası)-Ma(Arapça)-Water(İngilizce) bu kelimelerde görünen ortak anlam ve ses benzerlikleri de dikkat çekmektedir. Bu kelimelerdeki ortak dudaksı sesler önemlidir.

Ev(eb), House, Beyt, Mal vb. aynı anlama gelen bazı kelimelerde de ses benzerlikleri vardır. Yine bu kelimelerde de dudaksı ünsüzler dikkat çekiyor.

Yine Run(koşmak), yürümek, revan(yürümek), seyr vb kelimelerde de anlamla mutabık ses olayları vardır. R sesinde bir ortaklık görülmektedir. -r sesinin harekete işaret etmesi de oldukça ilginçtir.

Ya toprak(torbah), turab(Arapça) gibi akraba olmadığı var sayılan bu iki dildeki anlamları aynı ses benzerliği.

14. Dünya dillerinin çoğunda bazı ekler ortak olarak kelimenin sonuna eklenir. Örneğin; İngilizce'de -s, Almanca'da -er, in ekleri Farsça'da –an ekleri gibi. Bunlar gibi birçok örnek arandığı zaman bulunabilir.

15. Dünya dillerinin pek çoğunda Özne başta yer alır. Örnekler;

Ben seni seviyorum.

I love you.

Ene ehubbek.

Men teşekkur mikonem (Ben teşekkür ediyorum)

Ich liebe dich (Ben seni seviyorum)

16. İngilizce -ed, Türkçe -dı geçmiş zaman ekleri arasında bir benzerlik vardır. Almanca'da da geçmiş zamanda bazı fiilerden sonra –te gelir. Bu tür benzerlikler sonradan oluşsa da asla dönüş olayının bir tezahürü olabilirler.

17. Birçok dilde ortak olarak kelimelere erillik ve dişillik ayrımı verilmektedir. Arapça, Fransızca, Almanca gibi diller buna örnektir.

18. Dünya dillerindeki artikeller ve işaret zamirleri genelde tek sesle ifade edilen ve genelde anlamsız kelimelerdir.

Bu, El-, the, das, der, ha vb.

19. Dünyadaki dillerin alfabe yapılarında ve bu alfabelerin seslendirilişinde bir kardeşlik yaşanmaktadır. Yunanca-gama

Arapça-cim

İbranice-cim vd.

Bu alfabelerin ortak bir alfabeye dayanması sebebiyle, seslendiriliş bile birbirine benzemiştir. Telaffuzlar da farklılıklar vardır. Hatta Yunan alfabesindeki harflerin sıralanışının Mu medeniyetine dayandığı, bu harflerin diziliş biçiminin işaretsel olarak, bu dönemde yaşanan tufanı anlattığı da iddia edilmektedir.

Grek Alfabe sırası:

Alfa, beta, gamma, delta, epsilon, zeta, eta, teta, iota, kappa, lambda, mu…

Arap Alfabesi sıralaması:

Alif (Elif), be, te, se, cim, ha, hı, dal, zel…..sad, da, tı, zı….kaf, kef, lam, mim…

İbrani Alfabesi Sıralaması:

Aleph(Alef), Beth, Gimel, Daleth, He, Vau, Zayin, Cheth, Teth, Yod, Caph(Kaf), Lamed, Mem

Görüldüğü gibi "Mu" medeniyetinin kullandığı dilin şifreli dizilimi pek çok dünya alfabesinde en azından ilk sıralarda korunmuştur. Elbette sıralamalarda bazı kaymalar, karışıklıklar da olmuş gözüküyor ama genelde bu alfabe sisteminin ortak bir kökenden çıktığı belli olmaktadır.

İbranice'de "Mem" harfi "Su" anlamına gelmektedir. Bu harf muhtemelen "Mu" kelimesinden türemiştir. O halde İbrânice'deki "Mem" kelimesi "Sular altında kalmış Mu" anlamına gelebilir. Yine Arapça'da "su" kelimesini karşılayan "Ma" kelimesi de aynı ortak kökenin işaretleri olmaktadır. Latin alfabesindeki harflerin sesleri dilimizde "Ebced" olarak adlandırılan sıralamaya göre sıralanmıştır. Hatta bu Ebced sıralaması Samilerin kullandığı en eski alfabenin sıralamasına uygundur. Latin Alfabesi Ebced alfabesinde de kullanılan A, B, C, D ….K, L, M, N gibi orijinal sıraları yer yer muhafaza etmiştir. Bu durum İbranice'de daha belirgindir. İbranice'deki sayı değerlerine göre yapılan harf sıralaması günümüz Latin Alfabesinin sıralamasıyla neredeyse aynıdır. Grek alfabesindeki harfler de İbrani ve Arap alfabelerine benzer sayısal değerlere sahiptir. İbrani ve Hint alfabelerinde de benzerlikler olduğu bilinen bir gerçektir. Hatta Hint dilinde Brahman kelimesi Brahim kelimesinden gelmektedir. Bu kelime ile "İbrahim" "Abraham" kelimeleri arasındaki ses benzerliği âşikardır. Yine insanın kendisine Hint dilinde "Atman" denir ki bu kelime ile "Âdem" "Adam" kelimesi arasındaki benzerlik de aşikârdır. Bu konuyla ilgili araştırmalarımızı "İbranice ve Hintçe Kardeşliği" başlıklı yazımızda okuyabilirsiniz.

20. Kızılderili dili ve Türkçe arasındaki benzerlikler de önemlidir. Bu konuyu daha iyi anlamak için Kızılderili ve Türkçe başlıklı yazımıza bakabilirsiniz. İngilizce'deki meslek son eki olan "–er" eki Türkçe'deki "–er" yapım ekiyle benzerlik göstermektedir. "Yazmak" kelimesinden; Yazar "fish" (Balık) kelimesinden "fisher" (Balıkçı) gibi örnekler verilebilir. Japonca ile Türkçe arasındaki benzerlikler de ilgi çekicidir.

21. Pek çok dilde cümleyi soru şekline sokabilmek için aynı vurgulama sistemi kullanılmaktadır.

You are coming here?

Sen buraya geliyorsun?

Örneklerinde olduğu gibi bütün dünya dillerinde düz cümleler hafif bir vurgulama değişikliğiyle soru şekline dönüştürülebilmektedir. Bu soru şeklini oluşturmak için herhangi bir eke ihtiyaç duyulmamaktadır.

22. Dünya dillerinde ekler genelde az seslerden oluşmaktadır. Bilhassa bulunma, ayrılma, yönelme ekleri gibi isme eklenen eklerin az seslerden oluştuğu görülmektedir. İngilizce'de in, Türkçe'de –de, Arapça'da –fi, Farsça'da –der vb…

23. Dünya dillerinin bir kısmında bazı ortak sesler bazı fiil ya da kelimeleri oluşturmak için kullanılır. Bildiğimiz gibi Türkçe'deki olmak fiilinin eski şekli "Bol-"dur. Bu şekil pek çok Türk lehçesinde de halen kullanılmaktadır. Dünya dillerinin genelinde "be, bu" gibi olmak anlamına gelen fiilerin "bol-" fiiliyle aynı sesleri içermesi ilginçtir. Yine eski Türkçe'de "A" zamiri "O" anlamında kullanılmaktaydı. Almancadaki "Er", İngilizce'deki "He" gibi zamirlerle bu zamirin benzer sesleri içermesi şaşırtıcıdır. Yine günümüzde kullandığımız "O" zamirinin benzerleri İngilizce'de "Who" , Arapça'da "Hu", Farsça'da "O" zamirleridir. "Ben" şahıs zamirinin diğer dillerde "Men" , "min" , "me" , "wo"(Çince)… gibi benzer dudaksı seslerden oluşan karşılıklarının olması da aynı özelliği ortaya koymaktadır. Dillerin genelinde "–d", "t" sesleri erilliği sembolize eder. "Ata" , "Dede" , "Dady"(Baba) gibi. "–m" sesi de kadınlığı ve bilhassa anneliği çağrıştırır: "Mam" , "Üm" , "Mader" , "Meme" , "yum" (Tibet dilinde dişilik)

24. Dünya dillerinin ekserisinde sıfatlar isimlerin önünde bulunur. Örnek verelim:

dvi go=iki inek(Sanskritçe)

two men=iki kişi(İngilizce)

Zehnte shüler=onuncu öğrenci(Almanca)

25. Dünya dillerinin tamamında kelimelerin mastar hallerine de rastlanır.

Gitmek

To go(İngilizce)

Gehen(Almanca)

Reften(Farsça)

Zeheben(Arapça) vd…

26. Bütün dillerde Argo, jargon dilleri dediğimiz alt diller mevcuttur.

27. Bütün dünya dillerinde Tanrı, Melek, Ruh, Cennet ve Cehennem gibi soyut kavramların karşılıkları vardır.

28. Bazı diyarlarda bazı insanların ıslıkla veya işaretle anlaşmasına tek tük de olsa rastlanabilmektedir. Ancak insanların tamamı seslerden oluşan ve boğaz, ağız, dudak, ses telleri, dil, küçük dil gibi konuşma organlarının da yardımıyla oluşan konuşma fiilini bilmektedirler. Bu da dil olayının ilk insanla birlikte var olan bir olgu olduğunu açıklamaktadır.

29. Dünya dillerinin çoğunluğunda yardımcı fiil vardır. "İmek" fiili köken olarak "ermek" (olmak) (er>e>i) kelimesinden gelir. Bütün dünya dillerinde de yardımcı fiil olarak "olmak" fiili kullanılır.

O bir adam idi

He was a man(İngilizce)

30. Bütün dünya dillerinde, atasözleri, deyimler, masallar, hikâyeler, destanlar, fıkralar birbirlerine benzer üsluplarla sözlü olarak anlatıla gelmiştir. Şiir ve manzum ifadeler de bütün dünya dillerinde karşılaştığımız dil birlikleridir.

31. Bütün dünya çocuklarının bazı kavramlara verdikleri isimler, çıkarttıkları sesler birbirini çağrıştırmaktadır. Örneğin "mama" kelimesi bütün dünya dillerinde çocuk dilinde yemek ya da anne demektir. Üstelik anne babaların çocuklarıyla iletişim kurmak için çıkardıkları anlamsız sesler, yaptıkları bazı ilşaretler de bütün dünya dillerinde benzerlik gösterir.

32. Bütün dünya dillerinde, hangi, ne, nasıl, nerede, neden gibi soru kavramlarının bir karşılığı vardır:

What(ne-İngilizce)

Was(ne-Almanca)

Ma(ne-Arapça)

Çe(ne-farsça)

33. Dünya dillerinin çoğunda bazı akrabalık kavramları benzer seslerle ifade edilir. Örneğin; baba, papa, ebu, peder, father örneklerinde görülen "p, b, f" dudaksı sesleri. Yine "anne" kavramı da dünya dillerinin genelinde m dudaksı sesini içinde barındırır. Örneğin; Mam, Mother, Mader, Ümmü. Türkler'de "Umay" olarak anılan Kutsal Ana anlamına gelen kelimede de "m" sesi hakimdir. Yine "aba" vb. kadınlarla ilgili Türkçe bazı kelimeler yine bu "m" seslerini taşırlar. Türkçemizdeki "dede" (Büyük Baba)... İngilizce'de de "baba" anlamına gelen aynı sesleri içeren "dady" kelimelerindeki "d" sesi benzerliği ilginçtir.

34. İngilizce ve Türkçe incelendiğinde iki dilde de benzer anlamlara gelen kelimelerin çatılarının aynı oldukları görülmektedir. Örneğin: uyumak fiili Türkçe'de geçişsiz bir fiildir yani nesne almaz. Neyi uyudu? Sorusuna bir cevap alamayız. İngilizce'de de uyumak fiili(sleep) geçişsizdir. Buna karşılık Türkçe'de geçişli olan ye- fiiline benzer olarak İngilizce'deki "to eat" fiili de geçişlidir yani nesne alır. Neredeyse bütün fiillerde bu benzerlik vardır. Bu benzerlik pek çok dilde de vardır.

35. Almanca'da düzensizleşmiş ve bükülmüş olarak kabul edilen bazı kelimelerin aslında bizdeki Büyük Ünlü Uyumu kuralı benzeri bir kurala tabi olduklarını fark ettim. Ancak bunun bir farkı vardı. Bizde ekler kelime kökünün ses özelliklerine göre şekil alırken, Almanca'da kök, bazı eklerin ses özelliklerine göre değişime uğruyor. Bu olaya "Bükümlüleşme" denmektedir. Ancak bunun apaçık bir "Ünlü Uyumu" çeşidi olduğu ortadadır. Bir kaç örnek verelim:

flug-uçuş, flügel-kanat, flügge-uçacak hale gelmiş

fromm-dindar, frömmelei-dindarlık, frömmigkeit-dindarlık

tabiiki ilk başlarda yazıma göre okuma daha çokken bu zamanla azalmış, böylelikle bazı seslerin uyumu bozduğu gözlenmiştir.

Fron-angarya, frönen-müptela / frost-don, frösteln-soğuktan titremek

Sold-ücret> söldling-ücretli asker

36. Bütün dillerde bizdeki Küçük Ünlü Uyumu benzeri bir uyumun var olduğu, fakat bu uyumun düzensizleşmeyle birlikte zamanla bozulduğu görülmektedir. Dünya dillerinde bu uyum sadece kelimelerin kök ya da gövdelerinde görülmektedir. Bizde ise bu kural ekleri de kapsayacak bir biçimde devam etmektedir. Bizim dil ailemizden oldukça farklı olan Arapça'da bile böyle bir kural hissedilmektedir. Dilimize geçmiş Arapça kelimelerin çoğu aslında bizdeki küçük ünlü uyumu kuralına uyar. Örneğin: Kitap, şuur, kalem, cevap, selam, kelam, kâmil, atıl bunlar gibi pek çok örnek var. Avrupa dillerinde de "table" t(e)yb(ı)l, "train" t(ı)r(e)yn….

37. Bütün dillerin ortak bir kökene dayandığı gerçeği mantığın da bir iktizasıdır. Bilindiği gibi, insan mantığı her olayı bir başlangıça dayandırmağa yatkındır. Çünkü insanoğlunun gördüğü bütün olayların bir başlangıçı her zaman için vardır. Dil dediğimiz konuşma sisteminin de elbette bir başlama noktası olacaktır.

38. Bütün dünya dillerinin kapsamlı bir araştırma neticesinde, benzer seslere sahip kelimeleri veya benzer özelliklere sahip kuralları bir çizelge halinde ortaya konulsa, dünya dillerindeki ortak kelimeler ve kurallar açıkça ortaya çıkacaktır.

39. Dünya dillerinin bir kısmında olumsuzluk bildiren ekler kalın sesler içerir. Yine bu ekler az seslerden oluşurlar.

L(a), n(a), n(o)….

40. Dünya dillerinin sayı sistemlerin de benzerlikler göze çarpmaktadır. İngilizce’de “bir” anlamına gelen “one” (van okunur) “v” sesiyle yani dudaksı bir sesle başlar. Türkçe’deki “bir” kelime de aynı şekilde dudaksı bir ses olan “b-“ sesiyle başlar. Yine Arapça’daki “vahid” kelimesi de dudaksı bir ses olan “v-“ sesiyle başlar. Latince’deki “mono” kelimesi de aynen diğer örneklerde olduğu gibi “m-“ dudaksı sesiyle başlar. Bu bir kelimedeki bu dudaksı ses, dünya dillerinde birliğe doğru gidişin bir işareti olabilir. Yine Türkçe dört kelimesi ile, İngilizce “four” , Farsça “çar”, Almanca “für”, Arapça “Erbaa” kelimeleri arasındaki benzer sesler bize dört kavramının çok eskiden de bir dünya dilinde –r sesine sahip olduğunu bildirmez mi? Türkçe “beş”, İngilizce “five”, Farsça “penç”, Latince “penta”, Arapça “hamsun”, Fince “viisi” kelimelerindeki “b, f, v, m” dudaksı ses ortaklığı tesadüfî mi? Türkçe “on”, İngilizce “ten”, Almanca “zehn”(tsen) kelimelerinin ortak “–n”sesi bize bir ortaklığı fısıldamıyor mu?

41. Dünyadaki bütün bebekler ortak bir dili konuşurlar. Bu ortak dille ihtiyaçlarını dile getirirler. Üstelik bir bebek hangi milletin yanında olursa olsun, kendisinin sevildiğini, kendisine kızıldığını ve pek çok şeyi anlar. Bebeklerin dillerindeki bu ortaklık bize insanlığın bebeklik dönemleri diyebileceğimiz, ilk dönem insanlarının dillerindeki ortaklığı göstermektedir.

42. Bütün dünya dillerinin “ortak mantıksal ruha” sahip olduğunu kanıtlayan bir kaç deneyden bahsedeceğim sizlere. Bildiğimiz gibi, bebekler (doğdukları zaman), çiçekler ve hayvanlar, insanların dillerini bilmezler. Fakat bu canlıların mucizevî bir şekilde farklı farklı dilleri konuşsalar da insanların dillerini anladığını dolayısıyla konuşulan dilin mantıksal ruhunu sezinlediklerini göreceğiz. Kaliforniya Üniversitesi öğretim üyelerinden Dr. Larry Sherwitz’in bir araştırmasından bahsedeceğim. Bu bilim insanı, 600 erkekle yaptığı konuşmaları bir kasete kaydetmiş. Bu konuşmaları yapanların kaç kez “beni” “bana” “ben” “benim” gibi benlik ifade eden sözleri kullandığını saptamış. Sonunda görmüş ki, bu

kelimeleri daha çok kullanan erkekler daha çok kalp hastası olma riskini taşıyor. Demek ki kalp gibi akılsız bir varlık bile insanların konuşmalarının mantıksal ruhunu sezinleyebilmektedir. Cansız bazı varlıkların bile insanların farklı farklı konuşmalarına farklı moleküler tepkide bulunduklarını ispatlayan bir deneyi sizlere anlatalım. Japon araştırmacı Dr. Masaru Emoto on yılı aşkındır sürdürdüğü deneyler sonucunda cansız, akılsız su maddesinin konuşulanları anladığını ortaya koymuş. Emoto'nun deneyinin sonucunda şu anlaşılmış; su molekülleri bir insan duyarlılığına sahip. Bu deneyi yaparken Dr. Emoto maddelerin kendine özgü birer manyetik alanları olduğu gerçeğinden yola çıkmış. Üstelik Emoto yaptığı deney sonucunda ortaya çıkan sonuçları birebir fotoğraflayabilmiş. Su moleküllerinin bulunduğu kabın yanında farklı içerikleri olan konuşmalar yapmışlar. Mikroskopla yapılan inceleme sonucunda bu su moleküllerinin her sesin içeriğine göre şekil değiştirdiğini fark etmiş. Kötü sözler içeren konuşmaların yapılması suyun çok zararlı bir molekül yapısına dönüşmesini sağlayabiliyormuş Emoto'ya göre. Bunun aksine suyun yanında iyilik, sevgi, dua içeren sözlerin konuşulması da su moleküllerinin olumlu yönde başkalaşmasına etki ediyormuş. Su molekülleri diğer seslerle muhatap olan şekillerinden daha da düzenli ve güzel bir şekle giriyormuş. Bu deneyler de gösteriyor ki, dünyadaki bütün dillerin ortak bir mantıksal ruhu vardır. Biz bu tek dünya dilinin farklı elbiseler giymesiyle farklılaştığını sansak da aslında bu dil Çinli için de, İngiliz için de, Arap için de aynıdır. Konuştuğumuz diller ise buz dağının görünen kısmıdır.

SÜMER'E FARKLI BİR BAKIŞ

Rusya'da Volga nehri kıyısında Samara adlı bir yerleşim bölgesi var.Haritalardan bu bölgeyi keşfedebilirsiniz.Buranın isminin kökenini kimse bilmiyor..Muhtemelen Mezoptamya'daki Sümer'in kökeni buradan geliyor.Tabii ki bu bölgede yapılmış arkeolojik çalışmalar hakkında da fazla bilgimiz olmadığı için o bölgedeki yerleşim tarihi konusunda bir şey söyleyemiyoruz.Bildiğimiz bir şey var ki Tataristan ve Kazakistan arasındaki bu bölgenin ismi Samara.Yine şaşırtıcı bir benzerlik olarak bu bölge de Volga nehri kıyısında bir yer.Demek ki bu dönemde Samara uygarlığı tarım toplumu idi.Bizce orada yapılacak kazı çalışmaları bunu kanıtlayan örnekler verebilir.Biz Ön Asya'da Mezepotamya izine M.Ö 3500'lü yıllarda rastlıyoruz.Muhtemelen Orta Asya'daki bu Samara'dan Samarlılar daha önce göçmüş olmalılar.Yani en az M.Ö 4000'li yıllardan bahsediyoruz.Arkeologların bulgularına göre bu bölgede Paleolitic dönemden beri insan yaşantısının var olduğu tespit edilmiştir.Yani bu bölge köklü bir uygarlık oluşturmuş olmalıdır.Daha sonra çeşitli etmenler sonucu göç etmek zorunda kalan bu uygarlık mensupları eski uygarlıklarını yeni kültürlerle de geliştirerek Mezopotamya ve Filipinlere götürmüş olmalıdırlar.Demek ki çıkış noktası bu Samara'dır.Elbette bizim bu kanımız bilimin yerini alamaz.Biz sadece bu bölgelere bir işarette bulunuyoruz.Bu bulgularımız ciddi bir şekilde araştırılmalı, bu konuda daha bilimsel çalışmalar yapılmalı diyoruz.Yine Orta Asya'daki Ural Dağlarının adı olan Ural kelimesi Sümerlerdeki Ur kelimesi ile kökendaş olabilir bunu da gözden kaçırmamak gerekir.

Bu tezimizi destekleyecek ikinci bir tezimizi daha ilk defa açıklıyoruz.Bize göre Orta Asya'dan yola çıkan Samarların bir kısmı farklı bir göç yolu daha izleyerek Filipinlere kadar gitmişlerdir.Muhtemelen sulak, nehirlerin bol olduğu bir bölge arayışı içinde idiler.Filipinlerin doğusu da bu iş için oldukça elverişli idi.Belki de daha başka sebepleri vardı buraya gelmek için.İşte bu gibi sebeplerle Filipinlerin doğusuna yerleştiler.Bu bölgenin adının da şaşırtıcı bir şekilde Samar olması oldukça ilginçtir.Yine bazı yer adları Sümer yer adları ile aynı denecek kadar benzerlik gösterir.Sümer'deki Uruk şehri benzeri burada da Orus denen bir şehir vardır.Buranın batısına Sulu deniz denir ki bu Sulu kelimesinin "su" ile benzerliği ortadadır.Sümerlerde de "bataklık" (Sug) gibi sulu bölgeler için benzer sesleri içeren terimler kullanılmıştır.

Tabii ki şu da bir gerçek ki 1600'lü yıllarda bölgeye giren İspanyol Dil ve Kültür açısından bölgede büyük bir tahribat yapmışlardır.Pek çok yer adı bugün İspanyolcadır.Bu nedenle bölgedeki yer isimleri konusunda en azında haritalar ya da ansiklopediler yardımıyla yeterli bilgi elde edememekteyiz.Şu da bir gerçek ki İspanyolca'ya çevirilen şehir adlarının eski şekillerini yerel halk muhtemelen biliyordur.Bunun için de kapsamlı bir araştırmaya ihtiyacımız var.Bunu söyledikten sonra bulduğumuz delilleri ortaya koymaya çalışalım..Sümer şehirlerinden birisinin ismi de Larsa'dır..Bu ismin benzeri Filipinlerde de bir şehir ismi vardır.Leyse bir dönem Samar için önemli bir şehir olmuştur.Yine Sümerlerdeki Lagaş şehir ismi de bu isme benzer gözükmektedir.Samar'da yaşayan halk Waray'lar olarak anılmaktadır.Sümer şehirlerinden birisinin adının Warad olması da oldukça ilgi çekicidir.Warad ve Waray arasında hiçbir fark yok gibidir.Yine Samar ülkesindeki Zumerraga şehri ile ile Sümer arasındaki benzerlik de bizce tesadüfi olamaz.Bu Zumerraga kelimesinin

sonundaki Aga kelimesine benzer şekilde Sümerlerde Agade adlı bir şehir vardır.Bu konuda ciddi araştırmalar yapılırsa sanırım önemli bulgulara ulaşılacaktır.

Sadece Waray dilinin değil Sümerce'nin de çeşitli dillerin etkisi altında olması iki dilin ortak yönlerini bulmamızda zorlayıcı bir unsur.İspanyolca Waray dilini müthiş bir şekilde istila etmiştir.Yine Müslüman halk arasında da Arapça'nın etkisi oldukça fazladır.Sümerlerde ise kaderin garip bir cilvesi olmalı ki Arapça gibi Sâmi kökenli bir dil olan Akadça Sümer dilini etkilemiştir.Yine bazı Hint-Avrupa kökenli tesirlere ufak çapta da olsa rastlanır.Tabii ki Waray dilinin bundan çok önceleri nasıl bir şekilde olduğunu bilmiyorum.Bu konu da araştırılırsa sanırım güzel sonuçlar elde edilecektir Sümerlerin kökenini ve hatta Samar'ın kökenini açıklamak adına.

Samar ve Sümer arasında ilgi çekici ikinci bir hususta ikisinin dilinde var olan benzerliklerdir.Bilhassa şahıs zamirlerinde karşılaştığımız benzerlik oldukça ilginçtir.Samar ve Sümer'de de birinci tekil şahıs zamiri ko, go, ga gibi kelimelerle ifade edilmektedir.İkinci tekil zamiri Sümerce'de Za, zu şeklinde Waray dilinde ise ka şeklinde..Waray dilinde Niya "o" demekken Sümer dilinde de "ani" o demektir.Yine bu dilde "bu" anlamında kullanılan "an, han" kelimeleri de ilgi çekicidir.Yine Sümerce'de "bi" insan dışı varlıklar için kullanılır.Türkçe'de de "bu" zamiri bu noktada ilginçtir.Yine Türkçe'deki "Şu" zamirinin benzeri Sümerce'de "su" zamiri vardır ki benzerlik oldukça açıktır.Waray dilinde birinci çoğul kişi Amon, namon şekillerindedir Sümer dilinde de bu şahıs "me" şeklindedir.İkinci çoğul şahıs Waray dilinde Kamo, niyo şekillerindeyken bu şahıs Sümer dilinde Zunen şeklinde ifade edilir.Üçün çoğul şahısın çeşitli şekillerinin de iki dilde benzer olması bizi geçmişteki bir ortaklığa götürmektedir şaşırtıcı olarak.Sümer dilinde "An" şeklinde ifade edilen bu zamir, Waray dilinde "Nira" şeklinde ifade edilir.Bunları ifade ettikten sonra Sümerce ve Türkçe'deki şahıs zamirlerinin benzerliğinin de oldukça mühim işaretler taşıdığını vurgulayalım.Hatta bu şahıs zamirleri kelimenin sonuna getirilerek Türkçe'de olduğu gibi iyelik de ifâde ederler.Örneğin:

Til-zu-Yaşam-ın

Şunu da ifade edelim ki kelime düzeyinde Waray ve Sümer dilleri arasında görülen benzerlik Gramer düzeyinde bazen bozulmaktadır.Sanırız bunda bu insanların çeşitli milletlerle etkileşimde kalmaları ve onların dillerinden etkilenmelerinin tesiri vardır..Proto Türkçe döneminde bildiğimiz gibi Özne yüklemden sonra da ifade edilirdi.Bunun benzeri olarak Waray dilinde özne ve yüklem yer değiştirmiş görünmektedir.Bu olay bizdeki fiil sonuna eklenen şahıs zamirlerinin oluşumunu hatırlatır.Geliyor-um

Yukarıda birinci tekil şahıs zamiri olarak verdiğimiz Ak, ko, go, ga örneklerine bir baktığımızda Hint Avrupa dillerindeki birinci tekil şahıs zamirinin de nasıl oluşmuş olduğunu açıklayabiliriz.Fransızca jö<ak<="" ag<="" ga..hatta="" yerle="" lehçelerdeki="" az="" gibi="" kullanımlar="" da="" orta="" asya'dan="" göçen="" samarların="" dilinden="" gelen="" bir="" unsur="" olarak="" açıklanabilir.bu="" şahıs="" zamirinin="" bölgesel="" zamir="" olmadığı="" bambaşka="" bölge="" olan="" filipinlerin="" samar="" bölgesiyle=""

yapılan="" sağlama="" ile="" ortaya="" çıkar.buna="" rağmen="" sümerce'de="" "men"="" şeklinde="" de="" aynı="" ifade="" etmeye="" yarayan="" olduğunu="" hatırlayalım.bunun="" benzeri="" waray="" dilinde="" a-mon="" zamiri="" vardır="" ki="" buradaki="" mon="" men="" arasındaki="" benzerlik="" ortadadır.bu="" türkçe="" ortaklığın="" ifadesidir.=""

Irak'ta Abbasiler tarafından Türk Ordugahı olarak kurulan ve halen de bir şehir adı olan Samara kelimesi de oldukça önemlidir.Bize göre bu isim bu bölgeye bilinçsiz bir şekilde verilmedi.Orada yaşayan ve kendilerini Sümer'in devamı olarak gören insanlar var olabilir.Türk komutanlar da kendilerine yakın buldukları bu insanlara ad olarak bu ismi kullanmış olabilirler.Belki de bu Türkler de Orta Asya'daki Samara bölgesini çok iyi bilen Türklerdi.Bu durumda bölgede o dönemde yaşayan Sümer kalıntısı halkların olduğu ifade edilebilir.Zaten bölgenin o zamanlarda harabelik ve tarihi kalıntılarla dolu bir yer olması bu yerin aslında eski bir yerleşim merkezi olabileceğini gösterir.

Başka aydınlatılması gereken bir nokta Filistin'de, İsrail'de yaşayan Samirilerdir.Samiriyye (Şomron) kentinde yaşayan bu Sâmiriler bizce Sümer halkından olabilirler.M.Ö 722 yılında Asur İmparatoru Sargon tarafından Babil, Kuta ve Avar'dan getirdiği halkları İsrâil'e yerleştirmiş oldukları belirtilir.Ancak bu Sâmirilerden önce de bölgede Sâmiri olarak anılan insanların olduğu açıktır

Hz.Musa'nın M.Ö. 1200'lü yıllarda İsrâil'e Peygamber olarak gönderildiğini biliyoruz.Kur'an-ı Kerim'de Taha Süresi 85. ayette tekil olarak bir Samiri ismi geçmektedir.Acaba bu Samiri sadece bir kişinin adı mıdır yoksa o dönemde de var olan bir halkın adı mıdır?Bu da araştırılması gereken bir konudur.Fakat eğer bu Sâmiri kelimesi bizim tezimize uygun olarak Samar yani Sümer'den göçen birisiyse, onun Buzağıya tapmayı istemesi oldukça normal.Çünkü Sümerlerde pek çok Tanrı'nın olduğu biliniyor.Muhtemelen bu Sümer Göçmeni de kendi inancını Hz.Musa takipçilerine öğretmeye çalışmıştı.O halde Sümerlerin Filistine göçleri M.Ö 1200'lü yılları buluyor.O Samiri de muhtemelen eski din ve kültür ortamından kopamamış birisiydi.Bunun tesiriyle Buzağıya tapma gibi bir eylemin içine girdi.Boğaya tapma inancına ilk olarak Sümerlerde rastlanması da meselemiz açısından oldukça ilginçtir.Kur'an'da Buzağıya tapma işini öneren kişinin "Samiri" olarak anılması bu açıdan anlamlıdır.Sümerdeki Tanrı bolluğu ve bilhassa Tarım toplumu olmaları nedeniyle, Boğaya, Buzağıya tapmaları Hz.Musa takipçilerini kandıran Samiri'nin bir Sümer göçmeni olduğunu açıkça ortaya koyar. (Taha 85 "-Allah: "Ama Biz, senin ardından kavmini fitneye düşürdük ve Samiri onları saptırdı." buyurdu.)Sümerlerin taptıkları bazı diğer tanrılar şöyleydi; Ea (Su Tanrı), Boğa, Anşar (Gökyüzü Tanrısı), Enlil (Yeryüzü Tanrı), Kingu (Dev ve Canavar Tanrısı), Lakmu (Yılan Tanrı), Pazuzu (Ateş Peri), Utu (Güneş Tanrı) Bu gerçek de Sümer devleti yıkıldıktan sonra Sümerler ne oldu sorusuna bir yanıt bulmamızı sağlıyor.Onlar çeşitli yerlere göçtüler.Filistin de bu yerlerden birisiydi.Kur'an-ı Kerim'de geçen Zümer süresinin isminin de konuyla bağlantılı olabileceğini söyleyelim.Hatta bu sürenin daha başlarında "Allah'tan başka Tanrılara tapanlardan bahsedilmesi" oldukça ilginçtir.Yine surenin sonlarında insanların "Zümer halinde Cennete ve Cehenneme sevk edilmeleri" Sümerlerin hem olumlu hem de olumsuzluklarına bir örnek olabilir.Zümer ismi

belki bunu hatırlatmak için süreye ad olmuş da olabilir.Bunlar tabii ki araştırılması gereken konulardır.Yine belki de Sümerlerin bölük bölük memleketlerinden hazin göçleri de hissettirilmek istenmiş olabilir.Bilindiği gibi Sümerlerin devletleri M.Ö 2000'li yıllarda Elamlar tarafından yıkılmıştır.Sümerler bölgede yaşamaya devam etseler de diğer kavimlerin istilaları belki de onların huzurunu kaçırdı ve zümreler halinde göç etmek zorunda kaldılar.Onların Orta Asya'dan bu bölgeye muhtemelen de Filipinler civarına göçleri bu şekilde yani "Zümer" (bölük bölük) şeklinde olmuştu.

İşte Sâmiriler bu yerleştirilen topluluğa verilen isim olmuştur.Muhtemelen Sümer Halkı anlamında Sâmiri olarak anılmış bu topluluk İsrâil tarafından Yahudi olarak kabul edilmektedir.Halbuki onlar kutsal kitabı kabul etmektedirler.Belki de İsrâil soyundan olmadıkları için Yahudiler onları kabul etmemiş de olabilir.Bu da Sâmirilerin başka bir milletten olduğunu gösteriyor.Tarihi olaylar da bunu kanıtlıyor.Buna göre Sâmiriler Sümerlerin soyundan gelmiş, Sümer Devleti yıkılınca varlıklarını muhafaza edebilmeyi başarabilmiş bir halk olabilir.Çünkü onların İsrail'e göç ettikleri topraklar Sümer ülkesinin topraklarıdır.

Sâmiriler kendilerini Yahudi kabul etmekle birlikte ellerinde bulunan Tevrat günümüz Tevrat'ından oldukça farklıdır.Bu nedenle Sâmiriler Yahudileri Tevrat'ı değiştirmekle suçlarlar.Onların ibadetleri de oldukça farklıdır.Sâmiriler aynene Müslümanlar gibi abdest alırlar.Yine onlar kilise ya da havrada değil de Mescit benzeri yerlerde yaparlar ibadetlerini.Secde, rüku, kıyma hareketlerini yaparak kendilerine has bir namaz kılarlar.Bu gibi yönleri Müslümanlara çok benzemektedir.Bugünkü Sâmirilerin Buzağı'ya tapan ve Hz.Musa'yı reddeden Sâmirilerle pek alakası yoktur.Çünkü bugünkü Sâmiriler Allah'tan başka bir şeyi ibadeti kabul etmeyen, Hz.Musa'yı peygamber olarak kabul eden ve seccadelerini yanlarından ayırmayan dindar insanlardır.Hatta Sâmiriler İsrâil politikalarını da beğenmemekte Müslüman ve Yahudilerin bir arada barış içinde yaşamasından yana olduklarını her fırsatta dile getirmektedirler.

Sümerler yani Samaritan'lar İbrani alfabesinin gelişmesine, Tevrat'ın yazı sistemine büyük katkılarda bulunmuşlardır.Sümer alfabesi ile İbrani alfabesi arasındaki benzerlikler de bunu ortaya koymaktadır.Yine Samaritan yani Samiriyye alfabesi ile Sümer alfabesinin benzerliği Samirililerin Sümerden göçtüğünü kanıtlayan ayrı bir kanıttır. Muhtemelen bu Samiri halkının pek çoğu Yahudileşti ve Yahudi olarak kabul edildiler.Kalan Samiriler ise isimlerini korumayı başarabilmişlerdir.Bu arada Samiriyye dili ile Filipin Samar dilleri arasındaki benzerliğe birinci tekil şahıs ve 3.tekil şahıs zamirlerindeki benzerlikleri örnek olarak gösterebiliriz.Elbette ne Samar dili ne de Samarya (Samiriyye) dili saf olmadığında bilhassa Samiri dili tamamen Semitik bir şekle dönüştüğünden bu gibi benzerlikleri bulmak bizim için altın kadar değerli olmaktadır.Filipin Samar dilinde birinci tekil şahıs "Anok" şeklindedir.Bu şahıs, Samiri dilinde ise "Anaki" şeklindedir. "O" anlamına gelen 3.Tekil zamiri Samar dilinde "Hiya", "iya" şekillerinde de olabilir.Samiri dilinde bu zamirler "u", "i" şeklindedir.Aslında Samiri dili Aramiceleşmiş bir görünüm arz eder.Hatta günümüzde bu diller Arapçalaşmaya başlamış gözükmektedir.Ancak yine de iki dil arasında başka benzerliklerin olma ihtimali ciddiyetle araştırılmalıdır.Benzerlikler bulunsa da karşımıza yine

bazı sorunlar çıkabileceği de gerçektir.Zira Sümerce bir Sami dili olan Akadça'nın ve diğer dillerin tesirindedir.Yani saf bir dil değildir.Bu nedenle bazı bulgular bizi yanıltabilir.

Şu gerçeği de ifade etmek istiyoruz ki Orta Asya'dan sadece Filipinlere göç olmamıştır.Dünyanın bütün bölgelerine bilhassa da Güney Asya'daki pek çok ülkeye Samarlar tarafından "bölük bölük" göçler yapılmıştır.Aslında bu göçen Samarlar tek bir ırk değillerdi ancak onların içinde çoğunlukla Türkler bulunuyordu.Austric de denilen Güney Asya dillerinde bulunan Türkçe kökenli kelimeler de bu göçlerin açık bir delilidir.Yine yaptığımız araştırmalar sonucunda sadece Filipinlerde değil pek çok Güney Asya milletlerinin dilinde Sürmer diliyle paralellikler bulunmuştur.Bu da Sümerce'nin Orta Asya kökenli olduğunu ispat eden başka bir delildir.Çünkü Güney Asya halklarının bir çoğunun Orta Asya'dan göçtüğü bilinen bir gerçek.Örneğin Japonca'nın bir lehçesinde Sümerce'de olduğu gibi birinci tekil şahıs zamiri "ga"dır.Yine Atayal, Payvan ve Japonca gibi dillerde za, se, si, zo sesleri Sümerce'de olduğu gibi 2.tekil şahıs zamiri olarak kullanılmaktadır.Sümerce'deki Diğer şahıs zamirlerinin izine de pek çok Güney Asya dilinde rastlanmıştır.Benzerlikler sadece şahıs zamirleriyle kalmamıştır.Mesele "ana" şeklindeki "ne" soru zamiri Japonca'da Nani, Kapampangan'da Nanu? Ve pek çok yerde de benzer şekildedir.Sümerce'de Nereye? Anlamına gelen Mea zamirinin aynısına yakını Malay dilinde Mana şeklinde kullanılmaktadır.Hatta eklerde bile bazı benzerlikler bulunmaktadır.Araştırmalarımız neticesinde bu konuda yapılan bilimsel bir çalışmaya ulaştık.
(Bk. http://www.geocities.com/tokyo/temple/9845/sumer.htm kaynağından tercüme ettiğimiz bazı örneklerle meseleyi açıklayalım:

Zamirler

Sümerce Austric

Ben ga ga (Taulil), go (Solor), gau (Gao), gni (Savo)
ga (Dialect Japanese?) kaw (Khamti, Ahom, Sham,
Tho-nung), ku (Siam, Lao, Black Tai), ke
(Santa Cruz), -gu (Dawawa, Kakabai,
Sinaki, Suau, Bohutu, object suffix)
ga- (Bwaidoka, subject prefix)

Sen za.e, ze sau, si, su (Austro-Tai), hau (Manggarai)
su (Atayal), su-, -sun (Paiwan), za (variant of sama),
oze, ozo (Japanese)

O/An ene eni (Vanua Lava, Mantion), ini (Bank's Is.),
ine (New Hebrides), ina (Santa Cruz),
ena- (Suau, Molima), ena (Manikion)

Anlar e.ne.ne-ra (dative) inira (Vunapu, Penantsiro, Akei, Wailapa,

Onlar Tutuba, Vao), enira (Tangoa), enir (Vanua
Lava, inir (Gaua), ineira (Mota)

Interrogatives

Ne? A.na? Ano? (Philippines, Indonesia), Uani?
(Letemboi), Nani? (Japan), Nanu?
(Kapampangan)

Kim? A.ba? Si-apa (Malay/Indonesia from apa? "What?"),
Pa? (Infit., Ikiti), Pae? (Imreang, Ikiyau),
Pah? (Loniel), Pai? (Weda, Sawai), Abhay?,
Abe? (Nissaya Burmese, classified as
Sino-Tibetan or Tibeto-Burmese, but of
highly mixed characteristics including
agglutinative morphology.) Epa? (Fasu)
Aapi? (Kewa), Ibuge? (Foe), Bo? (Sakai)

Ne zaman? Me-na-am? Mana nui? (Chamorro), Mangge? (Chamorro), mingyaal
Kangi (Yap), mo (Bontok)
Kande
Nere? Me-a? Mana? (Malay, Indonesia)

Tabii ki bu örnekler sadece belli bazı Güney Asya ülkelerini nazara alınarak verilmiş örneklerdir.Elbette Sümerce'nin diğer Orta Asya kökenli dillerle de karşılaştırılması bizi daha açıklayıcı sonuçlara götürecektir.Bizim örneğimizdeki Waray dilinde Tatay baba anlamına geliyordu Türkçe'deki Dede, Ata kelimeleriyle bu kelimenin benzerliği ortadadır.Yine "ne" zamiri ve onların türevlerindeki benzerlikler de oldukça ilginçtir.Bunlar gibi ekleri de kuşatan pek çok örnek vardır ki ilgili dillerin ortak bir kökenden çıktığını düşündürtmektedir.

Ancak biz Sümerce ile Filipinlerin Samar bölgesindeki Waray dili arasındaki benzerlikleri keşfettiğimizde bu gibi çalışmalardan haberimiz yoktu.Yani bu gibi çalışmalardan etkilenerek o tezlerimizi ortaya atmış değiliz.Bunu açıkça söyleyelim.Araştırmamız neticesinde bulduğumuz bu argümanları da savımıza delil olarak kullanmanın yerinde olacağını düşündük.Zaten biz o dillerin de köken olarak Türkçe gibi Ural Altay yani Orta Asya kökenli dillerden türemiş olabileceğini iddia ediyoruz.Yani Sümerce ile Malezya, Endenozya, Filipinler gibi bölgelerdeki halkların dilleri arasındaki benzerlik bizi ortak bir kökene götürü diyoruz.Ancak bizim tezlerimizi de kuvvetlendiren bu bulgular bir şeyi kesin olarak ortaya koyuyor.Sümerce Hint-Avrupa ya da Sami kökenli bir dil değildir.O kesinlikle Orta Asya

kökenli bir dildir.Onun pek çok ailesi dünyanın pek çok bölgesine yayılmıştır.

Sümerce'nin Orta Asya kökenli Türkçe benzeri bir dil olduğunu kanıtlayan biçimsel özellikler de mevcuttur.Bildiğimiz gibi Sümerce Türkçe gibi çoğunlukla sondan ek alan bir dildir.Bu durumun istisnaları da yabancı bazı dillerin tesiriyle oluşmuş olabilir.Sümerce'deki ekler de Türkçe eklerle benzerlik gösterir.

Sümerce Türkçe
- Ka-ta .... Kapı-tan, Kapı-dan
- Ka-n-i .... kapı-n-u, KapI-y-I
- Ka-na .... Kapı-y-a
- Ka-gim .... Kapı-kimi
- Ka-na(k) .... Kapı-n-ın
- Ka-ta .... Kapı-da
(Kaynak: http://www.compmore.net/~tntr/sumerturka.html)

Yine Sümerce kelimelerdeki ve kelerinde sık sık görülen "ünlü uyumları da" Türkçe gibi dillerin belirgin özelliğidir. "Unu, Aga, Bulug, nagada, narúa, nağakum, namdamgàr, namkalag, namlúùlu vb." Hatta Sümerce pek çok kelimede Türkçe'dekine benzer bir şekilde Küçük Ünlü Uyumu örneklerline de rastlanır. "érim", neizigar "namnutar" "nídiğir" "níğenna" vb. (yağmur, hamur gibi örneklerden Türkçe'de düz geniş ünlülerden sonra dar yuvarlak ünlülerin bulunabildiğini anlıyoruz.Hatta Sümerce'de de bu özelliğin Türkçe'deki gibi "m" ünsüzünün yuvarlaklaştırma özelliği sonucu oluştuğunu görebiliyoruz namùkurúku".) Sümerce bir cümle ile ses benzerliğinin, eklerin birleşiminin ne boyutlarda olduğunu ortaya koyalım:

ka-ta-kar-ra ur-ra ab-su-su

Ağız-dan kapar alacaklar zerre kadar ödemeyi

Yine Sümerce cümle dizimi de Türkçe'ye (Özne+Tümleç+Yüklem) benzemektedir:

ùkur-re a-na-àm mu-un-tur-re

Yoksul-er ne kadar da zayıftır

Tabii ki yazılı metinler genelde manzum şekilde olduğu için devrik cümlelere de haliyle rastlanabilir ancak dilin gramer yapısı çoğunlukla Türkçe'deki gibidir.

Bu örneklere bakınca siz de belki bir hatıranızı hatırladınız kim bilir?Çocukluğumuzda Kuş Dili olarak öğrendiğimiz bir dil vardı.Hecelerin arasına "ga" sesini koyduğumuz bir yapma dildi bu.Hatta bu dilin numuneleri divan edebiyatında da fazlasıyla verilmiş.Mesela bu dille Sümerler'i şu şekilde söylerdik. Sü-ge-me-ge-ge-ger..Tabii ki bu dilin çeşitli varyasyonları da olabilir.Sanki bu dil bize Sümerceyi hatırlatmaktadır.Belki de bu dil eski günlere duyulan bir

özlemle Turnalar gibi hiç düşünmeden geliştiriverdiğimiz, ama kökenleri tâ Sümerde belki de Orta Asya'da olan dilimizin eski bir şeklinin sesten izlerini taşıyor olabilir..Belki de o bizim özlemimizin aslımıza "Turnaca kanatlanmış" (kuşlaşmış) sesidir ve belki de bizi onunla mutlu kılan bir anda Ötüken'e, Mezepotamya ovalarındaki o huzurlu günlere bir kuş gibi uçacağımızın bilinç altı hayalidir.Kim bilir?

Türkçe ile Sümerce arasında yukarıdaki örnekler gibi pek çok benzerlik ve paralellik vardır.Bu o kadar açıktır ki Uzak doğu dediğimiz Güney Asya'daki dillerde bile Sümerce ile paralellikler mevcuttur.Sanırız Sümerlerin büyük bir çoğunluğu da Anadolu'ya göçmüştür ve Sümerce Türkçe'mizde yaşamaya devam etmektedir.Yâni Sümerlerin dil mirası kendisiyle kökendaş olan Türklerin yaşadığı Anadolu şehirlerinde, köylerinde, ilçelerinde yaşamaktadır.İki dilde ortak olan kelimelerin pek çoğu ise Orta Asya'daki ortak köken ile açıklanabilir.

Orta Asya'dan Anadolu'ya gelen Oğuz Türklerinin bu topraklarda Bin yıldır yaşaması ve yepyeni uygarlıklar kurması gibi Sümerler de Orta Asya'dan Mezepotamya'ya göçmüşler ve burada binlerce yıl süren uygarlıklar kurmuşlardır.Sümerler pek çok milletle karışmışlar, insanlık için güzel eserler vermiştir. Yazıyı ilk bulan bilindiği gibi Sümerler olmuştur.Muhtemelen Sümerler Türklerin Eskiden beri Orta Asya'da kullandığı bugün Futhark yazısı olarak da bilinen bir yazının bir benzerini bu topraklara getirmişlerdir.Yine Sümerler tarım alanında da büyük yeniliklere imza atmışlardır.Geliştirdikleri sulama sistemleri oldukça ileri seviyededir.Bulundukları bölgede yeni dillerin ve halkların oluşmasına, birbiriyle kaynaşmasına sebep olan Sümer uygarlığı bu gibi yönleriyle Osmanlı Medeniyetini de hatırlatmaktadır.Hatta Sümerce Osmanlıca gibi bir ortak dil olabilmiştir.Çoğunlukla Sami dillerden aldığı kelimelerle dilini zenginleştirmiş ortak bir dil oluşturmasını bilmiştir.Ancak onun iskeleti olan grameri ve kelime hazinesinin büyük bir çoğunluğu Sümerce'nin Türkçe benzeri bir dil olduğunu ortaya koymaktadır.Tabii ki bu alanda çalışmalar da aratarak devam etmektedir.Bizim kanaatimiz ise Sümerce'nin Hint-Avrupa ya da Sami kökenli bir dil olmadığıdır.Sümerce bükümlü bir dil değildir ve Ural Altay dilleri gibi eklemeli dillerdendir.Pek çok özelliğiyle Türkçe ile paralel gözükmektedir.Bunu ortaya koymak için iki dil arasında benzer bulduğumuz bazı kelimeleri sizlerle paylaşacağız.

Sonuç ne olursa olsun gerçek şudur ki Sümerler İki Nehir Arasında yâni Fırat ve Dicle nehirleri arasında büyük ve köklü bir medeniyet kurmuşlardır.Pek çok inancı, kültürü, milleti ve de dili etkilemişler hatta oluşturmuşlardır.Bunu da kendi aralarında sağladıkları birlikle yapabilmişlerdir.Egemenlikleri altındaki bütün halkları ortak bir gâye altında birleştirmesini başarabilmişlerdir.Oluşturdukları sağlam ve esaslı kanunlarla adaleti tesis etmişlerdir.Hatta bu kanunlar kendilerinden sonraki pek çok uygarlığı da etkilemiştir.Onların bu büyük başarılarını saygıyla anıyor insanlığın bu uygar atalarının huzurunda hürmetle eğiliyorum.Sizleri de Türkçe ve Sümerce'de ortak olduğunu tespit ettiğimiz kelimelerle baş başa bırakıyoruz.

Ada- Baba, Ata

Adda- Yemek İçin kesilmiş hayvan ölüsü –Adak-

Adda-gönderme, yollama Türkçe'de –atta- olarak yaşar..Adda ve Adak "ayak" ilişkisi ilginçtir

İda- su yolu, dere

Aga- taç, mükemmellik, kusursuzluk, en üst (Ağa ile benzerlik var)

Udu- toslamak

Uga-kuzgun

İgi-gö(z)

İgi- iki taraflı, karşılıklı

Ugu- Onung, onların, öbürü, kafatası, çalışkan öğrenci,

Ugu-Ayı

Uku-Kişi, insanlar,

Ah-ek

Ak- yapmak, yerleşmek

İl-El (Taşıyıcı)

İl-Ülke

Ama-ana, aba ile benzerliği açık

Ama-kadın odası

Eme-Dil (emme ile alakalı)

Eme-kadınlık organı

Umu-Yaşlı kadına (umacı, humay ana)

Unu-Şölen –ün kelimesiyle alakalı olabilir)

Ar-Övme, güzel göstermek Bizde utanma duygusu olarak geçmiş,

Ara-Arı –temiz- anlamında..

Uru, Ur- Kasaba, şehir, köy -Ur- eski Türkçe'de "kurmak, kanun" anlamında..Uru da bugünkü anlamıyla Kuruluş, Kurum gibi düşünülebilir..Türkçe'de bu kelime hâlen de kullanılmaktadır..

Uru- Orı "eski Türkçe'de" –erkek, kahraman, cesur-

İsi-İz (çukur bırakmak)

Usu-Us (beceri, akıllılık, hüner, ustalık)

Ussu-Sekiz

İs-İp

Usu-Otuz es-üç + u-on

İti- Işı (ay ışığı)

Uzu-Akşam (Uyu-)

Da, Dab-Tut (Tutmak)

Dub-Top (Yığın, küme)

Dub, Tub –Tep-

Gaba-Kabur-ga (Göğüs)

Gub-Koy-, Kur-

Pab, Pap-Baba

Sab-sap

Sab-Kap

Sib-Şaman, Kam

Sub-yalamak (Su ile alakalı gibi)

Suba-Şaman

Tab-bat

Tab-Kop (Hep beraber)

Zib-Kıç, iz

Bid-Bok

Didi- genç, yigit

Gada-Keten

Gid- güt –yönetmek-

Gud- gıdı gıdı kullanılır güldürmek için yani mızmızlan, gül demek istenir..

Gud-Guz –savaşçı asker-

Gud- Köy, kent -yuva-

Gud-kısa

Hud-kun -gün-

Kad-kat-

Kid-Git –ayrılma, alıp götürmek, uzaklaşmak-

Kid- Et-

Kad-Dok-uma

Kud-Kuyu (oyuk) ayrıca Kur ile Kir arasında bir namla ilişkisi olabilir.

Mud-But arasında bir alaka var gibi Mud da ayakla ilgili..

Mud-Boy -akrabalık, kan bağı-

Nad-Yat-ak

Sed-Sıcak su su ile alakalı

Sud, su- yudumlamak, soğuk

Sud-Uzat

Sud-Kut

Tud, tu, du: doğmak

Dag-Otag “dinlenme yeri, oda, ev”

Düg-Diz

Dug, du- De-

Gag- kak “çivi”

Gig-Gece –gice-

Gug-Huy

Kug-kuy (gümüş, kuyumcu)

Lug-Ogul (Arılar için)

Muk-Bok “Domuz ahırı, pis yer anlamında”

Bag-Bağ- “kafes”

Sag-Sağ “güzellik, iyilik, iyi, talih”

Sig- sığ “alçak, yüksek olmayan”

Sig-Sik- “darbe, hareket, kalem darbesi, vurma ayrıca “sık-“ -dar, kısıtlı- anlamlarında da kullanılmış..

Sug-Sulak “bataklık, suyla dolu, göl”

Sag-bağırsak

Seg-Soğ-uk “buz, donmak” seg kar anlamına da gelir..

Tuğ-Bez, bayrak

Sag-Seç

Zig-Çık-

Hun-Ön

Kin-Düzen, kanun, vazife herhalde Han kelimesi yerine kullanılıyor..

Sağ-Saç-

Siğ-Kes-

Hes-esir

Seğ-Su (Yağmur –sağanakla alakalı- zaten "su" akmak anlamında)

Se-Isı

Tah-atamak, -daha demek

Mah-Bol "olmak"

Zah-Sak- "sır saklama"

Zuh-Soy-

Sig-Saç

Sika-saksı

Taka, Tak, tag-değmek, dokunmak

Tuk-Titremek

Dal-Adak "ayak yarışı"

Dela-deli "Delen"-iğne

Dil-tek

Dul-Dolmak

Gal-Kalın "geniş"

Gala-Şarkıcı

Gul-Şeytan, yok eden

Ğal-Ol-

Hul-Gül- "Sevinç, neşe"

Kala-Kiler

Kul-Kalın

Lal, la-Ulu, ulula-

Lal-Bal

Pala-kıyafet

Pil-Pis

Sal-Salmak ayrıca Sulu anlamına da geliyor..

Sil-sev

Til-Tir -yaşama

Zal-Sal ve Yel kelimesi ile de alakalı anlamı; akmak, dolaşmak

Ze-kes-
Dam-Eş "Damsız girilmez yazısını hatırlayın"

Dim-Düğüm

Dim-Et-

Dima-Deme "Haberler, bilgi verme"

Dumu-Çocuk, kız çocuğu

Gam-eğme

Geme-Kadın

Gim, Kim-Gibi

Gim-gitmek "tırıs tırıs gitmek"

Gum-Göm- "boşlamak, üstünü örtmek, görmemezlikten gelme"

Kum-Yaz, sıcaklık "Kun ile alakalı"

Lim-Bin

Nam-kader, yol

Nim-Yüksek, prence

Sam-Sat-

Sim-sob "soy sop" Sim kelimesi de aynen hala kullanılmaktadır.Düğünlerde bayanların saçlarına dökülen parlak tanecikler..Çünkü Sim elemek, kalburdan geçirmek, inceltmek anlamlarına da gelir Sümerce'de..

Sum-sun- "verme, sunma"

Sim-Çim "Ot"

Sem, zabar-Dabul "davul, def"

Suum-sarımsak "bu kelimenin soğan kelimesine de benzerliği açıktır."

Tum-dönme

Tum-tüm "tamamı" anlamında

Zum-sızmak, su sızdırmak "su ile alakalı"

Zur-Su ile alakalı " su gibi akmak" hatta Yür- kelimesi ile de alakalı olabilir..Yürümek..

Ban, Banda-Bardak

Tun-tut-

Tun-tüm "yığın küme" tümsek gibi

Dun-Dön "sallamak anlamında dön- ile alakası var"

Kan-kalk-

Gu-Köy

Gun-Parlamak, parlayış "bu kelime ile Gün kelimesi arasındaki bağlantı açıktır."

Ğen-Güven yine Ğen-göndermek arasında anlam ilişkisi var.Hatta Türkçe'de olduğu gibi git-, gel-, gönder-, götür- gibi kelimeler bu dilde de aynı kökenden gelmektedir.Bu köken de garip bir şekilde "gan, gin, ğen" kelimeleri olmaktadır.Bu müthiş bir benzerliğin habercisidir.

Kana, kan-Kaygı

Giskun-Kaçkın "gitmeye yarayan alet merdiven"

Man-Man- Türkçe'de sonda gelen –man eki bir ortaklık, birliktelik bildirir.Buradaki man da bir ortaklık bildiriyor.

Men-ben "buradaki benzerlik de oldukça açıktır."

Nina-Kadın, kız, kız kardeş Türkçe'de de Nine yaşlı kadını ifade eder.

Ninnu-Elli "İki sayı arasındaki benzerlik de şaşırtıcıdır"

Ban-baş "başla selamlamak"

Erim-ermek "olgunlaşmak, olmak"

Sun-çene

Sun-Kun

Tan-Tan "sabah ışığı"

Tin-tin "yaşam"

Tungin-dudak

Bar-Var "Var kelimesinin aslı da bar kelimesidir zaten.Ortaya çıkmak, var olmak, açmak, varlık vb." anlamlarına gelir.Bu "bar" kelimesi ile Türkçe'de sayı olan "bir" kelimesi arasında da bir anlam ilgisi olabilir.

Bara-Bırak-

Bir-Burnunu çekmek

Birerim-birerim yani bir oluş "takım" anlamına geliyor..

Buru-İp, tel "Burulmuş olan"

Bur-Pırtık "yırtık"

Dar-Yar- "yarmak, yarılmak buradaki d>y değişimi oldukça açıktır"

Dar-dar "tıka basa doldurmak"

Duru-Duru

Dur-dur "durdurmak"

Kır-Kız- "Ocak, fırın"

Gur-götür-

Ğir-Yi-mek

Giri-Geri gitmek, kaçmak

Giri-Sığınak "girilen yer"

Kiri-Kır

Mur-Bür "Bürünülen elbise"

Nar-Nay "şarkıcı ney belki de bu kelimeden gelmiştir"

Du-yür (yürümek, d>y değişimi)

Des-Tek

Ğes-Kıç ya da Penis

Haz-Az, uz "Uzak"

Guz-Kız-

Kas-Kımız

Kas-Çiş

Kas-Hız

Kes-Her kes

Kısi-Kısa "yarım anlamında"

Kus-Kös : "Kösele, köse aynı kökten geliyor.Anlamı deri.Bu benzerlik de oldukça ilginç."

Kusu-Su kaplumbağası "su" kelimesi belli oluyor.

Ses-Sürt-

Ses-Ağlamak "ses ile bağlantısı var"

Sed, sita – Sayı

Gaz-Toz

Ziz- Diğer bir şekli "açuç" o da Uç Uç yani Pervâne uçan bir böcek..

Abgal-akıllı

Abrig-İbrik ile alakalı.. "Su taşıyıcı"

Abzu-Su "Burada ab Farsça su Su ise Türkçe birleşmiş.Dönemin çok dilliliği belli oluyor buradan"

Agam-Akan "Suyla dolup taşan"

Agarin-Ağalık "Aynı aileden olanlar"

Ağar-Yağar "Ağır Yağmur"

Akan-hayvan memesi "herhalde süt akmasına benzetilmiş"

Asag, asa-arsa

Este-İste- "İstek"

Azag-Yasak

Azlag- Keçe ile uğraşan işçi

Balag-Barak ikisi de bir çeşit şarkı ve müzik çeşidi…Benzerlik ilgi çekici..

Barag-Barak boyu..Kral anlamına geliyor..

Barag-Baraka "Yuva"

Bibad-Badi "ördek"

Buğig-Bükük- Sepet

Bulug-Budak "Filiz"
Dadag-dada "temiz"

Dağal-dağıl- "yayılmak"

Didi, didila-Dada- çok genç, bebek

Dingir-Tengri

Dilim- "Kaşıkla yemek" "dilim dilim yemek"

Dubur-Dübür "testis anlamında kullanılmış"

Eden-Bozkır, ova

Ellağ-Oğulluk "çocukluk"

Emedu-Ev

Ağar-Ağıl

En-Efendi, üstün anlamlarındadır..Bugünkü Türkçe'de de en kelimesi üstünlük anlamında kullanılmaktadır.

Engiz- Cengiz, Tunguz gibi Asyatik isimlere ne kadar da benziyor?

Erez-Erin dişisi kadın, bayan..

Eren, Erin-Er, Eren

Erin-Düşman askeri

Eru-Avrat

Esig-edgü: İyi

Esgiri-Eğer "at başlığı, yular"

Gagig-Ağlamak "Eski kullanımları, "yığlamak, ığlamak" şekillerinde muhtemelen Yığık gibi

kullanımları da olmuştur."

Gakkul-keşkek gibi bir Türk yemeği olduğu belli..

Galam-Kalkmak

Gamar-Gömer "Ezici, en büyük" ya da Sami kökenli Kebir kelimesi ile alakalı..

Gamun-Kimyon

Ganam-Dişi koyun bu da Akkadça'dan geçmiş bir kelime

Karas-Kamış

Garas-Kural

Gasan-Kızan "Bayan, kraliçe"

Gidim-Ruh "Gidim kelimesi gitmek kelimesi ile kökendaş olabilir"

Gig-Kara

Gigir-Teker "Tekerlikli araba"

Giris-Kelebek

Gurum-Kurum "yığın, küme"

Gurum-Görüm "Denetim, yoklama"

Ğalga-Ülke

Gansis-Günsüz "Karanlık"

Ğar-Ahır

Ğesta-Altmış "Altı" ile benzer..

Ğestug-Kulak

İsal-Sal "isal" sandal küreği demek.İki kelime arasında benzerlik olabilir..

İzkim-İz "İşaret"

Gizzu-Gizli “gölge”

Gusur-Kiriş

İdim-adım “idim sıçramak, ortaya çıkmak demek”

İldum-İltüm “bütün ilin toplanması”

İmgaga-kabuklu

İsis-sırıt- ya da kıs kıs gülmekteki is..

İtima-tapma “dua yeri”

İd-Ay

Kabar-Çoban

Kalag-Onarım

Kankal-Kangal ilçesinin ismi ile ya da Kangal köpeği ile bir alakası olabilir.. Kuvvetli, set toprak anlamına geliyor..Kangal köpeği de sert ve kuvvetli bir köpek..

Kaksal-Göçgel

Kibir-Kibrit “Kibir ateş oduna anlamına geliyor”

Kilib-Kalıp

Kingal- Yönetici anlamına geliyor..Kangal köpeğinin de bir özelliği yönetmek..Yani Kangal bilinen en iyi çoban köpeği

Kukku-Karanlık “bu kelime korku kelimesini de hatırlatıyor”

Kungal- fat-tailed sheep “Şişman Kuyruklu Koyun” anlamına geliyor..Bize göre Kangal köpeğinin kökeninin bu kelimeden gelme ihtimali oldukça yüksek.

Kunin-Kinin

Kurku-Gurk “Cömertlik, bağış” Gurk tavuğunun yavrulamasını da hatırlatıyor..

Kus-Kız “Tatlı” anlamına geliyor..

Kusum-Kurum “Hor görme, tepeden bakma”

Kusu-Kuzu "Koyun sürüsü anlamına geliyor"

Liri-İri

Mak-Büyük "Beg" kelimesi il de alakalı olabilir.

Masda-Manda Masda "çekici" anlamına geliyor..Manda da bu vazifeyi yapıyor.Bu masdanın hayvan olabileceğine bizi götürense onun diğer anlamının Geyik olmasıdır.

Mezem-Bezeme "Bakım" anlamına geliyor..

Nunus-Nine : kadın, dişi

Murgu-gübre, kemre

Nagar-Nacak

Ninda-Nan

Nisig-Yeşil

Sab-Kalça

Sağdul-Şapka

Sağtag-Baştut-mak

Silag-yoğurmak "silmekle bir lakası olabilir"

Sağlim-silim "sağlıklı olmak"

Simug-timur "demir"

Suen- Bilgi zamanı yani su>us ve en>an "us anı"

Zug-ud-yuk-arı

Sumug-Sümük "leke, iz"

Susbu-Temizlenmek, banyo yapmak "susbu" kelimesinin "su" kelimesi ile benzerliği ortadadır.

Sakar-Süt testisi "sak-sı" kelimesi ile benzerlik ortada..

Sibir-sivri

Silig-Silmek "durdurmak, kesmek"

Tabira, tibira "demir işçisi" bu Tabir ve Demir arasındaki benzerlik ortada..

Temen-tümen

Tibir-Oyma Bıçak "tibir-demir benzerliği ortada"

Tugul-uyluk

Udug, utug-Güçlük, tuzak, tehlike

Eme, ummeda: anne ümmü

Urgu-Vurgu "gaddarlık, vuruculuk"

Uru-uruk "soy, akraba"

Usan-uzan "akşam dinlenme vakti"

Usu-Öcü

Aga, gur-geri

a-Na-Ne

a-Naas-Niye

a-nagim-negibi "nasıl?"
-ta: den, dan

Abba-baba

Abba uru –Yaşlı şehir

ga-ba-ra-hum- Baş kaldırma "Kabarma"

du-dol-, dur-

garassa-pırasa

Gati-Haydi

Gazum-saç "Tarama"

Gabağal-Güç, kuvvet, şiddet "Kaba" ile alakalı Ayrıca Kıvanmaktaki Kıva-Gaba arasında da bir ilişki var.Çünkü Gaba kelimesi aynı zamanda övünmek anlamındaki kelimenin de kökeni.

gi-izi-lá-el feneri Burada izi ateş anlamına geliyor ancak ışı anlamı da olduğu ortaya çıkıyor.Bir kızıl kelimesi fenerin ateşinin rengini anımsatıyor..

Ginun-kul, köle

Gudu-göt

Ta-tan, dan

Guse-köşe

Guru-tane "kuru" ile alakalı olabilir..

Ga-ben

Ge-gel

Girigub-Girmek

Ğiri-Yol "yer" ile alakalı ya da "gir-" fiili ile..

Kas-Koşmak "gez- kelimesi ile de alakalı"

Kiiz-Kız ile alakalı olabilir..Düzgün, temiz, tertipli anlamlarında.Bizde de tertipli kimseler için "kız gibi" kullanılır..

Kalag-Güçlü "Kangal'ın galı da burada..Kalınla da alakalı..

Ki- yer demek..Eski Türkçe'de de Ka, Kan yer anlamında kullanılmış..

Kukurtu-Gürültü

Kur-Dağ demek

Di-demek

Kusla-Kösele "Deri ip"

Erim-Düşman

me-en-dè-beniz yani biz

meenze-sen

Mete-yegane, tek bulunur, eşsiz "mete" ile alakalı olabilir..

Mus-Yüz "Bet, beniz"

Dumu-Doğum "küçük çocuk"

Üs-Öl "Uç-" kelimesi ile de alakalı olabilir..

Sağdub-Sağdıç "Düzenli işçi"

Sa-gaz-Sakız

Sisa-Yasal

Sig-Sıkı, sığ

Sig- güzel anlamına geliyor. Güs>süg değişimi olmuş olabiliriz..

Silim-selam

Su-buru-Su-bürü "Bataklık" su bürümüş yer..

Suhkesda-süsleme

Sumgud-soğan

Sumsag, sumsikil-sarımsak

Sunsimu- "boynuz" "süsme" ile alakalı

Sarag-Sararmak "solmak"

Sasuga-Aç "Susama"

Sauru-Şehir merkezi belki şehir kelimesi de buradan gelme..

Sutag- el "tutak"

Ti-dir-i

Ukigga-Otlama

Urum-Er-

Ua, udi-uyu Burada d>y dönüşümü görülüyor..

ùma-zafer "Um-" ile alakalı

Utu-Et-

Bi-bu

Ugidda-İkindi ile alakalı "uzun gün"

Tu-doğ

Uili-öğle "Yarın" "u" gün anlamına da geliyor..U-ilen öğlen..Mesela uzalla gün, sabah anlamlarında..uzalla->uyalla>uyla>öğle gönüşümü de olabilir..

Ua-Ninni "uyumakla" alakalı

Uduniğğu-koyun

Urbarra-Börü –Kurt

Uru-kur-yabancı şehir

Za, ze-sen

Zagin-yıkan "temiz"

Zami-sev- "Zami" övme anlamına geliyor..

Zukud-sokmak

Zu-zor

Ek-ak- "sulamak"

Ug-öl ayrıca uyu ile alakalı

Es-üç

Uz-ud-oğlak "keçi"

Kabar-Çoban

Kaynaklar:

http://www.sumerian.org/sumvcv.htm

http://www.sumerian.org/prot-sum.htm

http://www.sumerian.org/suma-e.htm

Oğuz DÜZGÜN

E-mektup: oguzduzgun@gmail.com

DİLBİRLİĞİ (MONOGENİST) TEORİLERİ

Biz Güneş Dil Teorisinde olduğu gibi dünyada konuşulan ilk dil Türkçeydi demiyoruz. Pek çok çalışmamızda da ifâde ettiğimiz gibi, bize göre ilk Dünya Dili, bütün milletlerin dillerini içinde barındıran çekirdek bir dildir. Milletlerin oluşmadığı bir dönemde, ilk dünya dilini daha o dönemde var olmayan bir milletin diline mal etmek bilimsellikten uzak duygusal bir iddia olacaktır. Fakat kökende bütün Monogenist teoriler birbirlerine benzer. Bütün bu teorilerin birbirinden oldukça farklı yönleri de vardır.

Alfredo Trombetti, Sapir, Morris Swadesh gibi dilbilimciler bizim savlarımıza kökendaşlık edebilecek kuramlar ortaya atmışlardır. Ruhlen'in 1994'te ifade ettiği gibi: "Dil bilimciler, Hint-Avrupa dil ailesinin bilinen akrabası olmadığı şeklindeki kolaycı hikâyeyi benimsediler" sözü günümüz dilbilim anlayışını eleştiren bir ifadedir. Bu görüşü benimseyenlere göre karşılaştırmalı metot 5–8000 yıl için kullanılabilirdi ki bu, Hint-Avrupa dil ailesinin bilinen yaşını içine alıyordu.

Bilhassa 1980'den sonra geleneksel dilbilim görüşlerini eleştiren oluşumlar ortaya çıkmışlardır. Bu oluşumlar oldukça da taraftar toplamışlar bilim çevrelerinden. Ancak Türkiye'de çok değerli bilim adamlarımız olmasına rağmen ve bazı istisnaların dışında bu "Dünya Dillerinin Birliği" görüşü resmi olarak kabul edilmemiştir… Ancak dünyada bilhassa da ABD'de gen biliminde yaşanan gelişmeler, bilim adamlarını Dil Birliği teorilerine götürmüştür. "Dünya Dillerinin Birliği" teorilerini savunan bilim adamlarının en son basamaklarından biri olarak kabul edebileceğimiz Merrit Ruhlen, "5000 civarında olduğu tahmin edilen dünya dillerini "Greenberg'in görüşleri ışığında" önce 23, sonra 12 büyük aileye ayırabilmiştir. Bu aileler 1-Hoysan, 2-Nijer-Kordofan 3-Nil-Sahra, 4-Avustralya, 5-Hint-Pasifik, 6-Ostrik, 7-Dene Kafkas, 8-Afro-Asyatik, 9-Kartvel, 10-Dravit, 11-Avrasyatik, 12-Amorind" Merrit Ruhlen'in bu alanda yapılabilecek en son yeniliği yaptığı kabul edilmektedir. Elbette yeni çalışmalar, yeni kuramlar yeni araştırmalar vardır yapılan…

Biz şunu söylüyoruz yıllardır. Türkiye'den "pek çok başarılı dilci" çıkmıştır… Çünkü Türkçe'nin mantıklılığı onunla uğraşanların da çalışmalarına yansımaktadır yer yer. Ancak bu denli mantıklı ve de matematiksel bir dili olan milletten de "Dilbilimin Temellerini Eleştiren" onun "köklerini sorgulayan" çalışmalar çıkmalıdır. Bir zihniyet yenilenmesi muhakkak gereklidir. Dilbilimin gelişmesine teorileriyle katkıda bulunanlar neden Rusya'dan, ABD'den, Fransa'dan çıksın hep? Neden kendimizi bu denli küçük görüyoruz düşünce bakımından? Neden öncelikle bizim daha sonra da dünyanın dilbilim anlayışını kökünden değiştirecek farklı anlayışları geliştirmeyelim? Ülkemizde muhakkak bu alanda da yapılan çalışmalar olmuştur ancak bu çalışmalar bazı çevrelerce pek de destek görmemektedir.

Buradan ilgililere sesleniyoruz! "İvedilikle "Dilbilim Araştırma Merkezleri" kurulması gereklidir. Ya da Türk Dil Kurumu gibi Kurumlar bünyesinde başta dilimizi, ardından Anadolu dillerini ve daha sonra tüm dünya dillerini araştıracak merkezler teşkil edilmelidir. Tevrat, İncil ve de Kuran gibi Kutsal kitaplarda bile gücün sembolü olarak kabul edilen "dil" konusu bu denli önemsiz olsaydı, daha Cumhuriyetin ilk yıllarında TDK gibi bir kurum kurulmazdı. ABD, Rusya, Fransa gibi devletler dil araştırmalarına bu kadar önem vermezlerdi. Bizden hatırlatması!

İBRANİCE VE HİNTÇE KARDEŞLİĞİ

Sami dilleri ailesine mensup olduğu bilinen hatta Arapça gibi dillerin oluşmasına da büyük katkıları bulunan İbranice ile Hint-Avrupa dil ailesinin başlangıç noktası olarak kabul edilen Hintçe arasındaki ilginç benzerlikleri işleyeceğiz bu çalışmamızda. Bizim yazılarımızı okuyanlar dillerin oluşumu konusunda savunduğumuz savlarımızı da çok iyi bilirler. Avrupa ve Amerika'da "Monogenist Diller" teorisi olarak da bilinen "Dilbirliği" teorilerinin içinde kabul edilebilecek görüşlerimizi çeşitli delillerle ortaya koymaya gücümüz yettiğince devam edeceğiz.

Görüşlerimizi öncelikle kısaca özetleyelim. Âdem ve Havva Dili başlıklı çalışmamızda da açıkça ortaya koyduğumuz gibi bize göre aslında başlangıçta tek bir dil vardı. Yani bütün insanlığın ortak ataları olan Hz. Âdem ve Havva'nın konuştukları bir dil vardı. Daha önceki yazılarımızda da ortaya koyduğumuz gibi bu dil herhangi bir milletin ya da ulusun dili değildi. Zira milletlerin olmadığı sadece Âdem ve Havva'nın olduğu o dönemde bir ya da birkaç ulustan bahsetmek elbette imkânsızdır. Elbette tüm milletlerin, ırkların genetik özellikleri Hz. Âdem ve Havva'nın genlerinde temerküz etmişti. Daha sonra iç ve dış saiklerin de etkisiyle ama aslında planlı; programlı bir şekilde, diğer bütün milletler de oluştu.
Bize göre bu milletlerin konuştukları diller de tesadüfen oluşmuş olamazdı. İşte bir kısmı bugün halen konuşulmakta olan binlerce farklı dil, aslında tek bir kökenden yani "İlk İnsanlık Dilinden" kopup başkalaşan dillerdir. İlk insanlık dili ise içerdiği sesler itibariyle basit gözükse de içinde barındırdığı mantıklılık, düzenlilik bakımından oldukça mükemmeldi. Bu dil çekirdek bir dildi. Bütün dünya dillerinin genetik özelliklerini içinde barındıran çekirdek bir dil. O dilin içindeki planlar, kodlamalar iç ve dış etkenlerle etkileşime geçtiği andan itibaren planlı bir şekilde yeni diller oluşmaya başlayacaktı. Bu dillerin değişimi, başkalaşması önceden öngörülmüştü. Aynen doğadaki, kâinattaki düzenin bir büyük patlamayla aniden başlatılarak evrenin bugünkü düzenli şekline gelmesinin de bir planın varlığını göstermesi gibi, doğanın bir parçası olan dillerin düzenli bir şekilde gelişmesi de bu dillerin planlı bir şekilde, belli kurallar dâhilinde geliştiğini göstermekteydi.

İşte bir özetini sunduğumuz temel görüşlerimizin akabinde bu görüşleri destekleyecek yeni bulgularımızla konumuza daha bir açıklık getireceğiz bugün. Birbirinden oldukça farklı dil aileleri olarak kabul edilen Sami Dil Ailesi ve Hint Avrupa dil ailesinin de aslında ortak bir dilin farklılaşmış iki bölümü olduğunu ortaya koyacağız bazı örneklerle. Bunu yaparken bir makaleden de faydalanacağız. Aslında Yahudilerin Hindistan'dan göçtüğünü ispat etmeye yönelik olarak hazırlanmış bu makaledeki örneklerin bizi Ortak Bir Dil'e götürecek örnekleri de havi olduğunu anlamamız bu yazıyı yazmamıza neden olmuştur. Gene D. Matlock'un yazısında (Türkçe'ye Tercüme Eden: Kemal Menemencioğlu - Translation Copyright © 2002 hermetics. org) Yahudilerin doğudan yani Hindistan'dan geldiğini ifade eden savların doğruluğunu ya da yanlışlığını tartışmayacağım bu yazımda. Biz sadece dil boyutundaki bu

benzerliğin tarihi ve coğrafi şartların imkânsızlığına rağmen bu boyutlarda olmasının bizim savlarımıza destek vereceğine inanıyoruz…

Yazar öncelikle Hindistan'da geçen ve Tevrat'ta da İbranice olarak belirtilen yer adları arasındaki benzerliğe dikkat çekiyor. Bu yer adlarının manalarının da şaşırtıcı bir şekilde benzer olması bu iki farklı bölgede de ortak olan Köken Dili kanıtlarına bizi götürmez mi? Mesela Minoa kelimesi Hint Dilinde de benzer anlamda (Ülke, diyar anlamında) kullanılmaktadır. Turbazu kelimesi hem Filistin'de hem de Hindistan'da bir kabilenin adı olarak kullanılmış. Arebea (Arap) kelimesi aynen Hindistan'da bir kabileyi, bir halkı ifade etmek için kullanılıyor… Peygamberimizin ismi Muhammed kelimesi ile Hintçe "Maha-Atma" (Büyük Ruh) kelimeleri arasındaki anlama varana kadarki paralellik tesadüfî olabilir mi? Yunan milleti anlamına gelen Helen kelimesi Hindistan'da aynı şekilde Hindistan'da da bir kabilenin adı. Daha şaşırtıcı olarak Arabistan'daki Mekke şehrinin ismine benzer şekilde çok önceleri bir milletin başkenti olarak Hindistan'da kullanılmış olan Mekke şehri arasındaki benzerlik de yalan olmasa gerek. Yahudilerin dua ederken kullandıkları dua şalı "Tallit" aynı seslerle hem de aynı manada Hintçe'de de kullanılmış bir zamanlar. Yahudilerin ikinci kutsal kitabının adı olan "Talmud" kelimesi "Talmudra" şeklinde "Kutsal Kitap" manasında Hintçe'de yaşayan bir kelime… Tabii ki bunlar gibi daha binlerce yer ismi ve kelime şaşırtıcı bir şekilde benzerlik gösteriyor.

İbranilerin kullandıkları Tanrı isimlerinin de benzerlerinin Hintçe'de çoklukla bulunması iki, dilin arasındaki geçmişteki ortaklığı açıkça ortaya koyuyor. İbranice'de Tanrı için kullanılan bütün ön ekler aynen Hinduların Şaivizm kolunda da kullanılıyor. İbranice'de Yahve'nin köken olarak Hintçe Tanrı anlamındaki Şiva kelimesi ile benzerliği ortadadır. Elakhim (Tanrı) kelimesi ile Hintçe "Lakhimi" (Tanrı) kelimesi, Şadday (Tanrı) kelimesi ile Hintçe Saday (Tanrı), İbranice'de çift cinsiyetlilik anlamına gelen "Yesoda" kelimesi ile Hintçe aynı manaya gelen ve bir Tanrı için kullanılan "Yeşoda" kelimeleri arasındaki bu ilginç benzerlik acaba tesadüfî midir? Klim (Hiçlik) kholi (hiçlik), sefirot-sipat (ruhsal enerji merkezi), yeş me ayin-yeç me ayen (Yaratılışın amacı), baal (Yahudilerin taptığı altın buzağı)-balasar(Hindistan'da tapılan Kutsal Boğa), satan-satan (şeytan) vb. dini terimleri ve daha binlercesi arasındaki inanılmaz benzerlik de bizi ortak bir İlk İnsanlık Diline götürmüyor mu?

Hatta Tevrat'ta da Hindistan'da da kullanılan bazı kabile adları arasındaki ilginç benzerliğe de bir bakalım isterseniz:

Abri-	Ibri (1 Tarihler 24-27)
Amal -	Amal (1 Tarihler 7:35).
Asaul -	Asahel (2 Tarihler 17:18)
Asheriya -	Asher (Tekvim 30:13)
Azri -	Azriel (! Tarihler 5:24)
Bal. -	Baal (1 Tarihler 5:5)

Bala; Balah -	Bala (Yeşu 19:3)
Bakru -	Bokheru (1 Tarihler 7:6)
Baktu -	Baca (1 Tarihler 8:38)
Maikri -	Machir (Yeşu 17:1)
Malla; Maula -	Maaleh (Yeşu 15:3)
Mallak -	Mallouck (1 Tarihler 6:44)
Shahmiri -	Shamir (1 Tarihler 24:24)
Shaul -	Shaul (1 Tarihler 4:24)
Shavi -	Shaveh (Tekvim 14:17)
Shora -	Sherah (1 Tarihler 7:2)
Shuah -	Shuah (1 Tarihler 4:11)

Bütün bu örnekler bizim "bütün diller çekirdek bir dilden türemiştir" şeklindeki tezimizle uyumlu örneklerdir. Bu durumda binlerce farklı dile kökendaşlık etmiş, bu dil ailelerinin dahi aslında ORTAK BİR TEK DİL olduğu ispatlanmış oluyor. Pek çok yazımızda söylediğimiz gibi "Hz. Âdem bütün dilleri içinde barındıran bir çekirdek dil konuşuyordu. Daha sonra onun evlatları dünyanın dört bir tarafına göçtüler. Böylelikle diller genlerindeki ya da onları konuşan farklı insanların konuşma genlerindeki farklı farklı özelliklerin de tesiriyle başkalaştılar.

Hz. Âdem ve Havva'nın 10 çocuğu olduğunu var sayalım. İşte bu çocuklar doğduklarında onların gen yapıları, hatta beyinlerindeki konuşmayı yöneten sistemleri de birbirlerinden farklılık arz ediyordu. Çünkü hem ırk, hem de dil farklılaşması zaten öngörülmüştü. Bu farklılıklar olmasaydı ne kutsal kitaplar, ne inançlar, ne dünyanın bugünkü şekli ne de insanlık namına oluşturulan bütün o felsefeler var olabilirdi? İşte bu çeşitlilik aslında zaten olması gereken bir çeşitlilikti ve de öyle oldu. Yine bu çeşitliktir ki inananların öte dünyadaki sonsuz mutluluğunun da olmazsa olmazıdır.

Bu farklılıklar, bu mücadeleler olmasaydı dinler de var olmazdı. Eğer Arap milleti diye bir millet oluşturulmasaydı ve de bu milletin Arapça gibi güzel bir dili şekillendirilmeseydi bugünkü Kur'an olarak nasıl var olacaktı? Hatta inananlar bütün bu olayların hatta Kur'an-ı Kerim'in dilinin bile Levh-i Mahfuzda öngörüldüğüne inanırlar ki bu da aslında bütün dillerin tasarlandığının başka bir kanıtı değil midir? Elbette ki bu öngörme, bir zorlama anlamını içinde barındırmaz. Sonuçta herkes kendi seçimlerini yapmış ve o seçimlerden sorumlu, fakat bütün bu seçimler de ne kadar özgür iradelere dayanırsa dayansın var olan, işleyen bir gizli planın yürümesine katkı sağlamaktadırlar...

Faydalandığımız makalede gördüğümüz ve asla kabul de edemeyeceğimiz bizce hatalı bazı kelime benzerliklerine de değinmeden geçemeyeceğim. Bilindiği gibi Hindistan, Gazneli Mahmud döneminde Müslümanların eline geçmişti. Yine bilindiği gibi o dönemde konuşulan ortak ilim dili Arapça idi. Bu sebeple İbranice ile akraba olan ve pek çok benzer kelimeyi içeren Arapça da Hintçe'yi etkilemiş ve bu dile yeni kelimeler vermiştir. Bazen bu kelimeler

de şaşırtıcı bir şekilde hem İbranice'de hem de Arapça'da ufak ses farklarıyla kullanılmış olan aynı anlamlardaki ortak kelimelerdir. İşte yazarın Hintçe ve İbranice arasında ortak olarak gösterdiği bazı kelimeler de aslında Arapça kökenli kelimelerdir. Bunlardan birisi İbranice Kabala (Kabüllenme) kelimesine karşılık gelmek üzere Hintçe'deki (Kabül) kelimesinin kullanılmasıdır. Bu açık bir yanlıştır. Zira az bir etimolojik araştırmayla bu "kabul" kelimesinin Hintçe'ye Türkçe'ye de geçtiği gibi Arapça'dan geçmiş olduğunu ortaya koyacaktır. Yine Hindistan'da bir yer adı olarak kullanılan "Toht Süliman" kelimesinin İbranice ile ortak kökenli bir kelime olduğunu kabul etmek de gerçeklere zıd olacaktır. Zira "taht" kelimesi Farsça, Süliman kelimesi de Kur'an-ı Kerimdeki "Süleyman" kelimesidir. "Taht-ı Süleyman" (Süleyman'ın tahtı) anlamındaki bu kelimeyi Hz. Süleymanla Tevratçasıyla "Salamonla" irtibatlandırmak anlamsız olacaktır. Yoksa bu bakış açısıyla İstanbul'daki ya da Türkiye'nin dört bir tarafındaki yer, cami ve insan isimleri de incelense Arapça'nın dolayısıyla da İslam'ın tesiri göz ardı edilse, birileri bizim de İbranilerle akraba olduğumuz hatta onların buradan göçtüğünü iddia edebilecektir. Bu da bilimsel gerçeklere zıt olacaktır.

Aslında dillerine varana kadar aynı ortak kökenden gelmiş insanların bu kadar ortak özelliklerini unutarak, görmeyerek birbirlerine düşman olmaları ne kadar da üzücüdür? Yanlış öğretilerin de tesiriyle İsrail'de, Filistin'de, Lübnan'da ve dünyanın pek çok yerinde masum insanların kanını dökmek insanlara ne kazandıracaktır?

Bütün insanların ortak yönlerine dayanan ortak bir dünya düzeni yerine devamlı pohpohlanan kine, nefrete dayanan kan dökücü bu dünya düzeni ne zaman sona erecektir? Sanırım bu dünya düzenini barış, sevgi dolu bir sisteme dönüştürmede biz dilcilere büyük işler düşmektedir.

Ve sanırım Kutsal Kitabımızda bunun için:

"*Göklerin ve yerin yaratılması, dillerinizin ve renklerinizin farklı olması da onun (varlığının ve kudretinin) delillerindendir.*" buyuruluyor.

Kaynak:
(Gene D. Matlock, B. A. , M. A. Türkçe'ye Tercüme Eden: Kemal Menemencioğlu - Translation Copyright © 2002 hermetics. org)
http://www. viewzone. com/matlock. html

İSLAM BİLİM MÜZESİNDEN YENİ BİR MEDENİYETE

İslam Bilim Müzesi İstanbul'da açıldı. Prof. Dr. Fuat SEZGİN'in bu muhteşem projesi sonunda hayata geçirildi. Öncelikle bu projede emeği bulunan herkese en kalbi teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Geçmişi hatırlamadan geleceğe kanatlanmak mümkün değil. İstikbal göklerde olduğu kadar köklerdedir de. Türk insanının köklerine ulaşmasını sağlayacak bu anlamlı çalışma, her yönden takdiri hak ediyor. Ancak geçmişteki mefahirle övünmek yeterli midir? Atalarımızın elimizden yitip gitmiş başarılarını hatırlamak bize ne kazandırır? Geleceğimiz de mazideki gibi muhteşem olabilecek mi? Bu gibi sorular, zihnimizi kurcalayıp duruyor.

İslam Bilim Müzesinin İstanbul'da kurulmuş olması güzel bir gelişme elbette. Müslümanların dünya biliminin gelişmesi için sağladıkları katkılar, bilhassa Avrupalı bilim çevreleri tarafından unutulmuş ya da bilinçli bir şekilde unutturulmuştu. Zira İslam'ın bilim anlayışı, her ne kadar amprik (deneysel) bilgiyi önemsiyorsa da ilahi olanla barışıktı. İnanç ve bilim birbirinden ayrışık değildi. Bilim, Allah'ın isimlerinin ve sıfatlarının anlaşılması için bir fırsattı. İbn-i Sina da, İbn-i Rüşt de, Fârabi de bu gerçeğe inanıyordu. İslam medeniyetinin bilim anlayışını asıl farklı kılan, işte bu bakış açısıdır.

Avrupa'da ise bilimsel düşüncenin serüveni oldukça farklı bir seyir takip etmiştir. Avrupalı, bilimle uzlaşabilmek için diniyle, Kilisesiyle kavga etmek zorunda kalmıştır. Kuşların havada nasıl uçtuğuna dikkat çeken, anne karnındaki bebeğin bütün oluşum safhalarından bahseden, pek çok ayetinde rüzgârın, yağmurun, denizlerin, göklerin bilimsel sırlarına işaret eden Kur'an-ı Kerim'in, "akıl etmez misiniz?", "düşünmez misiniz?" vb. ikazlarıyla en azından günde beş vakit muhatap olan Müslüman, elbette bilimle barışık olacaktı. Hıristiyan için bilim ve mantık ne kadar dinden uzaklaşma sebebi olarak görülüyorsa, Müslüman için de o kadar Allah'ı tanıma (Marifetullah), O'nu sevme (Muhabbetullah) vesilesi olarak kabul ediliyordu. Avrupalı Hıristiyanlar, naklin akıldan, mantıktan üstün olduğunu kabul ederler. Hatta Teslis (Üçleme) akidesi gibi mantık dışı inanışların izahı kendilerinden istenildiğinde verdikleri en güçlü cevap yine İncil'dendir. Bu gibi cevaplarda hiçbir mantıksal izah armaya gerek yoktur. "Çünkü Tanrı'nın "saçmalığı" insan bilgeliğinden daha üstün, Tanrı'nın "zayıflığı" insan gücünden daha güçlüdür." (Korintliler 1-25) Tanrı'ya ait olduğu inanılan bir saçmalığın, insan bilgeliğinden daha üstün olduğunu savunan bir inancın herhalde bilimle dostça yaşaması beklenemezdi. İşte sırf bu gibi inançların saikasıyla Ortaçağ'da Kilise, Müslümanların eserlerinin etkisiyle bilimsel araştırmalara girişen Hıristiyan bilim adamlarını aforozdan, idam etmekten çekinmemiştir. Bugün Avrupalı bilim adamlarının neden inançtan kopuk olduğunu bu tarihi tecrübeler izah eder sanırım.

Elbette ki Hıristiyanlığın bilime bakış açısının İslam'a da genellenmesi büyük bir mantık cinayeti olacaktır ki, ülkemizde de, pek çok dünya ülkesinde olduğu gibi bu cinayet tekrar tekrar işlenmiştir. Avrupalı bilim adamlarını dinden soğutan temel önerme şuydu:

Hıristiyanlık (Kilise) bilimin gelişmesini engellemiştir.

İnsan, akıllı ve mantıklı bir varlıktır.

Akıllı ve mantıklı bir varlık olan insan, elbette bilime yönelecektir.

Kilise, bilimsel gelişmeyi engellediğine göre insanın fıtratına zıttır.

İnsanın fıtratına zıt bir inanış, insan için doğru, kesin ve kurtarıcı bir çözüm olamaz..

Haklı olarak zihinlerinde bu önermeleri geliştiren Avrupalı bilim adamları dinden yani

Hıristiyanlıktan ve onun bütün değerlerinden soğudular, hatta nefret ettiler. Yanlış olansa şuydu. Bu mantıksal kabullerini bir din ve semavi inanç olduğu için İslam'a da teşmil ettiler. Yani önermelerini şöyle devam ettirdiler:
Hıristiyanlık bizim için en üstün inanç sistemiydi.
O inanç sisteminin bile insanlığın fıtratına uygun olmadığı ortaya çıkmıştır.
Buna göre diğer inanç sistemleri hayli hayli insan fıtratına ve aklına zıttır.
Elbette hemen anlaşılacağı gibi bu önermeler subjektif yargılardan kaynaklanan hataları da içinde barındırıyordu. Bir kere dünyanın büyük ve güçlü bir bölümü için en üstün inanç Hıristiyanlık değil, İslam'dı. Zira İslam, Hıristiyanlığın aslından uzaklaşmış esaslarını tamir etmek için gönderildiğini savunuyordu. İşte buradaki en büyük yanlış, Hıristiyanlıktan irtidat eden Avrupalı bilim adamlarının inancı terk etme gerekçelerini aslında Hıristiyanlıktan oldukça farklı olan diğer inanış sistemleri için de genellemeleri olmuştu. Bir kere Hıristiyanlıktan dönmek için öne sürülen hiçbir gerekçe İslam dini için öne sürülemezdi.
Akıllı ve mantıklı bir varlık olan insan elbette bilime yönelecektir.
Kilise, bilimsel gelişmeyi engellediğine göre insanın fıtratına zıttır.
İnsanın fıtratına zıt bir inanış, insan için doğru, kesin ve kurtarıcı bir çözüm olamaz..
Şeklinde ifade edilebilecek önermeler İslam için oluşturulduğunda anlamsızlaşıyordu.
Nietzsche de bu gerçeği fark edenlerin en başında geliyordu. Hazırladığı yasaların birinci maddesi oldukça açıktır "Madde bir- Doğaya her türden aykırılık, günahtır."(Anti-Christ-Deccal sh. 100) Aynı kitabın 94. Sayfasında ise şunları diyordu Nietzsche: "Müslümanlık Hıristiyanlığı hor görüyorsa, bin kez haklıdır…" "Hıristiyanlık bizi antik kültürün mirasından etti, daha sonra da bir kez daha, Müslüman kültürün mirasından etti"
Görüldüğü gibi İslam ve Hıristiyanlık doğayı, nesneleri anlamlandırma konusunda birbirinden oldukça farklı yollara sahip. Hıristiyan bakış açısı metafizikle (çoğu zaman batıl inanışlarla) hakikati içi içe geçirir. Tanrı ve İsa'yı iç içe geçirdiği gibi. Hıristiyanlık inanışında Şeytan insan şekline girebilir. Orta Çağ'da Cadı Avı kutsal başlığı altında katledilen masum kadın ve kızların âhları hâla yüreklerimizi dağlar. Yani bu inanışa göre gerçeklik asla kesin değildir. Her an her yerde vampirler, canavarlar ortaya çıkabilir. Haç ya da sarımsak bile çoğu zaman işimizi görmez. Kurbanlar acı bir sonla yok edilir. Hıristiyanlıktaki bu gibi inanışların Müslüman toplumlara yansımaları olmakla birlikte İslam'da durum böyle değildir. Kur'an kâinatı olduğu gibi tasvir eder. Herkes kendi işini yapmaktadır. Melekler, cinler, şeytanlar vardır ve haktır. Ancak onların boyutları farklı bir boyuttur ve Allah onların insanlara zarar vermesini yasaklamıştır. Zerreler, gezegenler, kuşlar ve diğer bütün canlılar Allah'ın emirlerine itaatkârdır. Manevi varlıkların zararları manevidir. Bütün varlıklar aslında Allah'ın isimlerinin yansımalarından ibarettir. Zaten insana taşıyamayacağı hiçbir yük de yüklenmez. Hiçbir şey başı boş değildir. Hz. Muhammed'in mucizesi kendine ait değildir. Onu Allah yapmaktadır. Hatta insanların ürettikleri giysileri ve diğer aletleri de Allah yapmıştır. Bu durumda insan derin bir güven duygusu içine girer. Devamlı şüphe ve korku içinde yaşamaktan kurtulur. Bütün dizginler, her yerde hazır ve nazır olan Allah'ın elindedir. Onu bulan bütün dertlerinden ve sıkıntılarından kurtulur. Ne haça, ne sarımsağa, ne Kiliseye ne de başka bir aracıya ihtiyaç vardır. Sıkıntı anında her nerede olunursa olunsun Allah'a samimi olarak yönelmek yeterlidir.
İslam mantıkla ve bilimle özünde uyumlu, Kilise ise mantık ve bilimle cevherinde kavga halinde görünüyor. İslam'ın doğmasıyla birlikte birkaç yüz yıl içersinde Müslümanların bilim

ve hikmeti olabildiğince yüceltmeleri, en önemli keşifleri yapmaları bu gerçeği ispatlıyor. Hıristiyan dünyanın bilimle uzlaşması ise ancak onunla binlerce yıl süresince ettiği kavgaların ardından gerçekleşmiştir. Bu uzlaşmanın ardında, bilimle özdeşleşmiş Müslüman dünya ile yarışma kaygısı da yok değildir. Doğduğu gibi bilimi kucaklayan bir din, başka gelişmelerin zorlamasıyla zoraki bir tercihle bilimle barışmış bir din…

Bugün Hıristiyanlık tarihteki Müslüman bilginlerin teoloji görüşlerinin yanı sıra, felsefi ve dini savlarının etkisinde kalmış görünüyor. İbn-i Sina'nın, İbn-i Rüşt'ün ve diğerlerinin Hıristiyanlık teolojisine yaptığı katkıları kimse görmezden gelmemelidir. Bugün, vaftiz edilmeden ölen çocukların günahsız olduğunu dolayısıyla cennete gidebileceğini söyleyen Kilise, bunca bin yıl sonra İslam dininin işaret ettiği noktaya gelmiş oldu. "Birbirinizi Rab edinmeyin" diye emreden Kur'an, Ruhbanlık sisteminin çöküşünde, etkisizleşmesinde az mı etki sahibidir? Hatta bugün Hıristiyanların zihinlerinde canlandırdıkları Cennet ve Cehennem tasvirleri ne İncil'de, ne de Eski Ahid'de bu denli tefarruatlıdır. Hıristiyanların zihinlerinde canlandırdıkları cennet ve cehennem yaşantılarının en azından onda altısı Kur'an-ı Kerim kaynaklıdır. Hz. İsa'nın insan olduğu, teslis inancının yanlışlığı gibi konularda da elbet Hıristiyan dünya, Kur'an'ın dediği yere gelecektir. Çünkü o yer mantığın, doğanın ve bilimin sözünün geçtiği yerdir. Bu da Kur'an-ı Kerim'in apayrı bir mucizesi olmaktadır.

İstanbul'da açılışı gerçekleştirilen İslam Bilim ve Teknoloji Müzesi, bütün bu iddialarımızı nesnel ölçütler ve deliller ışığında ispatlayan önemli bir merkezdir. Müslümanlar daha 7. ve 8. yüzyıllarda ilmi çalışmalara başlamışlardı. 8. yüz yılda Halife Harun Reşid döneminde antik Yunanın ve diğer bazı medeniyetlerin felsefi, bilimsel metinleri süratli bir şekilde tercüme edilmişti. Bu çalışmalar Allah'ın rızasını kazanmak için yapılıyordu çünkü Hz. Muhammed'in "İlim Çin'de de olsa gidip, alın!" ve Kur'an-ı Kerim'in "Oku! Seni yaratan Rabbinin adıyla Oku!", "Düşünmeyecek misiniz?" gibi nasihatleri; emirleri onları kamçılamış, adeta şahlandırmıştı. Onlar için ilim öğrenmek, tefekkür etmek diğer bütün nafile ibadetlerden daha hayırlı idi. Bilime önem veren bu inanış, Hıristiyanlıkta olduğu gibi dine dışarıdan girmiş değildi aksine dinin tam da merkezinde, özündeydi. Kur'an-ı Kerim'in ayetleri, Hz. Muhammed'in hadisleri bu gerçeği açıkça ortaya koymaktaydı.

Bugünse Müslümanlar dinin merkezinden yani özünden uzaklaştıkları için bilim ve hikmet arayışından da uzaklaşmış oldular. Dolayısıyla onların temsil ettikleri -ya da temsil etmeleri gereken- din de bilim karşıtı olarak algılandı. Halbuki çoğu zaman yan yana gördüğümüz nesneler, birbirlerinin sebebi ya da sonucu olmak zorunda değildir. Yani ne çiçeğin üstünde gördüğümüz arı çiçeğin sonucudur, ne de o rengârenk çiçek arının bir ürünüdür. Müslümanlar, İslam çiçeğinin üzerindedirler ve bugünkü halleriyle çiçekle irtibatları konak-konar ya da kamuflaj-saklanan irtibatından öteye göçmez. İslam, kendi ayıplarımızı, eksikliklerimizi örtmek için çok güzel bir konaktır.

Halbuki arının, o renkli ve mis kokulu çiçeğin üstünde miskinlik etmekten öte vazifeleri vardır. Çiçekten bal toplayacaktır ve çiçeğin tenasülünün devamına, bekasına hizmet edecektir. Üzerine konduğu çiçeği sokmaya çalışması, çiçeği yok etmek istercesine iğnesini çiçeğin rengârenk yapraklarına zerk etmesi ise, çiçeğin değil arının sonu olacaktır. Bugünkü Müslümanların perişan hali İslam'ın değil, kendi tembelliklerinin vahim bir sonucudur. Üstelik farkında olmadan dinlerini tahrip etmekten de çekinmiyorlar. Bu da onların sonu oluyor elbette. Arı yeniden vazife başına dönene kadar çiçeğin güzelliği anlaşılamayacaktır. Vızıltılarımızın ise hiçbir önemi yoktur. Çünkü ortada o çiçeğin güzelliğini gösterecek tatlı ve

kokulu bir bal yoktur. Bu ise kesinlikle çiçeğin değil arının suçudur.
İslam Bilim ve Teknoloji Müzesi ecdadımızın İslam çiçeğinden özümseyip ürettiği balların sergilendiği bir kovan gibi. Eserlerden anlıyoruz ki onlar, vazifelerini çok iyi yapmışlar. Ve yine eserlerin çeşitliliğinden, zenginliğinden anlıyoruz atalarımızın kondukları o rengârenk çiçek, tam bir bal deposu. Üstelik o güzel çiçeğin bekasını sağlamak adına ellerinden geleni yapmışlar ki bugün o hoş çiçeğin tohumları bizim yüreklerimize kadar ulaşmış durumda.
Şimdi diğer bütün soruları bir kenara bırakarak çok önemli bir soruya cevap vermemizin zamanı geldi:
Günümüzde İslam çiçeğinden bal üretilmiyor ya da oldukça az üretiliyor olması, o rengârenk ve hoş kokulu çiçeğin suçu mudur yoksa bazı tembel; tahripkâr arıların mı? Bu sorunun cevabını mutlaka vermeliyiz arı kardeşlerim, mutlaka!

KUTSAL KİTAPLAR EFSANELERDEN ALINTI DEĞİLDİR

Kutsal Kitapların Sümer'den alıntı olduğu iddiası bilimsel olarak ispatlanamasa da, bu iddia çok değişik propaganda yöntemleriyle Bilimsel bir gerçek olarak toplumun önüne sunulmuştur. Öncelikle şunu söyleyelim.Her görüş özgürce ifâde edilebilmelidir yeryüzünde.Ancak hiç bir düşünce tek doğru benim deme tekelciliğine düşmemelidir.Hele bilimsel konularda doğrular, her an yeni bulguların da yardımıyla değişebilir.Bu yönüyle bilim, tabuları reddeder.Özgürlük ve sorgulama, bilimin doğasında vardır çünkü.Bu nedenle her bir beşeri düşünce ve bilimsel tez de sorgulanmayı cesurca göze almalıdır, hiçbir tabunun ardına sığınmadan.

Biz de bu çalışmamızla tamamen özgür bir şekilde Tevrat'ın, İncil'in ya da Kur'an-ı Kerim'in kökenlerinin Sümer'e dayandığı yâni bu kutsal kitapların Sümer'den alıntılandığı tezini sorgulayacağız.Bu tezin yanlışlığını yine o tezin doğruluğunu savunanların bilimsellik dedikleri yöntemlerle ortaya koymaya çalışacağız..

Sümerlerden bahsedelim öncelikle..Sümer devleti M.Ö. 3500'lü yıllarda bugünkü Irak topraklarında kurulmuş bir devlet.Bu devlet M.Ö.2000 yıllarında Akadlar tarafından ortadan kaldırılmıştı bildiğimiz gibi.Sümerlerin kökeni konusunda çeşitli görüşler olsa da onların dillerinin, geleneklerinin özelliklerine baktığımızda; Sümerlerin Orta Asya kökenli bir kavim olabileceği fikri bilimsel olarak akla daha yatkındır.Ancak elbette Sümerler zaman içinde pek çok kavimle ilişkiye girmişler, hem o kavimleri çeşitli yönlerden etkilemişler hem de kendileri etkileşime girdikleri milletlerin kültürlerinden, dillerinden etkilenmişlerdir.Bu toplumsal yaşamın kaçınılmaz sürecidir.Ancak Sümerler insanlığa pek çok yeniliği de hediye etmişlerdir.Yazı bunlardan sadece birisidir.

Şu bir gerçek; Sümerlerin kanunlarındaki bazı ifâdelerle, Tevrat, İncil ve Kur'an-ı Kerim'deki ifâdeler arasında benzerlikler var. Bu inkâr edilemez.Bildiğimiz gibi "kısasa kısas" hükmü (Talerion Prensibi) Kur'an-ı Kerim dâhil bütün kutsal kitaplarda mevcut.Daha bunlar gibi çok benzerlikler var. Peki inanan bir insan bu gerçeklerle nasıl uzlaşacak?Yâni Kutsal kitapların bazı kanunlarının örneğin Hammurabi kanunlarından alındığı tezine nasıl cevap verilecek?Burada İmam-ı Rabbâni'nin Hindistan örneğinde karşılaştığı ve İslam'la örtüşen dini inançlar için dile getirdiği:

"Hindistan'da pek çok peygamber gelmiş; fakat, tâbileri bulunmadığı için meşhur olmamışlar"

İfâdesinin bir benzeri Mezopotamya örneği için de dile getirilebilir.Tabii ki çeşitli milletlerin peygamber tanımı elbette birbirinden farklılıklar gösterecektir.Ancak Kur'âni bakış açısına göre Sümer'deki kanun metinleri ile Kutsal Kitapların benzerlikleri şöyle bir ifâdeyle açıklanabilir.

"Mezopotomya'da pek çok peygamber gelmiş; fakat zamanla tabiileri tarafından yanlış yorumlanarak getirdikleri inanç sistemi başkalaştırılmıştır"

Benzerlik tek bir kökenin habercisi olabilir.Ancak bu köken fizik ötesi bakış açısıyla bakıldığında Allah olabilir.Tabii ki Allah kavramını daha başlangıçta önyargıyla reddeden bir anlayış için bu sözün hiçbir önemi ve anlamı yoktur.O görüşe göre, köken metafizik bir unsur olamaz.Tabii ki bu tabuya inananların, bilime; inançlarını kanıtladığı ölçüde inandıklarını, bu şekilde kendilerini rahatlattıklarını söyleyebiliriz.Eğer maksat gerçeği bulmaksa, o zaman bu benzerliklerin kökeninin Tanrı olabileceği fikri ihtimal de olsa kabul edilmelidir.Bunu

yadsıyan bir görüş ne kadar bilimselim dese de inandırıcı olmaktan uzaktır.

Tanrı ile konuştuğunu ve ondan emir getirdiğini iddia eden elçiler sadece Tevrat gibi Kutsal kitaplarda belirtilenlerden ibâret değildir.Milattan Önce 1200'lü yıllarda ya da daha öncesinde yaşamış olan Zerdüşt de getirdiği kutsal metinlerle Tanrının elçisi olduğunu söylemişti.Demek ki Tevrat, İncil ya da Kur'an-ı Kerim'in haber verdiklerinin dışında da Allah'tan haber getiren elçiler gelmiş olabilir ki İslam'ın temel kabulü de budur.Mısır Firavunlarından Akhenaton da M.Ö 1380'li yıllarda, Tek olan Allah'ın varlığını aldığı esinlerle haykırmıştı.

"Tanrı uludur; birdir, tektir.
Ondan başkası yoktur.
Bir tanedir,
O'dur her varlığı yaratan
Bir ruhtur Tanrı, görünmeyen bir ruh...
Ta başlangıçta vardı Tanrı,
Tek varlıktı o."

demişti pervasızca..Bunu yaparken çok Tanrılı bir dine inanan kavminin bütün düşmanlıklarını da kabul etmiş oluyordu.Zaten hayatı da Antik Mısır dinine inananlar tarafından zehirlenerek sonlandırılmıştı.Durup dururken bu insanı toplumunun bütün kabullerine tamamen zıt bir kabule inanmaya sevk eden neydi?Üstelik onun toplumu kendisinden sonra yeniden çok Tanrılı inançlarına dönmüştü.Bu da inancın evrimleşerek geliştiği fikrini yerle bir ediyor.Zira Tek tanrılı din en son merhale idi bu görüşe göre. Tek tanrı inancı Asırlar geçtikçe evrimleşen inançların en gelişmiş şekliydi bazı görüşlere göre ama Tek Tanrılı bir din kabul edilmişken çok Tanrılı dine yeniden dönülebiliyordu.Bu da çok önceleri de insanların Tek Tanrı fikrini kabul etmiş olabileceğinin apayrı bir göstergesi değil miydi?Daha sonraları insanların bir kısmı bu inançlarından dönmüş başka ilahlara tapmaya başlamış olabilirlerdi.

Örnekte görüldüğü gibi Akheneton'un sözleri de kutsal kitapların mesajlarıyla örtüşüyor.Sadece onun mu, Hindistandaki pek çok inanışın ifade ettiği Tek Tanrı inancı, hatta Kızılderililerdeki Kutsal Ruh inanışı, Zerdüştlerin Ahura Mazda, Orta Asya halklarının Gök Tanrı inanışı hatta Tanrısız bir din olarak lanse edilen Budizm'de bile "Kutsal Buda" kalıbına oturtulan Tek Tanrı inanışı ve birbirlerinden o dönemin coğrafi şartları dolayısıyla etkilenmeleri çok zor olan milletlerin aynı dönemlerde inandıkları Tek Tanrı inanışı, ortak fizik ötesi bir kökeni gösteren benzerlikler olarak da algılanabilir doğal olarak.

Bir kere Kutsal Kitaplardaki bazı ifâdelerin Hammurabi kanunları ile benzerliğinden yola çıkarak bu kutsal kitapların beşer kelamı olduğunu savunmak, içinde ilginç bir çelişkiyi de barındırıyor.Zira bu görüş mensuplarının kurtarıcı bir ip gibi tutundukları Hammurabi ipi de Hammurabi'nin kendi ifâdeleriyle tamamen göklere bağlı.Bu nedenle "Tanrı sözü olduğunu ifade eden" metinlerle Kutsal kitapların Tanrı sözü olmadığını iddia etmek ne kadar da gülünç.Bakalım Hammurabi Kanunları olarak bilinen kanunların sahibi o kanun metinleriyle ilgili ne diyor?O kendisini inançları ve kabulleri doğrultusunda konuşturmaya çalışanların savundukların tam da zıddını söylüyor:

"Krallar kralı,üstün ben, sözlerim seçkindir, kudreti eşsiz (olan) ben göğün ve yerin büyük hâkimi olan Tanrı Samas'ın emriyle adaletim memlekette tecelli etsin
……………………

Hammurabi, doğruluğun kralı, Samas'ın gerçekleri verdiği ben!
Sözlerim seçkindir.Yaptıklarımin eşi yoktur.
Yalnız anlayışı olmayan için boştur."

Hammurabi'ye göre onun kanunları tamamen ilâhidir yâni Samas'tan gelmiştir.Bu gerçekler ona Samas tarafından verilmiştir.

Bütün insanlığın üzerine titrediği ve onun hakkında kitaplar, tezler hazırladıkları Hammurabi kanunları, bizzat hazırlayıcısı tarafından fizik ötesi bir kaynaktan yâni Tanrı'dan gelmiş olarak gösteriliyor.Bu durumda Arapça benzeri bir dil olan Akkadça ile kitâbelere yazılmış olan Hammurabi kanunları dinsel metinlerdir yâni o dönemin kutsal metinleridir.O halde bu kutsal metinlerle benzer bir kaynaktan geldiğini iddia eden diğer kutsal metinleri yargılamak hem de bunu bilim adına yapmak ne kadar da doğrudur?İlgili kutsal metinler ancak fizik ötesine inananlar açısından bir delil teşkil eder.

"Hepsinden önemlisi, kanunların kutsallığını gösteren ve Kral Hammurabi'nin, kendisine bu kanunları yazdırtan Güneş-Tanrı'ya (adalet hükümdarı Şamas) saygılarını sunduğu bir kabartmanın da "kitapta" yer alması. Böylelikle, bilinen ilk kanunların Tanrı sözü olduğunu da anlatmak istemiş Babil Kralı Hammurabi."
(http://ogrenci.hacettepe.edu.tr/~b0343881/baglantilar/hanmu.html)

Hammurabi kanunlarında geçen pek çok Tanrı isminin varlığının, semâvi dinlerin Tek Tanrı inancıyla uyuşmaması sorunu ise bilimin değil tamamıyla teologların sorunudur.Yâni bu alanın ihtisas sâhipleri din bilginleridir, ilâhiyatçılardır.Hem dini, bilimsellik uğruna reddedip hem de dinsel metinlerin akaidinin doğruluğu ya da yanlışlığı hakkında ahkâm kesmek başka alandaki bilim adamlarının işi değildir.O zaman herkes kendi alanının dışında konuşmaya başlar ki bundan da gerçekler değil ancak hurafeler ortaya çıkar.

Üstelik Hammurabi metinlerinde geçen Tanrı isimleri aslında tek bir Tanrı'nın farklı fonksiyonlarını icra eden isimleri, sıfatları gibi kullanılmıştır.İslam literatüründe buna Esmâ'ül Hüsnâ dendiğini biliyoruz.Bu sadece bizim tarafımızdan savunulmuş bir iddia değildir hâliyle.Bakın Kitchen bu konuya benzer bir konuyla ilgili neler söylüyor:

"Antik çağlarda ilâhlar için birleşik isimlerin kullanılmasına bir örnek olarak, şu an Almanya, Berlin'de bulunan, Ikhernofret stelasının üzerine kazınmış olan tanrı Osiris'in üç isimden oluşan bileşik ismini, bir unvanını ve bir de Mısırca 'tanrı' kelimesinden oluşan başlığı gösterebiliriz: Osiris, Wennofer, Khentamentiu, "Abydos tanrısı" (Neb¬-'Abdju) ve nuter, "tanrı" (ç.ref. İbranice'deki 'Elohim). Radikal tenkitçilerin J ve E kaynak iddialarına rağmen, şu ana kadar hiçbir Mısırolojist, "Osirist," "Wennofrist," "Khentamentist," Neb-'Abdjuist ve Nuterist kaynakların varlığını ileri sürmemişlerdir. Ikhernofret stelası bizlere bir ilâh için uzun bir isim kullanılabileceğini ve bu uzun ismin oluşması için tarih öncesinden başlayan, derlemecileri içermeyen uzun bir sürecin gerekmediğini göstermektedir, şüphesiz bu isim bu kitabe üzerine en fazla bir hafta içerisinde kazınmıştır. Bu örneği başka eserlerde de görmek mümkündür. Mısır dışında Mezapotamya'da da birleşik isimli ilâhlara rastlanmaktadır. Lipit-Ishtar kanunlarının öndeyiş kısmında tanrı Enlil'in aynı zamanda Nunamnir ismi ile anıldığını görmekteyiz. Hammurabi'nin kanunlarının öndeyişinde şu birleşik isimli Tanrılara rastlanır: Inanna/Ishtar/Telitum ve Nintu/Mama. (Kitchen, AOOT, 121

Görüldüğü gibi Hammurabi kanunlarında geçen, farklı Tanrılar olarak nitelenebilecek İlahlar aslında tek bir İlah'ın farklı sıfatları, isimleri olarak da kabul edilmiş olabilir Hammurabi

tarafından.Bu inanç sisteminin tüm yönlerini bilmeden Hammurabi ya da diğer Kralların çok Tanrıcı olduklarını savunmak ne kadar da gerçekçidir?Muhtemelen benzetme amacıyla Güneşe, Aya ve diğer mahluklara benzetilen Tanrı sıfatları, isimleri zamanla müstakil birer İlah olarak algılanmış da olabilirler.Bu savı destekleyecek bir örnek vereceğiz şimdi.Bu örnekte biraz sonra da göreceğiniz gibi diğer İlah isimleri tek bir İlah'a atfedilmiştir:

AY TANRISI
NANNAR'A İLAHİ

Ulu efendimiz, Tanrıların en yücesi,
Göklerin, yeryüzünün tek ulu kudreti.
Ey Nannar baba, tanrıların en yücesi, efendimiz Ansar!
Ey Nannar baba, tanrıların en yücesi, efendimiz Anu!
Ey Nannar baba, tanrıların en yücesi, efendimiz Sin!
Ey Nannar baba, tanrıların en yücesi, efendimiz Ur!
Ey Nannar baba, tanrıların en yücesi, efendimiz Egissırga!

…………………………………………
Kim yücedir göklerde? Sen, yalnız sen!
Kim uludur dünyada? Sen, yalnız sen!
Göklerde senin sözlerin söylendikçe İgigiler boyun eğiyor.
Dünyada senin sözlerin söylendikçe Anunakiler yeri öpüyor.

……………………………………….

Kahraman Şamaş yakarıyor sana: Huzur bahşet, efendimiz!
İgigiler yakarıyor sana: Huzur bahşet, efendimiz!
Anunakiler yakarıyor sana: Huzur bahşet, efendimiz!
Ningal yakarıyor sana: Huzur bahşet, efendimiz!

Bilhassa Hammurabi kanunlarında Tanrı isimlerinin tek bir Tanrı'nın sıfatları mahiyetinde kullanıldığını şu ifâdelerden de anlayabiliriz:

"Tanrı Inanna ve Zababa'nın bana emanet ettikleri kuvvetli silah ile Enki'nin bana verdiği görüş kuvveti ile Marduk'un bana verdiği kudret ile yukarıda ve aşağıdaki düşmanı söküp attım."

Yâni bu ifâdeler bir Müslüman tarafından şöyle ifâde edilebilirdi:

"Hafiz ve Celil olan Allah'ın bana emânet ettiği kuvvetli silah ile Hakim isminin bana verdiği görüş kuvveti ile Allah'ın Kadir isminin bana verdiği kudret ile yukarıda ve aşağıda düşmanı söküp attım."

Kuvvetlinin zayıfı ezmemesi, öksüzün, yetimin (haklarinin) adaletle yönetilmesi için, başı,Tanrı Anum ve Enlil tarafından yükseltilen…

Bu örnekte de görülmektedir ki İki farklı Tanrı isminden Tek İlah gibi bahsedilmektedir.Tek İlahlı dinlerin ve mensuplarının bile daha önce kullanılmış İlah isimlerinden bazılarını Allah'ın ismi olarak kullanması da bilinen bir gerçektir.Mesela Tevrat "Güneş" anlamına gelen Tanrı Aton'un ismini Tek Tanrı'nın değişik bir ismi olarak (Adon) kullanmıştır.Farisiler

daha önce Tanrıları için kullandıkları Huda ismini, Türkler de Tanrı ismini yer yer kullanmışlardır.Bu isimlere bakıp da farklı Tanrılara inanıldığını düşünmek oldukça saçma olacaktır.İşte muhtemelen Hammurabi de aslında zihninde tek bir İlah’a inanıyor ama o günkü kullanılan dilin imkanlarıyla diğer Tanrı isimlerini de o Tek Tanrı’nın sıfatları anlamında kullanıyordu.Başka bir yerde Hammurabi döneminde Tek tanrı inancının geliştiği şöyle anlatılır:

“Hammurabi döneminde, 4000 yıl kadar önce, ‘göğün ve yerin efendisi’ olan ’tek tanrı’ fikrinin gelişmesine bağlı olarak En-mar-utu, Marduk’un yaratılışının hem gök’le, hem yer ile bağlı olarak aktarılması anlaşılabilir.” (http://toplumvetarih.blogcu.com/554806/)
Bizim bu konudaki iddialarımıza destek veren ifadeler, İslam’ın bazı kurallarının Sümer’den alıntı olduğunu iddia eden kaynaklarda da bulunur:
“Sümer Tanrılarının esas adlarından başka, niteliklerine göre diğer adları da vardı. Babilliler bu adlardan 50'sini yeni yarattıkları Tanrı Marduk'a vererek tek Tanrı düşüncesine doğru bir adım atmışlardı.” (http://www.islamiyetgercekleri.org/sumerdini.html)
Görüldüğü gibi Hammurabi metinlerinde geçen Tanrı isimlerinin Tek Tanrıyı ifade edeceğini düşünmek hiç de ütopik bir düşünce değil.Eğer durum böyle değilse bile Hammurabi’nin bu kanunların Tanrısal Kanunlar olduğunu savunması da oldukça ilginç.Muhtemelen Hammurabi’den önceleri de böyle bir gelenek vardı ve Tanrı’dan Kanun alma geleneği Hammurabi ile de devam etmişti.
Hatta Milattan Önce 1900’lü yıllarda ortaya konulan Eşnunna kanunları ve daha sonra İsinli Lipit İşar’ın kanun kitabı hep ilâhi kaynaklı olarak gösterilmiştir.Lipit İştar Kutsal Metin benzeri ifâdelerinde kimin sözüne göre hareket ettiğini açıkça şöyle ortaya koyuyor:
51-52 Enlil'in sözüne uygun olarak
51-52 Inim-en-lil-la-ta
53-54 Sümer, Akkad'da adaleti
53-54 Nig-si-sa ki-en-gi ki-uri
55 Tesis ettim(koydum)
55 Ba-ni-in-gar-ra-as
Yine o Pek çok yerde Enlil’in kutsal sözünden bahseder:
“Enlil'in ağzından çıkan (sözlere uyarak) Ben Enlil'in oglu Lipit- Istar , düşmanlık ve isyanı geri döndürdüm (ortadan kaldırdım), ağlama, şikayet ve feryatları yasak hale soktum.” (http://toplumvetarih.blogcu.com/571934/)
Bu ifâdeler gösteriyor ki o dönemde Enlil adındaki İlah’a nispet edilen sözler veyahut da kutsal metinler vardı.Krallar da kendilerini görevli gibi kabul ederek Enlil’in sözlerine uygun kanunlar hazırlıyorlardı.Bunu da adaleti getirmek için yapıyorlardı.Yâni Hz.Musa’dan çok önceleri de bu bölgede dinler, kutsal metinler vardı.Bu metinlerin de iddiası Tanrı sözü olmaktı.Elbette kaynaklarının bir olduğunu ifade eden metinlerin de birbirine benzemesi gâyet doğaldı.
Kutsal Metinler arasında hiçbir benzerlik bulunmasaydı belki o zaman bu metinlerin kaynaklarının ortaklığı konusunda şüpheye düşebilirdik.Ancak kutsal metinlerdeki benzerlikler onların ortak bir yazarının olduğunu açıkça gösteriyor.Farklı coğrafyalarda, farklı dillerde ve farklı kültürlerde oluşturulan bunca metin arasındaki benzerlikler bu metinlere kaynaklık eden varlığın sözlerinin geleceği kuşatıcılığını da açıkça gösteriyor.Enlil olarak anılan Tanrı’nın kutsal sözüne dayanan Ur-Nammu, Eşnuna, Lipit İştar ve hatta yine Tanrı’dan geldiği bizzat oluşturucusu tarafından iddia edilen Hammurabi Kanun metinlerinin mahiyeti ne olursa olsun başlangıçta yazılmış bir Tanrı Sözüne benzetilme kaygısı taşıdıkları, belki bu metinlerin bazılarının gerçekten o eski Tanrı Sözünden alıntı olduğu ortaya çıkıyor.Bu gerçek de İslam Peygamberi Hz.Muhammed’in Hz.Adem’den Hz.Muhammed’e kadar geldiğini söylediği 124 bin civarındaki Peygamberin varlığını doğrular nitelikte.

Eğer Hammurabi ya da kanun sahibi diğer Sümer kralları gerçekten de Allah'ın birliğini kabul etmiyor da olsalar, onların Tanrı Sözü geleneğinden geldiklerini iddia ederek yazdıkları kanunlar, kendilerinin de çok yerde ifade ettikleri gibi beşeri değillerdir.Bu en azından onların kabulüdür.Muhtemelen onlar kökenlerindeki gerçek semavi dinin kalıntılarıyla yazmışlardı o kanunları.Elbette bu kitabelere kendi fikirleri de, inançları da karışmış olabilir.Ancak bu durum kaynaktaki Tanrı Sözü geleneğini görmemize engel değildir.Bu durum da beşeri olmayan kutsal metinlerin Tevrat gibi kutsal kitaplardan daha çok önceleri de var olduğunu açıkça ortaya koyuyor.Bu gibi gerçeklerden habersiz semavi din inanlıların; adı sanı bilinmeyen daha pek çok elçiye kutsal sözün vahyedilmiş olabileceğini kabul etmelerinin, buna samimi olarak inanmalarının bir hakikate dayandığı nesnel örneklerle de açıklanmış oluyor.

"Enlil'in sözüne uygun olarak
Sümer, Akkad'da adaleti
Tesis ettim(koydum)"

diyen Lipit İştar, Kur'an'ın, İncil'in ve de Tevrat'ın kabul ettiği "Kelâmullah" (Allah Kelamı/Sözü) inancının daha öncelerde de var olduğunu gösteriyor.Bu durum da İslam'a göre Hz.Âdem'le başlayan "Allah sözünü insanlara bildirme" misyonunun doğruluğunu açıkça ortaya koyuyor.Bilime düşense bu akla en uygun gerçeği kabul etmek olmalıdır.Yoksa insanlığın yüzde doksanının inançlarını hor görerek, bu inançların boş masallar ve hurafeler olduklarını söyleyip onları incitmek ahlâki olmadığı gibi bilimsel de olmayacak.Bunu söylerken bir tezi savunmak ile o tezi insanlara zorla dikte etmek arasındaki farkın ne olduğunu bilerek söylüyoruz.

İşte bilim yapıyorum diyerek inandığı görüşleri, tezleri zorla insanlara empoze etmeye çalışmak ve "doğru yalnızca benim doğrumdur, insanlığın yüzde doksanı yalan ve yanlış inançlar peşindedir" sözlerini temeline oturtan psikolojik baskı yöntemleriyle, karalamalarla insanlara kendi fikirlerini kabul ettirmeye çalışmak, kesinlikle doğru ve de bilimsel değildir. Biz de elbette kendi savımızı ispat etmek adına bu baskıcı davranışlarda bulunacak değiliz.Düşüncelerin özgürlüğüne ve bu konudaki her türlü düşüncenin de insanların değerlerine hakaret etmeden özgürce ifade edilebileceğine inanıyoruz.

İsteyen istediğine inanır ya da inanmaz.Bizim karşı çıktığımız inançların ya da doğruluğu tam olarak ispatlanmamış fikirlerin birkaç öznel yoruma dayanılarak Bilimin son noktası olarak kabul edilmesi ve bu görüşe karşı çıkanların görüşlerinin bilim dışı olarak gösterilmesi.Ancak inkâr edilse de mantık normları çerçevesinde düşünüldüğünde başka görüşleri bilim dışı ve inanca dayalı olmakla suçlayanların görüşleri de tamamen özneldir, yorumdur ve bilim dışıdır.Bilhassa sosyal bilimlerle ilgili konular hakkında kişiden kişiye değişebilecek yorumlar, felsefi görüş ya da en fazla bir kuram olarak kabul edilebilir.Elbette bu görüşlerin bilimi geliştirici fonksiyonları vardır bu da inkâr edilmez.Ancak bunlar bilimsel gerçek değillerdir.Bir yanılgıyla bilim adamı olarak anılan ya da gerçekten bilim adamı olan kişilerin kendi inanç ve de fikirlerinin subjektif yorumlarıdır bunlar.

Bu noktadan hareketle bizim yorumlarımıza aynı suçlamayla yaklaşıp onları reddedenler başlangıçta yenilgiyi kabul etmiş olacaklardır.Zira kendileri inançlarını, inançsızlıklarını ya da kendi yorumlarını bilimselmiş gibi göstermekte bizden kat kat öndedirler.Bizim akla ve mantığa uygun görüşlerimizi savunmamızı yadırgayanlar bu yazımızda ispat ettiğimiz gibi tamamen öznel olan ve kendi inanışlarından izler taşıyan görüşleri savunuyorlar.Elbette görüşlerini savunmakta da özgürler.Şunu unutmayalım ki, kimin gerçeklere yakın, kiminse gerçeklerden uzak olduğunun kararını Türk milleti verecektir.

ALLAH'I SUSTURMAK İSTEYEN DEİZM

İnsanlığın var oluşundan bu yana neredeyse ortaya atılmadık fikir kalmamıştır… Puta, ineğe, fareye tapıcılık, Reenkarnasyonizm, Evrimcilik, Ateizm, Deizm şeklinde devam eden inanış yolları da, insanların var olanı anlama ve anlamlandırma sürecinde geliştirdikleri görüşlerden sadece birkaçıdır… Bu yazımızda Ateizm'in sağlam bir mantık yapısıyla kolayca çürütülebilecek önermelerine (totolojilerine) değinmeyeceğiz. İnanmaya yatkın ruhlara ve akıllara daha sıcak gelen, ancak içerisinde Ateizm'in açıkça iddia ettiği bütün dintanımaz argümanları da içeren Deizm meselesine neşter vurmaya çalışacağız. Beşerin kendi aklıyla geliştirdiği bu inanış, bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmesi yönüyle dinlere en yakın inanış gibi gözükse de aslında dinlerin varlığını kabul etmeyen, içine sindiremeyen bir inkârcı anlayıştır da aynı zamanda.

Ateizm, binlerce yıldan beri dinlerin ortaya koyduğu Allah inancını ve diğer bütün manevi alanları inkâr etmişti… Dinlerin ve Allah inancının ortadan kaldırıldığı bu alanda oluşan sonsuz boşluk, düşünen insanları evrenin kaos içindeki düzeni, var olanların muhteşemlikleri, ruhta oluşan boşluğu doldurma vb. gibi manevi konularda bir kere daha düşünmeye itti. Halbuki dinler, binlerce yıllık süreçlerinde zaten bütün can alıcı soruların –Nereden geliyorsun?, Nereye gidiyorsun? ve Neden buradasın?- cevaplarını vahiy ile çoktan bulmuşlardı. Deizm akımı mensupları, sinsi bir kurnazlıkla bütün bu cevapları kendileri bulmuş gibi, bir yandan Ateizm'e karşı bu binlerce yıllık birikimi kullanırlarken, diğer yandan da Yaratıcı fikrini miras aldıkları dinleri de yerden yere vurmak için gayret göstermeye başladılar. Halbuki dinler, insanlardaki Allah inancının en büyük oluşturucuları ve de destekçileri olmuşlardı. Örneğin, vahye dayanan İslam dininin teşkil ettiği Kelam ilmi, bütünüyle Allah'ın varlığını, birliğini ve diğer manevi alanlardaki Tanrısal hakikatleri ispata çalışıyordu.

Hz. Adem, Hz. İbrahim, Hz. İsa, Hz. Musa ve Hz. Muhammed gibi peygamberlerin bütün mücadeleleri, Allah'ın varlığını ve birliğini ortaya koymaya, O Yaratıcı Varlığa karşı ortaya sürülen bütün putları (Ortakları) reddetmeye ve de var olduğu açıkça ortaya konan Yaratıcı'ya teşekkür etmenin yollarını açıklamaya yönelikti. Onlara inandıklarını söyleyen insanların bu dinlerde sonradan oluşturdukları tahribatlar, o büyük insanların kutsal mücadelelerini ve dile getirdikleri hakikatleri asla gölgelemez. Ateizm, dinlere karşı bir hareketken, aslında Deizm yine beşeri bir inanış olan Ateizm'e karşı öne sürülmüş bir dünyevi görüştü aslında. Ancak bu inanış da zamanla Ateizm'in izinden giderek dinleri ve bu dinlerin ortaya koyduğu kulluk bilincini inkar sonucunu doğurdu. Halbuki Deistlerin, dinlerin inançlarına daha da sempatiyle yaklaşmaları beklenebilirdi. Sonuçta dinler, onların Yaratıcının varlığı ve birliği konusundaki görüşlerini de destekliyorlardı… Ancak, her iki inanış da dinlere karşı cephe alarak kendi özgün yerlerini belirlediler.

Temelde mantıksal bir gereklilik olan bir Yaratıcı'nın varlığını kabul edip, yine mantığın rağmına dinleri inkar etmenin ardında elbette psikolojik, ekonomik ve de sosyal sebepler de vardı… Sonuçta Deistler, Yaratıcının varlığı konusundaki inançlarıyla vicdanlarını rahatlatırlarken, ibadet ve kulluk sorumluluğundan özgürleşme konusunda da imkanlar elde edebiliyorlardı ya da bu şekilde daha da özgürleştiklerini düşünüyorlardı… Çağın bireyci ve pozitivist anlayışına da daha uygundu bu görüş. Ancak kabul edilen bu yeni Yaratıcı imajı, mutlak Yaratıcı mı olmaktaydı yoksa, eski bir kısım Putperestlerin inandıkları gibi gökte oturan, insanların işlerine de pek karışmayan hayali bir Yaratıcı mıydı?

Deistler de kainatta görünen muhteşem düzenin farkındaydılar elbette ve sonsuz ölçekli bu

ince dengelerin, trilyarlarca bilinmeyenli bu denklemlerin bir var edicisi olduğu konusunda da inananlarla hemfikirdiler… Mesela onlara göre de bu Yaratıcı, yüksek bir zeka ve deha sahibiydi. Kâinatta her nereye elimizi atsak, bilgi, irade ve seçme gerektiren icraatlarla karşılaşıyorduk çünkü. Fakat bütün bu olmuş olan olayların oluşabilmesi için sadece "bilmek" eylemi yeterli miydi? İnsanlar da pek çok şeyi bilebilirlerdi ama bildiklerini uygulayacak "kudretleri, güçleri" yoksa, bu bilginin onlara sadece "bilmekten" başka ne faydası olabilirdi? Elbette her bilinmesi gerekeni Sonsuz Dehasıyla bilen o Bilici, bildiklerini hayata geçirmek konusunda da oldukça yeterli görünüyordu… Çünkü kâinat ya da paralel kâinatlarda her ne istediyse istediğini yaratabilmişti ve yaratmaya da devam ediyordu… Bu da onun "Sonsuz Gücünü" gösteren açık bir delildi. Demek ki o Yaratıcı, Sonsuz Bilginin yanında Sonsuz Kuvvet'e de sahipti. Ancak var olan ve olmaya devam eden her şey, sonsuz bir bütçe de gerektiriyordu… Cebinde peş kuruşu olmayan birisinin bir hayır kurumuna milyonlar bağışlaması elbette imkansızdı. Bunun gibi kâinatta görünen bütün bu değerler ve kıymetler de, O Yaratıcı'nın Zenginliğini ve de Sonsuz Cömertliğini gösteriyordu açıkça. O Yaratıcı'nın bütün diğer Yüce özellikleri de elbette onun kâinat adlı sanat eserinden bakılıp, okunup öğrenilebilirdi… Görmeyen bir Yaratıcı'nın müthiş güzel görünen çehreleri, çiçekleri ve diğer bütün görüntüleri ve bunları görebilecek gözleri tüm ayrıntılarıyla yaratabilmesi imkansızdı… Yine duyamayan bir Yaratıcı, kulakları yaratamayacağı gibi, duyulacak bütün o sesleri de oluşturamayacaktı. Bizim kulaklarımızdaki frekans aralıklarını, dayanabileceğimiz derecedeki sesleri duyabilecek şekilde ayarlayamayacaktı mesela…

Şu sıralarda kuşların, yunus balıklarının, balinaların, kedilerin, köpeklerin ve diğer hayvanların dillerindeki –kendilerine göre konuşmalarındaki- sırları çözmeye çalışan bilim, pek çok alanda başarılara da imza attı. Elde edilen bilgilerle yunus balıklarını, bazı kuşları daha kolay sevk ve idare edebiliyorlar mesela… İnsanoğlu da başlangıcı belli olmayan bir dönemden beri konuşuyor ve konuşmaya devam ediyor. Zaten insana yerleştirilen aygıtlara baktığımızda, insanoğlunun konuşmaması saçma olurdu diyoruz. Peki hayvanları kendi ölçülerinde ve insanları konuşma aygıtlarının doğal bir şekilde sevk etmesiyle konuşturan, hadi diyelim insanı öncelikle düşündürten bir Yaratıcı, konuşma eyleminin de ne olduğunu biliyor ve bu eylemi de hayvanlara; insanlara yerleştirdiği özel aygıtlarla oluşturtabiliyorsa, elbette konuşabilmelidir de… Sonsuz bir bilgi, güç sahibi olduğu savunulan, sesleri ve bütün canlılardaki iletişim süreçlerini oluşturan bir Yaratıcı'nın "konuşamaması" oldukça garip olmayacak mıdır? Biz buna beşeri bir özellik olarak algılanmaması için konuşma demeyelim de, daha genel manasıyla "iletişimde bulunma" diyelim… İnsanlar uzayda olduğu iddia edilen hayali garip yaratıklarda bile bu özelliğin bir şekilde var olduğunu düşünürken, bütün evreni ve evrenleri var eden Yaratıcı'nın konuşamayacağını düşünmek saçma bir iddia olmayacak mı? Onun bütün iletişim eylemlerini yaratıp sonradan konuşmanın ne olduğunu unuttuğunu ya da sonradan konuşamaz hale geldiğini iddia etmek de onu basit bir dilsiz Puta dönüştürmeyecek mi ve asıl Putperestlik de bu olmayacak mı? Madem onun varlığını evrendeki sırları ve güzellikleri okuyarak anlayacağız, o halde O'nun evrendeki canlılarda yansıttığı bu "konuşma-iletişim kurma" özelliğini yok sayıp, kaçamak dövüşmeye hiç gerek yok… Kabul edelim ki, o Yüce ve Sonsuz Deha aynı zamanda diğer varlıklarla "iletişimde" de bulunabiliyor, bizim anlayacağımız şekilde söylersek, "konuşabiliyor…"

O Yüce Yaratıcı'nın diğer bütün özelliklerinin yanında "konuşabileceğini-iletişimde bulunabileceğini" kabul ettikten sonra, dinler neden var sorusu da anlamsızlaşmış olacak? En ufak bir canlı organizma bile etkiye karşı kendi ölçeğinde tepki gösterirken, Yaşam alanlarının en yüce boyutundaki o Varlık, konuşabilen, iletişimde bulunan bütün canlılara karşı bir tepki-cevap veremeyecek mi? Mesela, görebilen, duyabilen, düşünebilen bu Sonsuz Yaratıcı, kendisini inkar eden, kendisini bırakıp putlara tapan, Onun evrendeki müthiş sanat

eserlerini görmezden gelen insanlara "Ben Varım, Kainatı Ben Yarattım" diyemeyecek mi? Bütün bu muhteşem kâinat ve saat eserleri, eğer takdir edici, beğenici şuur sahipleri tarafından okunmazlar, anlaşılmazlar ve takdir edilmezlerse, bütün bu varlığın ne anlamı olacak?

İşte o Sonsuz Deha sahibi Yaratıcı, sonsuz ilminden bekleneni yapmış ve İnsanı böyle mükemmel yarattığı gibi insanla (Hz. Adem'le) bilemeyeceğimiz bir şekilde iletişime geçmiştir… İster buna meta-telepatik diyelim, istersek de biçimsel-formel bir konuşma diyelim, her ne dersek diyelim; O Yüce Yaratıcı, konuşabilen, konuşulanları anlayabilen bir Varlığı, yani İnsanı yaratmıştır ve herhalde onu oyuncak bir "konuşabilen bebek" olarak yaratmamıştır. Ona yüce gayeler yüklemiştir. Çünkü insan, evrende o Yüce Yaratının yarattığı bütün şeylerdeki düzeni, renkleri, ahenkleri, kokuları, sesleri, anlamları algılayabilecek mükemmel programlara sahiptir. Bu programları ona yükleyen programcı belli ki bir şey istemektedir… Üstelik bu programlar Yaratıcı'nın bütün özellikleriyle de paralellikler arz etmektedir. Kutsal Kitapların "Yaratıcı insanı kendi suretinde yarattı" hükmü de burada daha anlamlı olmuyor mu? Okyanustan alınan bir damlada da okyanusun bütün özellikleri kendi küçük ve sınırlı mikyasıyla da olsa bulunmaktadır sonuçta. Bir denizin kirli olduğunu anlayabilmek için bilim adamları bütün denizi test etmezler… Onlar için birkaç damla yeterlidir… Deistler de bugün Tanrı var diyebiliyorlarsa, bunu kendilerine konulan programın "Yaratıcının Varlığını İspatlayan" formüllerini doğru kullanabildiklerinden dolayı savunabiliyorlar. Yani Yaratıcı'nın bizlere minik ölçeklerde de olsa kendisini anlamamız için yerleştirdiği Tanrısal özelliklerle... Ancak bunu binlerce yıllık bir dini serüvenin ardından, bugün çok rahatlıkla söyleyebiliyorlar bütün o geçmiş dini inanışları inkar ederek ve o süreçlerin de kendi inançlarına hiçbir tesiri olmamış gibi. Zaten elçiler tarafından öğretilmiş bu inanışı kabulleniyorlar…Halbuki biz bu evrene en son gelen mahluk olduğumuz halde, evreni biz yaratmışız gibi bütün o özellikleri de kendimize mal edebiliyoruz. Halbuki bütün evren milyonlarca yıldan beri bizde var olan özelliklerin Sonsuz ve Mukaddes ölçekteki bir sahibi tarafından zaten yaratılıyor, idare ediliyordu. Bütün bu özellikleri kâinatın sahifeleri ve satırları arasından evrenin ilk yaratılış sürecindenki radyasyonu; ses dalgalarını okur gibi belki de daha basit bir şekilde okuyabiliyoruz. Bu özellikler bize ondan yansımıştı ve O'nu bulmamız, tanımamız, isteklerini anlamaya çalışmamız içinlerdi...

Ancak böyle bir dini geçmişin olmadığı ya da gaflet sebebiyle unutulduğu dönemlerde ve yerlerde, insana yerleştirilen bu programların doğru kullanımı nasıl sağlanacaktı? Belli bir amaç için bu programları insana yerleştiren Yaratıcı, insanın o amaca ulaşıp ulaşmadığını denetlemeyecek miydi? İletişime geçebilen bir Yüksek Deha sahibi Yaratıcı var olduğuna ve de kendisi cisimden, maddeden soyutlanmış olduğuna göre, iletişime geçmeyi istediği insanlarla anlaşabilecek, onlara onların dilleriyle hitap edebilecek ancak kendi iletişimine de cevap verebilecek bir üst programa sahip insanları o insanlar arasından seçecekti… Yani beyinlerinin geri kalan bütün kısımlarını da vahiy anında kullanabilecek, denilenlere öncelikle kendileri itaat edebilecek ve arayışlarının sonucunda belli bir hakikate yaklaşmış olan insanlar... Bu insanların başarılı olması ya da olmamasından ziyade kendi varlığının ve sanat eserlerinin muhteşemliğinin anlatılmasıydı esas olan. Zira her güzel güzelliğini görmek ve göstermek isterdi. Bütün sanatçıları buna örnek gösterebiliriz. İşte Yaratıcı da iletişime geçebilme-konuşabilme özelliğini kullanarak bazı seçilmiş insanlarla iletişime geçti ki, bunca işleri gerçekleştiren bir Yaratıcı'dan bu iletişimi yapabilmesini mantıktan uzak görmek mantıksızca bir saçmalıktır. İnsanlar, bu insanlara Peygamber, Resul, Elçi dediler ama sonuçta onlar, aklın var olanları anlamlandırmasına yardım etmek ve de bütün bu var olanlar karşısında teşekkürün yollarını öğretebilmek amacıyla gönderildiler. Çünkü insanlar, putperestliğin binlerce çeşidini icad edebiliyorlardı akıllarıyla. Aklın en çok işletildiği Yunan, Sümer, Mısır, İran, Hint ve bir dönemki Roma medeniyetinde bile insanlar Putlardan

kurtulamadılar… Elbette kendilerine verilen programları doğru kullanıp Yaratıcı'nın varlığını bulanlar her dönemde oldu ama toplumlar, medeniyetler paganlık fırtınalarıyla savrulup gidiyordu…

İlk insandan bu yana insanlarla iletişime geçen Yaratıcı, sonsuz merhametinin gereği olarak, işte bütün bu yanlış yönelimleri önlemek adına kendi yarattığı insan denilen varlığın programlarının en güzel şekilde nasıl kullanılacağını öğretecek elçilerle konuştu. Bir çeşit Kullanım Kılavuzu diyebileceğimiz, beşerin manevi hastalıklarına karşı reçete olarak görebileceğimiz Kutsal Metinleri onların diliyle gönderdi. Bu kutsal metinlerin dilleri elbette o iletişimin gerçekleştirildiği Elçinin dilinde olmuştu… Zira insanlara anlamayacakları boyuttaki bir dille hitap edilmesinin hiçbir anlamının olmayacağını o Sonsuz Zekaya göre, sonsuz kere basit zekamızla biz bile fark edebiliyorduk. Şunu da unutmayalım… Bütün hayvanlar doğar doğmaz hayatiyetlerini sağlayacakları her şeyin içgüdüsel bilgisiyle donatılmış olarak bu dünyaya gelirlerken, insanlar on sekiz yaşına geldiklerinde bile yaşam alanlarında gerekli pek çok şeyi bilmeden yaşamlarını zorlukla devam ettirebiliyorlar. Üstelik hayvanlardan farklı olarak onların akılları var… Bu nedenle dünyadaki medeni ya da ilkel kabul edilen bütün toplumlarda bebekliğinden itibaren insan, eğitilmesi gereken bir canlı olarak görülmüştür… Deneyimlerden oluşan atasözleri çocuklara bu amaçla bırakılan önemli bir mirastır mesela. İlkel toplumlarda bile varlığı anlamlandırma adına söylenmiş destanlar, efsaneler, mitoslar çocuklara kulaktan kulağa aktarılır. Aborjinler, çocuklarını kendi Rüya Zamanlarının gizemleriyle donatmak için özel bir çaba sarfederler… Amma evde ama dışarıda, ustalar çıraklarının ellerinden tutarak onlara süpürmeyi, pişirmeyi, dikmeyi, kesmeyi, biçmeyi, oturmayı, kalkmayı öğretirler. Demek ki insan, bilgiye ulaşabilmek ve eğitilmek için dış bir müdahaleye ihtiyaç hissetmektedir…

Yüce Yaratıcı'nın insanı yaratıp, onu dünyaya salıverip, insanın bu eğitim gereksinimini çok iyi bildiği halde, kendisi her şeyi bilmesine rağmen insanın en hayati konularda nasıl davranması gerektiğini ona göstermemesi, öğretmemesi bir zulüm olmayacak mıdır? Öncelikle ilk insanın böyle bir eğitime ihtiyacı vardı ki, sonraki insan nesillerinin varlığı garanti altına alınabilsin. Yırtıcı hayvanlar, yıkıcı doğa olayları, hastalıklar, yiyecek ve barınma sorunu gibi sorunlar konusunda en azından bir ön bilgisi olmalıydı ilk insanın... Çünkü bu ilk süreçte hiçbir şey bilmeyen cahil bir insanın deneyimlerle hayatiyetini devam ettirebilmesi, genlerini gelecek nesillere aktarması imkansız olacaktı. Bu nedenle ilk insanla bir şekilde iletişime geçmiş olmalıydı Yaratıcı... İşte dinler bu manada düşünüldüklerinde Yaratıcı'nın hayati konular üzerine insanlara verdiği derslerdir ve bir çeşit okullardır da… Öldürmeyeceksin, çalmayacaksın, zina etmeyeceksin, yalan söylemeyeceksin vd. şekilde devam eden bu komutlar, sağlam bir hukuk ve ceza sistemine sahip olmayı emreden ifadeler, kadınlara da mirastan pay verilmesinin koruma altına alınması, fakirlerin, yetimlerin gözetilmesi gibi emirler, savaşta, barışta nasıl davranılması gerektiği konusundaki talimatlar daha büyük zulümlerin önüne geçebilmeyi amaçlayan hikmetleri içeriyorlar. İnsanlık dinlerle bir arada hem de binlerce yıldır bir arada yaşadığı halde Kur'an'ın ifade ettiği suçun şahsiliği, kadınların da ilim öğrenmesi gerektiği, köleliğin ortadan kaldırılması, sosyal hakların işletilmesi gibi prensipleri daha geçen yüzyılın başında hayata sokabildi… Peki insanlar akıllarıyla bu hakları öğrenene kadar ki, dinlerin hükümlerinin onlara yardımcı olmadığını kimse söylemesin, sahipsizce, zulümler ve karanlıklar içinde kalmayacaklar mıydı? Dinler, bugün evrensel etik kuralları olarak anılan bütün kuralları işleterek binlerce yıl boyuna toplumsal nizamı tesis etmeseydiler, insanlığın hâli nice olacaktı?

İlk emri "oku", ikinci emri "yaz" olan bir kutsal kitabı okuma yazma bilmeyen ve belki de okumaktan yazmaktan sıkılan bir kavmin kendi birikimiyle oluşturduğunu iddia etmek,

Yaratıcı'nın insanlık için en önemli bu konularda dahi bir ifadede bulunamayacağını iddia etmek değil midir? Kutsal kitapların adalet içerikli bütün bu emirlerine uyan insanların dönemlerinin de en zengin, en güçlü ve en müreffeh toplumlarını oluşturdukları da bilinen bir gerçektir… Endülüs devleti göz önündedir, İncil'in ve Tevrat'ın tahrip edilmiş de olsalar, doğru tespitlerine yönelen Protestanların, Yahudilerin bilhassa bilimsel düşüncedeki zenginlikleri ortadadır. Kur'an'ı okuyup öğrenen ilk Arapların sadece bu bilgiyle bütün dünyayı dolaştıkları, pek çok konuda ilkleri hayata soktukları (sabun, diş fırçalama...) , çok kısa bir süre içinde Kıbrıs, İstanbul, İspanya kıyılarına adıma attıkları, pek çok felsefi metni çevirdikleri, dönemlerinin en büyük ilmi merkezlerini oluşturdukları da ortada değil midir?

Kutsal kitapları ve özellikle Kur'an-ı Kerim'i suçluları cezalandırma yöntemleri konusunda eleştirenler, aslında toplumda suçun önlenmesiyle bütün toplumun güven, refah ve huzur içinde yüzlerce yıl yaşayabileceğini de göz ardı ediyorlar. Ona bakılırsa, bir insanı ömür boyu dört duvar arasına tıkıp onu bir hayvan gibi hapsetmek de, adil değildir ama bu adalet izafidir… Eğer bu insan, küçük bir çocuğa tecavüz etmiş ve sonra da onu öldürmüşse, onun idamı bile toplumun vicdanını rahatlatmaya yetmeyebilir. Kur'an, bütün ceza tavsiyeleriyle aslında şunu söylemektedir, bazı suçlar bütün toplumu ilgilendirmeleri ve bir virüs gibi yayılabilmeleri cihetiyle caydırıcı bir şekilde cezalandırılmalıdır… Bunun yöntemi ve şekli elbette dönemlere ve devletlere göre değişecektir ancak bir şey değişmeyecektir. O büyük suç caydırıcı bir şekilde cezalandırılmalıdır. Kaldı ki günümüz bazı geri kalmış toplumlarında uygulanan ve Kur'an'ın ruhuyla uyuşmayan Recm gibi cezaları da kimse Kur'an-ı Kerim'e mal etmeye kalkmamalıdır. Kur'an, bütün ceza tavsiyelerinin yanında tevbe şartını koymaktadır… Tevbe edenlerin yani yaptıklarına karşı pişman olanların, bu pişmanlığı gerçekten ortaya koyanların afvedileceğinden bahsetmektedir. Birisinin zina ettiğini ispat edebilmek için bu zinayı gözleriyle bizzat görmüş 4 şahit bulunması gerekmektedir mesela. Bu ayetlerde açıkça görülmektedir. Günümüzde hangi hukuk sistemi bu merhamete erişebilmiştir ki? Hz. Muhammed bile bütün uygulamalarında cezayı en son çare olarak düşünmüş, kendilerini öldürmek için yalın kılıç çarpışan düşmanlarının esirlerini bile "okuma yazma" öğretmeleri karşılığında salıvermiştir. Demek ki Yaratıcı'nın da isteği bu yöndedir. Kur'an'ın bu anlayışına göre baklava çalan çocuklar asla cezalandırılmazdı mesela. Çünkü açlardır ve devlet onları doyurmakla, herkesi kendilerine yetecek bir maaşla çalıştırmakla, onların barınma ihtiyaçlarını temin etmekle yükümlüdür. (Muhacirler Medine'deki Ensar'ın yanına her birine bir iş, bir ev hatta bir eş verilmesi sağlandıktan sonra göçmüşlerdir) Kur'an-ı Kerim'deki mesela hırsızlıkla ilgili hükümler, her türlü sosyal hakların gözetildiği ve kimsenin hiçbir şeye muhtaç olmadığı bir devlet oluşmadan uygulanamaz. O zaman zulüm olur… Nasıl ki, tutulamayan Orucun, kılınamayan namazın kefareti mümkünse, bunun gibi de bu hükümlerin ille de harfiyen uygulanması gibi bir durum söz konusu değildir… Bu durumda şartlar ve dönemin anlayışı tavsiye edilen cezayı uygun bulmuyorsa, bunun yerine benzer caydırıcılıkta dönemin şartlarına uygun başka bir ceza ortaya konur… Burada Yaratıcı'nın isteğinin özü iyi anlaşılmalıdır… Yaratıcı o suçun caydırılmasını istemektedir ve buna karşılık ölüm cezası da vermemektedir. Bu suçu cezalandırmayın da diyebilirdi ama bu yapılan bir suç olduğunu ve bunun caydırıcı bir şekilde cezalandırılması istenmektedir. O halde caydırıcı ceza yasalarıyla hırsızlık da önlenebilir, diğer bütün suçlar ve hak ihlalleri de…Öncelikli olansa eğitimdir. Zira Kur'an "oku" diye başlar ve hiçbir ceza ayeti yer almaz başlangıçta. Güzel bir ahlaki eğitim veremediğiniz insanları da elbette cezalandıramazsınız. Çünkü onun yapacaklarından siz sorumlusunuz devlet olarak… Kur'an'ın tamamıyla kıyaslandığında ceza ile ilgili ayetler binde bir bile değildir. Daha çok ahlaki olgunluğu, inancın gücünü arttırmaya dönük ayetler vardır orada.

Asıl şaşırtıcı olansa, çölün ortasında daha önce hiçbir devlet, yasa, hukuk tecrübesine sahip

olmayan ve de kitabi birikimi olmayan bedeviler içinde halen insanlığın zihnini dünya ölçeğinde meşgul eden böyle adaletli ve yeni hükümlerin ortaya çıkmış olmasıdır. Kızların diri diri gömülmesinin yasaklanması, onların da mirastan pay almaları ve eğitilmeleri konusunda hassasiyet gösterilmesi, ilmin, düşünmenin öneminin vurgulanması, kuşların, gezegenlerin, gemilerin hareketlerine dikkat çekilmesi, kölelerin azad edilmesinin istenmesi, insanın doğumunun aynen anlatılması, yepyeni sosyal ölçülerin ortaya konması (evlatlık çocuğunun anne babasına nisbet edilmesi gerektiği gibi), diş fırçalamanın tavsiye edilmesi, günde beş defa el, yüz, kol ve bacakların, haftada bir kere de bütün vücudun yıkanmasının istenmesi, temizliğe azami önem verilmesi, pis su temiz su ayrımın yapılması, leş, kan gibi sağlığa aykırı maddelerin yenmesinin yasaklanması, alkolün yasaklanması, geçmiştekilere göre ilerici ve mükemmel bir miras hukukunun bütün matematiksel ayrıntılarıyla tespit edilmesi (hatta bu miras hukukunda ölen kişinin annesine bile altıda bir verileceği ayetle ifade edilir), savaşta kimlere dokunulmaması gerektiğinin belirlenmesi, aman dileyene, düşmana ve esirlere zulüm edilmemesi (Mesela bir Müslüman atom bombası atamaz, intihar saldırısında bulunamaz), farklı din ve inançtakilerle (Ehl-i kitapla) birlikte yaşanabileceğinin deklare edilmesi, faizin yasaklanması (faizle enflasyon arasındaki ilişkiyi ekonomistler bilir) Medine sözleşmesinin (ilk anayasa) vahiy ışığında oluşturulması, dünyadaki bütün stratejik noktaların hedef gösterilmesi (İstanbul, Kıbrıs gibi), sağlıkla ilgili olumlu hükümlerin getirilmesi (oturarak yem içme, karantina uygulaması, acıkmadan yememe doymadan kalkma gibi), komşu haklarının abartılı bir şekilde önemsenmesi (Muhacir-Ensar kardeşliği), okumanın yazmanın, ilim öğrenmenin özendirilmesi gibi binlerce yenilik, bu yeniliklere oldukça yabancı olan bir toplumun bireyleri tarafından içselleştirilmiş ve başarılı bir şekilde yaşama sokulmuştur. Bu dönemde dünyanın diğer bölgelerinde ise Orta Çağ karanlıklarına doğru yol alınıyordu. Kur'an bu gidişatı ya da bu durumu da ortadan kaldırmak için bütün dünyaya önerilerde bulunmuştu… "Birbirinizi Rabler olarak kabul etmeyin" demişti mesela… Kilise'yi bir zulüm makinesine dönüştüren işte bu emre uyulmamasıydı. Dolayısıyla Hıristiyanların vahiyden uzaklaşmış olmasıydı. Daha yeni yeni Hıristiyanlık dünyasında taşlar yerine oturmakta ve Kur'an-ı Kerim'in bozulmuş Hıristiyanlığı aslına döndürmek amacıyla kendilerine de hitap edene İlahi bir hitap olduğunu düşünenlerin sayısı çoğalmaktadır. Çocukların günahsız olduğu kabul edilmektedir yavaş yavaş.. Katolik papazları eğer evlenebilmiş olsaydılar mesela, çocuk tacizleri gibi durumlara düşmeyecekleri oldukça açıktı. İşte Katoliklik bu konuda da bir çıkış arayışı içindedir bugün… Halbuki Hz. Muhammed kendisine gelen vahyin bütün insanlığa bir uyarı olduğunu o dönemin bütün büyük devletlerine gönderdiği mektuplarıyla ortaya koymuştu. Bu da vahyin apayrı bir deliliydi aslında. Arıya, kuşa, kediye ne yapması gerektiğini içgüdüsel olarak ilham eden Allah, insanla da iletişime geçerek onlardan ne istediğini söylemiştir böylelikle…

Protestanlığın kurucusu Luther, kiliselerdeki heykelleri ve resimleri temizlerken vahyin kaynağına yöneldiğini iddia ediyordu. Ancak teslisi ortadan kaldıracak gücü-cesareti kendisinde bulamadı ve oraya kadar gidebildi… Kur'an'ın kaynağına yönelen samimi dindarların –Selefiyye, Hanefilik, Mutezile vd.- hangi mezhepten olurlarsa olsunlar, şirkten uzak kalmak, Yaratıcı'nın Varlığını en layıkıyla Birlemek için hurafelere, akıl dışılıklara, efsanelere, uydurmalara, Putperestlik kalıntısı bütün yaşantılara nasıl savaş açtıklarını bilmeyen mi vardır? Bugün Arabistan'da bu Tevhid anlayışının en koyu şekli, Kur'an'ın emirlerine uyduklarını iddia edenler tarafından abartılı ya da değil uygulanmıyor mu? Ağaçlara çaput bağlamayı, diğer uğursuzluk inanışlarını Kur'an mı emrediyor yoksa bütün bu hurafe inanışlar vahiy öncesi dönemlerin kalıntıları mı?

Sonuç olarak Yaratıcıyla iletişimsiz bir Deizm'in insanlık için Putperestlikten öte bir anlamı

olmayacaktır… Hiçbir şeye karışmayan, tamamen sessiz, duymayan, görmeyen, atomlardan ve hücrelerden başka bir şey düşünmeyen, insanlarla hiçbir alakası olmayan, gerektiğinde kendisine yalvaramayacağımız, bizden ne istediğini ve kâinatı neden yarattığını sır gibi sakladığından dolayı bunların cevaplarını asla bilemeyeceğimiz, her şeyi kendi haline bırakmış bir Tanrı… Bu Tanrı'nın adı olsa olsa Put Tanrı olur… Hatta bu Tanrı zalimleri cezalandıramayacak kadar aciz, mazlumları mükafatlandırmayacak, onları çektikleri acılarla bırakacak kadar zalim bir Tanrı. Ahura Mazda inanışındaki gibi sadece iyilikleri yapıyor. Halbuki kainatın var oluş hikayesi bir koca patlamayla başlar ve bugün biz patlama deyince hiç de olumlu duygular içine girmeyiz. Depremlerde bir sürü insan ölür ama bütün depremler Yaratıcı'nın yaratma sürecinin devam edegelen icraatlarıdır… Yani depremler olmadan, volkanlar patlamadan dünya bu şekliyle oluşabilecek miydi? Şimdi O Yaratıcı kendi icraatlarını yaptığı sırada ölen insanlar hiç ilgilenmeyecek ve onların ruhlarını bir mükafat alemine almayacak mıdır? Deistler böyle bir Tanrı'nın merhametli ve iyilik dolu bir Tanrı olduğunu nasıl iddia edebilirler ki? Genetik olarak her şeyimiz tam dünyaya geldik diyelim ama insanların hatası sonucu atılan bir atom bombası ile tam bir mutasyona uğradık… Her şeyi yaratan Yaratıcı bu Süper Devleti yöneterek bu karara imza atanları dünyadayken de cezalandırmadı… O mutasyona uğramış adam da acılar içinde birkaç yıl sonra öldü… Ne oldu şimdi? Nerede Deistlerin merhametli ve adaletli Tanrısı? Bütün bu alemi yaratabilecek ama yapılanların karşılığını gördüğü bir sonsuz alemi oluşturamayacak… Bütün eksikliklerin tamamlandığı, mükemmelleştiği bir sonsuz alemi olmayacak… Yarattıklarına o kadar değer vermiyor ki, bir anda onları yok edecek, yokluk karanlıklarına gömecek… Halbuki bir Yaratıcı varsa ve o Sonsuzsa, onun haricinde yokluk denen bir boşluğun kalmayacağı da aşikar değil midir? Bütün var edilenler, onun Sonsuzluğu dışında hangi bir alanı bulup oraya gidebileceklerdir… O Sonsuzsa elbette yok olmak denen de bir şey olmayacaktır… Çünkü Sonsuzluk Sonsuzluktur onun zıddı olamaz. Sonsuz hangi sayıyla çapılsa, bölünse, toplansa ya da çıkarılsa da sonuç yine Sonsuzdur… O Sonsuzun varlığını kabul edenlerin, ruhlarının yok olacağını, bir ceza ve ödül yerinin olmayacağını savunmaları da saçma olacaktır… Çünkü her şey O'nun Sonsuzluğundadır ve Sonsuzluğuna gitmektedir. Sonsuzun bir şey kaybetmesi ise imkansızdır… Yaratıcının, kendisinin varlığını anlamayı sadece akılların dürbünlerine bırakmasıbüyük zalimlik olmayacak mıydı? Asıl Putperestlik zihniyeti, vahiyden kendisini soyutlamış, akıllarıyla her türlü meseleyi hallettiklerine inanan toplumlarda kendisini göstermemiş midir? Yunanlar, İslam öncesi Araplar, Hz. Musa'ya gelen vahyi terk edip buzağıya tapan İbraniler, kendilerine gelen vahyi bırakıp Papaların sözüne uyan Hıristiyanlar, başlangıçta bir olan Yaratıcı'nın varlığını haykıran Vahiylerinden uzaklaşan Hind dinlerinin mensupları, Şintoistler, Budistler ve diğer bütün diğer din mensupları, vahye yakınlaştıklarında Allah'a, vahyi bırakıp başka hurafe sözlerle; kendi ürettikleri efsanelerle avunduklarında Putperestliğe hatta Ateizm'e yaklaşmamışlar mıdır?

Deizm akımının etkisi içine girmiş dostlarımız, inandıkları o Put gibi sessiz ve hareketesiz olan vehmi Tanrı'yı, kendi inanç isteklerinin tatmini adına sadece inanılacak bir Put gibi görmüyorlarsa, O'nun insanlarla iletişim kurarak isteklerde bulunabileceğine de inanmalı ve de dinlerle barışmalılar… Yoksa bir Sonsuz Hayat diliminde, inandıklarını iddia ettikleri vehmi Tanrıları uçar gider, gerçek olanla, Sonsuz olan Allah, Yahve, Elohe; hangi adla adlandırırsak adlandıralım bütün Sonsuz Özellikleri ile Tek olan Gerçek İlah'la baş başa kalıverirler… Ha ben yanılıyorsam, Hz. Ali'nin dediği gibi "kaybedeceğim hiçbir şey yok!"

GENLERDEKİ VİRÜSLER, MAYMUN AYUMU VE BUDİSTLER

Radikal Gazetesi yazarları Sayın İsmet Berkan ve Türker Alkan'ın 02/12/2007 tarihli yazılarını büyük bir ilgiyle okudum.

İki yazarımız da birbirinden değerli gazetecilerdir ve gazetecilik mesleğinde ustadırlar. Bu ustalıkları yazılarındaki üslubun kıvraklığından, yazılarında kendini gösteren içerik ve birikim zenginliğinden de belli oluyor. Kendilerinden gazetecilik mesleğine dair öğreneceğim çok şey olduğu açıkça görünüyor. Bu kıymetli yazarların bazı fikirlerine katılmama hakkım var ama onlara saygıda da kusur etmek istemiyorum. O usta yazarlara öncelikle hürmetlerimi sunuyorum. Bu arada Radikal Gazetesinin demokrasiye, özgürlüklere vurgu yapan yayın anlayışı da her türlü takdiri hak ediyor.

Okuduğum yazılarda çok güzel tespitler yakaladım. Ancak basit bir inanlı olarak da asla kabul edemeyeceğim ifadeleri de müşahede ettim.

Sayın Türker Alkan, Namık Kemal ZEYBEK'in "Kimse Ateist Olamaz!" şeklindeki hükmünü eleştirmiş. Buraya kadar her şey normal. Ben de Namık Kemal ZEYBEK bey'in bu hükmüne Alkan Bey gibi katılmıyorum. Zira insanlar kendilerini nasıl kabul ediliyorlarsa öyle hükmolunmak zorundadırlar. Kelam ilminde küfr-i mutlak (pozitif ateizm) olarak adlandırılan ıstılah, Allah'ın varlığını inkâr edenlerin inançlarını/inançsızlıklarını ifade eden bir terimdir.

Eğer fikren "Allah'ın varlığı inkâr" edilemez olsaydı kalın kalın Kelam kitaplarının bu konuya odaklanarak Allah'ın varlığını ispat etmeye dönük, Hudus, İmkan, Silsile, Nizam, İntizam vb. delilleri ortaya koymaları düşünülemezdi. Demek ki şüphelerinin ıstıraplarına yenilen, ya da kişisel yaşantılarındaki bazı olumsuz deneyimlerinden yola çıkan bazı kişilerin Allah'ı inkâr etmesi mümkün. Bu inkarların bilinen örnekleri ise on binlerle.. Hem zaten bu inkârlar olmasaydı ne mükâfattan ne de mücazattan, yâni dünyanın elmas ve kömür ruhları ayrıştıran sınama evi olmasından da bahsedemezdik ki, bizim (Hıristiyan, Yahudi bütün imanlıların) imanımızın temeli bu imtihanın varlığında düğümlenmiştir. Bu dünya imtihan meydanı olduğuna göre insanlar seçimlerinde serbesttir. Bir dâr-ı mükâfat ya da mücâzatta (ceza ve mükafat mekanında) bu seçimlerinin karşılığını göreceklerdir. Bütün dinlerin temeldeki inanışı bu doğrultudadır. Ancak bütün insanların bir inanma meyli ile yaratıldıkları da bilinen bir gerçektir. Elbette Yunus yürekliler bu mükafatlardan hurilerden, cennetlerden öte sadece ve sadece Allah'ı arzularlar. "Bana seni gerek seni" derler. Bu da ayrı bir mevzu tabii ki. Yani Sayın Alkan'ın da bahsettiği "beyindeki inanç merkezleri" bir gerçeği ifade ediyor. Bir Yaratıcıya inanma insanlar için fıtri bir ihtiyaç. Bu ihtiyaç karşılanmadığında ortaya çıkan psikolojik bunalımlar da apaçık ortada.

Bu meseleyi böyle ortaya koyduktan sonra gelelim Türker Alkan'ın yazılarındaki kabul edemeyeceğim noktalara. Bir kere sayın Alkan, "Tanrı inancı olmayan Budistleri de katacak olursanız dünyada milyarı aşan ateist var bildiğim kadarıyla" diyerek birkaç yanlış bilgisini

ortaya koyuyor.

Budistlerin tamamı bildiğimiz manada ateist değillerdir. Bütün Budistler mânevi değerlere, cinlere, meleklere, hatta cennete, cehenneme (karma inancıyla açıklıyorlar) inanırlar. Budistler Tanrı yok demezler. Threvada (Hinayana-Küçük Araba) Budistleri dışında Tanrının ya da Tanrıların varlığından bahsetmeyen başka da Budist bir topluluk yoktur. Hatta bu Budizm kolunda da yaşantı düzleminde halk arasında Tanrısal ve mistik inanışlar yaygındır. Hatta onların saklı inancına göre Buda adeta bir Tanrıdır. Şu Nirvana ya da Karma denilen inançların ateistlikle ne alakası vardır? Öte dünyaya, meleklere, cinlere inanan Buda'ya ibadet edenler ateist olabilir mi? Aslında Budistlerin "Ateist" olduğu görüşü bazı insanların kendilerini rahatlatmak için tutundukları gerçek hayatta karşılığı olmayan bir iddiadan ibarettir. Bir de Budistlerin "Tanrı Tanımaz" oldukları inanışını yayanlar arasında bazı Hıristiyan misyonerleri de var. Onlar bu yolla Budistleri kendi dinlerine çekme çabası içindeler. İki kesim de Budistlerin Tanrı Tanımaz olduklarını yayarken kutsal metinlerindeki belirsiz ibarelerden istifade ederler. Ancak yaşantıdaki Budizm o teknik Budizm'den oldukça farklıdır.

Ateist oldukları iddia edilen şu Budistlerin uhrevi alemi hatırlatan mabetlerinde kutsal metinlerini büyük bir vecd içinde okuduklarını bilmeyen yok gibidir. Ya Buda'nın heykeli önündeki ibadetlerine ne demeli? Eğiliyorlar, kalkıyorlar, adaklar sunuyorlar, Tanrılarının hem de tek Tanrılarının huzurunda ibadet ediyorlar. Onlar Buda'nın Kutsal Sözlerini dinlediklerinde Cennete gideceklerine (Nirvana'ya ulaşacaklarına) açıkça inanıyorlar. Üstelik Budistlere tek tip bir inanç biçmek hiç mümkün değil. Mesela Japon Budizm'i, örneklerinden oldukça farklı bir Budizm inanışı öngörüyor. Moğolların Budistliğiyle Uygurların Budistliği bütün bunlar birbirinden oldukça farklı inanışlara sahip Budizm örnekleri. Japonya'da Omoto Dini mensuplarının kendilerine ait kutsal kitapları var. Bu Kutsal kitaplara baktığınızda bir Tanrı'ya hem de Tek olan bir Tanrı'ya inandıkları açıkça görülüyor. Yani Budistler de öyle ya da Kitap ehli sayılırlar. Yani Budistlerin ilk olarak Batı'da ortaya çıkan sistemleşmiş Ateizm fikriyle hiçbir alakaları yoktur. Wikipedia internet ansiklopedisinde Ateizm aşağıdaki gibi tanımlanıyor:

Ateizm veya Tanrıtanımazlık, Tanrıların varolmadığını kabul eden ve dinsel öğretiyi kabul etmeyen felsefi görüştür.

Yani pek çok dini öğretiye hem de Ateistlere göre hurafe kabul edilebilecek pek çok mânevi inanışa sahip Budistlerin buradaki Ateist tanımına nasıl uydurulduğunu anlamak mümkün değil. Daha önceki Dalay Lamaların ruhlarının Kenzin Gyatso adlı bir beşere geçtiğine inanan Ateist olabilir mi? Budistlerin Dalai Laması olan Tenzin Gyatso'nun bir duasına bakalım:

O protector Chenrezig, compassionately care for
Those who have undergone myriad hardships,
Completely sacrificing their most cherished lives,
bodies, and wealth,
For the sake of the teachings, practitioners,

people, and nation. (http://www.dalailama.com/page.21.htm)
Bakın bu duaları eden Dalai lama daha sonra ne söylüyor:
As far as the Muslims are concerned it is appropriate for them to have complete devotion to Allah while praying in the mosques. This is also the same with Buddhists who are completely devoted to the Buddha when they pray in Buddhist temples.
(http://www.dalailama.com/page.122.htm)
Dalai Lama bu sözleriyle kısaca
" Müslümanların câmilerde Allah'a ibadet ve dua etmeleri gibi Budistler de Budist Tapınaklarda Buda'ya ibadet ve dua ederler" diyor...
Bu durumda ya Dalai Lama yalan söylüyor ve bütün inançlarıyla çelişiyor. Budizmi adeta çiğniyor. Ya da insanlar Budizm'i yanlış tanıyorlar. Birinci şık bize göre imkansız gibi gözüküyor. Ancak Budizm'in yanlış tanındığı ve tanıtıldığı tespitine katılmamak mümkün değil. Bunu söylerken elbette Budizm'in mükemmel bir din filan olduğunu da iddia etmiyorum. Bize göre en mükemmel din İslam'dır. Tabii ki teknik bakımdan Budizm'de tanrı inancına çok da fazla değinilmemiştir. Ancak bu durum Buda'nın Allah'ın varlığını kabul etmediği anlamına gelmez. O belki de zaten bilinen bir gerçeği çokça tekrarlamaktan ziyade ahlak öğretilerine önem verdi. O zamanda ihtiyaç buydu. Hindistan'ın kast sistemi ve o dönemde içine düştüğü ahlaki bunalımlar da bunu açıkça gösteriyor. Bir de kadim Hint kültüründeki tanrılar enflasyonunua başkaldıran birisi de olabilir Buda. Bu yönüyle o Tanrı kavramını reddetmekten öte Tanrıların çoğulluğunu ortadan kaldırmak istemiş olabilir. Sanıyorum ki yakında Budizm'deki Tanrı inancındaki boşluklar teknik bakımdan da İslam'ın Allah inancıyla doldurulacak. Dalai Lama gibi Budist liderler bu imana çok yakın görünüyor. Ancak fiiliyatta Tanrı ya da Tanrılar inancının Budistler arasında sarsılmaz bir iman esası gibi yaygın olduğunu bir daha söylemeye gerek yok sanırım.

Dalai Lama, yukarıdaki duasında Koruyucu Chenrezig'e yani Merhametli olan Tanrı'ya yakarıyor . Chenrezig bütün Budistlerin kabul ettiği bir Tanrı ya da Tanrıça.. Bu Tanrı'ya Kuan Yin, Bodhisattva Avalokitesvara, Merhamet Bodhisattvası gibi isimlerle yakarılıyor tüm Uzak Doğu'da ve dünyada. Elbette Tanrı mantığı her dinini farklı olabilir. Ancak bu farklı anlayışlardan yola çıkarak bu din Tanrı Tanımaz bir dindir demek demogojiden başka bir şey değil. Eğer bu din Tanrısız bir dinse, bu dine inananların yaptıkları bütün ibadetler, ettikleri bütün dualar boşu boşuna mı ediliyordu? Yani bu inananlar bir ya da birkaç Tanrı'ya yakardıkları halde Budizmle alakası olmayanların bu dini Tanrı Tanımazlıkla itham etmesi doğru bir yaklaşım değildir. Hiçbir Budist kesinlikle ve kesinlikle Ateist değildir. Her bir Budist bir Müslüman kadar dinine ve de adı neyse Tanrısına, Tanrılarına bağlıdır. Samimi bir Budist olmadan, Budistlerin içinde yaşamadan bu gerçeği anlamak imkansızdır. Bize sadece bir ahlak öğretisi olarak tanıtılan yapma Budizm aslında Seküler dünyanın insanlığa sunduğu Tanrısız bir din teklifi. Yoksa bu aslından uzaklaştırılmış Budizme dayalı çeşitli felsefelerin gerçek Budizmle hiçbir alakası yok. Yaşanan gerçek Budizm radikal bir Budizmdir. Hayatın her yönüne müdahele eder.Tabii ki her inanç içinde çıkabileceği gibi bu insanlardan Ateist olanlar çıkmış olabilir. Bu insanların görüşüne de saygı duymak gerekir elbette.

Hani şu Omotocu' lardan bahsetmiştim. Budizm ve Şintoizm karışımı bir din görünümünde olan Omotoculukta Tanrı inancı kesinlikle vardır. Deguchi Onisabura'ya nazil olduğuna

inanılan şu "Tanrısal İşaretler" adlı Kutsal Metinlere bir bakalım:

Bölüm 1/ 4. ve 5. ayetlere Ayetlere bakalım:

4- Gerçekte bu yazılanları yazan Onisaburo değildir. (Bu Kutsal kitabı) Asıl yazan Onisabura'nın elini kullanan Tanrı'dır.

5- Onisaburo'nun söylediği ve yazdığı bütün sözler ebedidir. Çünkü bu sözlerin tamamı Tanrı'dan gelmektedir.
(Kaynak Metin: http://www.oomoto.jp/enSignpost/)

Görüldüğü gibi bizlere ezberletilen her bilgi doğru olmayabilir. Buna göre dünyadaki Ateist sayısı biraz azaldı demektir. Peki Budistlerin Tanrı'ya ibadet ettiklerini nerden bileceğiz diye sorulabilir. Youtube denilen bir video paylaşım sitesi var bildiğiniz gibi. Bu sitede Budist tapınakların ve içinde ibadet eden inananların görüntülerini çoklukla bulabilirsiniz. Bunlardan birisinin linkini hemen verelim aşağıda:

http://youtube.com/watch?v=lX-1J7OzDF4&feature=related

Şimdi bu linkteki rüku, kıyam, secde görüntülerini görüp bu insanların dua etmekte olduklarını anlamamak mümkün değildir. Bırakın bu görüntüleri Dalai Lama'nın yardımcısının bizzat bana gönderdiği bir e-mektupta edilen dualar Ateist bir insanın edeceği türden dualar değil. Yani artık kimse Budistlerin Ateist olduğu kandırmacasına alet olmamalı. Kutsal metinlerinde Tanrı adı yok filan gibi savunmalara da kimse girmemeli. Çünkü din yaşantıdır. Kutsal kabul edilen metinlerin rağmına da olsa insanlar bir değeri inanç olarak benimsemişlerse bu artık dini bir inançtır. Onların bu inançlarını terk etmesi dinlerini terk etmeleri kadar zordur onlar için. Bugün hakiki İslam'ı yaşadıklarını savunan bütün farklı mezhep mensupları da kendilerine göre doğrudurlar. Mesela Başörtü'nün Kuran'da emredildiğine inanan için bu inancı uygulamak bir kesinliktir. Buna inanmayan bu tespitinde gerçekten samimiyse elbette kendi tercihini yaşamakta özgürdür. Ancak ne inananın ne de inanmayanın muhalifini "din dışı" ya da "yanlış" görme gibi bir hakkı yoktur.

Kafamızdaki Budizm inanışını da yaşantıdaki Budizm inanışı yerine koymaya kimsenin hakkı yoktur, olmamalıdır da. Dinler onlara inananların yaşantılarından öğrenilir. Yanlış da olsa, mantıksız da olsa inanılan dini inanç inananı için o dinin bir parçasıdır.

Yine kafalarda var olan bir Budizm yanılgısı da Budistlerin devlet işlerine karışmadığı şeklinde ileri sürülen savdır. Halbuki Budistler hayatları pahasına da olsa devletin Budizm geleneklerine saygılı olmasını, bu dinin inançlarına göre yönetilmesini isterler. Sanırım Myanmar örneği bu durumu belgelemiştir. Tibetli Budist Lider Dalai Lama'nın ülkesinin bağımsızlığı uğruna Çin'e karşı yürüttüğü pasif direnişi de kimse görmezden gelmemeli. Demek ki Budistlerin en önemli Din Adam'ı devlet kurma, siyaset, hukuk ve benzeri pek çok dünyevi konuyla ilgileniyor. Bu devlet kurma davası uğruna, gitmediği, gezmediği yer kalmıyor. Neyse bu konu bahsimizden hariçtir. Biz asıl meselemize dönelim isterseniz.

Enel'Hak (Ben Hakkım) diyen Hallac-ı Mansur ilahi cezbe halinde bu sözü söylediği için mazurdur. O kendisince elbette haklıdır. O bir gerçeği Hakke-l Yakin yaşamıştır. Onu cezalandıranlarsa zahire, kanunlara göre hareket eden kurumsallaşmış otoritenin temsilcileridir yani devlet görevlileridir. Bu tür haklılığı tartışılabilecek cezalandırmalar her devirde çeşitli şekillerde de olsa görülebilir. Kanunlara dayalı bu cezalandırmayı belli inanç mensuplarına mal etmek yanlıştır. Çünkü Hallac-ı Mansur'un görüşleri tasavvuf yoluyla bütün inanç şubelerine bir şekilde yayılmıştır. Bugün Müslümanlar arasındaki yaygın kanaat Hallac-ı Mansur'un samimi bir Müslüman olduğu, bir cezbe anında bu sözleri söylediği için suçsuz olduğu şeklindedir.

Ancak bu meselenin Ateistlikle hiçbir alakası yok. Hallac-ı Mansur "Heme Ost" diyor yâni Her şey Allah'dır, önermesinde bulunuyor. Bu inancın neresinde Ateizm var anlamak mümkün değil. Vahdet-i Vücud inancı maddeyi de ortadan kaldıran, sadece Allah'ın varlığının sabit olduğunu savunan tasavvufi bir inanç. Umarım sayın Alkan bu inancı savunanların da Ateist olduğunu düşünmüyordur. Çünkü bu durumda paradoks uçurumundan yuvarlanmaya başlarız. "Ene-l Hak" diyen Hallac-ı Mansur'un bu sözü sadece ve sadece Allah'ın varlığının açık bir delili olabilir. Çünkü Hallac-ı Mansur Allah'ın varlığını gördüğünü hatta hâli olarak yaşadığını ifade etmiştir. Herhangi bir Ateist'in böyle bir inancı savunamayacağı apaçıktır. Hallac-ı Mansur'un bu inanışı sadece ve sadece inananların imanını kuvvetlendirir.

Sayın Alkan yazısının sonunda Allah'la bir empati yapmayı da ihmal etmemiş. Bir kere şunu hatırlayalım. İnsan "sonludur" Allah ise "Sonsuzdur". O halde sonlunun "Sonsuzu" tam olarak bilmesine imkan yoktur. Kesin olarak bilmediğimiz konularda ise önlem almak en akıllıca olanıdır. Biz "Sonsuz Olanı" ancak onun bize kendini tanıttığı kadar tanıyabiliriz. O "Sonsuz Varlık" Kutsal kitaplarıyla, elçileriyle bize kendini tanıtmıştır. Ne demiş sayın Alkan:
"Haa, Tanrı'nın 'Neden bana inanmadınız' diye ateistleri cehennemde kaynar kazana atıp haşlama yapacağını da hiç sanmıyorum doğrusu."
Ancak sayın Alkan, Allah'ın eylemlerinin bizim sanılarımızın çok ötesinde olduğunu düşünmeli. Kâinattaki her şeyi Yaratan, idare eden Allah'sa, insanlara, canlılara hastalık veren, onları öldüren ve çeşitli sıkıntılarla imtihan eden de Allah'tır. Bu gibi olaylar bize göre kötüdür. Ancak İlahi bakış açısına göre bu olayların bir hikmeti ve muhakkak iyi birer yönü olduğuna inanırız. Çünkü Allah kullarına zulmetmez. Pek çok Kuran ayetiyle sabit olan Cehennem'in varlığı da melekut cihetinde asla zulüm değildir. Suçlunun hapse atılması nasıl adaletse, Allah'ın öte dünyada bazılarını cezalandırması da bundan daha büyük bir adalettir. Allah sadece sonsuz Merhametli değildir. O sonsuz Âdildir. Yine O'nun diğer bir ismi "Müntakim" yani "İntikam Alan"dır. Bu sıfat da onun diğer sıfatları gibi mutlaktır. Adalet sıfatı mazlumun hakkını zalimden almayı gerektirir. Yine Adalet sıfatındandır ki uçak kazasında, depremlerde ölen insanlar, bu kısa süreli acılarına mukabil sonsuz mükafatlar göreceklerdir. Bütün bu gerçekler Kutsal kitaplarda ya da din adamlarınca açıklanmıştır.

Bu gerçeklerin harici görüşler ise bir tahminden, temenniden öteye geçemez. Çünkü ölüm

gerçektir ve asla dönüşü olmayan bir yolculuktur. Bu durumda onu hafife almamak, sonrasında görülebilecek her türlü zararı önleyebilmek için tedbir almak gerekir. Ateistlerin inandığı gibi sonrası yokluk ise kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Ancak bu yokluk düşüncesi bir ömür ıstırap içinde yaşamımızı sağlar o kadar. Belki eğlenceler, alkol ya da izmler bizi belli bir yaşa kadar uyuşturur. Ancak bir an gelir ki dönüşü olmayan gerçeği iliklerimize kadar hissederiz. Hayat uçağı her an ölüme doğru düşüştedir. Bundan daha büyük bir gerçek ise yoktur. Peki bu durumda en akıllıca olan davranış, muhtemel tehlikeyi savmak adına önlem almak değil midir? Sonrasını düşünmeden yaşamak yerine bütün kâinatla irtibatımızı koparacak olan ölüm anının sonrası için de hazırlansak olmaz mı? Orası için de bir şeyler biriktirsek, tedbirlerimiz alsak doğrusunu yapmış olmaz mıyız?

Allah'ın kendini yok sayanları, oluşturduğu bütün sanatlarını, yarattığı bütün güzellikleri görmezden gelenleri, hatta kendi zatına ve kendisini sevenlere hakaretler yağdıracak, onlara zulümler yapacak kadar ileri gidenleri bu iddialarından ve eylemlerinden ötürü cezalandırıp cezalandırmayacağını düşünmek yerine, onun sıfatlarının sonsuzluğunu düşünüp Merhameti gibi, Ceza Vericiliğinin de mutlak olduğunu anlasak ona inanmasak da "ya varsa" ihtimalini de göz ardı etmesek daha iyi olmaz mı? Sonuçta o Sonsuz Varlığa gerçekte hiçbir zarar verecek güce sahip değiliz. Bu mutlak bir gerçek. Ona olan küskünlüklerimiz, kırgınlıklarımız ya kendi sonsuzluğumuzu mahvediyorsa ne olacak? Cehennem azabı hakkında da böyle düşünmeliyiz. Dönüşü olmayan bir yolculuğa gidiyorsak sonsuzluğumuzu neden tehlikeye atıyoruz ki? Tedbirimizi alsak ve can-ı gönülden Allah var desek ne kaybederiz ki? Sonsuz bir azap çekme ihtimalinin yanında "Allah var" demenin sonsuz ölçekte rahatlatıcılığının yerini hangi felsefe ya da izm tutabilir?

Ama şu da bir gerçektir ki herkes inanıp inanmama özgürlüğüne sahiptir dünya düzleminde. Ateist de olsa, Deist de olsa, başörtülü de olsa ya da başörtüsüz de olsa herkes özgürce yaşadığı, özgürce tartıştığı ve özgürce inandığı zaman dünyamız bir cennet numunesi olacaktır. Bu durumda en azından dünya saadetini elde etmiş olacağız. Bu gerçek inanan ya da inanmayan herkesi kapsayan mutlak bir gerçektir.

Gelelim Sayın İsmet Berkan'ın alıntıladığı görüşlere.

Yıllar önce, insan beyninin kendi evriminin bütün izlerini içinde taptaze taşıdığına dair bir araştırma okumuştum. Buna göre, mesela fare korkusu, yılan korkusu, sürüngen korkusu, karanlık korkusu gibi kimi temel korkularımız aslında bize uzak atalarımızdan, belki insan bile olmayan atalarımızdan kalmışlardı.
Uzak atamız, sürüngenler tarafından avlanan bir hayvandıysa, biz bugün sürüngenden korkuyorduk vs.

Anladığım kadarıyla yukarıdaki görüşler İsmet Berkan'ın çeşitli araştırmalardan yola çıkarak serdettiği görüşler. Benim Sayın İsmet Berkan'a değil ama bu araştırmaları yapanlara birkaç sözüm olacak. Sonuçta bu görüşler Sayın Berkan'ın değil bazı araştırmacıların görüşleri. Bu görüşleri ortaya atan araştırmacılar söylemleriyle kendi görüşlerini çürüttüklerinin farkında değiller.

İnsanlığın insan bile olmayan uzak ataları bazı hayvanlardan korktuğu için biz bu hayvanlardan korkuyormuşuz. Peki o uzak atalarımız ilk ortaya çıktıklarında hiç bir hayvandan korkmuyorlar mıydı? Onlar korku nedir bilmeyen yaratıklarsa hayatiyetlerini nasıl devam ettirdiler de evrim bugüne kadar geldi? Korku yaşamı devam ettirmeye yarayan bir araçtır aslında. O uzak atalarımızın yaşamı devam ettiyse onlar da düşmanlarından korktular, kaçtılar ve yaşamlarını böyle devam ettirdiler demektir. Bu durumda ilgili iddia kendini nakz eder. Ya da onlar da bu hayvanlardan korkuyordularsa onlara kimden miras kalmıştı bu korkular? Peki bu kendilerinden korkulan yaratıklar hiç evrim geçirmediler mi? Fareler, yılanlar, sürüngenler hep aynı korkulan yaratıklarsa onlar evrimleşmemiş demektir. Onlar evrimleşmediğine göre evrim iddiası tamamen çuvallar. Bizim uzak atalarımız dönemine kadar gidiyorsa farelerin, yılanların ve de sürüngenlerin varlığı bizim ya da diğer canlıların onlardan türediği de iddia edilemez. Çünkü aynı dönemde birlikte yaşamışlar demektir bu canlılarla. Üstelik bu canlılar hiç değişmeden halen bugün de yaşamaktadırlar. Milyonlarca yıldır aynı kalmıştır o zaman bu fareler, yılanlar ve sürüngenler.

Üstelik bu inanış yerine Bezm-i Elestteki (Ruhlar Alemi) Kalu Bela inanışı kabul edilse daha tutarlı olmaz mı? Yani bu da bir inanç o da bir inanç sonuçta. Biri milyonlarca yıl öncesindeki bilinmesi imkansız sanal gerçekliklerle temellendiriyor düşüncelerini ve sonuçta sonsuzluğu elde etmek gibi bir kazanımı da yok. Diğeri en azından Kalu Bela kavramına inandığında sonsuzlaşacağını düşünüyor. Bu da onu mutlu ediyor. Aynı mantıkla içimizdeki "Sonsuz Yaşam" isteğine ya da diğer ulvi duygulara baksak "Sonsuzluktan" geldiğimizi anlamayacak mıyız?

İnsanlar dişlerini gösteren ve bağıran bir maymundan korkarlar. Onun kendilerini ısırabileceğini düşünürler doğal olarak. İnsanoğlunun uzak atalarından birinden korkması ne üzücü. Halbuki evrim inanışına göre belki de o korktuğu maymunlar arasında yaşamıştı ataları. İnsanlar yok edici robotlardan da korkarlar. Ne sorunu vardı robotların uzak atalarımızla anlamak mümkün değil.

Beynin evrimleşmesi meselesi ise bir iddiadan ibaret. Hiçbir bilimselliği yok bu iddianın. Beyin gibi yüzde doksanı sıvı olan bir yumuşak et parçasının tamamen tesadüfi sebeplerle nasıl böyle şuurlu çalışabildiğini kim açıklayabilir? Üstelik bir kafatası ile de koruma altına alınmış o yumuşak ama önemli bir parça. Peki beynin öneminin farkında olan kimdir de onu bir kafatası ile kuşatmıştır? Ya da onu ayakların altına değil de yukarı koyan kimdir? Bu akıllıca seçimleri kim yapmıştır? Şuur, evrim halkalarının son duraklarından biriyse öncekiler şuursuz demektir. O halde şuursuz olan varlıkların, atomların, hücrelerin şuuru böyle akıllıca nasıl oluşturduklarını kim açılayabilir? Görme kabiliyetinin "g"sine sahip olmayan atomların hiç işi yok muydu da gözlerimizi tam görecek şekilde dizayn ettiler? Bu canlı ya da cansız varlıklar gözü böyle düzenlice yapma ilmini nasıl biliyorlardı? Tesadüfen oluştuysa bu şuur, duyma ya da görme eylemleri o halde bu tesadüf şimdi neden susmuştur? Şimdi neden olasılık hesapları hep farklı sonuçlar verir? Şimdi neden tesadüfen bir uçak, kamera ya da araba oluşmaz? Tesadüf adı üstünde şuursuzdur, sel ya da patlama gibidir. Onun düzeni, üstelik de en mükemmeli doğurması mümkün değildir. Tesadüfün sonuçları her zaman için

olumsuzdur, tahriptir ya da yokluktur. Milyarda bir ihtimal tutsa bile diğer ihtimallerin oluşturtacakları düzensizlikler ve kaoslar o düzenli sonucu ortadan kaldırır. Üstelik bu tesadüfün her an devam etmesi mümkün müdür? Öyle bir tesadüf ki her saniye doğurduğu düzenlerle, intizamlarla devam ediyor. Tesadüfte bir tek aksi hareket bütün düzeni yok eder ortadan kaldırır.

Bir düzen milyarlarca yıldır her saniye devam ediyorsa orada bir seçimden, bir şuurdan bahsetmek gerekir. Akıllı bir Varlık bilinçli seçimler yapmaktadır. Bu varlık ışık gibi, elektrik her an her yerde olabilir. Bu nedenle onun milyarlarca farklı işi bir arada yapması bir tek işi yapması kadar kolaydır. O aynı anda milyarlarca farklı varlığı görür, onlarla konuşur. Bir web sitesine mesela Facebook'a milyonlarca insanın aynı anda girmesi ve bir şeyler yazması gibi, O Sonsuz Şuur Sahibi de trilyarlarca farklı varlık katagorilerine aynı anda yetişir. O web sitesi aynı anda milyonlarca kişiyle konuşur, onların görüşlerini kabul eder. Aynı görüntüler milyonlarca farklı ekranda görülür. Bunun gibi de her an her yerde hazır ve nazır olan bir Sonsuz Varlığın kainatta böyle hükmeder. Bu akla en yakın ihtimaldir.

Bir de araştırmacılar uzak atalarımızın yendiği bazı virüslerden bahsetmiş. Bu virüsler genlerimizde dondurulmuş bir şekilde duruyorlarmış. Biz de bu virüsleri bir koleksiyon olarak taşıyormuşuz. Peki gerçekten bu virüsler uzak atalarımızdan kalıntıysa aşının, ilacın olmadığı bir dönemde o virüslerle nasıl mücadele edebilmişiz? Bildiğimiz kadarıyla HIV virüsü maymunlardan insanlara geçmiş bir virüstü. Eğer maymun uzak atalarımızdan birisiyse bizim daha önce yendiğimiz bu HIV virüsünden hiç etkilenmemiz gerekiyordu. O halde bu virüsle mücadele etmek yerine uzak atalarımızın seçtiği yolu seçelim ve bu HIV virüsünü genlerimizde depolayalım. Peki bu durumda biz kimin uzak atası olarak kalacağız yok olduktan sonra? İlacın aşının olmadığı o dönemlerde de atalarımız tamamen yok olmadan bu bulaşıcı virüslerle nasıl mücadele etmişler? O virüsleri etkisiz hale getirecek merhamet sahibi bir şifa verici gerekli değil mi? Merhametten yoksun tesadüf ya da sebepler zinciri hayatın devam etmesine neden yardım etsin ki? Bu gibi cansız, akılsız tesadüfi unsurların hayatın, kainatın böyle düzenlice devam etmesinden ne beklentileri olabilir?

Bir önemli nokta daha var… Genlerimizin yüzde 8'inin virüslerden oluştuğu iddiası doğru olabilir. Ancak buna dayalı söylenenler yani bu durumun evrime yeni kanıt olduğu ifadesi bir yorumdan ibarettir. Bu yorum asla bilim değildir. Zira vücudumuzda o virüslerden daha çok su var, elementler ve çeşitli madenler var. O halde uzak-yakın atalarımızdan daha azınlıkta olması gereken uzak-uzak-uzak atalarımızın, taşın, toprağın ya da suyun kalıntıları neden bu kadar fazla vücudumuzda? Bu durumda "Biz insanı sudan ve topraktan yarattık" diyen Sonsuz Varlık daha inanılası değil mi? Genlerin yüzde 8'ini oluşturan o pasif virüslere dikkat çekip genlerdeki sonsuz ilmi ve tasarımı görmemek doğru mudur? Yüzde 2'si protein yüzde 8'i ise adeta cansızlaştırılmış virüslerden oluşuyorsa bu genlerin bu durumda şunu da düşünmeli değil miyiz? Bu akılsız proteinler ya da iş yapamaz durumdaki virüsler böyle akıllıca tasarlanmış Adenin, Guanin, Sitozin ve Tinin gibi dört harften oluşan şu ilim yüklü DNA kütüphanelerini nasıl oluyor da oluşturabiliyorlar? Üstelik oluşturmakla kalmıyorlar kromozomları da adeta sayıyorlar. Hangi cansız virüs ya da hangi protein sayı saymayı bilebilir? Yani insanın kromozom sayısının 46 olması gerektiğini bilen ve sonra da bu

kromozomları sayısına uygun yerli yerince yerleştiren proteinler midir yoksa o pasifleştirilmiş virüsler midir?

Tabii ki herkes görüşünü, düşüncesini ve de inancını özgürce beyan edecek. Ancak bir okur olarak ben de, beni tatmin etmeyen görüşlerin bana göre tutarsız olduğunu ya da bu görüşleri inandırıcı bulmadığımı söyleme hakkına sahibim. Ancak bu görüşlerimi elbette kimseye zorla kabul ettiremem. Şunun bilinmesi gerekir ki, artık öyle her bilimsel jargonla ifade edilmiş bilgiyi bilim olarak kabul etmemeliyiz. Onları sorgulamalıyız. İnançları, düşünceleri ve de her şeyi sorgulayan insanoğlu çağın kendisine dayattığı bu gibi fikirleri de bir iman esası gibi kabul etmek yerine özgürce sorgulayabilmelidir. O araştırmacılar da bence artık bu gibi inançlarını sorgulamalılar.

Bu iddiaları ortaya atan Michael Specter da olsa, Richard Dawnkins de olsa, bu gibi görüşlerin sahipleri hangi unvana sahip olurlarsa olsunlar söyledikleri deneysellikten öte, olabilirlerle devam eden yorumlar, görüşler olduğuna göre ben de ilgili konular hakkında kendi yorumlarımı yapma hakkına sahibim diye düşünüyorum. Bu konuda hiç kimseyle tartışacak değilim. Ancak gerekirse bu konuda kendini en yeterli hisseden bir Profesörle adil bir tartışma ortamı ayarlanabilirse, kendi görüşlerimin doğruluğunu haykırmaktan kaçınmam. Çünkü bu alan bilimsel bir alan değildir. Sadece yorumların, inançların ya da görüşlerin öne sürüldüğü mantık önermeleriyle yol alınan bir alandır gördüğüm kadarıyla. Araştırmacıların iddiaları bunu açıkça ortaya koyuyor. Kimse kimseyi hipnotize etmeye çalışmasın!

AYUMU'NUN BELLEK UYUMU:

Ayumu adlı bir maymun insan hafızasını sollamış. Bazı hayvanların elbette insandan daha gelişmiş özellikleri vardır. Bir insan Baykuş ya da Kartal kadar iyi göremez. Yine Yarasalar radar benzeri duyuş sistemleriyle insanlardan daha üstündürler. Papağanların kelimeleri taklit etme yeteneği binlerce yıldır bilinen bir gerçektir. Köpekler sadakatte pek çok insandan daha öndedir. Hatta Karga gibi bazı hayvanlar çok zekidirler. İnsanlar bedensel özellikleri itibariyle kuşlar gibi gökyüzünde uçamazlar. Gergedan ya da Goril kuvvetçe insanın kat kat fevkindedir. Bazı Hayvanlar insandan daha uzun ömre sahip.

Evet insanın bazı özelliklerinin çokça üstünde özelliklere sahip yaratıklar vardır yer yüzünde. Demek ki Maymunlar da hafıza yönünden üstün bazı özelliklere sahip. Belki bu özellik onlarda olması gereken, yaşamlarını sürdürmeleri için gerekli bir özellik. Ya da insanlık ileride Maymunların bu özelliğinden çeşitli şekillerde istifade edecek. Ancak şu da bir gerçek ki Ayumu'nun hafızasının gücünü ortaya koyan deney insanlar tarafından gerçekleştiriliyor. Sayıları seçenler, bilgisayar düzeneklerini hazırlayanlar ve sonuçları dünyaya açıklayarak şaşkınlıklarını gizlemeyenler yine insanlar. Maymunlar daha önce hiç böyle bir iddiada bulunmalıdılar. Binlerce yıldır bilhassa Hindistan gibi yerlerde insanlarla içli dışlı yaşayan Maymunlar hiç bir zaman evler yapalım, insanlar gibi tapınaklar inşa edelim ya da teknolojiyi geliştirelim demediler. İnsanların medeniyetlerini taklit ederek onları geride bırakmayı hiç bir zaman düşünemediler. Çünkü onlar Hayvan mahiyetine sahipler. İnsanlar ise bütün canlılardan ve de hayvanlardan ap ayrı bir tür olduklarını geçmişte ve bugün geldikleri her

ileri noktada gösteriyorlar. İnsanlar düşünüyorlar, yazıyorlar, inanıyorlar, teknolojiyi oluşturuyorlar. Herhalde insanı insan yapan en büyük özellik ne hafızası ne de başka özellikleri..Onun akıllı bir varlık olması, konuşabilmesi ve duygularını özgürce ifade edebilmesi onu diğer bütün canlılardan farklı kılan bir özellik.

Elbette bize göre bütün canlıların bir yaratılış gayesi var. Bu bakımdan Maymunlar, Yılanlar, Domuzlar, bitkiler ve bütün canlılar saygıyı, sevgiyi hak ediyorlar. Bize göre bütün hayvanların da kendilerine has cevherleri yani ruhları var. İslam inancına göre bütün hayvanlar, canlılar hatat cansızlar lisan-ı halleriyle ibadetlerini yapıyorlar. Bu inanışa göre bir karıncayı dahi haksız yere öldürmek onun ibadetini engellemek olacaktır. Çiçeklerin dahi koparılmasını hoş görmeyen bir kültüre sahipiz. Onların öldürülmesiyle ibadetlerinin son bulacağına inanırız. Belki de Yunus'un, Hacı Bektaşi Veli'nin ve diğer erenlerin binlerce kez dillendirdiği bu gerçeklerden oldukça uzaklaştık. Bu nedenle yollarda gördüğümüz ezilmiş kedi ve köpek görüntülerini artık kanıksadık. Hiç birimiz bu katliamları nasıl önleriz diye düşünmüyoruz. Karayollarında nasıl bir proje yapalım da kedi, köpek ve diğer canlıların ölümünü en aza indirgeyelim diyen yok. Ya da ekolojik dengeyi zir ü zeber eden böcek ve arı katliamlarımıza ne demeli? Bu katliamın izleri uzun bir yolculuk sonrası arabaların camları ve farları silinerek yok ediliyor. Ancak kimse de böceklerin yaklaşmayacağı far sistemleri geliştirelim demiyor. Osmanlı'nın Câmilere inşa ettiği kuş evlerini unuttuk. Aç sokak köpeklerini beslemek için ciğer dağıtımını başlatan bir medeniyetin çocukları olduğumuzu unuttuk.

İnsanın ruhu ise bütün canlılardan daha üstün. İnsanı hayvanlardan ayıran en büyük özellikse onun aklının, ruhunun ve bütün özelliklerinin farkında olması. Bu farkındalık onun kâinat hakkında düşünmesini ve bütün canlıların vazifelerini anlamasını sağlıyor. Bu anlayış insanı daha da büyütüyor. Ya da hiç bir canlının düşünemeyeceği yanlışları yaparak insan daha da küçülüyor. Esfel-i sâfilinden ahsen-i takvime kadar çok farklı makamlar arasında gidip gelebilen tek canlı, insan. Bu durum da insanın seçilmişliğini, ayrıcalığını ve farklı vazifeleri olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

İnsanın yüz milyonlarca yıl önce ne olup olmadığıyla uğraşmak yerine onun şimdi ne olduğuyla ilgilensek daha iyi olmaz mı? Milyonlarca yıl önce ne idiysek idik. Şimdi ise çok farklı bir varlığız.

Belki de uzak atalarımızdan birinin hayvan olduğunu kabul ettiğimizde yaptığımız bütün yanlışlarımızın mazur olacağını düşünüyoruz. Çünkü sonuçta bir hayvanız. Hayvan ise ne yaparsa mubahtır. Yaptıklarımız tamamen içgüdüsel olacak. Öldürme, fuhuş, savaşlar, zulümler böylelikle hayvansı doğamızın bir gereği olarak görülecek. Bu kabul de insanlığın çöküşünü doğuracak.
Bizim en büyük kaybımızsa ruhumuzdaki, bedenimizdeki bütün güzel özellikleri tesadüfen kazandığımızı varsaymamız olacaktır. Bu durumda inançların, dinlerin insana yüklediği o büyük misyon, o yüce nitelik birden bire boşu boşunalığa, hiçliğe yuvarlanacak. O maymunun hücrelerindeki, gözündeki kılcal damarlardaki, beynindeki sinirlerdeki o müthiş düzen, arının küçücük bedenindeki, kanatlarındaki ve minnacık beynindeki o devasa düzen ve bütün

cosmosu kapsayan o müthiş düzen bizce idam edilmemeli. Bütün bu düzenleri oluşturan Düzenleyici'nin o Sonsuz Varlığı görülmeli. O görüldükten ve anlaşıldıktan sonra insanın yüz milyonlarca yıl önce nasıl bir varlık olduğu sorusunun çok da büyük bir önemi yok. Çünkü o zaman bütün bu kâinatın ne için yaratılmış olduğu anlaşılmış olacak. Bütün bu hücrelerdeki, atomlardaki muhteşem düzenin sırrı çözülecek. Öldükten sonra ne olacağımızı, nereye gideceğimizi anlayacağız. Belki de en çok bu düşüncelere ihtiyacımız var.

Belki de insanı insan yapan yapan bu düşünme yetisi. İnsan kâinattaki bütün bu düzeni düşünc yoluyla okuyabilecek bir şahit olarak gönderildi. Bu kâinatın düzenleyicisi bütün sanatlarını onun önünde teşhir ediyor. O hem kendi güzelliklerini kendisi seyrediyor hem de insana bu güzellikleri seyrettiriyor. Ayumu örneğiyle "Ayumu'nun hafızasını bir bilgisayarın RAM'i gibi belki de ondan daha mükemmel oluşturan Programcı ne Akıllı!" dememizi istiyor olamaz mı?

Hem insandaki özellikler pek çok hayvandan daha aşağıysa kendi fikrimizin ürünü yollara neden bu kadar güvenelim? Bizden daha akıllı olan, bizim ve kâinatlarımızın bütün özelliklerini çok düzenli; güzel bir şekilde her an oluşturan o Sonsuz Akıl Sahibinin aklına neden güvenmeyelim? Bir Maymun bile bizim hafızamızı solluyorsa O Sonsuz Aklı yok sayan bazı düşüncelerimizin doğruluğundan neden şüphe etmeyelim?

KUANTUM FİZİĞİ VE RİSALE-İ NURLAR

Fizik bilimi kısaca "Madde ve madde bileşenlerini inceleyen, aynı zamanda bunların etkileşimlerini açıklamaya çalışan bir bilim dalı(1)" olarak tanımlanabilir. İmani bakış açısıyla yani Bediüzzaman'ın da ifadeleriyle mânâ-yı harfi ile bakıldığında Fizik bilim dalı, maddeyi yoktan var eden; nesneleri gayet kemal ve nihayet cemalle şekilden şekle sokan Yüce Yaratıcıyı anlatan bir daldır. Bakın Bediüzzaman, bu gerçeği Risale-i Nur Külliyatında nasıl ortaya koyuyor:

"Demek o maddeler kimin mülkü ise, bütün ondan yapılan şeyler de onundur; tarla kimin ise, mahsulat da onundur; deniz kimin ise, içindekiler de onundur."(Yirmi İkinci Söz)

"Sizin okuduğunuz fenlerden her bir fen, kendi lisân-ı mahsusuyla, mütemâdiyen Allah'tan bahsedip, Hâlıkı tanıttırıyorlar. Muallimleri değil, onları dinleyiniz." (On Üçüncü Söz)

"İşte bu fenlere kıyasen, yüzer fünûndan herbir fen, geniş mikyâsıyla ve hususi aynasıyla ve dürbünlü gözüyle ve ibretli nazarıyla, bu kâinatın Hâlık-ı Zülcelâlini esmâsıyla bildirir; sıfâtını, kemâlâtını tanıttırır." (On Üçüncü Söz)

Bir mü'min ve Müslüman olarak kâinatı bu bakış açısının dışında anlamlandırmamız imkansızdır. En basit ifadeyle " bir kitap katipsiz olmadığı gibi bu kâinat kitabı da Yaratıcısız olmaz" şeklinde dillendirebileceğimiz mantıki önerme, aslında kâinatın var oluş sırrını da açıklayan anlamlı bir cevap olmaktadır. Asrımızın büyük mütefekkirlerinden olan Bediüzzaman'ın bilim anlayışı bu şekildedir. Ona göre "bütün ilimlerin üss-ül esası iman-ı billahtır" ki, bu inanış aslında bütün Kutsal Kitapların vaz ettiği hakikatin tam da kendisidir.

Bediüzzaman ve Kuantum Fiziği

Bilim bayrağını, Kur'an'ın ruhundan uzaklaşan Müslümanların elinden alan Batı dünyası, çeşitli beşeri ideolojilerin de etkisiyle Kâinatın anlamsız, hikmetsiz maddeler yığını olduğunu iddia ediyordu. Bu görüşe göre, her şey tesadüfen oluşuyordu. Kâinatın bir Yaratıcısı olduğunu savunmak Comte'un geliştirdiği bilim dinine oldukça tersti. Güya böyle bir iddia bilimden, bilimsellikten uzaklaşmak olacaktı. Batı inanç açısından bu denli sükutta olmasına rağmen, gerçekleştirilen bilimsel araştırmalar oldukça yoğundu. Bu yoğun araştırmalar 20. yy'da meyvelerini vermeye başladı. İlk olarak 1900 yılında Alman Fizikçi Max Planck Kuantum Mekaniğini keşfetti. Bu teoriye göre bütün maddelerin kendilerine has bir titreşimleri vardı. Kuantlar düzeyindeki en küçük maddelerde yani zerrelerde bile bu hareketler görülüyordu. Her bir maddenin kendine özgü bir frekansı ve bu frekansa uygun bir

radyasyon salınımı gerçekleşiyordu.

Kuantum Fiziği alanındaki çalışmalar günümüze gelene kadar gelişerek, zenginleşerek devam etti. Schrödinger adlı bilginin geliştirdiği "Kedi" modeli bu teoriyi açıklamak için oldukça anlamlıydı. Bilginin 1935'li yıllarda ortaya koyduğu bu tefekküri deney, kısaca şöyle ifade edilebilir "Sağlıklı bir kedi hava alan bir kutu içine konur. Kutuya özel bir mekanizması olan zehirli bir gaz şişesi yerleştirilir. Bu gazın şişeden kutuya yayılmasını sağlayacak mekanizma radyoaktif bir mikroskobik zerre (kuant) ile kontrol edilir. Bu gözle görülmeyen zerre kuantum fiziği yasalarına tabiidir ve aynı anda farklı yerlerde, görevlerde olabilmektedir. Kedinin yaşamı da bu zerrenin içinde bulunacağı çeşitli ihtimal seçeneklerine bağlanmıştır. Buna göre 1 saat sonra kedinin canlı ve ölü olma olasılıkları eşit olarak kabul edilmektedir."(2) Bu deneyden anlamamız gereken şudur. Bir madde aynı anda başka yerlerde, başka zamanlarda, başka durumlarda olabilir. Bütün olasılıklar eşittir. Her şey hem vardır, hem de yoktur.

Kuantum Fiziğinden yola çıkarak en dikkat çekici teoriyi geliştiren kişi Stephan Hawking'tir. Hawking, "Her Şeyin Teorisi" olarak adlandırılan teoriyi geliştirmek için çeşitli bilimsel görüşler ortaya atmıştır. Onun bazı görüşlerinin Risale-i Nur'da ifade edilen pek çok hakikatle paralellik göstermesi gerçekten şaşırtıcıdır. Bu durum Bediuzzaman'ın dehasını göstermekle birlikte, bir Kur'an Tefsiri olan Risale-i Nur'un, Kur'an-ı Kerim ayetlerindeki bu asra bakan mucizeleri nasıl yansıttığını da ortaya koymaktadır.

Risale-i Nur'da sıklıkla kullanılan mümkinat, imkan ıstılahları ilk bakışta sadece Kelam ilminin alnına giren Hudus ve İmkan delillerini ifade ediyor olarak düşünülebilir. Ancak söz, bağlamına uygun yani mukteza-yı hale mutabık bir şekilde anlaşılmaya çalışılmalıdır. Bu durumda Bediüzzaman, "mümkinat" kavramıyla kâinatta gerçekleşmiş ya da gerçekleşmemiş bütün olasılıkları da kastetmektedir. Bu durumda Bediüzzaman'ın görüşleriyle Kuantum Fiziği arasında bir paralellik göze çarpmaktadır.

"O Kadîr, bütün istikbâlin, bütün mümkinâtın icâdına, bütün acâibinin izhârına muktedirdir." (Onuncu Söz)

"Mümkinâtın (bütün imkanların) vücud ve ademinin (varlık ve yokluğunun) müsâvâtından (eşitliğinden) ibâret olan imkânındaki muvâzenesi (dengesi) sırrıyla, az çok, büyük küçük Ona müsâvi olduğu gibi, bütün insanları birtek insan gibi bir sayha ile haşre getirebilir" (Onuncu Söz) Focus dergisinde geçen, Bediüzzaman'ın yukarıdaki ifadelerini andıran şu görüşlere bir dikkat edelim: "Hawking, "hiçlik" ile "varlık" arasındaki geçiş anının aydınlatılmasının, "Tanrı'nın planı"nı ortaya çıkarmak anlamına geldiğini düşünüyor."

Yine Schrödinger'in Kedi deneyinde ortaya konulan, "bir şeyin hem var hem de yok oluşunun" eşit imkânda olduğu gerçeği Bediüzzaman'ın: "Mümkinâtın (bütün imkanların) vücud ve ademinin (varlık ve yokluğunun) müsâvâtından (eşitliğinden) ibâret olan imkânındaki muvâzenesi" ifadelerinde açıkça kendini gösteriyor. Yani Bediüzzaman'ın bu gibi pek çok ifadelerinin Kuantum fiziğinin kâinat hakkındaki görüşleri bilinmeden anlaşılmasının çok da mümkün olmayacağı sanırım anlaşılmıştır. Ancak Kuantum Fiziğinin İslam alimlerinin görüşlerinden etkilenilerek geliştirilmiş olma olasılığını da göz ardı edemeyiz. Eskiden beri İslam Bilginleri "imkan" delilini kullanıyorlardı. "Leyse fi'l imkanu ebda'u mimma Kâne" (Bütün olanların olduklarından daha güzel bir şekilde olmalarının imkânı yoktur) özlü sözü, bu İslam Bilginlerinin "imkan" hakkındaki yoğun tefekkürleri sonucunda söylenilmiş bir sözdür. Atomun "bölünebilir bir cüz" olduğunu söyleyenler de, diğer bazı bilimsel keşifleri ilk olarak yapanlar da aynı bilginler değiller midir?

Hawking aslında bütün kainatın üç boyutlu bir parçacık olduğunu savunuyordu. Kâinatımız hareket halindeki pek çok kâinatla birlikte hareket etmektedir. Ayrıca ona göre bütün kâinat Hologram benzeri bir yansımadan oluşmuştur:

"Büyük Patlama'nın ardından, zaman boyutu ile üç tane uzaysal (uzunluk, genişlik, yükseklik) boyut açılarak kozmik büyüklüğe dönüştü. Kalan yedi boyut, konumlarını değiştirmeden, yani sicim kadar bir alanı kaplayacak büyüklükte, bir gonca gibi sarılı olarak kaldılar. Bilim adamına göre, böyle yedi boyutlu bir yumak, evrenin her noktasında mevcut."

"Hawking, bu noktada kendi kendine şu soruyu sormuş: "Üstünde yaşadığımız Dünya nasıl yorumlanmalı?" Yanıtını ise şöyle vermiş: "Bizim gözlemleyebildiğimiz evren, belki de hiper uzayda süzülen üç boyutlu bir bran'dan öte bir şey değil. Ve evrenimiz bu uzayın içinde yalnız değil. Çünkü, sürekli yeni evrenler, yeni bran'lar doğuyor."

"Hologramlarda, doğru açıdan bakıldığında, iki boyutlu bir yüzeyde, üç boyutlu bir nesnenin görüntüsü fark ediliyor. Başka bir deyişle, daha yüksek boyuttaki bilgiler, daha düşük boyuttaki bir oluşumun içine kodlanıyor. Öyleyse, üç boyutlu dünyamızda gerçekleşen her şey, aslında daha yüksek boyutlu bir dünya tarafından üretilmiş olabilir mi? Ya da bir paralel dünyanın sadece yansıması olabilir miyiz? Hawking'e göre bu soruların yanıtı evet!"

Bediüzzaman'ın aşağıdaki ifadeleri yukarıdaki görüşlerle bir arada bir kere daha okunduğunda, onun bazı çevrelerce kasıtlı olarak örtülmeye çalışılan ilmi dehası bir kere daha anlaşılacaktır:

"Mesela şu menzilin dört duvarında dört tane endam aynası bulunsa, her ne kadar o menzil

öteki üç aynayla beraber irtisam ediyor; fakat herbir ayna kendinin heyetine ve rengine göre eşyayı kendi içinde ihtiva eyler, kendine mahsus misalî bir menzil hükmündedir. İşte, şimdi iki adam o menzile girse, birisi bir tek aynaya bakar, der ki: "Her şey bunun içindedir." Başka aynaları ve aynaların içlerindeki suretleri işittiği vakit, mesmuâtını o tek aynadaki, iki derece gölge olmuş, hakikati küçülmüş, tagayyür etmiş o aynanın küçük bir köşesinde tatbik eder. Hem der: "Ben öyle görüyorum, öyleyse hakikat böyledir." Diğer adam ona der ki: "Evet, sen görüyorsun, gördüğün haktır. Fakat vakide ve nefsü'l emirde hakikatin hakikî sureti öyle değil. Senin dikkat ettiğin ayna gibi daha başka her bir ayna içinde aynalar var; gördüğün kadar küçücük, gölgenin gölgesi değiller" (On Sekizinci Mektup)

Bediüzzaman'ın dört endam aynasıyla ile içinde bulunduğumuz (yükseklik, genişlik, derinlik, zaman) boyutlara işaret ettiğini düşünebiliriz. Bu örnekle içi içe geçmiş aynalardaki sınırsız görüntüler gibi, kainatta iç içe geçmiş boyutların da varlığı ortaya konmaktadır.

"Mümkinâtta zıdlar birbirine girebilmiş; mertebeler tevellüd ederek, ihtilâfât ile tegayyürât-ı âlem neş'et etmiştir. Mâdem ki kudret-i ezeliyede merâtib olamaz; öyle ise, makdûrât dahi, bizzarûre kudrete nisbeti bir olur; en büyük en küçüğe müsâvi ve zerreler yıldızlara emsâl olur." (Yirmi Dokuzuncu Söz)

"Evet, herkesin bu âlemde birer âlemi var, birer kâinatı var. Âdetâ zîşuurlar adedince birbiri içinde hadsiz kâinatlar, âlemler var. Herkesin hususî âleminin ve kâinatının ve dünyasının direği kendi hayatıdır. Nasıl herkesin elinde bir aynası bulunsa ve bir büyük saraya mukabil tutsa, herkes bir nevi saraya, aynası içinde sahip olur. Öyle de, herkesin hususî bir dünyası var."

"Tahavvülât-ı zerrât………kelimât-ı kudreti yazmak ve çizmekten gelen harekâttır ve mânidar ihtizâzâttır." (Otuzuncu Söz)

Bilhassa bu son ifadelerdeki "tahavvülat, harekat ve izhtizazat" terimleri ise bize çok şey söylemektedir. Bediüzzaman burada açıkça Sicim Teorisinde ifade edilen "parçacıkların dalgalanmalarından, titreşimlerinden" bahsetmektedir. Bilhassa "ihtizazat" kelimesi "hafif titremeler, deprenmeler, harekete geçmeler, sallanmalar" anlamına gelmektedir ki Bediüzzaman, Kuantum Fiziğinin "maddelerin titreşim halindeki zerrelerden" oluştuğu görüşüne benzer bir ifade ortaya koymuştur. Üstelik Sicim Teorisinin 1960'lardan sonra geliştirildiği düşünülürse, Bediüzzaman'ın parçacıklar hakkında bu denli tutarlı görüşler ortaya koyması onun bilimsel düşünme gücünü de açıkça ortaya koymaktadır. Böyle bir dehanın kendi öz vatanında, resmi çevreler tarafından, sanki hiç yaşamamış gibi görmezden gelinmesi, oldukça acıdır.

Şu da bir gerçektir ki, Batı, daha önce Müslümanların geliştirdiği ilmi mahsulatı halen kendine mal etmektedir. Bunda bizim tembelliğimizin ve vurdum duymazlığımızın büyük payının olduğu aşikardır. Daha derin bir araştırma yapıldığında görülecektir ki, Kuantum Fiziği, İslam bilginlerinin görüşlerinden, Tasavvuf'tan beslenmektedir. Bilhassa Hawking'in bilimsel çalışmalarında bu açıkça görülmektedir: "Öyleyse, üç boyutlu dünyamızda gerçekleşen her şey, aslında daha yüksek boyutlu bir dünya tarafından üretilmiş olabilir mi? Ya da bir paralel dünyanın sadece yansıması olabilir miyiz? Hawking'e göre bu soruların yanıtı evet." Hawking'in bu sözlerinde, açıkça İslam dininin "tecelliyat-ı esma-yı ilahiye" inanışının yansımalarını görmek mümkündür. Risale-i Nur'un adeta bayraklaştırdığı ve bütün dünyaya tanıttığı bu hakikat, bütün kâinatın Allah'ın isimlerinin yansımalarından ibaret olduğunu ortaya koyar. Kâinatta görünen her şey Allah'ın isimlerinin ve sıfatlarının yansımalarının basit birer gölgesidir. Risale-i Nur bu konuya geniş yer ayırır. Biz Onuncu söz'den bir örnekle konuya açıklık getirmeye çalışalım: "Evet, şu hafîziyetin (muhafaza ediciliğin) bu sûrette tecellîsinden (yansımasından) anlaşılıyor ki, şu mevcudâtın (varlıkların) Mâliki, mülkünde cereyan eden her şeyin inzibâtına büyük bir ihtimâmı var (ehemmiyet veriyor) Hem, hâkimiyet vazifesinde nihayet derecede dikkat eder. O derece ki, en küçük bir hâdiseyi, en ufak bir hizmeti yazar, yazdırır. Mülkünde cereyan eden her şeyin sûretini müteaddit (çeşitli) şeylerde hıfzeder (kaydeder)" (Onuncu Söz) Bu durumda, Hawking'in aşağıdaki ifadeleri, Risale-i Nur'un ve İslam Alimlerinin ortaya koyduğu "tecelli-yi esma" hakikatinin bilim diliyle ifade edilmesinden başka bir şey değildir. "Öyleyse, üç boyutlu dünyamızda gerçekleşen her şey, aslında daha yüksek boyutlu bir dünya tarafından üretilmiş olabilir mi? Ya da bir paralel dünyanın sadece yansıması olabilir miyiz? Hawking'e göre bu soruların yanıtı evet."

Elbette bu konuyla ilgili söylenebilecek ciltler dolusu söz var. Biz bu çalışmamızla bazı hakikatlere dikkat çekmeye çalıştık. İşin geri kalanını bilim adamlarımıza bırakıyoruz. Kendi bağrımızda yetişen hazinelerin farkına varmamızın zamanı geldi de geçiyor. Yapılacak her türlü bilimsel araştırma için Risale-i Nur gibi Kur'an tefsirleri ilham kaynağı olabilir. Bu asırda bilhassa Fizik alanında yapılan keşiflerin büyük bir çoğunluğunun Kutsal Kitaplardan ilham alınarak gerçekleştirildiği düşünülürse, ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılacaktır. Kutsal Kitabımız Kur'an-ı Kerim'in esaslı bir tefsiri olan Risale-i Nur ise bu konuda eşsiz bir hazinedir. İçinde daha keşfedilmeyi bekleyen yüzlerce ilmi hakikat vardır. Çünkü onun tefsir ettiği Kur'an-ı Kerim, Allah'ın kelamıdır. Gaflet uykusunda uyumaya devam eder, bilimsel çalışmalar yapmazsak elbette batılılar elimizdeki bu hazinenin de farkına varacaklardır. Ancak yapacağımız çalışmalarda seküler dünyadan farklı olarak Allah'ın isim ve sıfatlarını tanımayı gaye edinmemiz gerekiyor. Bu sayede Allah'ın isim ve sıfatlarının güzelliklerini keşfederken, dünyayı da imar etmenin keyfini yaşayacağız. Asıl mükafatımız ise, Yüce Allah'ın biz günahkar kullarından Razı olması olacaktır.

İrfan Mektebi Dergisi

Kaynaklar:

(1) http://www.fizikdosyasi.com/fiziknedir.htm

(2) Saçlıoğlu, Cihan;Bilim ve Teknik, 325. sayı s: 16)

(3) http://www.focusdergisi.com.tr/bilim/00151/

(4) Risale-i Nur Külliyatı

ALLAHIN ARI ORDUSU

“Eğer arılar yeryüzünden kaybolursa insanın sadece 4 yıl ömrü kalır. Arı olmazsa döllenme, bitki, hayvan, insan olmaz.” Bu sözü de insanlığın gelmiş geçmiş büyük dâhilerinden olarak bilinen Einstein söylemiş. Yâni şu küçücük arıların işlerini yapmaması demek, bir ülkenin insanlarının kısa sürede açlık, kıtlık gibi büyük sorunlarla karşı karşıya kalacağı anlamına geliyor. Nükleer saldırıya ya da herhangi bir savaşa gerek yok. Arılar 4 yıl ortadan kaybolsa, yok oluş başlıyor. Süper güçlerine güvenen devletlerin kulakları çınlasın!

Bir ordudan bahsedeceğim size. Öyle bir ordu ki yeryüzünde milyarlarca efrâdı var bu ordunun. Tek başlarına güçsüz gözükseler de birlik olduklarında öyle büyük bir güç oluşturuyorlar ki. Hele bir tehdit karşısında ısrarlı, canlarını hiçe sayan hücumları yok mu? En teçhizatlı orduyu bile canından bezdirir bu ordunun askerleri.

Öyle bildiğiniz devletlerden birisinin ordusu değil bahsedeceğim ordu. Dünyanın süper gücü olduklarını iddia eden devletlerin bile söz geçiremediği varlıklardan bahsediyorum. Kur’ân-ı Kerim onların “ilham aldığını” söyler. Hani hadis-i şerifte İstanbul’u fethedecek olan Türk ordusu övülmektedir ya bunun gibi Kutsal Kitap Kur’ân tarafından övülmektedir bu kahraman ordunun mensupları.

“Rabbin bal arısına şöyle ilham etti: “Dağlardan, ağaçlardan ve insanların yaptıkları çardaklardan (kovanlardan) kendine evler edin. Sonra meyvelerin hepsinden ye de Rabbinin sana kolaylaştırdığı (yaylım) yollarına gir. Onların karınlarından çeşitli renklerde bal çıkar. Onda insanlar için şifa vardır. Şüphesiz bunda düşünen bir (toplum) için bir ibret vardır.” (Nahl-Arı Sûresi 68-69)

Herhalde artık anladınız hangi ordudan bahsettiğimi. Elbette meşhur arı ordusundan bahsediyorum. Hani bir anda Avrupa ve Amerika’daki bir milyon civarındaki kovanı terk eden, milyarlarca mensubu bulunan arı ordusundan bahsediyorum.

Dünyayı yönetme kaygısı içinde olan süper devletler küçücük sinek ordularına hâkim olamıyorlar, ne gülünç? Güya uzaya çıkıyorlar, Mars’ı fethediyorlar ya da Irak’a saldırıyorlar, İran’ı vurma planları yapıyorlar ama şu arı ordusuna söz geçiremiyorlar. Çünkü bu ordu emrini başka bir komutandan alıyor.

“Dağlardan, ağaçlardan ve insanların yaptıkları çardaklardan (kovanlardan) kendine evler edin. Sonra meyvelerin hepsinden ye de Rabbinin sana kolaylaştırdığı (yaylım) yollarına gir.” İçgüdü olarak da adlandırılan bu içsel emirler doğrultusunda hareket eden arılar, bir anda kovanlarını terk edip bilinmeyen görevler için bilinmeyen yerlere gidiyorlar. Uydular, CIA, FBI ya da Avrupa’nın diğer istihbarat kuruluşları milyarlarca arının karıştığı bu geniş çaplı isyan hareketini çözmekten âciz.

“Eğer arılar yeryüzünden kaybolursa insanın sadece 4 yıl ömrü kalır. Arı olmazsa döllenme, bitki, hayvan, insan olmaz.” Bu sözü de insanlığın gelmiş geçmiş büyük dâhilerinden olarak bilinen Einstein söylemiş. Yâni şu küçücük arıların işlerini yapmaması demek, bir ülkenin insanlarının kısa sürede açlık, kıtlık gibi büyük sorunlarla karşı karşıya kalacağı anlamına geliyor. Nükleer saldırıya ya da herhangi bir savaşa gerek yok. Arılar 4 yıl ortadan kaybolsa, yok oluş başlıyor. Süper güçlerine güvenen devletlerin kulakları çınlasın!

Demek ki üstünlük; petrolü, altını ya da silahı ele geçirmekte değil. Tam dünyanın bütün petrollerini elinize geçirdiğinizi sandığınız sırada, ekolojik dengede olmazsa olmaz unsur olan arılarınızı kaçırırsanız, bu zenginliklerinizin size hiçbir faydası olmayacak demektir. Bu zenginlikleri ele geçirmek adına kırıp geçirdiğiniz dünya da cabası. Ya da tam dünyanın en üstün gücü olduğunuzu sandığınız sırada; insanlarınızı, hayvanlarınızı kırıp geçirecek küçücük bir virüs başınızın belası oluyor. Ne kötü!

Kâinatta gerçekten de büyük bir denge var. Mesele Kızılderilileri ya da Aborjinleri yok etmekle hallolmuyor. Bir bakmışsınız o yok ettiğiniz kavimlerden daha güçlü, daha hırslı kavimler göçmenlik yasalarınızdan da istifâde ederek ülkenizde her alanda at koşturuyorlar. Kızılderili'nin tüyüne, Şamanist dansına saygı göstermeyenler, Müslüman'ın başörtüsüne, Hinduların türbanına ya da Yahudilerin Kippa'sına ve bu insanların diğer ibâdetlerine saygı göstermek zorunda kalıyor.

Zayıf gördüklerinize ve onların zayıflıklarından istifade ederek haksız yere yok ettiklerinize bedel daha güçlüler karşınıza çıkıyor. Latin Amerika'nın isyankâr çocukları biraz da külleşen Kızılderililerin küllerinden doğmadılar mı? Belki de onlar Kızılderililerin beddualari ve kısık sesli ahlarıdırlar. Yahudilerin Holokost'una bir bakın. Yok, edilmek istenen bir kavim, İsrail devletiyle yeniden daha güçlü bir şekilde doğuyor. Bedir'de imha edilmesi planlanan Müslümanlar, bir anda şimşek gibi dünyanın tüm kıtalarına yayılıyorlar. Sanırım bu örnekler de Ekolojik Dengeye bedel Homolojik Dengeyi işaret ediyor.

Bugün de güçlerine ve aldatıcı Süpermenliklerine güvenenler zayıf gördüklerini yok etme peşinde koşuyorlar. Kendilerinden olmayanlara hakarete, özgürlük perdesi altında göz yumuyorlar, izin veriyorlar. Kendilerine ise hiçbir leke kondurtmuyorlar. Dünya insanları hakkında tasarrufta bulunma yetkisini kendilerinde bulabiliyorlar. Yeni yeni projelerle insanlığı şekilden şekle sokuyorlar. İnsanlık, onların medeniyet denemelerinin kobayı olmuş adeta.

Ama gel gelelim iş arıya, sineğe, böceğe, çekirgeye, virüse geldiğinde o kadar âcizler ki! Bir anda bütün büyüklükleri, yücelikleri kaybolup gidiyor. Bir küçücük sineğe yenilen o güçlü Nemrut gibi, bir arının oyununa yeniliyorlar. Milyarlarca arı, ülkelerini hiç kimseye sormadan, izin almadan bir anda terk edebiliyor.

Yetkililer, arıların göçünü kimyasal içerikli bâzı böcek ilaçlarına bağlıyorlar. Belki de arılar böcek hemcinslerine yapılan bu kimyasal saldırıyı protesto etmek için terk ettiler kovanlarını kim bilir? "Böceklere karşı kimyasal silah kullanmaya hayır!" diye bağırdılar belki de sessizce. Bu bir duâydı belki de kendi lisanlarınca, Yaradanlarından istedikleri.

Bizce insanlar kadar canlılar da sevgisizliğin farkında. Onlar da dünyada sevginin hâkim olmasını istiyorlar. Bunun için de ellerinden geldiğince duâ ediyorlar. Sevgi olan yerde balık popülâsyonunun azalması, köpeklerin itlaf edilmesi ya da bazı hayvanların sorumsuzca avlanması mümkün olabilir mi? Demek ki hayvanlar ve bitkiler de sevgiye muhtaç durumdalar. Sevgi onların da yaşamına destek oluyor. Hangi sevgi dolu yürek, bir foku, kafasına sopalarla vura vura katledebilir ki? Hangi sevgi dolu insan bilinçli olarak ormanları yakarak, keserek yok edebilir ki?

O halde arıların ne istediği belli oldu. İnsanları mutlu eden, sevgi ve şefkat dolu bir şerbeti insanlara hediye eden arılar, elbette karşılığında yine sevgi bekliyorlar. Düşmanlığın,

kendilerine yönelecek en ufak bir tehdidin farkında olan arılar, nasıl olur da sevginin farkında olmazlar? Kendilerini kovanları için, Kraliçeleri uğruna umarsızca feda eden bu cengâver yaratıklar sevgiden habersiz denilebilir mi? Onlar kanatçık ellerini açmışlar ve âdeta duâya durmuşlar dergâh-ı ilâhide. Ülkelerinde ve dünyada sevgini hâkim olması için duâ edip duruyorlar.

Belki de onların milyarlarcasının kovanlarını terk etmesi, fiilî bir duadır. "Allah'ım bize sevgi ver" demektedirler kendi lisanlarıyla.

Arıların lisanlarının bâzı hareketlerden ibâret olduğunu bilmeyen yok. Yâni onların lisanları fiili bir lisan. Arkadaşlarıyla bazı ritmik hareketlerle konuşuyorlar. Herhalde bu hicretle de o süper güçlere bir mesaj vermek istediler, hem de fiilî bir duada bulundular. Sevgi ve barış istediler tüm dünyadan. Bu arada Risale-i Nur'da geçen şu ibâreleri hatırlamadan edemeyeceğiz:

"Hiç mümkün müdür ki, en ednâ (küçük) bir hâceti, en ednâ (küçük) bir mahlûkundan görüp kemâl-i şefkatle (tam bir şefkatle) ummadığı yerden is'âf eden (yardıma koşan); ve en gizli bir sesi, en gizli bir mahlûkundan (yaratığından) işitip imdat eden; lisân-ı hal (davranış lisanı) ve kâl (konuşma) ile istenilen her şeye icâbet eden (cevap veren) nihayetsiz bir şefkat ve merhamet sahibi bir Rab, en büyük bir abdinden (kulundan), en sevgili bir mahlûkundan en büyük hâcetini (ihtiyacını) görüp bitirmesin, is'âf etmesin (yardıma koşmasın), en yüksek duâyı işitip kabul etmesin?" (Sözler, 10. söz)

Bu sevimli arıların duâsı kabul olacağa benziyor. O halde Risale-i Nur'un da belirttiği gibi bizim, dünyada sevginin yayılmasına dönük duâlarımız da bir gün kabul edilecektir. Savaşların, kinlerin ve kavgaların bitmesine yönelik o içten duâmız da bir gün muradına erecektir.

Şu arıların duası ise bize örnek olmalıdır. Milyarlarca arı bir anda "sevgi için" duaya durdular. Tüm sevgisizlikleri protesto için yuvalarını terk edip gittiler. Âdeta hicret ettiler mânevi işkencelerden kurtulmak için. Onlar bunu yaparken Rablerinin ilhamlarına, emirlerine tâbi olarak bunu yapmışlardı, âyette de geçtiği gibi. Demek ki biz de insanları üzmeden, kırmadan kendi sevgi dolu vazifelerimizi yerine getirdiğimizde, yazmaya, okumaya ve tefekkür etmeye devam ettiğimizde güzellikler için fiilî duamızı yapmış olacağız.

O halde o süper güçlere buradan seslenelim: "Asıl gücün sevgide olduğunu ne zaman anlayacaksınız? İnsanlığın yarısı yok olduğunda mı? Yoksa ölen bebek ve kadın sayısı biraz daha arttığında mı? Bence şu arılarınızı dinleyin. Çünkü onlar kendi başlarına hareket etmiyorlar. Sevgisizliğiniz yüzünden arılarınız memleketlerinizden çekip gittiği gibi, başka güzellikleriniz de sizi terk edebilir. O zaman bir yok oluşun içinde bulursunuz kendinizi."

İş işten geçmeden ey dünyanın insanları! "Sevelim sevilelim dünya kimseye kalmaz" sözünü bir kere daha hatırlayalım.O zaman arılarımız da, yavrularımız da ve hatta paralarımız da bizi terk etmez. Sizi terk eden arılarınız, o zaman meleklerin kanatlarına binerek geri gelirler. Yürek çiçeklerinizden sevgi ve aşk toplarlar. Sevgi özlü ballar yersiniz siz de;

Dünya çocuklarının gülücüklerinden damlayan!

Asıl gücün sevgide olduğunu ne zaman anlayacaksınız? İnsanlığın yarısı yok olduğunda mı?

BİR KURGUDUR KÂİNAT

İnsanoğlu, varlık sahnesine çıktığı ilk günden beri bir arayış içersinde. Sorguluyoruz tüm duygularımızla şu hayat muammasını. Güneş sistemi, şu ağaçlar, gözlerimiz ve şu şakıyan kuşlar ne için var olmuşlar? Ne gerek vardı bütün bu kurgular aleminin inşa edilmesine? Vazifemiz nedir? Nereden geliyoruz ve nereye gidiyoruz? Her aklı başında insan sormuştur bu soruları öz benliğine. İşte bugün içine ister istemez girdiğimiz yaşantılar, düşün dünyaları, o sorulara bulduğumuz cevaplardan da izler taşıyor. Ya da ufak bir hareketimiz bile bu soruların hiç birine cevap bulamadığımızı ilan ediyor.

Bana göre içinde yaşadığımız şu kâinat oldukça fantastik bir âlem. Bütün bu evrenin ve bilemediğimiz tüm kâinatların yazarı olan sanatkârın karşısında hayran olmadan duramıyoruz. Biliyorum bu kâinatın fantastikliği bizim hayal dünyamızla alakalı. Bir hayal yetisine sahip olmasaydık şu kâinatın fantastikliğinden asla bahsedemezdik. Fakat biz ya da bizim şuurumuz dolayısıyla şuurumuzun tüm alt dalları da olmasaydı şu kâinatın tüm güzelliklerinin farkında olacak kimdi? O halde bizim hayal dünyamız şu kâinatı da güzelleştiriyor.Yani bizim şuurumuz ve onun alt dalları olan duygularımız olmasaydı kâinatın güzelliklerinden de bahsedemeyecektik. Gözlerimizdeki görme kuvveti olmasaydı gökkuşağının ya da rengârenk çiçeklerin o eşsiz renk cümbüşlerini fark edemeyecektik. Fakat gözlerimizde görme kuvveti olsaydı da nesnelerde renk kâbiliyeti olmasaydı renklerin varlığını yine bilemeyecektik. Ya da beynimizde renkleri ayırt eden bölgeler işlevini yitirmiş olsaydılar yine kâinatın rengârenkliğinden bihaber yaşamaya devam edecektik. Belki de bizim için tek bir renk olacaktı.Ya da tüm kâinatı bazı hayvanlar gibi siyah beyaz olarak idrak edecektik.

Bu örneklerimle nereye gelmek istediğimi, ne anlatmak istediğimi şimdiden pek çoğunuzun sezinlediğini umarak, isterseniz biraz daha açayım.Şu kâinatın fantastik cephelerinden bahsetmiştim.Aslında evren içre evrenler var hem de hayal gücümüz sınırsızlığında evrenler var demiştim.Bu demek istediklerimi de "şu kâinat oldukça fantastik bir âlem" sözüyle özetlemiştim.Ardından da "bu kâinatın fantastikliği bizim hayal dünyamızla alakalı" demiştim.Evet nasıl ki görme kuvvetimiz ya da renkleri ayırt etme yetimiz olmasaydı şu kâinat içindeki "renk alemlerini" fark edemeyecektik.Bunun gibi "hayal kuvvetimiz" olmasaydı kâinatın tam bir hayal deposu olduğunu fark edemeyecektik.Fantastik dünyaların varlığını keşfetmemizi sağlayan hayal kuvvetimizin varlığı fantastik dünyaların varlığının da bizatihi tartışmasız delilidir.Bu önermeyi kısaca özetleyeyim.Madem hayal kurabiliyoruz o halde hayal midemizi doyuracak tüm fantastik gıdalar da bu kâinatta saklı durumda.Eğer hayal kuramasaydık elbette kâinatın fantastik yönünden de asla bahsedemeyecektik.

Aslında mistisizm ya da metafizik denilen bütün öğretiler de ruh ve hayal gözlerimize fantastik bir dünyanın kapılarını aralıyor ardına kadar. Ben Stephen King'i okurken ya da Frank Herbert'in Dune Mesihisinin sahifeleri arasında seyahat ederken şu kâinat kitabının da satırları arasında dolaşıyorum. Kuitsaz Hazerah benzeri, bir anda pek çok yerde olabilen ışınlar, elektrik akımları, beyin sinyalleri, hayal gücü ve düşünme yetisi bana bu kâinat kitabının yazarının sınırsız Fantastic Fiction becerisini gösteriyor. Anne karnında hiçbir laboratuar ortamına gerek duyulmadan oldukça steril ve bilimsel yöntemlerle dokuz ay

zarfında oluşturulan o Dünya Çocuk bana Bilim Kurgu yazarı Arthur C. Clarke'in Fantastik ürünü olan Yıldız Çocuklarından daha çekici gelir. Çünkü tüm fantastikliğine rağmen o Dünya Çocuk gerçektir en azından benim yaşadığım şu fantastik alemin bir gerçeğidir. Yine en azından o çocuğun rol aldığı şu hayat kurgusunun bir kahramanı da iyi ya da kötü benimdir. Hem şu kâinat kitabının herhangi bir satırında rolünü bekleyen ya da uygulayan bir kahraman olduğumun farkındayımdır. DNA'larıma baktığımda onlardaki sınırsız bilgiyi ve tasarımı da görürüm. Gözlerimdeki, kulaklarımdaki ve parmaklarımdaki simetrinin de farkındayımdır. Garip görünümlü uzaylı yaratıklar ya da genleriyle oynanmış acayip mahluklar kadar etkiler beni bu farkına vardığım gerçekler. En az onlar kadar imkansızdır şu evrende gördüğüm tüm gerçeklerin varlık sahnesine an be an çıkışları. Ancak bütün bu imkansızlıklar bizim hayal kurabilmemizin kolaylığında ve hızında oluşturulmaktadırlar. Bazı canlıların oluşma ve ölüm süreçleri saniyenin alt birimleri ile ifade edilirken bazı canlılar yüzlerce yıl yaşar.Ancak o canlıların hayatiyetlerini devam ettirmeleri de "her an düzen altında tutulan atomların bu düzenlerini yine her an devam ettirmeleriyle mümkün olmaktadır"

Yani şu kâinatta düzenin var olması ve devam etmesi normal şartlarda imkansızken bir kalem bütün bu imkansızlıkları parçalayarak başlangıcından son gününe ve öteler aleminde çıkacak baskılarına kadar her an baskıları tazelenen, satırların hatta harflerinin içinde binlerce kitaplar saklı olan bir kurgular alemi oluşturuyor. Peki o kalem sahibinin bu sonsuz sanatkârlığı karşısında kısır fantastik dünyalarımızın ne önemi kalıyor? Kaldı ki bizim oluşturduğumuz fantastik dünyalar da yine onun elinde durmakta olan beyin kalemiyle oluşturuluyor. Üstelik ne hayal edersek edelim onun öte Dünya Kitaplarının hayal dünyasının en alt sınırını dahi hayal edemeyeceğimizi de çok iyi biliyoruz.Bu alemdeki hayal gücümüzün sınırsızlığına bir bakıp öte alemlerdeki güzelliklerin hiç de sıkıcı olamayacağını, sonsuzluğun bizi asla bunaltmayacağını da anlayabiliriz.Çünkü Öte Dünya Kitabının sahifeleri içinde dolaşacak baş kahraman bizzat biz olacağız kahramanlığımızın farkında olarak.Bu kâinat kitabıyla imkansızlıkları alt ettiğini açıkça gösteren yazarımız o kitabın sayfalarında ve satırlarında da ruhumuzun tüm sonsuzluklarda özgürce dolaşmasına izin verecek.Harry Potter için sükut eden sebepler zinciri, bizim için de ortadan kalkacak ve hayal ettiğimiz bir şeyin var olmasını istememiz yetecek.

Haydi bırakalım Öte Dünya Kitabını ve dönelim şu dünya sahifelerine. Milyonlarca kez küçültülsek ve vücudumuzda seyru sefer etmekte olan bir akyuvarın, alyuvarın ya da sinir hücresinin içinde seyahat edebilsek sanırım o zaman için bulunduğumuz alemlerin olağan üstülüğünü daha iyi fark edeceğiz. Güneşin birbirine dönüşen helyum ve hidrojen atomlarını yakından müşahede edebilsek, o fantastik büyünün izleri karşısında hayranlıktan iki büklüm oluruz.O enerji kaynağından milyonlarca kez düşük enerjiye sahip Pompei yanardağının dibinde hayretler içinde mest olanlara sormak lazım o dünyanın fantastik gizemini.Ya da Fantastik dünyanın Kaf Dağı kadar gizemli değil midir Toroslar, Himalayalar…? Aslında inşa ettiğimiz o fantastik dünyaların şu içinde bulunduğumuz kâinat alemlerinin hayal aynamızdaki kırılmalarından, başkalaşmalarından oluşmuş olan görüntüler olduklarını fark ettiğimiz an şu Kâinat Fantastik Kurgusunu oluşturan sanatkârın önünde hürmetlerle eğileceğimiz an olacaktır. O zaman şu kurgu içersindeki rolümüzün ne olduğunu

anlayacağımız an olacaktır.

İşte bu noktada oluşturulan Fantastik eserin yazarının batılı ya da doğulu olması endişesi yerini daha üst duygulara bırakıyor. Bu nedenle de bir muallim olarak gördüğüm batılı yazarların eserlerini, o eserlerin önerdiği bazı düşünceleri, motifleri kabul etmememe ve hatta eleştirmeme rağmen okuyorum. O eserlerden eser sahiplerinin ruh dünyalarına nüfuz edebilmek, o dünyanın labirentleri arasında dolaşıp karakter haritaları çıkarmak beni mutlu ediyor. Her okuduğum eserde içinde yaşadığım şu kâinat eserini işaret eden derin izler buluyorum. O eserlerin yazarlarını merak ettiğim gibi şu kâinat eserinin yazarını da merak ediyorum.

Bu nedenle her çiçekte bal özleri arayan bir arı gibi kendi Fantastik Edebiyatımızı inşa etme uğruna batılı yazarların eserlerinden de istifade etmeme bağnazlığına asla kapılmıyorum. Ne okursam okuyayım her okuduğumdan bir şeyler alıyorum hayal midemi doyuracak. Elbette zararlı süprüntüleri de tükürüp atıyorum. Sonuçta üretilecek olan anzer balının yani oluşacak Kendi Fantastik Edebiyatımızın özlemiyle tüm dünya eserlerini okuyorum ve de okumalıyım. Ancak asıl sorun bu okuma eyleminin ardından başlıyor. Ya okuduklarımın felsefi ve kültürel dünyalarını aynen taklit edeceğim ya da tüm okuduklarımdan istifade ederek, kendi ruh dünyamızın kaynaklarına da yönelerek yepyeni bir dünya inşa edeceğim. Okuduklarımı aynen taklit etmeye çalıştığımda gerçek güle benzer yapay, ruhsuz, cansız plastik güller hem de sayıca çok, her mevsim yaşayabilen güller inşa edeceğim. Ancak bu güllerin ne kokuları olacak ne de canları.Ya da dünyanın tüm çiçeklerinden ve de kendi hayal bağlarımızda yetişmiş olan türlü türlü lalelerden, menekşelerden hatta sarı çiçeklerden de istifade ederek tamamen kendi malımız olacak doğal bir bal inşa edeceğiz.Bu balın hem tadı hem de kokusu olacak.Üstelik bu anzer balı hastalara şifa, canlılara da hayat ve enerji kaynağı olacak.İşte bizim arayışımız budur.Yoksa tüm bağnazlıklara da, tüm yasakçı zihniyetlere de hele kim tarafından üretilmiş olursa olsun edebiyat ürünlerini yasaklayan zihniyetlere de karşıyız.Fakat alacağımızı aldıktan sonra kendi sentezimizi, mimarimizden dilimize kadar, kahramanların düşünce dünyalarından yaşantılarına kadar kendimiz olanı üretme kaygısını taşıyoruz ve taşımalıyız.

Tüm kitapların bize anlatacağı bir gerçek olduğunu unutmadan, batılı öğretmenlerimizden de istifade ederek bunu yapmalıyız. Elbette öğretmenlerimizi de –onlara gereken saygıyı göstermeyi ihmal etmeden- beğenmediğimiz bir an gelecektir. O an kendi özgün ürünlerimizi oluşturduğumuz andır. İşte o mutlu anı yakalama uğruna kutlu yürüyüşümüze durmadan, duraksamadan devam edeceğiz. Belki de o an, şu kâinat kitabının büyük yazarını da hissedeceğimiz an olacaktır.Belki de her okuduğumuz eserde kendimizi okuyacağız her oluşturduğumuz eserde de yeni bir kâinat üreteceğiz.Fakat ne okuduklarımız ne de oluşturduklarımız bizim olmayacak.Onlar da şu kâinat kitabının harfleri, çok şanslıysak satırları olarak yerlerini alacaklar.Eksikliklerimiz, yanlışlarımız ise bize ait olacak.Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, ne kadar üretirsek üretelim tüm ürettiklerimiz, şu gördüğümüz ya da görmediğimiz Kâinat Fantastik Dünyalarını inşa eden sanatkârın eserlerinin cılız gölgeleri olmaktan kurtulamayacaktır.O Sonsuz Öğretmenimizin huzurunda saygıyla eğilmekten başka da seçeneğimiz yoktur.

KUR'ÂN-I KERİM MUCİZESİ

Kur'an-ı Kerim'deki her bir ayet, Allah'ın sözü olmasından dolayı çok anlamlı mucizelerle donatılmıştır… Bu ayetlere önyargılı ve inkar niyetiyle bakanların elbette bu mucizeleri anlamasına imkan yoktur...

Hakka suresi 41-43. ayetlerde Allah, bütün kâinata hitaben, Kur'an-ı Kerim'i kendisinin indirdiğini ilan etmektedir:

"O, şair sözü değildir; ne az inanıyorsunuz! Kahin sözü de değildir; ne az düşünüyorsunuz! Kur'an, âlemlerin Rabbinden indirilmedir."

Bu nedenle Kur'an-ı Kerim adlı kutsal kitapla muhatap olanların, bu kitabı Hz. Muhammed'in sözü olarak nitelendirmeye hakkı yoktur, olamaz.. Zira böyle bir önyargılı bakış, Kur'an-ı Kerim'in inceliklerinin ve mucizelerinin anlaşılmasının da önünde büyük bir engel olacaktır…

Çünkü bütün kitap eleştirmenleri bilirler ki, edebiyat incelemelerindeki pozitivist anlayışa göre, her kitap kendisinden daha fazla, o kitabın yazarından büyük izler taşır. Attila İlhan'ın kendisinin yazdığını ifade ettiği „Sokaktaki Adam" adlı romanının, İsmet Özel tarafından yazıldığını iddia etmek; bu kitabı bu yazarın bakış açısıyla okumak, ne kadar saçma, yanlış ve anlamsız olacak ise, Kur'an adlı kitabın yazarının da okurlarına kendisini Allah olarak tanıtan Sonsuz Yaratıcı'dan başkası olduğunu iddia etmek de o kadar saçma olacaktır... Elbette bu kitabın yazarı olduğunu bizzat kendisi savunan bir başka yazar varsa, bu durumda yapılacak ince tahlillerle Kur'an-ı Kerim'in Allah tarafından mı, bu diğer sözde yazar tarafından mı oluşturulduğunu o zaman tartışabiliriz..

Halbuki böyle bir iddia yoktur ve hiçbir zaman da olmamıştır. Bu kutsal kitaba en yakın olan Hz. Muhammed bile böyle bir iddiada bulunmamışken, hatta Kur'an-ı Kerim'deki Allah sözleri ve dillerde dolaşan kendi sözleri (Hadis) arasındaki farkı her fırsatta gözler önüne sermişken, bu kitabın Hz. Muhammed tarafından yazıldığını savunanlar, Sokaktaki Adam adlı romanın İsmet Özel tarafından yazıldığını savunanlar kadar belki de onlardan milyonlarca kat ilahi telif haklarını yok sayan, saygısız ve inkarcı bir tutum takınmış olacaklardır. Belki bir Profesörün yazdığı kitabı aslında bir anasınıfı öğrencisinin yazdığını iddia etmek kadar saçmadır bu iddia... Bu iddiada bulunanların, güneşi Allah yaratmadı da tesadüfler, sebepler ya da doğanın kendisi yarattı diyenlerden de hiçbir farkı olmayacaktır… Çünkü güneş ne kadar Allah'ın bir kitabıysa, Kur'an-ı Kerim de Allah'ın sözle yazılmış bir kitabıdır ve bu kitabın satırlarında hakim temel iddia da zaten budur… Orta yerde kitabın sayfalarının ve dolayısıyla da o sayfaların yazarının sahiplendiği başka bir iddia da yoktur. Zaten Kur'an-ı Kerim'in ayetlerine ve sayfalarına baktığımızda bizimle konuşanın Allah olduğu hissine istemesek de kapılırız...

"Biz her peygamberi, ancak kendi kavminin diliyle gönderdik ki, onlara (Allah'ın emirlerini) iyice açıklasın. Allah dilediğini saptırır, dilediğini de doğru yola iletir. O mutlak güç sahibidir,

hüküm ve hikmet sahibidir" (İbrahim 4)

"Yahut onların durumu, gökten yoğun karanlıklar içinde gök gürültüsü ve şimşekle sağanak halinde boşanan yağmura tutulmuş kimselerin durumu gibidir. Ölüm korkusuyla, yıldırım seslerinden parmaklarını kulaklarına tıkarlar. Oysa Allah, kâfirleri çepeçevre kuşatmıştır." (Bakara 19)

"Eğer kulumuza (Muhammed’e) indirdiğimiz (Kur’an) hakkında şüphede iseniz, haydin onun benzeri bir sûre getirin ve eğer doğru söyleyenler iseniz, Allah’tan başka şahitlerinizi çağırın (ve bunu ispat edin)." (Bakara 23)

"Andolsun, sizi yarattık. Sonra size şekil verdik. Sonra da meleklere, “Adem için saygı ile eğilin” dedik. İblisten başka hepsi saygı ile eğildiler. O, saygı ile eğilenlerden olmadı" (Araf 11)

"Allah, gökleri ve yeri hak ve hikmete uygun olarak yarattı. O, müşriklerin ortak koştukları şeylerden yücedir." (Nahl 3)

"13. Sonra onu az bir su (meni) halinde sağlam bir karargaha (ana rahmine) yerleştirdik.
14. Sonra bu az suyu “alaka” (rahim çevesine asılmış spermler) haline getirdik. Alakayı da “mudga” (Embriyo) yaptık. Bu “mudga”yı da kemiklere dönüştürdük ve bu kemiklere de et giydirdik. Nihayet onu bambaşka bir yaratık olarak ortaya çıkardık. Yaratanların en güzeli olan Allah’ın şânı ne yücedir! " (Muminun)

"1-2Rahmân Kur’an’ı öğretti.
3. İnsanı yarattı.
4. Ona beyanı (düşünüp ifade etmeyi) öğretti.
5. Güneş ve ay bir hesaba göre hareket etmektedir.
6. Otlar ve ağaçlar (Allah’a) boyun eğerler.
7. Göğü yükseltti ve ölçüyü koydu.
8. Ölçüde haddi aşmayın.
9. Tartıyı adaletle yapın, teraziyi eksik tutmayın.
10. Allah yeri yaratıklar için var etti.
11. Orada meyve(ler) ve salkımlı hurma ağaçları vardır.
12. Yapraklı taneler, hoş kokulu bitkiler vardır.
13. O halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlıyorsunuz?" (Rahman)

Kur’an-ı Kerim’in yazarı olduğunu pek çok ayette haykıran Allah, Kur’an-ı Kerim’in kendi sözü olduğunu inkar eden önyargılı insanların ruh hallerinden de en ince ayrıntısına kadar mucizevi bir biçimde haber vermektedir. Üstelik ilahi telif haklarını ihlal eden bu insanlara da karşılaşacakları akıbeti hatırlatmaktadır:

16- Hayır, çünkü o bizim âyetlerimize karşı bir inatçı kesildi.
17 - Ben onu dimdik bir yokuşa sardıracağım.

18 - Çünkü o bir düşündü, ölçtü, biçti.
19 - Kahrolası nasıl da ölçtü, biçti.
20 - Yine kahrolası, nasıl ölçtü biçti.
21 - Sonra baktı.
22 - Sonra kaşını çattı, surat astı.
23 - Sonra arkasını döndü ve büyüklük tasladı.
24 - "Bu, dedi, başka değil öğretilegelen bir sihirdir."
25 - "Bu, sadece bir insan sözüdür."
26 - Ben onu Sekar'a (cehenneme) sokacağım. (Müddesir Suresi)

Meselenin bu yönünü unutmadan, yani yazarının kendi kitabının satırlarındaki temel iddiasının kesinliğiyle Kur'an-ı Kerim'in Allah sözü olduğunu devamlı akılda tutarak, Tebbet suresindeki mucizelerin farkına varmak için yolculuğumuza devam edelim..

Önce şunu bir tesbit edelim… Tebbet suresi de Kur'an-ı Kerim'in diğer ayetleri gibi bu kutsal sözlerin yazarı ve söyleyicisi olduğunu iddia eden tek zata, yani Sonsuz Yaratıcı'ya nisbet edilecektir… Çünkü Kur'an-ı Kerim'in müellifi olduğunu ondan başka iddia eden bir kimse hiçbir zaman olmamıştır..

Mesela İncil yani Yeni Ahid'in içeriğinde böyle bir iddiası yoktur… İncil'in temel iddiası Hz. İsa'nın "Tanrı sözü" olduğu yönündedir… Halbuki elimizde bulunan bütün Kanonik İnciller, birer biyografi kitabı olma özelliği taşımakla birlikte, elçilerin birbirlerine yazdıkları samimi içerikli mektuplardan oluşmaktadırlar. Yeni Ahid'in "Tanrı Sözü" olduğu iddiası, bütün bu mektuplar derlendikten ve biyografiler dörde indirildikten sonra ortaya atılmıştır inanlılarca… Zira onların görüşüne göre, bütün bu derleme ve toplama çalışmaları, eldeki kanonik İncil'in oluşma süreci Kutsal Ruh'un yönlendirmesiyle gerçekleşmiş ilahi bir süreçtir aslında… Eski Ahid yani Tevrat'ta da Kur'an-ı Kerim'de olduğu gibi Hz. Musa ile ilgili bölümlerde "Tanrı Sözü" hüviyeti gözükse de, daha önce yaşamış Peygamberlere ait vahiylerin de derlendiği ve de destansı bir bakış açısıyla kainatın yaratılış öyküsünün kronolojik bir sıralamayla anlatıldığı, ontolojik, kozmolojik ve biyografik bir tarih kitabı havası sezinlenmektedir… Hatta Hz. Musa'nın ölümünden sonra nereye gömüldüğü bilgisi bile bu kitapta yer almaktadır.

Ancak İncil'deki pek çok mektupta bile kendisinden iktibaslarda bulunulması, hatta Hz. İsa'nın Peygamberliğinin/Mesihliğinin bile kendisine dayandırılması yönleriyle bu kutsal kitabın en azından Kutsal Yasa olarak tabir edilen pek çok ayetinin Allah'ın sözü olduğu, kitabın kendi iddiasıyla sabittir… Hatta Kur'an-ı Kerim bile bu kitaplara inkarcı bir şekilde yaklaşmaz ve onların tahrif edilmiş de olsalar, özlerinde Allah sözü olduklarını ilan eder… Kur'an-ı Kerim'in onlardaki bozulan ya da eklenen bölümleri tashih etmek ve de bütün geçmiş dinlerin özlerindeki hakikati ortaya koymak için indirildiği ifade edilir…

"TEBBET"

Yukarıda belirttiğimiz temel bakış açısından hiçbir sapma göstermeden "Tebbet" suresinin ilk

kelimesi olan “Tebbet” kelimesinin anlamını irdelemeye çalışalım…

Bu kelime Arapça “Tebb” kökünden gelmektedir ve Araplarda yaygın bir kullanım olan “tebbet!” kelimesi de “Mahvoldu, helak oldu, mahvolsun!, kurusun!” gibi anlamlara gelmektedir. Bu kelimenin içinde “el” anlamına gelecek herhangi bir kelime olmadığı için Allah’ın burada “elleri kurusun” demek istediğini iddia edemiyoruz… Elbette Allah, sözlerini indirdiği insanların diliyle konuşmaktadır ve bu dilin içinde o insanların kullandığı, anladığı mecazlar, semboller, deyimler, dilekler de bulunmaktadır… Bunun aksi bir dil kullanımı indirilen kutsal kitabın mesajının anlaşılmaması gibi bir istenmeyen duruma sebebiyet verecekti ki, bu durum da Kutsal Kitapların iniş gayesini anlamsızlaştıracaktı… Çocuk psikologları, çocuklarla anlaşabilmek için onların dillerine indirgenmiş konuşmalarla onlara hitap etmenin daha anlamlı olacağına işaret etmektedirler… Yoksa entelektüel bir kişiliğin kendi zihin lügatinde bulunan en ağır kelimelerle kendi çocuğuna ya da torunlarına hitap etmesi, onun iletişimini dumura uğratacak, böyle bir iletişim tercihi o insanı iletişimde bulunulmak istenen hedef kitleden daha da uzaklaştırabilecektir… İşte Allah da kendi yarattığı ve programladığı insanlarla yine onların anlayabileceği kelimeleri kullanarak konuşmaktadır ki, burada bile insanlığa büyük bir iletişim dersi sunulmaktadır…

“Mahvolsun, Helak oldu!” gibi hitaplarla kendi seçtiği hak dinine en büyük düşmanlıkları besleyen, Müslümanlara her türlü eziyeti yapan ve bu baskılarını her geçen gün arttıran zalimlere hitap etmektedir… Buradaki hitap Allah’a nispet edildiğinde asla bir beddua olamaz. Çünkü Allah ne dua eder, ne de bedduada bulunur… Sadece “ol” der, o da olur… Bu sadece onun bir emri olarak algılanabilir… Aynen “Ol-Kün!” emri gibi kainattaki görevli memurlara (atomlara, hücrelere, meleklere) verilmiş bir emir… Yanardağlarda, güneşin patlamalarında, depremlerde, arslanın pençelerinde ve dişlerinde, yılanın; akrebin zehirinde, sellerde ve asla zulüm olarak algılanmaması gereken bütün haşmetli işlerinde görünen celalli, azametli özellikleri gibi, burada da “Kahhar”, “Azim”, “Sultan” gibi özelliklerinin hak eden insanlara yansıması için verdiği bir emir ya da inananlara, bırakın inananları, herhangi bir canlıya zulmeden ilgili şahısların bu ismin mazharı olduklarını ifade eden bir hitap…

Bu ifadelerin sıradan ifadeler olmadığı da bu ifadelerin muhataplarının uğradığı “mahvoluşlardan” açıkça anlaşılmaktadır… Bu ilahi sözleri ve tehditleri duydukları halde zulümlerine devam etmiş olan Ebu Leheb gibi şahıslar, bin bir türlü belaya düçar olmuşlar, kendi çocukları bile onların zulümlerinden yaka silkerek onları terk etmişlerdir. “Merhamet etmeyene merhamet olunmaz” sözü geçerliliğini burada tüm keskinliğiyle gözler önüne sermiştir.. Elmalılı Hamdi Yazır, buradaki ifadelerin sadece Ebu Lehebi değil bütün zalimleri de kapsadığını meşhur tefsirinde şu sözlerle ifade eder:

“ Ebu Leheb, şahsı gösteren bir künye olmakla beraber lugat itibarıyla asıl mânâsı, alev babası demektir. O itibarla Peygamber'e ve İslâm'a karşı ateş püskürmek isteyip de, kendini cehenneme atmış olan kâfirlerin hepsinin temsilcisi olması sebebiyle onun helâki, hepsinin helâkına misâl yapılmıştır ki, bu da, "Allah'ın nûrunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Halbuki, kâfirler istemese de Allah, mutlaka nûrunu tamamlamak ister." (Tevbe, 9/32) âyetinin ifade ettiği anlama işaret olur. Künyeler, alem ismi olmakla beraber yerine göre

Hâtem-i Tâi'nin cömertlik, Ebu Hanife'nin ilim ile şöhret bulması gibi sıfatlık mânâsına gelmelerinden ve Meânî(Manalar) ilminde Ebu Leheb isminin de "ateş babası" demek olmasından dolayı, kinâye yoluyla "cehennemlik" vasfına delâlet eden meşhur bir misâl olarak söylenmiştir. Ayrıca kinâyeler de, hakikatin iradesine engel olmayacağına göre burada, söz konusu mânânın hususi bir önemi vardır. Yani maksat sadece Ebu Leheb'in şahsını belirtmekten ibaret olmayıp, onun vasfına ve bu vasıfta ona benzeyenlerin hallerine de işaret edilmiş demektir." http://www.kuranikerim.com/telmalili/tebbet.htm

Bir de zihinlerindeki muhayyel Put Tanrı'yı (Muhyiddin İbn-i Arabi'nin tabiriyle İlah-ı mütekad, yani gerçek olmayan, zannedilen ilah), kainatta türlü fiillerle icraatlarda bulunan gerçek Allah'la (İlâh-ı hakiki ile) karıştıranlar var maalesef… Bu düşünceye sahip olan kimi dostlarımız, Allah'ın sadece kendi kabullerinin tarzında iyilik yapmak zorunda olan bir:

"İnsanlarınİyilikKabullerineGöreHareketEtmekZorundaOlanTanrı"

olduğu konusunda o kadar eminler ki, iyilik kavramının bin bir farklı medeniyete ve kültüre göre ne kadar farklılıklar arz ettiğini de unutmuş görünmektedirler. Elbette Sonsuz Yaratıcı onların kabullerinin zayıf ipleriyle oynatılacak basit bir Kukla Tanrı asla değildir. Ama bunun bilincinde olmadıkları, bu inanç bilincine henüz ulaşamadıkları görünüyor... Mesela Afrika'daki bir kavim için en büyük iyilik yaşlanan anne ve babaları ölmeden onları pişirip yemekken, bir kısım Japonlar için en büyük iyilik, şeref ve onur için intihar etmeyi başarabilmektir… Halbuki bütün bu farklı iyilikler, Allah'a göre değil insanların kabullerine göre izafi iyiliklerdir… Kötülük kabulleri için de benzer ifadeleri kullanabiliriz elbette… Mesela bir atı durup dururken ve gereksiz yere öldürmek kötülük kabul edilirken, yaralanmış ve acı çeken bir atı vurmak iyilik olarak kabul edilir… Bir Hindu vejeteryenin yemeğine et koymak onun için büyük bir kötülük kabul edildiği gibi bir dindar Müslüman'ın önüne domuz etinden yapılmış en güzel görünümlü yemeği koymak da büyük bir kötülük olarak kabul edilecektir… Demek ki kötülük kavramı da izafi bir kavramdır…

Kainattaki faaliyetleriyle kendini gösteren Yaratıcı, insanların izafi kabullerine göre değil, kendi ilahi yasalarına uygun, daha doğrusu kendi özelliklerinin gerektirdiği doğrultuda icraatlarda bulunacaktır… İnsanların beğeni tartısı işte bu sonsuz boyutlu ağırlığı tartamamaktadır… Bu icraatların içinde güneşi insanlar için ısıtıcı ve aydınlatıcı bir lamba yapmak olduğu gibi, depremler, seller, yanardağ patlamaları, virüsler, mikroplar, zehirli ve yırtıcı hayvanlar gibi yaratılarla insanın rahatını kaçırmak da vardır… Mesela yaşlanmanın, ölümün gerekliliğini hiç kimse sorgulamıyor ve bu yaratı süreçlerinin zalimce olduğunu hiçbir Allah inançlı iddia etmiyor… Halbuki madalyonun öbür yüzünde görünen bu yaratma faaliyetleri de Yaratıcı'nın mutat işleri olduğu halde bu gibi süreçler bizlere hiç de sevimli gelmemektedir… Ancak Allah'ın "manzar-ı alasında" yani "yüksek bakış açısında" bütün bu olaylar bizdeki gibi iyilik ve kötülük kefelerine oturtulup tartılmamaktadır… Olan her şey olması gerektiği için olmaktadır/yaratılmaktadır ve bunlar olmasaydı biz evrenin şu andaki düzenini koruyacağından asla emin olamazdık…

Bu bakış açısıyla bakıldığında arslana pençeleri ve keskin dişleri veren kimse, o hayvanın bu

aletlerle diğer bazı hayvanları avlamasını isteyen de odur… Bu durum kimilerine göre kötülük gibi gözükebilir ama Yaratıcı bakış açısından durum oldukça farklı görünür. Arslanın saldırısına maruz kalan hayvanlar devamlı tetikte bulunurlar ve zindeliklerini korurlar. Bu da onların soylarının daha sağlıklı devam etmesini sağlar… Arslana verilen kurbanlar da öyle gelişi güzel seçilmiş değillerdir. Genellikle sürünün en hasta, yaşlı ve yavaş üyeleri seçilir… Düzenin devam etmesi için bu süreç gereklidir. Yaratıcı'nın o arslanın avlanması sırasında yansıyan özellikleri asla kötü özellikler değildir… Akrebin zehirli iğnesini, kartalın keskin gagasını ve güçlü pençelerini, yılanın zehirli dişini yaratırken Allah kötü bir şey yapmak istemiyordu. Ancak bütün bu yansıyan özellikler, bir kısım insanların iyilik normlarının da dışında özelliklerdir… David Hume gibi filozoflar bu nedenle bu izafi kötülükler hakkında "Kötü Tanrı" kavramını geliştirmişler ve evrendeki icraatlarıyla kendini gösteren "Gerçek Tanrı'yı" inkâr etmişlerdir…

Kur'an-ı Kerim ve Kutsal kitapların "Allah'ını" inkar edenler de, kendi duygusal beğeni ölçüleriyle hareket ettiklerinden dolayı bu inkara saplanmaktadırlar. Akrebin zehirli iğnesini, Yılanın zehirli dişlerini, Güneşin enerjisini, depremleri, virüsleri, arslanın parçalamaya yarayan dişlerini ve pençelerini yaratan Allah'la uyumlu bir Allah kelamının nasıl olabileceğini tahayyül etmektedirler ki, dinlerin bazı hükümlerini zalimce görüp hemen inkara saplanmaktadırlar… Arıya, karıncalara kendi kolonilerini korumaları için savaşmaları gerektiğini vahyeden Yaratıcı kimse, insanlara da kendilerini yok etmeye gelen düşmana karşı savaşmayı emreden aynı Tanrı olmalı değil midir? Bütün hayvanların minicik yüreklerine savunmasız yavrularına karşı şefkat duygusunu yerleştiren kimse, insanlara da savunmasız insanlara, yetimlere, çocuklara yardım etmeyi öğütleyen aynı Yaratıcı değil midir? Halbuki güneş bizim istediğimiz renkleri yansıtmak, istediğimiz ölçülerde ve miktarlarda kimyasal patlamalara sahne olmak zorunda olmadığı gibi, evreni yaratan Yüce Yaratıcı da Deistlerce inşa edilen Put Tanrı zindanına hapsolmak, kendisine biçilen evrendeki kendi icraatlarını reddeden "Kendi inkar eden, başka bir Tanrı gibi davranan "Haşa" Şizofren Tanrı" gömleğini giymek zorunda değildir. Bilhassa Kur'an-ı Kerim'in Tanrısı evrendeki icraatlarla en uyumlu Yaratıcı anlatımıdır ve Kur'an'ı okuyan Nietzche gibi akıllı adamlar, evrenin doğasına en uygun dinin İslam dini olduğu konusunda bu yüzden hemfikirdirler… Bu yüzden Avrupalı Hıristiyanların kainattan, fıtrattan kopuk iyicil bir Tanrı anlayışına sahip olmalarına kızmakta ve bu Tanrı'nın Ölümünü ilan etmektedir. Dawkins'in kitabında adeta bir teolojik inancın esasları kurgulanır gibi işlenen "doğal seçilim"i parantez içinde yazarak (İlahi seçim) olarak düşünsek, diğer bütün dinler vazifelerini tamamladıktan sonra en son İslam dininin neden seçildiğini, İslam dininin bu kadar hızlı yayılmasına rağmen diğer dinlerin ve sonradan oluşturulan dinlerin neden yaygınlaşmadığını, bu yaygınlaşmanın belli bir noktadan sonra tabii bir kesintiye uğradığını fark ederiz ve doğanın, insan fıtratının kanunlarına en uygun dinin de İslam dini olduğunu anlayıveririz…

"Tebbet" gibi ifadeler bu ilahi algılama seviyesinden bakılarak anlaşılmaya çalışıldığında muazzam, yüce bir "bağımsızlık" ve "hakimiyet" duygusunun bu Yaratıcıda var olduğu, kendisine yöneltilen inkarcı ifadeler ve varlıklarının, özellikle kendisini çok seven insanların karşılaştığı bir zulüm karşısında onları muhafaza etme eylemlerinin en son mertebede yansıyabildiğini görürüz… Her bir atoma tek tek hükmeden Allah'la elbette o atomlardan

oluşmuş insanların hareketlerine karışan Allah aynı Allah olmalıdır… Atomların her türlü özelliğine, yapılarına, iç dinamiklerine, hücrelerin yaşam kurallarına zarlarına kadar karışan, alyuvarları, akyuvarları ve diğer bütün parçaları düzenleyen Allah kimse, elbette o atomlardan oluşan evrende yaşayan ve o hücrelerden oluşan beden elbisesini giydirdiği insanlara da neler yapmaları ya da yapmaları gerektiğini söyleyecek yine odur… Dünyanın etrafına ozon tabakasını yerleştiren kimse, elbette insanları kötülüklerden korumak için onlara sözüyle hitap ederek doğruları hatırlatan da yine odur… Böyle bir Allah elbette hususi değil daha çok umumi konuşur ve hatta konuşmalarında bile kendisinden "Biz" diye bahseder… Çünkü onun bakış açısı bir anda her zamanı, varlığı ve mekanı kuşatan bir akış açısıdır ve o her an bu sonsuz bakış açısıyla bakarak konuşur… Herhalde bu bakış açısıyla bakan ve devamlı yaratmada, yansımada ve etkinlikte olan bir Sonsuz Varlığın insanların dilleriyle kendisini ifade edebileceği en olası sözcük yine "Biz" kelimesi olacaktı. "Biz" yani olmuş olacak, gelmiş gelecek her şeyi bütün varlığıyla, eylemleriyle kapsayan, kuşatan Allah!

Sonsuz Yaratıcı bakış açısıyla olayların iç yüzüne bakan Allah, elbette zalim olan insanlar arasında bu Peygamberin yakını bu da uzağı şeklinde bir ayrım yapmayacaktır… Hayvanlarda bile sürülerin lideri olma konusunda krallık benzeri bir soy liyakati değil, güç, hasmını yenebilecek hayvani bir zeka, topluluğunu dış düşmanlara karşı koruyabilecek özel yetenekler, soyun sağlıklı devam etmesine imkan verecek güçlü ve sağlıklı genler aranır… Bunun için iki hayvan karşı karşıya geçer ve birbiriyle mücadele eder. En yetkin özelliklere sahip olan hayvan sürünün başı seçilir… Arılarda bile liderin yani Kraliçe Arı'nın seçiminde soy liyakati değil arı sütü ile en iyi beslenebilme özelliği aranır. Bu larvalardan oluşan Kraliçe arı öldüğünde yerine seçilen yetenekli bir İşçi Arı Kraliçe Arı olmak üzere beslenir.. Evrendeki bütün bu örnekler gösteriyor ki, ilahi yasalara uyup uymama konusu önemlidir öncelikle… Ebu Leheb'in Hz. Muhammed'in amcası olmuş olması onun torpil göreceği anlamına gelemez. Kainatta hükmeden Tanrı asla böyle duygusal bir ayrımda bulunmaz… Ebu Leheb insanlara acı çektirdiği, defalarca uyarılmasına rağmen "zulmetmeme" ilahi yasasına uymadığı için cezalandırılmıştır. Pek çok toplumda var olan "eden bulur" inanışı, aslında evrende cari olan bir gerçek kuralın insanlar boyutunda algılanmasından ibarettir. Yaşam ve algılama boyutlarının en sonsuz alanı madem ki Allah'tır ve Allah ne yaptığını bilmeyen sadece onun emirlerini dinleyen hayvani ve bitkisel canlılarla değil de elbette kendisini anlayan, bilerek kendisini seven ya da sevmeyen, kendi sevdiklerine kötülük eden ya da etmeyen insanlara karşı bir tepkide bulunacaktır… Canlı organizmaların etkiye tepki verme yasası olarak da adlandırılabilecek bu durum, en küçük canlı organizmalarda bile görülürken Allah-İnsan ilişkisinde bunun görülmeyeceğini iddia etmek Evrendeki Yaratıcı'nın bu doğrultudaki bütün yaratmalarını da inkar etmek demektir. Elbette organizmaların bir kısım tepkileri kendi yaşamlarını korumaya yöneliktir. Ancak sonsuz yaratıcının göstereceği tepki elbette bu amaçlı değildir.

Canlı organizmalar sadece kendi şahsi hayatlarını korumak için tepki göstermezler… Yavrularını, sürülerini, başka canlı türlerini korumak adına da tepki gösterirler… Sonsuz Canlı olan Allah da kendisine inanan insanları tehdit eden unsurlara karşı sonsuzluğuna uygun tepkiler gösterir… Mesela onları kendi sonsuz bakış açısıyla (sonsuz) mükafatlandırır, ya da (sonsuz) cezalandırır. O bizler gibi sonlu bakmaz çünkü… Hem insanların sonlu bedenlerine

değil ölümsüz ruhlarına hitap eder… Bu O'nun, düşünen, seven, yaşayan, karar veren, isteyen, istemeyen, kararını uygulayan hayat sahiplerinin en üst Sonsuz mertebesi olmasından kaynaklanır. Bu nedenle "Yeda ebi Lehebin ve tebb" (Ateşin babasının elleri kurudu da) hitabıyla aslında kendi seçtiği doğaya uygun yasalar bütünü olan İslam'a karşı çıkan herkese tepki göstermektedir… Onları uyarmaktadır. Bu ilahi yasaların çarkına parmak sokan bütün eller o çarkın arasına sıkışıp kalacaktır, demektedir. Yılanın ya da arslanın ağzına elini sokanlar elbette bu icraatlarının sonuçlarına da katlanacaklardır ya da çalışmakta olan bıçkı makinesinin bıçağına ellerini uzatanlar, yaklaşmakta olan trenin raylarına kollarını yaslayanlar bu eylemlerinin de sonuçlarına katlanacaklardır… Sonuçta bütün o sistemler, kötülük için değil iyilik için vardırlar ve bu sistemleri yöneten kurallarla uyumlu hareket etmeyenler "Mahvolacaklardır" demektedir… Onların mahvolmaları kendi suçlarının doğal bir sonucudur ve kendi tercihleridir. Mesela bu ayetler indiğinde Ebu Leheb yaşamaktadır ve yine de yolunu değiştirmemiştir. Yoksa o öldükten sonra inmiş değildir bu ayetler… Dönüş için yine bir şansı vardı ama o eşiyle birlikte bunu kullanmadığı gibi zulmünü de koyulaştırmıştı…

Elbette akrabalık bağları insanlar arasında önemli bağlardır ama akrabaların akrabalara karşı işledikleri bazı suçlar da daha büyük cezayı hak ederler… Çocuğunu öldüren bir anne, hasmını öldüren bir katilden daha zalim kabul edilir hukuk nezdinde. Yeğenini öldürmek isteyenlere onu öldürmeleri için maddi ve manevi destek olan bir amcanın bu zalimliği karşısında göreceği ceza, elbette hiçbir hafifletici sebep ödülüne layık olmayacaktır… Merhamet beklediği amcasından devamlı eziyet gören bir yetim düşünün… Çocukluğunda eziyet gördüğü ve diğer amcası tarafından kollandığı gibi, erişkinliğinde de diğer amcası tarafından hiçbir fikrine saygı gösterilmeyen, her fırsatta aşağılanan, zulme uğrayan, dövülen, üzerine taşlar, dikenler atılan, küfredilen, kendi öz amcasının öldürmek istediği, babası doğmadan vefat etmiş, annesi ise altı yaşlarındayken kendisini terk etmiş kalbi yaralı bir yetim düşünün… Kendisinden merhamet beklediği yengesi ise, o yetimin gördüğü eziyetin artmasını sağlamak için kocasını teşvik etmekle meşgul… Şimdi hangi kanun, yasa, hukuk, sosyal kural bu yetim hakkı tanımayan zalim adamı amca olarak kabul edebilir ki? Yukarıda verdiğim diğer örneklerde görüldüğü gibi bu zulümleri yapanın zulme uğrayanın amcası olması, hafifletici bir neden olarak değil, aksine cezayı ağırlaştırıcı bir neden olarak kabul edilebilir…

Ebu Leheb'in yeğenine, çocuklarına yaptığı zulümler ortadayken elbette böyle bir zalime "Yuh" da denir, "Mahvolsun" da denir, "Kahrolsun" da denir. Allah'ın bu ifadeleri kullanması asla yadırganacak bir durum değil aksine kullarının haklarına, hele kendisini sevenlere sonsuz düşkün olduğunu gösteren bir merhamet örneğidir. Sokak ortasında itilip kakılan bir kadın ya da çocuğu gören herkes doğal olarak mazlumu korumaya odaklanacaktır. Bu olaya bir Başbakan ya da bir Cumhurbaşkanı da şahit olsa tepkisini gösterir ve adeta "Yuh zalime" diye haykırır. O zalimin derdest edilmesi için elinden gelen yetkiyi kullanır. Bunu kimse demese zaten doğanın kendi yasaları diyecektir ve bu yasalarla uyumlu Kur'an da bu evrensel hükmü dillendirmiştir. Böyle bir insanın malının, mülkünün ya da zenginliğinin ona bir faydasının olmayacağı açıktır…(Ma eğna maluhu vema keseb-Malı ve kazandıkları ona bir fayda vermedi) Hele bir tavuğun, köpeğin, arslanın, gorilin, kedinin yavrusunu elinden

almaya kalkışın da doğa nasıl "Yuh" diyormuş acı bir şekilde öğrenin. İşte en ufak ve akıl melekesinden yoksun fertlerinin bile "çocuk" hakkı üzerinde titrediği böyle bir doğanın Yaratıcısının, çocukluğundan itibaren amcasının saldırılarına maruz kalmış bir yetimi, üstelik elçisi ve sevgilisi olan bir yetimi ve de o adamın zulümde bulunduğu kendi çocukları da dahil diğer müminleri koruyamayacağını düşünmek, o hükmen yetimlerin, yani koruyucusuz insanların haklarını bir kenara bırakıp da o iktidar sahibi zalim amcanın haklarını savunmaya çalışmak, o gibi zalim amcaların iktidarlarını yeni zulümler için cesaretlendiren zalimce bir destek olmayacak mıdır? Zira Arif Nihat Asya'nın da o amcanın benzeri zalimler hakkında dediği gibi "Ebu Leheb ölmedi Ya Muhammed! Ebu cehil kıtalar dolaşıyor" İşte Kur'an-ı Kerim'in bu ayetleri bütün o Ebu Leheblere, Ebu Cehillere hitap eden ayetlerdir…

Bu sözde amcanın bütün bu kötülüklerine rağmen Hz. Muhammed sabretmiş ve amcasına asla el ya da kılıç kaldırmamıştır. Zira Allah'ın da böyle bir emri olmamıştır çünkü. Üstelik Hz. Muhammed kendi iki kızının (Rukiye ve Ümmü Gülsüm) ilk nişanlarını Ebu Leheb'in iki oğluyla yapmasına izin verecek kadar da Ebu Leheb'in bir gün hatalarından döneceğine inanmak isteyen bir kimsedir. Ancak bütün uğraşlara rağmen Ebu Leheb kötülük yolunu seçmiş, gelin adaylarına ve kızlarına yapmadık işkenceyi bırakmamıştır. Bu zulümlere dayanamayan Hz. Muhammed'in kızları nişanlarını bozmak zorunda kalmışlardır.. Hatta Ebu Leheb'in oğlu Uteybe babasını telkiniyle Hz. Muhammed'e şöyle saldırıda bulunmuştur: "Bunun üzerine, Uteybe Peygamberimiz (a.s.)ın yanına gelerek:"Ben senin dinini tanımıyorum. Kızından da ayrıldım. (3) Artık ne sen beni sev, ne de ben seni sev-erim. (4) Ne sen bana gel, ne de ben sana gelirim !" (5) dedikten sonra, Peygamberimiz (a.s.)ın gömleğini yırttı!" Binlerce Ebu Lehep'ten (Ateşin Babası) ve Ebu Cehil (Cehaletin Babası)'den sadece birisi olan Abdul Uzza (Uzza Putunun Kulu), geçirdiği hastalıklar sonucu bu ayetlerin indirilmesinden 7 yıl gibi bir süre sonra kendi eceliyle ölmüştür... Halbuki istese Hz. Muhammed onu çok kolaylıkla öldürebilir ya da öldürtebilirdi... Ama asla böyle bir şey yapmamıştır. Bu durum da onun sonsuz merhametini ve sabrını gösterir...

Ebu Leheb'in birisi dışında bütün çocukları da Müslüman olmuştur... Halbuki bir insanın en çok sahiplenmesi gereken kimse babasıdır. Demek ki Ebu Leheb evlatlarına da ne zulümler ve işkenceler yaptı ki, onlar da Hz. Muhammed'in yoluna girdiler... "Hem baba ocağı hem de koca evi Peygamber düşmanlığının birer üssü mesabesinde olmasına rağmen Dürre binti Ebi Lehep (Ebu Leheb'in kızı Dürre), İslâm'ı kabul etmede tereddüt göstermedi. Sıkıntılara göğüs gerdi, sabretti. Ta ki, Bedir savaşında kocası ölünce ilk rahat nefesini aldı. Bu savaştan yedi gece sonra da babası Ebu Leheb, adese hastalığından öldü. Artık önündeki bir büyük engel daha kalkmış oldu. Bir fırsatını bularak Mekke'den ayrılıp Medine-i Münevvere'ye hicret etti. Ebu Leheb'in oğullarından biri Peygamberimizin (a.s) duasına maruz kaldı. Bir aslan tarafından parçalandı. Diğer iki oğlu ve üç kızı İslâm'la şereflendi. Kendisi gibi karısı Ümmü Cemil de imansız olarak öldü"

Hatta Hz. Muhammed, Ebu Leheb'in kızı Dürre'nin uğradığı bir sözlü kınama karşısında şöyle bir cevap vererek akrabalık bağlarına düşkünlüğünü ortaya koymuştur:

"Hz. Peygambere (a.s) biat etmiş olduğu halde, her nasılsa, ziyaretine gelen bazı kadınlar ona

şöyle söylediler: "Sen Aziz ve Celîl olan Allah'ın, hakkında, 'Ebu Leheb'in eli kurusun, kurudu da.' dediği Ebu Leheb'in kızısın. Hicretinin sana ne faydası var?" Onun bu sözlerle kınanması ve rahatsız edilmesini Hz. Peygambere haber verdiler. Bunun üzerine Resûlü Ekrem Efendimiz (a.s) bir öğle vakti halkı toplayıp namaz kıldırdıktan sonra şöyle buyurdular: "Ey insanlar! Sizin nesebiniz var da benim yok mu? Dürre benim amcamın kızıdır. Onun hakkında hiç kimse hayırdan başka bir şey söylemesin. Haberiniz olsun ki, kim benim soyumdan gelenleri ve akrabalarımı incitirse beni incitmiş olur. Kim beni incitirse Allah'ı incitmiş olur." Rasûlüllah (a.s) daha sonra şöyle buyurdu: "Diriler ölen yakınları yüzünden rahatsız edilmezler."

http://www.mumsema.com/ahlak-iyi-ve-kotu-ahlaki-soru-ve-cevaplari/89658-peygamberimizin-kizi-rukayyenin-rukiyyenin-ebu-lehebin-oglu-ile-olan-evliligi-h.html

http://islam-dini-ahlaki.blogspot.com/2010/08/efendimizin-as-amcas-ebu-lehebin-kz-hz.html

Ebu Leheb’in karısı “Hammeletel Hatab” (Odun taşıyıcısı) olarak zikredilmektedir devam eden ayetlerde… Burada kastedilen elbette Cehennemin yakıtı olacak odunlar değildir. Zira Kur’an-ı Kerim’in ifadesiyle sabittir ki Cehennem ateşi odunla ya da kömürle yakılmamaktadır. Odun tabiri devamlı mecazi şekilde kullanılmıştır… Mesela zalimler ve Allah’ı inkar edenler için de kullanılmıştır bu tabir. “Siz ve Allah’ı bir yana bırakarak taptığınız ilahlar Cehennem odunusunuz. Hepiniz oraya gireceksiniz!” (Enbiya-94) ayeti kullanılan odun kavramının sembolik olduğunun kanıtıdır… Zaten var olan bir Cehennem ve orada ceza görecek zalimler… “Hiç kuşkusuz (Evrendeki ve Kutsal sözlerimizdeki) ayetlerimizi inkar edenleri ileride ateşe atacağız. Derileri kavruldukça azabın acısını duysunlar diye kendilerine başka deriler giydireceğiz. Hiç şüphesiz Allah üstün iradelidir. Hikmet sahibidir.” (Nisa 56) Bu ayetlerde derilerindeki sinirleri yanan canlıların acıyı hissedemeyeceğini bilen bir Zat konuşmaktadır… Elbette bu zat, o derileri yaratandan başkası olamaz. Zira o derilerin benzerlerini yine o derileri yaratan verebilir… Hikmetiyle bunu bildiğine ayetin sonunda da bir işaret vardır. Elbette böyle devamlı olan bir azabın odunla ya da bilmem hangi yakıtla sürekli olamayacağı açıktır… Güneşteki ateşi kimyasal reaksiyonlarla milyonlarca yıldır devam ettiren Yaratıcı kimse, ancak böyle dehşetli bir ateşi yaratabilecek olan da elbette odur… Bu ateşin yoğunluğunu anlatan başka bir ayete daha bakalım. “Orada ateş yüzlerini yalar, bu yüzden dişleri sırıtır” (Muminun Suresi-104) Bir deyişiyle insanları iskelete çeviren bir ateş…

Elmalılı Hamdi Yazır’ın bu ayetler hakkındaki oldukça doyurucu tefsirleri de meseleye açıklık getirmektedir:

1- Kelimesinden hal yapılmasıdır ki, karısı da odun hammalı olarak cehenneme girecek, Ebu Leheb'i götürecek veya onun ateşini artırmak için, dünyada küfrüne, arzusuna hizmet ettiğinden dolayı cehennemde de azabına iştirak ile hizmet edecek demektir. Çünkü "O halde yakıtı insanlar ve taşlar olan, inkârcılar için hazırlanmış ateşten sakının." (Bakara, 2/24), "O inkâr edenler var ya, ne malları, ne de çocukları onlara, Allah'a karşı hiçbir fayda sağlamaz. Onlar ateşin yakıtıdırlar." (Al-i İmrân, 3/10) âyetlerinde buyurulduğu üzere cehennemin

odunu, çırası kâfirler olduğundan küfre hizmet etmek, cehenneme odun taşımak mânâsına gelmektedir. Buna göre onun sırtındaki cehennem odununun da, Ebu Leheb'in kendisinin olması en uygun bir mânâdır.
2- Kınama anlamında mansuptur. "Yani o odun taşıyıcısı karı" mânâsındadır. Bu durumda, kelimesi üzerinde durmak câizdir. Burada da "hatab"dan maksat Ebu Leheb'dir. Bundan başka bir de tâbiri, koğucu, ona buna laf taşıyan bozguncu şeklinde mecâzî bir anlam da taşımaktadır. Keşşaf sahibi ez-Zemahşerî der ki: "İnsanlar arasında koğuculuk yapan bozguncülara, "Aralarında odun taşıyor." denilir. Bu cümle, insanlar arasında ateş yakmak, şerre sebeb olmak anlamında kulanılmaktadır. Nitekim
"Beyaz insanları, yani yüzleri ak temiz kimseleri avlamaya çalışmadın,
Alçaklığın sırtına binerek oba arasında yaş odunla yürümedin."
diyen şair de bu mânâyı ifade etmiş, dumanı çok olmasından dolayı şiirinde "yaş odun" tabirini kullanarak şerrin çokluğuna işaret etmiştir." Lisanımızda bu mânâ, "kundakcılık etmek" şeklinde ifade edilmektedir. "Yangına körükle gitmek" sözünde de aynı anlam söz konusudur. Ancak, Türkçe'de "odun hamalı" tabirinden bu mânâ anlaşılmaz. Onda sadece küçümsemek anlamı vardır. Zira izzet ve servet içinde büyümüş bir kadının odun hamallığı yapması, acıklı bir sefâlet demektir. Esasen bundan, koğuculuk ve bozgunculuk mânâsını çıkarmak için ya "kundakçı" demek, yahut "hammâlete'l-hatab" tâbirini terceme etmeyerek darb-ı mesel tarzında aynen söylemek daha uygundur. Bu anlam, cehenneme girmenin sebebi olan dünyadaki durumu göstermiş olmaktadır. Fakat asıl mânâ, dünyadaki aile şerefine, zenginlik ve üstünlüğüne rağmen, ahiretteki sefâlet ve hakaretini duyurması ayrıca Ebu Leheb'in arzusuna boyun eğenler içinde en sakınması gereken karısının bile cehennem ateşinde hakaretle onun azâbını şiddetlendirmeye hizmet etmekte olduğunu ifade etmesi sebebiyle, diğer anlamlarını da dikkate almakla birlikte, "odun hamalı" diye terceme etmeyi daha uygun gördük. Nitekim İbnü Zeyd ve daha başkalarından gelen rivayetler de, bunu kuvvetlendirmektedir. Denildiğine göre, Ebu Leheb'in karısı, Resulullah (s.a.v.)'in geçeceği yol üzerine geceleyin diken dalları bıraktırmak suretiyle ona eziyet etmek isterdi. Onun için bu tabirle kınanmıştır. Mamafih bu rivayet de onun Peygamber'e eziyet vermek ve dinin yayılmasına engel olmak için kocasının fikrine hizmet etmek üzere gizlice koğuculuk ve benzeri işler yapmak suretiyle rahatsız etmeye çalışması tarzında temsilî bir ifade olarak düşünülürse, yukarıda söylenen mânâların hepsine uygun düşmüş olur.
http://www.kuranikerim.com/telmalili/tebbet.htm

TEBBET SURESİNİN BİR BAŞKA TEFSİRİ

ÂYETLERİN MEALİ:
RAHMÂN, RAHÎM ALLAH ADINA.
1. Ebû Leheb'in iki eli/iki gücü yok oldu. Ve o da yok oldu.
2. Malı ve kazandığı şeyler ona fayda vermedi.
3. Yakında alevli ateşe atılacak.
4-5. Karısı da... Boynunda liften bir ip odun taşıyıcısı olarak...

ÂYETLERİN TAHLİLİ:

1-2. Ebû Leheb'in iki eli/iki gücü ve kendisi kesinlikle yok olacak, helâk olacak, kuruyup gidecek, malı ve kazancı [edindiği gücü, kurduğu teşkilâtı ve çevresi] ona yarar sağlamayacak.
Birçok tefsir ve mealde birinci Âyet beddua anlamı verilerek "Ebû Leheb'in iki eli kurusun!" diye açıklanmıştır. Bunun sebebi klâsik Arap dilinde haber cümlesinin inşa veya dilek kipi olarak da anlaşılabilme özelliğidir. Böylece haber cümlesi, asıl anlamı yanında dua ya da beddua anlamı da kazanabilmektedir. Örnek olarak, اللّهعنه ر ضى - radıyâllahü anhu ifadesinin asıl anlamı "Allah ondan razı oldu" demek iken, Arap dilinin yukarıda açıklanan özelliği gereği "Allah ondan razı olsun" şeklinde anlaşılır. Yine رحمهاللّه - rahîmehullâhu ifadesi de "Allah ona rahmet etti" demek olmasına rağmen "Allah ona rahmet etsin" şeklinde anlaşılır ve bu anlam kast edilerek söylenir. Beddua anlamına ise لـ عـ نه الله - le'anehull'ahu ifadesi örnek olarak verilebilir. Esas anlamı "Allah ona lânet etti" demek olan bu ifade de "Allah ona lânet etsin" anlamıyla söylenir ve anlaşılır.
تبّت - tebbet kelimesinin kalıp anlamı "kurudu, yok oldu, helâk oldu" demektir. Bu kelime de haber cümlesi içinde kullanıldığında yukarıdaki örneklerdeki gibi "Kurusun, yok olsun, helâk olsun" anlamında beddua olarak kullanılabilir. Ancak burada tebbet sözcüğünü beddua manasıyla alıp gerekeni yapmaktan acizmiş gibi Allah'ın "Ebû Leheb'in iki eli kurusun" diye beddua ettiğini düşünmek anlamlı değildir. Lütuf da kahır da kendisine ait olan Allah, bunları kimden isteyecektir? Allah'ın dua ya da beddua etmesi, iyi ya da kötü bir şey istemesi söz konusu olamaz. O, her şeyi kendisi yapar. Dolayısıyla ister dua, ister beddua anlamında olsun, bu tür sözcüklerin Allah için kullanılması akıl ve mantık dışıdır.
Burada tutulacak yol, Kur'ân'ın birçok Âyetinde olduğu gibi bu Âyette de, anlatılan olayın ileride mutlaka gerçekleşeceğini vurgulama amacıyla fiilin gelecek zaman kipi yerine geçmiş zaman kipiyle kullanıldığını düşünmektir. Bundan dolayıdır ki, Ebû Leheb'in güçlerinin ileride kesinlikle yok olacağı, kendisinin de aynı kesinlikle helâk olacağı kastedilerek Âyet "Ebû Leheb'in iki gücü yok oldu, kendisi de helâk oldu" şeklinde geçmiş zaman kipiyle indirilmiştir.
Bu anlatım tarzının Kur'ân'da yüzlerce örneği vardır. Bunlardan biri de Kamer Sûresinin 1. Âyetindeki انشقّ – inşekka = yarıldı fiilidir. Bu fiil "Gelecekte muhakkak yarılacak" anlamında kabul edilmediği için, daha sonraki dönemlerde bir takım rivayetler ortaya çıkmış ve İslâm tarihine "Şakk-ı Kamer [Ay'ın yarılması] Mucizesi" diye bir mucize kaydedilmiştir.
Bu konuya örnek olarak Rahmân Sûresinin 37; Hakka Sûresinin 14–16; İnşikak Sûresinin 1–5; İnfitar Sûresinin 1–4; Nahl Sûresinin 1; A'râf Sûresinin 38, 39, 44, 50; Duha Sûresinin 3; Neml 87. ve Zümer Sûresinin 68–74. Âyetleri gösterilebilir.
Özellikle Zümer Sûresinin 68–74. Âyetlerine dikkat edilecek olursa vurgulu fillerin tümünün geçmiş zamanlı olduğu görülür.
(Zümer; 68- 74) Ve sura نـ ف - üflendi. Allah'ın dilediklerinin dışında göklerde kim var, yerde kim varsa hemen çarpılıp صعق - yıkıldı. Sonra ona bir daha نـ فخ - üflendi. Hemen onlar da kalkmış bakıyorlardır/bekliyorlardır. Ve yer, Rabbinin nuru ile ا شرقـ ت parladı. Kitap و ضع- kondu, peygamberler ve şahitler جىء - getirildi ve onlar zulme uğramadan aralarında hak ile قـ ضى - hüküm verildi. Ne amel yaptıysa herkese karşılığı tam olarak وفّيت - ödendi. Ve O, [Allah] onların yaptıklarını en iyi şekilde bilendir. İnkâr edenler cehenneme bölük bölük سـ يق - sevk edildi. Nihayet oraya جاؤها - vardıklarında kapıları فـ تحت - açıldıve bekçileri onlara: "İçinizden size Rabbinizin Âyetlerini okuyan, bu gününüzle karşılaşacağınıza dair sizi uyaran

peygamberler gelmedi mi?" قا - dediler. Onlar da: "Evet geldi" قالوا - dediler. Ve lakin kâfirler üzerine azap kelimesi حقّت - hak oldu. [Onlara]"Sürekli olarak içinde kalmak üzere girin cehennemin kapılarından قيل - denildi. Büyüklük taslayanların yeri ne kötüdür! Rablerine karşı takvalı olanlar da bölük bölük cennete سيق - sevk edildi. Nihayet oraya جاؤها - vardıkları zaman kapıları açıldı ve bekçileri onlara: "Selâm sizlere, ne hoşsunuz! Ebedî olarak içinde kalmak üzere haydi girin oraya!" قال - dediler. Ve onlar da: "Hamd olsun o Allah'a ki, bize vaadini doğru çıkardı ve bizi cennet arzına vâris kıldı. Cennette istediğimiz yerde oturuyoruz قالوا - dediler. -Yapıp edenlerin ödülü ne güzeldir! -

Yukarıdaki Âyetlerde orijinalleri de verilen fiiller, "Üflenecek, yıkılacak, parlayacak, konacak, sevk edilecek, diyecekler…" şeklinde gelecek zamanlı olarak anlaşılmalıdır. Bu anlatım tekniği, tembih [uyarı] amacıyla uygulanır.

Gelecekteki bir olayı böyle ifade etmenin gerekçesi, anlatılan olayın mutlaka ve mutlaka gerçekleşeceğini beyan içindir. Bilindiği gibi, bazı Türkçe ifadelerde de gelecek zaman kipi yerine geçmiş zaman kipi kullanılmaktadır. Örnek: Gerçekleştirilmesine kesin karar verilmiş şeyler için bazen henüz o işe başlanmadan bile "yaptım gitti" denir. Oysa kişi o işi ileride yapacaktır. Ya da hata etmiş, suç işlemiş birisi için "şimdi belâsını buldu" denir. Hâlbuki o kimse henüz yaptığı hatanın, işlediği suçun cezasını tatmamıştır, ileride tadacaktır.

Bu ifade tekniği Tebbet Sûresinin ilgili Âyeti için de söz konusudur. Oradaki geçmiş zamanlı fiil de gelecek zamanlı olarak anlaşılmalıdır. Bu takdirde Âyetin anlamı şöyle olur: "Ebû Leheb'in iki gücü ve kendisi kesinlikle yok olacak, kuruyup gidecek." Malı ve kazancı [edindiği güç, kurduğu teşkilât] ona yarar sağlamayacak.

İbn-i Mes'ud'un وتب - ve tebbe kelimesini وقدتبّ - ve kad tebbe olarak okuması da bu manayı teyit etmektedir.

Âyette geçen ve tebbe ifadesi aslında "kendisi de kurudu" anlamındadır. Yani "Ebû Leheb'in iki eli kuruyacak, kendisi de kuruyacak, yok olacak" demektir.

Âyette geçen يدا - iki el ifadesinin "Cüz'iyyet Mecaz-ı Mürsel"i olarak anlaşılması, yani iki elin zikri ile bizzat ellerin sahibinin kastedilmesi ikinci plândadır.

يد - iki el ifadesi Ebû Leheb'in iki gücünü temsil etmektedir. Sûrenin 2. Âyeti bu güçleri ماله وماكسب - onun malı ve kazandığı şeyler olarak açıklamaktadır. Ebû Leheb'in varlıklı bir kişi olduğu göz önünde tutulduğunda, "kazandığı şeyler" ile kastedilenin de çevresi, kurduğu teşkilât, oğulları, uşakları ve yetiştirdiği militanlar olduğu akıl yoluyla çıkarılabilir. Kur'ân'da yed = el يد sözcüğünün mecazî kullanımı ile قدرة – güç 'ün kastedildiği bir çok örnek vardır: Fetih Sûresinin 10; Al-i-Imrân Sûresinin 73; Hadid Sûresinin 29; Ya-Sin Sûresinin 83; Mülk Sûresinin 1 ve Sad Sûresinin 75. Âyetleri gibi.

3. O, yakında alevli ateşe atılacak.

Sözlük anlamı itibariyle "alev babası" demek olan ابو لهب - Ebû Leheb, şahıs için kullanılan bir künye niteliğindedir. Künyeler aslında özel isim olmakla beraber, yerine göre sıfat haline de gelebilirler. Bu nedenle "ateş babası" anlamına gelen Ebû Leheb sözcüğü, kinaye yolu ile "cehennemlik" sıfatını kazanmış herkes için kullanılabilen meşhur bir örnek haline gelmiştir. Ebû Leheb künyesi Abdül Uzza'ya başlangıçta övgü maksatlı olarak yüzünün canlılığı, yanaklarının kırmızılığı ya da hiddet ve şiddeti sebebiyle verilmişti. Zaten Âyetteki cinas sanatından da bu anlaşılmaktadır. Bu Sûre ise bize Abdül Uzza'nın peygamberimize ve davet ettiği İslâm'a karşı adeta ateş püskürmek suretiyle cehennemdeki yerini hazırladığını bildirmektedir. Böylece "ateş kaynağı olmak", "ateşi sevmek" vasıflarını da içeren Ebû Leheb

ismi "cehennemlik" unvanı ile özdeşleştirilmiş, ortaya koyduğu iş ve davranışları itibariyle bu unvanı hak edenler için "cehennemin babası" anlamında bir özlü söz olarak kullanılmıştır.
4-5. Karısı da boynunda liften bir ip, odun taşıyıcısı olarak alevli ateşe atılacak.
Bizim toplumumuzda olduğu gibi, Araplarda da odun hamallığı fakir ve sefil insanların yaptığı bir iştir. Bu sebeple Ümmü Cemil gibi izzet ve servet içinde büyümüş bir kadının odun hamallığı yapması, acıklı bir sefaleti simgelemektedir.
حمّالةالحطب - odun taşıyıcısı tabiri ayrıca koğucu, ona buna lâf taşıyan bozguncuların özelliklerini dile getirirken mecazen de kullanılır. Bunun nedeni, bozguncuların "insanlar arasında ateş yakmak, şerre sebep olmak" gibi fiillerle nitelendirilmiş olmasıdır. Nitekim Zemahşerî, Keşşaf adlı eserinde bu özellikteki insanlar için "Aralarında odun taşıyor" deyimini kullanmıştır.
Ancak Âyet, Ümmü Cemil'in cehennemde odun taşıyacağını söylemektedir. Cehennemin odunu ve çırası kâfirler olduğu için, küfre ve kâfirin arzusuna hizmet etmek de bir anlamda cehenneme odun taşımak demektir. Buna göre Ümmü Cemil'in cehennemde odun taşıyıcısı olması, gerek dünyadaki küfrü nedeniyle cehennem odunu olan kocasını sırtında cehenneme taşıyacağı, gerekse kocasının cehennemdeki azabına hem hizmet hem de iştirak edeceği anlamlarına gelmektedir.
Ebû Leheb ve karısı için verilen örnekler Kur'ân'da Firavun ve avenesi için de dile getirilmektedir: Mümin Sûresinin 41, 45, 46. Âyetlerine bakınız.
Doğrusunu en iyi bilen Allah'tır.

http://www.istekuran.com/index.php?page=tebbet

ATOMUN DNA'SI…

Bildiğimiz gibi DNA, tüm canlı varlıkların hayat hikâyelerini; gelecek programlarını içinde barındıran; taşıyıcısının maddi etkileşimleri ve hatta hisleri vasıtasıyla her an yeniden yazılan bir minik anayasa kitabıdır. Canlılar ister istemez bu anayasa kitapçığını uygulamakla sorumludur ama şartlara ve durumlara göre bu kitapçık, kendisini yenileyebilmektedir. Görüldüğü gibi, anayasa değişiklikleri konusunda milletvekillerimizin ve hukukçularımızın da elbette doğadan öğrenecekleri çok şey var. Canlıların yapı taşı hücredir ve DNA da hücrenin olmazsa olmaz bir parçası, tabiri caizse, o hücreyi diğer hücrelerden ayıran kişiliğidir. Vücudumuzda farklı farklı hücre tipleri ve bu hücrelerin ayrı ayrı görevleri; konumları olması, her hücrenin kendine ait bir farklı DNA şifresi olduğunu göstermekle birlikte, bütün canlı vücudun ya da sistemin birlikte, tek bir sistem gibi ortak bir hedefe doğru hareket etmesini sağlayan, nesilden nesile ortak pek çok özelliği aktaran genel bir DNA yazılımının varlığını da ortaya koymaktadır. Buna göre her canlı hücrenin bir kişiliği (teşehhussatı) bulunmaktadır ki, bu özelliğiyle o hücre artık sıradan bir hücre olmaktan çıkmaktadır. (Tasavvuf diliyle ifade etmek gerekirse, her hücrenin farklı DNA yapısının olması, Allah'ın Ehadiyet sıfatının yansıması, bütün hücrelerde var olan ortak DNA yapısı da Vahidiyet sıfatının tecellisi olarak tanımlanabilir.)

Canlılardaki DNA'nın varlığı az ya da çok herkes tarafından biliniyor. Ancak atomun DNA'sı olduğu fikrini ilk defa duyanlar olabilir? Elbette bu fikri daha önce ortaya atmış birileri mutlaka olmuştur ama biz bu yazımızı oluştururken bu fikirlerden habersiz olduğumuzu ifade edelim. Biz bu fikri savunurken ilhamımızı öncelikle Kur'an-ı Kerim'den aldığımızı ifade edelim. Kur'an-ı Kerim, sadece canlı varlıkların değil, cansızların da Allah'ı tesbih ettiğini defaatle ifade eder. Yani Kur'an her hücrenin olduğu gibi, her bir atomun ayrı bir kişiliği olduğunu ortaya koyuyor: "Kainatta hiçbir şey yoktur ki hamd ile Allah'ı tesbih etmesin, Onu anmasın. Fakat siz onların bu tesbihlerini, dualarını fark etmiyorsunuz." (el-İsra, 44)

Görüldüğü gibi, her şey genel göreviyle olduğu gibi tek tek de, tesbih vazifesini yapmaktadır. Şeylerin tesbihi ve ibadeti, kendilerine verilen fıtri görevi en güzel şekilde yapmaktır. Bir atom da, atom altı parçacıklar da, kendilerine verilen her türlü görevi itirazsız yapmaktadırlar. İşte onların bu faaliyetleri, hem şahsi hem de umumi ibadetleridir aynı zamanda.. Bu durumda sadece atomun değil de, atom altı parçacıkların bile kişiliğinden bahsedebiliriz ki, her kişiliği olan canlının ayrı bir DNA yapısı olması gibi, o (canlı gibi) cansız atomların ve atom altı parçacıkların da kendilerine ait bir DNA yapıları mutlaka olmalıdır.

Demek ki, her hücre gibi her bir atomun da ayrı bir DNA yapısı (Biz buna Manevi Alın Yazısı diyelim) var. Çok eski atom teorilerinde her bir atomun diğer atomların aynısı olduğu tezi işleniyordu. Yuvarlak bilyeler gibiydiler ve birbirlerinden hiçbir farkı yoktu bu atomların. Bugün ise ayrı elementleri oluşturan atomların kütlelerinin farklı olduğu kabul edilmektedir. Hatta aynı cins elementlerin bile atomları arasında kütleleri farklı olan atomların varlığı kabul edilmiştir. Hatta her bir atomu oluşturan elektronların orbitalleri (bulundukları yer) bile her an farklılık gösterebilir. Bu nedenle aynı cins atomların bile tıpa tıp aynı olduğunu iddia etmek oldukça imkansızdır. Zira her bir atom zaten uzay-zaman boşluğunda, çok küçük ölçeklerle de ifade edilse, ayrı bir yer zaman işgal etmektedir. Bu ayrı zamanın ve yerin, atomun ve atom altı parçacıkların davranışlarına ayrı ayrı etkilerde bulunması ise oldukça doğaldır.

Atomların hücrelerdeki gibi olmasa da belli bir DNA yapısı (dalgasal ya da enerjisel boyutta) olduğunu kanıtlayan örnekler doğadaki bütün varlıklar adedincedir. Evrenin yaratılışı anına bir geri dönelim. O başlangıç anından bu ana kadar, kâinat, bütün parçalarıyla birlikte kemalat

basamaklarını çıkmaktadır. Belki de bütün evrenin başlangıcındaki o "kün" sayhası, aslında maddi varlığın ilk temsilcisi olan atomun, tabii ki öncelikle atom altı parçacıkların yüksek frekanstaki bir dalga boyutundan teşekkül ettiğini ortaya koymaktadır. Belki de büyük patlama denen şeyin hakikati Allah'ın "kün" emrinde gizlidir. Bu 10-43 saniyelik zaman diliminde ne olmuştu ki, atomu oluşturan parçacıklar ve atom bir anda oluşuvermişti? Bu ilk andan şu ana kadar bütün evren bilinçli bir amaca doğru yol alır gibi ilerlemektedir. Atomların çeşitlenmesi, gezegenlerin oluşması, her gezegeni oluşturan maddelerin oluşması, dünyanın oluşması, hayatın ortaya çıkışı, bitkilerin ve hayvanların var edilişi ve insanın yaratılışı gibi daha sayamadığımız tirilyarlarca basamağı başarıyla geçmiş durumda atomlardan oluşan evren.

Bu da gösteriyor ki, ilk atoma dalga-titreşim ya da atom altı herhangi bir şekil boyutunda konan DNA programı, bugüne kadar gelişerek gelmiş ve atomlar bu kodlamaya göre koca bir kâinatı (hatta kâinatları) en ince ayrıntılarıyla birlikte inşa edebilmişlerdir; halen etmektedirler..Hücre, taş, elmas, su, hava, çiçek ve kısacası atomdan oluşan her şey, hem genel yapıdaki ortak bir DNA'lar zincirine, hem de kendi parçacıklarındaki tekil DNA'ya uyumlu hareket etmektedirler. Doğada görülen eşsiz uyum, doğayı oluşturan atomların ve atom altı parçacıklarının bellek devamlılığının da ayrı bir kanıtıdır. Eğer kâinat düzleminde bu bellek devamlılığı olmamış olsaydı, evrenin gelişerek devam etmek bir yana, şu an yok olmuş olması gerekirdi. Çünkü gelişme olumlu ise ve arada kesiklik yoksa, orada bir bellek aktarımı var demektir. Demek ki, atomlarda var olan bilgi daha sonrakilere de aktarılıyor olmalıdır. Bu aktarma işini sağlayacak bir çeşit DNA yapısına ihtiyaç olduğu da tartışma götürmez bir gerçektir. Atomlardaki bu DNA, koca kâinatı bir tek vücut haline getirmiştir.

Yapılan bazı deneylerde, suyu oluşturan atomların değişik ses tonlarına ya da farklı içeriklerdeki ifadelere farklı tepkiler verdikleri açıkça gözlemlenmiştir. Bu durum da atomların dalga boyutunda aldığı komutlara uygun hareketler sergilediğini ortaya koymaktadır. Sicim teorisine göre de her bir proton ya da elektron ve diğer atom altı parçacıklar, aslında farklı frekanslarda gerçekleşen titreşimler sonucu oluşmaktadır. Bu teori doğru ise, her bir atom ve atom altı parçacık, herhangi bir vazifeyi gerçekleştirdiğinde, yapılan bütün iş, en ince ayrıntılarına kadar kaydedilecektir. Mesela gözümüzdeki görme hücrelerini oluşturan atomlar, bir plağa ya da CD'ye kaydedilen konser görüntüleri ve sesleri gibi, yaptıkları bütün vazifeleri bütün yönleriyle birlikte titreşimsel olarak kaydederler. Aynı atom, bir milyon farklı vazifede görev almış olsa da, onun DNA belleği, yapmış olduğu bütün icraatları kaydedebilecek kapasitededir. Yine aynı atom, kendisiyle birlikte organizeli bir şekilde çalışan diğer atomların an vazifedeki bütün kayıtlarına da sahiptir aynı zamanda.

Hatta atomlar aynı yapıda görev almasalar, aksine farklı yapılarda ve sistemlerde bulunsalar, mesela birisi ayın üzerinde bulunsa, diğeri de saçınızın telinde olsa, sizin saçınıza dokunmanızla birlikte o atomun kaydedeceği titreşim (telgraf gibi), aynen telefonla sesin, elektrikle ışığın nakledilmesi gibi, belki de daha kısa bir zamanda aydaki atomun yapısına kadar ulaşabilir.. Oraya ulaşan bu titreşimler, aynı anda o atomun yapısına da ama belki daha silik bir şekilde kaydedilebilir. O yüzden en ufak bir sorumsuz hareketimiz bütün kâinatı olumsuz yönde etkileyecektir. Küresel ısınma, sıkça yaşanan depremler, fırtınalar, tsunamiler gibi doğa olaylarında aslında kendi yaptığımız pek çok olumsuz davranışın atom altı parçalarda yaydığı titreşimlerin etken olabileceği de kuvvetli bir ihtimal olarak düşünülmelidir. "Bu, kendi ellerinizin (önceden yapıp) gönderdiklerinin karşılığıdır." Allah, kullara asla zulmedici değildir" (Âli İmran-182) Ekolojik dengenin varlığına inandığımız gibi kozmolojik dengeyi de artık kabul etmemiz gerekiyor.

Kendimizi ari dünyalılar olarak gördüğümüz, yani Dünya ırkçısı olduğumuz için, dünyalı-uzaylı ikilemini sanal bir şekilde uydurduk. Aslında biz de uzayda yaşıyoruz ve bizler de uzay denen şu gök dünyasının bir ferdiyiz. Uzayla hiçbir ilişkimiz yoksa, milyonlarca kilometre ötedeki güneşe neden ihtiyaç duyuyoruz? Hayatiyetimizin, maddi varlığımızın yüzde doksan dokuz virgül dokuzunu şu uzaylı güneşe borçlu değil miyiz? Demek ki uzay bizden ayrı değil.. Biz uzayın dahlindeyiz, uzay da bizim içimizde.. (Küçük-Büyük Kâinat) Gökyüzündeki diğer yıldızların ışın etkilerini de yok sayamayız elbette. Peki neremiz uzaylı değil bizim? Sadece dünya yetiyor mu yaşamamız için? Evimizi o kadar benimsemişiz ki, yıldızları da, ayı da hatta güneşi de dünyanın bir parçası olarak görüyoruz artık.

Bir vücudun sinirlerle birbirine bağlı olan parçaları gibi, kâinatı oluşturan parçalar da, elektriksel ya da titreşimsel etkilerle birbirlerine bağlı gibi görünmektedirler. Yoksa, milyonlarca kilometre uzaktaki güneşle, gözümüzdeki sarı beneğin arasındaki ilişki nasıl düzenlenecek ve korunacaktı? Yoksa bulutlar nereye yağmur yağdıracaklarını nereden bileceklerdi? Yoksa kar tanelerindeki düzen ve simetri, çiçeklerin yapraklarındaki, vücudumuzdaki simetriyle nasıl paralel olacaktı? Şu anda bütün kâinat varsa, bu kâinatı oluşturan bütün parçacıkların içinde bulundukları frekansların birbirine karışmamasından ve birbirini yok etmemesinden dolayı var. Ayrıca evrenin en uzak noktasındaki parçayla, en yakınımızdaki parça arasında bir iletişim olmasa, gerçekleşecek bir yanlış hareket bütün evrenin sonunu hazırlayabilir. Atom düzeyinde bile yaşanacak bir tek karışıklık, Big Bang'la birlikte olduğu gibi, koca bir kâinatın seyrini değiştirecek dönüm noktası olabilirdi..

Geçenlerde bir takvimde, bazı kelebek türlerinin üzerlerinde belirgin harflerin olduğunu, bu harflerin günümüzdeki bazı alfabelerin tamamını içerdiğini hayretlerle seyretmiştim. Ya da kimi zaman şu dağ insan suretine benziyor, ayda şu hayvana benzeyen bir biçim görüldü, koyunun üzerinde Allah yazısı bulundu gibi haberleri de duyuyoruz.. Bütün bu benzerliklerin büyük bir çoğunluğu, fotokopi makinesindeki mekanizmaya benzer bir şekilde, farklı farklı vücutlarda görev almış atomların yaydıkları etkili titreşimlerin ürünü olamaz mı? Tabii ki bu şuursuz, akılsız ve cansız atomları birer kalem ucu olarak da kabul edebiliriz onları Yöneten Sonsuz İlmi ve Kuvveti de hatırlamak istersek. Evli çiftlerin hem maddeten hem de manen zamanla birbirlerine benzedikleri de bilinen bir gerçek. Bunda da vücut atomlarının çok sık birlikte olması, arada oluşan manevi bağların maddi boyutu etkilemesi, atomların atomaltı titreşimler vasıtasıyla birbirlerinin adeta fotoğrafını çekmesi gibi gerekçeler etkili olmuş olabilir. Hatta bu titreşimsel etkilerin rüyaları ve düşünceleri bile etkilediği bilinen bir gerçek. Birbirini seven iki kişinin, ortak bir gayeleri olan insanların rüyaları bile birbirine benzeyebilmektedir. Kimi zaman bir arkadaşınızla konuşurken, "ben de aynı şeyi söyleyecektim, lafı ağzımdan aldın" dediğiniz olmuştur. Bu durumda da atom altı elektriksel ve titreşimsel etkenlerin ani sıçramaları etkili olmuş olamaz mı? Tabii ki bunlar tesadüfi olaylar değildir ve Sonsuz bir İlim-Kudret sahibinin etkisiyle oluşmaktadırlar. Biz ise işin perde kısmını tasvir ediyoruz sadece. Asıl olansa elbette perdenin arkasındaki ilim ve güç olmaktadır.

Bütün bu deliller gösteriyor ki, minicik bir çipe milyonlarca dosyanın kaydedilebilmesi gibi, atom ve atom altı yapılara da görüntü, ses, biçim, DNA, koku gibi özellikler farklı farklı frekanslarda kaydedilebilmektedir. Diyelim ki bir atom bugüne kadar bin insan vücudunda görev almış olsun. Bu atomda her bir insanın bütün özellikleri titreşimsel yansımalar şeklinde kayıt edilmiş durumdadır. Her bir kayıt ayrı bir frekansta girildiği için hiçbir kayıt birbiriyle karışmayacaktır. Yine her bir kayıt oldukça mikro düzeyde olduğu için de kapasite sorunu gibi bir sorun atomu rahatsız etmeyecektir. Bir konseri düşünelim. Farklı yüzlerce müzik aletinden çıkan her bir ses, ayrı ayrı yollarla kulaklarımıza ulaşır. Ancak bu farklı frekansların

bir demet şeklinde duyulması onların birlikteliği şeklinde bir yanılsama uyandırır bizde. Harmony ya da uyum dediğimiz bu birliktelik, frekansların da birebir aynı olduğu anlamına gelmez. Mesela kışın yağan kar da, bir ilahi konserdir. Sathi nazarla baktığımızda her tarafı bembeyaz bir uyum içinde görürüz değil mi? Ancak tek tek bütün kar tanelerini incelediğimizde, onların her birisinin ayrı bir kişiliği olduğunu, bu kar tanelerinin birbirleriyle hiç de aynı olmadığını anlayabiliriz hemen.

Atomun yapısında bugün içinde yaşadığımız trilyarlarca farklı frekanstan oluşan koca bir kâinatı teşkil edecek büyük bir yetenek olduğuna göre, herhalde bin farklı kişide görev görmüş o atom, bütün o görevlerinin DNA'larını da farklı farklı frekanslar şeklinde muhafaza edebilecektir. Bu nedenle hücre alanında olduğu gibi, günün birinde o atomların içindeki DNA dökümleri de yapılabilir ve o bin ayrı kişi, o bir tek atomdan yeniden oluşturulabilir. Bir tek anten ya da kabloyla binlerce farklı kanala, siteye girebilmemiz gibi.. Bütün o farklı titreşim frekansları, birer dalgasal cenin gibi içlerinde var olan Ayşe ya da Mehmet titreşimini tekrar doğuracakları günü beklemektedirler.. Hücrelerdeki DNA'lar yok olsalar bile, maddenin yapı taşı olan ve eskimeyen atomlardaki DNA'lar, kıyamete ve hatta sonrasına kadar bilgilerini muhafaza ederler. Hatta hadislerde geçen acb-üz zeneb (bir şeyin dibi, nihayeti, en son ulaşılan nokta) atomlardaki bu DNA sistemine işaret ediyor gibidir. Acb-üz zeneb, hiçbir zaman kaybolmayacak bir yapıya sahip olarak tasvir edilir hadiste. Hücredeki DNA ise, vücut tamamen çürüdüğünde ya da yandığında yok olmaktadır vücutla birlilkte. Bu nedenle Acb-üz zeneb kesinlikle Hücre DNA'sı olamaz. Bize göre hadis-i şerifte mucizevi bir şekilde atomun ve hatta atom altı parçalarda kayıtlı DNA'nın varlığı ortaya konmaktadır. Tabii ki en doğrusunu Allah bilir..

Bu gerçeğin en büyük delili, Büyük Patlamadan bu yana, bütün atom parçalarının ilk gün nasıl paketlendilerse, aynen öyle muhafaza edilmiş olmalarıdır. Protonlar, elektronlar ve diğer alt parçalarıyla ilk günkü gibidir atomlar. Dış değişimlere karşı en korunaklı yapılar atomlar olmaktadır. Hayatı muhafaza edecek bilgiler ve kabiliyetler de elbette atomun içine dercedilmiş olmalıdır. Farklı farklı görevlerde kullanılan her bir atom tanesi, gerçekleştirdiği bütün o görevleri hafızasında muhafaza edebilmektedir. Bu gerçek Cenab-ı Hakk'ın Hafiz isminin gayet şümullü bir yansımasına işaret eder. Çok korunaklı bir karakutu gibidir atomlar. Bu nedenle kıyamet günü yeniden dirilmek oldukça kolaydır. Sonsuz olan Allah, "dirilin" (Kün!) komutunu verdiği vakit, bütün atomlar ve atom altı parçacıklardaki kayıtlar ortaya çıkar. Kâinatın ilk anlarında var edilen bir tek atomdan bugünkü miktardaki atomların doğduğu açıkça görülen bir gerçekse, elbette bugün gördüğümüz atomlardan da yeni bedenlerimizin, kıyamet meydanının, hatta ahiretin doğabileceğini akıl dışı görmek imkansız olacaktır.. "Sizi yerden yarattık, yine oraya döndüreceğiz ve sizi bir kez daha oradan çıkaracağız." (20/Taha: 55), "İlk olarak sizi yaratan, sizi tekrar diriltecektir"(İsra 51), "Acaba ilk yaratılış bize zor mu geldi ki (onlar, ikinci yaratılıştan şüphe ediyorlar). Doğrusu onlar, yeni yaratılış konusunda şaşkınlık içindedirler" (Kaf 15)

Şu andaki bilimsel veriler ışığında evrendeki hiçbir ses dalgasının kaybolmadığını biliyoruz. Elbette görüntülerin, kokuların, renklerin, biçimlerin titreşimleri ve frekansları için de atom, ya da atom altı düzeyde bir kayıt sistemi olması oldukça akla yakındır. "İşledikleri her şey ise kitaplarda kayıtlıdır." (Kamer-52) Kim bilir belki de, yakın bir gelecekte atomun DNA'sı da çözülecektir.. Hatta dünyanın başına bir maddi kıyamet kopmazsa, hücre DNA'sından kopyalama yapılabilmesi gibi, atom DNA'sı da kopyalanabilecektir. Atoma kader kalemiyle yazılan bazı bilgiler ve kayıtlar deşifre edilebilecek, belki de geçmişte yaşanmış pek çok tarihi olayın sırlarını, televizyonda bir belgeseli izler gibi atom pencerelerinden seyredebileceğiz.

ESMA-YI HÜSNÂ DİLİNİN ŞİFRELERİ

Twitter, Facebook gibi sosyal paylaşım sitelerinin yanı sıra, Google gibi sitelerin hayatımızdaki ağırlığını kimse inkar edemez. Dünya çapında yaygın bir **"alternatif sosyal alan"** haline gelen **"sanal âlem"** türlü imkanlarıyla bizi yepyeni bir döneme hazırlıyor gibi.Ben, evrende var olan, varlığı devam eden ve ileride var olacak olan her şeyin belli bir **varoluş hikmeti olduğuna/olacağına** inananlardanım. Bu düşünceyi herhangi bir **idealist felsefenin** müptelası olduğumdan dolayı değil, hakikatin tam da kendisi olan **Kur'an'ın** mesajlarına olan derin imanımdan ötürü benimsediğimi de ilave edeyim. İşte tam da bu noktada internetin bilhassa son 30 yıldaki hızlı gelişim sürecinin ilahi sırlarına da ulaşabileceğimizi düşünüyorum.İnternetin dünyası gerçekten de içinde yaşadığımız şu **şehâdet alemi**nden (şahit olduğumuz ve bize şahit olan alemden) oldukça farklı bir dünyadır ve bu yeni âlem bir yönüyle ruhun varlığının da apaçık bir delilidir.Aynı zamanda din bilginlerince **alem-i misal** olarak adlandırılan ruhlar alemine geçiş boyutunun en canlı örneğidir internet. Çünkü orada oluşturulan her fiil, hayal kurma derecesinde kolaylıkla gerçekleştirilir. Düşünce hızında ve kolaylığında bir **"istediklerine ulaşma"** imkanı ruhumuza sunulur. Cennette gerçekleşecek ruh-beden aynileşmesinin bizlere sunacağı rivayet edilen o sınırsız imkânları bir hatırlayalım.İstediğimiz anda istediğimiz bir maksudumuz bize anında verilecek, bir anda buradayken bir anda başka yerde olabileceğiz, zamanın sınırlarından özgürleşeceğiz, cennetin her neresinde olursa olsun istediklerimizle görüşebileceğiz…İşte cennette kavuşmayı umduğumuz bütün bu sınırsız imkânlar, internet örneğinin de şehadetiyle gerçekleşmesi mümkün **"olasılar", "olağanlar"** haline gelmiştir bile. Bardağın dolu tarafından bakıldığında internet, adeta cisimleşmiş bir **"ruh'ul kuds"** gibi **"eyyednâhu"** (Bakara 87) sırrına mazhar olarak **İsa soluklu** müminleri de desteklemektedir. Negatif yönden bakıldığında ise internetin kablodan damarlarında **Azazil'in** ateşten kanının aktığını da hissederiz kimi zaman. (Sahih-i Buhari 4/282)İşte bütün bu olumlu ve olumsuz örneklikleriyle internet artık hayatımızdadır ve artık büyük bir vazgeçilmezimizdir.İnternet dünyası aslında duaların ne denli hızlı kabul edileceğine canlı bir örnek teşkil eder.

Komutları harekete geçiren bütün o kodlar, bütün formüller aslında duaların kabul olmasını sağlayan belli başlı bazı kod ve formüllerin varlığına da işaret ederler. Mesela, program geliştirmek ve internet siteleri oluşturmak için **HTML** gibi harf ve sayılardan oluşan kod diller kullanılır. Bilgisayarımızda gördüğümüz o renk, resim, o yazı aslında farklı kodların bizim farkında olmadığımız bir şekilde dizilimiyle oluşturulmuştur.Bu programlama diline vâkıf olduğumuz ölçüde internetin ve bilgisayarın sır perdelerini aralar, bu yeni "hızlı ve kolay" dünyanın da hâkimi haline gelebiliriz. Bugün **"hacker"** olarak adlandırdığımız insanlar aslında "sanal dünyanın" elleri kerametli dervişleridir. Bu "yeni kâinatın" bütün "kod" anahtarlarını ve bizce gizli "formüllerini" ellerinde bulundurdukları için, bizce olmaz olanları kendilerine "olur" kılabilirler. İşte içinde yaşadığımız bu kâinatın ya da kâinatların da "avam" bakışıyla çözemeyeceğimiz ince kodları ve formülleri vardır. **Esma-yı Hüsna** (Allah'ın güzel isimleri) olarak adlandırılan bu kodlar, var olan her ne varsa onları oluşturan temel yazılımların dilleridirler. Bu kodların bilgisini elde eden bir **"Kutbun"** o kodlarla oluşturulmuş "pişmiş bir tavuğun" yazılımını Allah'ın izniyle "yaşayan bir tavuğa" dönüştüremeyeceğini asla savunamayız. Türkiye'de, Ortadoğu'da ve tüm dünyada yaşananlar Mehdiyetin mümessilinin kimi zaman **""** kimi zaman da **"enter"** tuşlarına basarak, kimi zaman da **Esma program dilini** kullanarak tetiklediği yepyeni bir **"programın"** kuruluş sesleridir.

Demek ki bu yeni programda aktif olabilmek için öncelikle **"Esma-yı Hüsna"** dilini çözmemiz gerekiyor.